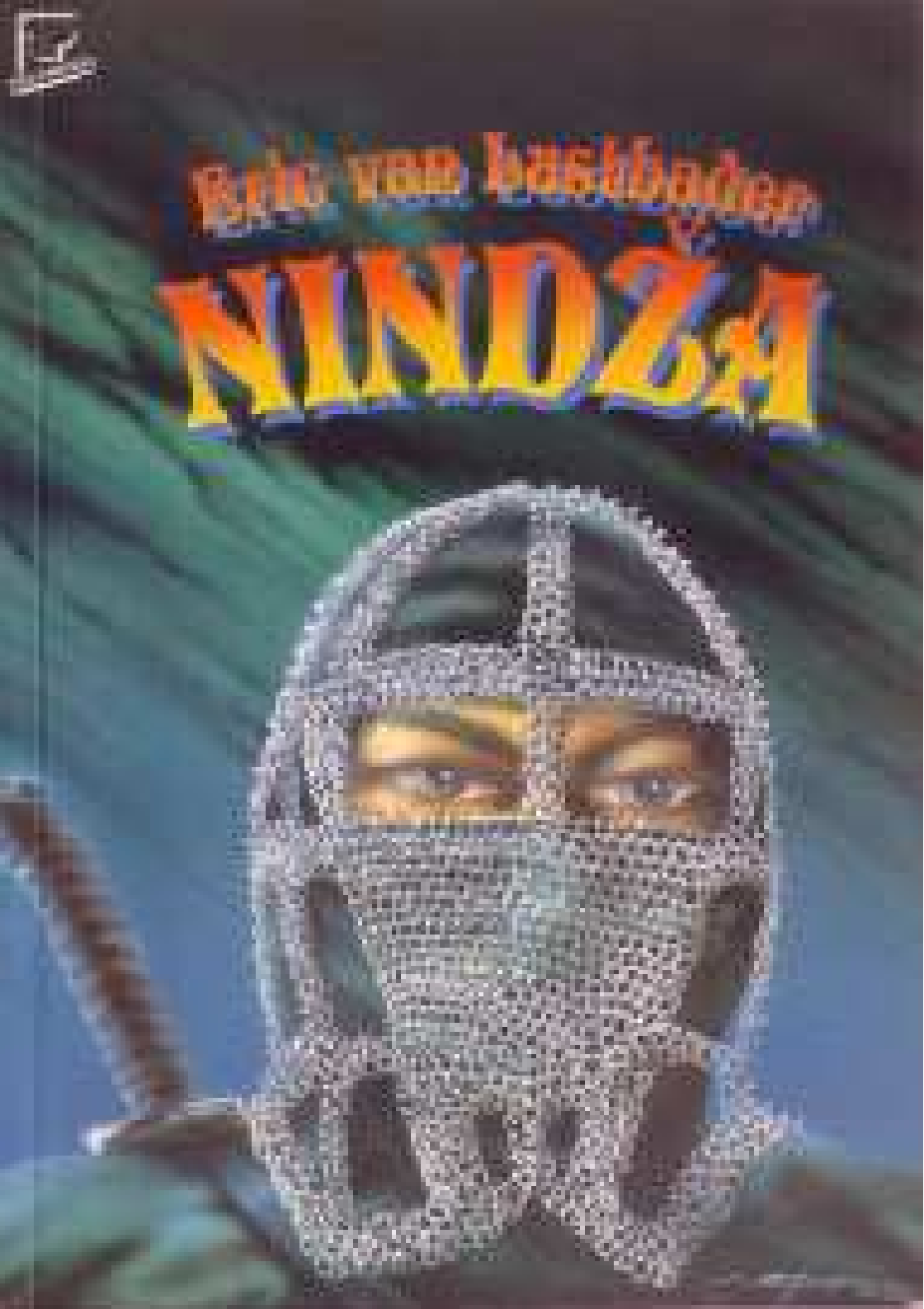
Eric van Lustbader

NINDŽA

NINDŽA

Eric van Lustbader

PODĚKOVÁNÍ

Protože jsem se v některých případech setkal se skutečnými lidmi ve funkcích, které jsou v tomto románě popsány, rád bych na tomto místě prohlásil, že ani jedna z postav zde vykreslených ani v nejmenším nepřipomíná své živoucí protějšky, kteří mi bez výjimky byli při tomto díle velmi nápomocni.

Rád bych poděkoval:
Dr. Geetha Natarajanovi, soudnímu patologovi města New Yorku
poručíku Jimu Doylovi,
náčelníkovi místního policejního
oddělení ve Westhampton Beach

a zvláště děkuji
Dr. Michaelu Badenovi, bývalému hlavnímu prosektorovi
města New Yorku.

Také děkuji mnoha ostatním, kteří mi pomáhali s překlady, a mému otci, který první přečetl rukopis.

Zvláště děkuji Ruth a Arthurovi za krásnou dovolenou v Shangri-La.

A také mamince, za její statečnost.

NACU-GUSA JA
CUWAMONODOMO GA
JUMENOATÓ.
LETNÍ TRÁVA:
POKRAČOVÁNÍ SMĚLÝCH SNŮ
ODVÁŽNÝCH BOJOVNÍKŮ.

(Macuo Bašó)

PANÍ DARUNGOVÁ: MILÁ SVĚTLA,
KTERÁ CHRÁNÍTE MÉ SPÍCÍ DĚTI,
HOŘTE TUTO NOC JASNĚ A BEZ PŘESTÁNÍ.

(J.M. Barrie, PETER PAN)

Ve tmě číhala smrt.

To byla první věc, kterou ho naučili a kterou nikdy nezapomněl. I za dne se dokázal pohybovat tak, aby jej nikdo ani nezahlédl; jeho skutečnou přítelkyní však byla noc.

Řev poplašného zařízení přehlušil všechny ostatní noční zvuky: vrzání cikád, hukot příboje na šedivém písku a černých skalách o šedesát stop níže a krákání probuzené vrány daleko ve větvích stromů.

Světla v domě se rozsvítila a vybarvila listy rozložitého platanu; to už se dávno vzdálil od auta a skrýval se ve stínu pečlivě ostříhaného živého plotu. Ani nemusel být tak opatrný, protože vše, co měl na sobě, bylo černé: boty, bavlněné kalhoty, košile s dlouhým rukávem, vesta, rukavice i kápě odkrávající pouze pruh okolo očí: i ten si natřel sazemi a uhelným prachem, aby zabránil odrazu světla. Výcvik mu však nedovoloval považovat cokoli za jisté, jedině tak se mohl vyvarovat chyby, která by jej mohla ohrozit.

Světlo na zápraží okamžitě přilákalo roj hmyzu. Kvůli vřeštění poplašného zařízení nemohl slyšet, jak se dveře otevírají, ale v duchu počítal vteřiny a jeho odhad byl naprosto přesný…

Barry Braughm v džínách a tričku vyšel do světla; nezapnutý poklopec svědčil o spěchu při oblékání, v ruce držel baterku.

Ze svého místa na zvýšeném zápraží pročesal okolí auta úzkým světelným paprskem: odraz od naleštěného chrómu jej oslnil, a tak mžouraje obrátil baterku jinam; neměl nejmenší chuť zrovna teď šaškovat okolo auta, ani kde jinde.

Sotva před půl hodinou se do krve pohádal s Andym; hádka skončila jako obvykle tím, že se Andy sebral a někam odfrčel.

Barry předpokládal, že do města. Dobře mu tak, jen ať se vyvzteká; Andy už prostě takový je a jiný nebude.

Vážně nevím, říkal si Barry naštvaně, proč to s ním pořád táhnu. Zavrtěl hlavou. Musel si přiznat, že to ví dobře, až moc dobře.

Sešel po schůdkách a pečlivě se vyhnul poslednímu: věděl, že je prasklý – další věc, kterou Andy slíbil spravit a vykašlal se na to.

Zamířil přes vlhký trávník k automobilu. Ve větvích mladého javoru vlevo hvízdal vítr a o kus dál mohl ve tmě rozlišit nízký živý plot. Proč jsem si k čertu kupoval mercedes, položil si řečnickou otázku. Nebýt Andyho, který si potrpěl na světské radovánky a nesnesl by nic, co by nebylo prvotřídní… včetně mne, napadlo Barryho. Zadíval se dolů po příjezdové cestě, jako by čekal, že spatří světla Andyho černého audi. Za okamžik se obrátil nazpět: dneska ne, pomyslel si. Tak rychle ho vztek nikdy nepřejde.

Při chůzi si svítil na živý plot podél štěrkové cesty. Zatracené vedro, bručel si pro sebe. Vždycky spustí alarm. Ne, nechci dnes v noci spát sám. Na to jsem ovšem měl pomyslet dřív, než jsem

Andymu řekl, že je sračka.

Ještě naposledy se rozhlédl, uvolnil zástrčku a zvedl kapotu.

Posvítil si na motor a zkontroloval baterii. Pak obešel auto a vyzkoušel dveře; okénka ani dveře samotné nevykazovaly známky násilí, vrátil se na levou stranu a vsunul do zvláštního zámku klíček; znovu se rozhostilo ticho, přerušované jen zvuky cikád a burácením příboje, neúnavně útočícího na rozbitý břeh.

Barry už byl na cestě k domu, když se mu zdálo, že od skalního útesu zaslechl jakési pleskání, jako by někdo utíkal bos po kamení. Zaměřil tím směrem baterku, ale neviděl nic.

Zvědavě se vydal přes trávník do vysoké trávy, kterou nikdy nestříhal, protože byla tak blízko útesu, a za okamžik už stál na vyvýšenině podepřené šedivou břidlicí. Rozhlédl se; pod ním se bledě leskly zpěněné hřebeny vln. Příliv už byl vysoko.

Bolest v prsou se dostavila úplně znenadání; jako by jej udeřila něčí silná ruka a on uklouzl na orosené trávě. Rozhodil ruce, aby si udržel rovnováhu, a baterka se snesla dolů k vodě jako malá padající hvězda. Jasně zaslechl ránu, jak se odrazila od skal a vlétla do hučícího moře jako světluška se sebevražednými úmysly. Ústa se mu svírala křečí; pokusil se vykřiknout, ale z krku se mu vydralo jen neslyšné a nesmyslné zasípání.

Napadlo ho, že tak nějak se musí cítit ryba na udici.

Ruce a nohy mu ztěžkly; zdálo se, že ve vzduchu už není žádný kyslík, jako by jej vysadili bez skafandru na nějaké cizí planetě. Nedokázal už kontrolovat své pohyby a jen mátožně balancoval na okraji propasti, na jejímž dně skučelo černobílé moře.

Matně si pomyslel, že třeba dostal infarkt a zoufale se snažil si vzpomenout, co má v takovém případě dělat. Než se mu patřičný postup vybavil, zemřel.

Stín se vyloupl zpoza živého plotu a tiše přiběhl k útesu.

Nevyrušil tím ani cikády, ani noční ptactvo.

Přiklekl k mrtvému a načerněnými prsty vyndal z jeho prsou jakýsi tmavý kovový předmět, zaseklý vpravo pod srdcem.

Nejprve zkontroloval krční tepnu a oči, na jejichž bělma hleděl relativně dlouho.

Poté si sám pro sebe tiše zarecitoval *Hanja Sin kjó.*

Vstal; mrtvola v jeho rukou se zdála být lehká jako pírko.

Téměř bez jediného znatelného pohybu shodili tělo s útesu, tak aby dopadlo do hloubky, kde se ho okamžitě zmocnil proud.

Po několika vteřinách stín zmizel; splynul s temnotou, jako by nikdy neexistoval.

PRVNÍ KRUH

KNIHA ZEMĚ

WEST BAY BRIDGE,

LETOŠNÍ LÉTO

Když Nicholas Linnear spatřil, jak vytahují z vody nafouklé modrobílé tělo, zahnul doprava a v době, kdy se začali sbíhat lidé, už byl dost daleko.

Nad pokrouceným písečným výběžkem nad čarou přílivu zuřivě bzučely mouchy. Usychající mořská pěna připomínala pramínky dětských vlasů; za ní se prohánělmodroňalový příboj s bílými pěnovými hřebeny, které se rozbíjely o mokrý písek u jeho bosých nohou.

Zapřel se prsty, ale samozřejmě to nebylo k ničemu: moře mu unášelo písek zpod chodidel a Nicholas se propadal níž a níž. Až do téhle chvíle to bylo klidné odpoledne; jako vždy uprostřed týdne se na Dune Road nedělo nic, i když teď zrovna šlo o týden po 4. červenci. Podvědomě hrábl po balíčku cigaret, jenže žádný u sebe neměl: kouřit přestal už před půl rokem. Pamatoval si to na den přesně – téhož dne dal totiž v práci výpověď.

Toho chladného zimního dne zůstal ve své kanceláři v agentuře jen tak dlouho, aby si položil kufřík z pštrosí kůže (který dostal bez zřejmého důvodu od Vincenta, dávno po narozeninách a ještě déle po svém povýšení) na svůj psací stůl z růžového dřeva, který byl příliš moderní na to, aby obsahoval zásuvky.

Pak vyšel z kanceláře, odbočil vlevo kolem zvědavého obličeje své sekretářky Lil a vykročil na béžový koberec v hale. Kdy se vlastně rozhodl to udělat? Po pravdě řečeno nevěděl. Cestou v taxíku nemyslel na nic; veškeré myšlenky se topily jako smítka popela ve zbytku kávy. Nic jiného zřejmě nezbylo.

Prošel kolem dvou sekretářek sedících u obrovitých vyřezávaných mahagonových dveří jako dvě dokonale vytesané sfingy hlídající faraónův hrob. Zaklepal a vstoupil.

Goldman zrovna telefonoval (z modrého aparátu, což znamenalo rozhovor s vysoce postaveným zákazníkem; kdyby

mluvil do bezového přístroje, péroval by zřejmě někoho z kanceláře) a tak se Nicholas zadíval z okna. Dneska jsou všichni vysoce postavení, pomyslel si. Bývaly doby, kdy kancelář v šestatřicátém patře měla své výhody, jenže ty už dávno minuly. Obloha byla zatažená olověnými mračny, takže to vypadalo, jako by někdo zavřel celé město pod poklop. Za soumraku začne možná znovu sněžit. Nemohl se rozhodnout, jestli se mu ta perspektiva zamlouvá nebo ne.

„Nicku, chlapče," vykřikl Goldman, když položil sluchátko.

„Ty musíš být jasnovidec, že jsi přišel zrovna teď. Hádej, s kým jsem to mluvil! Nebo ne." Mávl rukou; připomínal přitom kachnu snažící se vzlétnout. „Radši nehádej. Povím ti to sám.

Byl to Kingsley." Oči se mu rozšířily jako vždy, když byl rozčilený. „Víš, co mi říkal? Málem mi vykecal díru do hlavy o tobě a té tvé kampani. Už mají první výsledky. Prý přinesly výrazné zlepšení', povídal. Přesně takhle: výrazné zlepšení'."

Ačkoli mu už táhlo na šedesátku, nehádali byste Samovi

Goldmanovi ani padesát let. Byl v dobré kondici, štíhlý a vždy opálený. Podle Nicholase si opálení udržoval proto, aby lépe vynikla jeho hříva bílých, dozadu sčesaných vlasů. Goldman zbožňoval kontrast. Tvář měl dlouhou, ostře řezanou a na lících poněkud propadlou; byl to pyšný obličej, jemuž vévodily velké hnědé oči nad trochu delším nosem a širokými ústy. Na sobě měl oblek s úzkými proužky, bílou košili a modrohnědou italskou hedvábnou kravatu. Oblékat se Goldman uměl, to tedy ano. Přesto měl rukávy vyhrnuté až na předloktí.

Sotva se na něj podíval, bylo Nicholasovi jasné, jak těžký úkol jej čeká. „To jsem rád, Same," prohodil.

„No tak se přece posaď, sedni si!" Goldman mu ukázal na béžové křeslo před svým ohromným psacím stolem; sám od sebe by si do něj asi nesedl, ale zákazníkům se líbilo.

„Ne, díky. Radši postojím." Teď, když to musel říci, nevěděl najednou, jak začít. „Chci s tím prášit, Same."

„Praštit? To už jako chceš dovolenou? Děláš přece vedoucího tvůrčí skupiny teprve půl roku –"

„Sedm měsíců."

„Kdo to má počítat? Chceš tedy dovolenou? Dobře, máš ji mít.

Kam pojedeš?“

„Nerozumíš mi, Same. Chci odejít od firmy. Chci dát výpověď.“

Goldman se otočil v křesle a vyhlédl z okna. „Dneska bude sněžit. V rádiu sice hlásili, že ne, ale mě neoblafnou. Staří vysloužilci jako já na to máme svoje metody. Například moje nohy. Cítím to vždycky při tenisu. Zrovna dnes ráno povídám Edně –“

„Same, slyšel’s mě?“

„Jo, a ten Kingsley! Asi se vyzná ve vydávání knížek, jenže o reklamě nemá ani páru. Trvalo mu sakra dlouho, než za námi přišel.“ Obrátil se zpátky do místnosti. ‚A ty, Nicku, se v reklamě vyznáš.“

„Same –“

„Chceš dát výpověď, Nicky? Výpověď? Co to má znamenat?

Já tomu prostě nevěřím. Máš tu všechno, na co si vzpomeneš.

Víš, kolik z té tvé kampaně dostaneme čistého – pamatuj si, čistého – zisku?“

„Je mi to jedno, Same.“

„Dvě stě táců, Nicku. A ty toho chceš nechat?“

„Už mě to unavuje, Same. Vážně. Připadá mi, že dělám v reklamě moc dlouho. Nedávno jsem se probudil a měl jsem pocit, že jsem hrabě Drákula.“

Goldman nevěřícně pohodil hlavou.

„Víš, jako bych ležel v rakvi.“

„Takže se chceš vrátit do Japonska.“

„Po pravdě řečeno jsem o tom neuvažoval.“ Spíš ho to potěšilo než překvapilo; Goldman ho chápal zvlášť dobře. „Ani nemám pocit, že by na tom záleželo.“

„Jasně že na tom záleží,“ vybuchl Goldman. „Celou dobu s ním o tom, jak se vrátím do Izraele!“

„Ty’s tam nevyrostl,“ opáčil Nicholas.

„Kdyby tehda Izrael existoval, vyrostl bych tam,“ zabručel.

„Vlastně na tom nesejde.“ Zase mávl rukou. „Záleží na historii. Jedině na historii.“ Zazvonil telefon a Goldman vyštěkl na sfingu přede dveřmi, aby vyřídila, že zavolá sám později.

„Podívej, Nicky, víš, že se můžu zvesela vykašlat na to, co vyrazíme z Kingsleyho. Jenže je to signál, rozumíš? Teď jsi ve flóru.

Věděl jsem, že k tomu jednou dojde, a nepletl jsem se. A ty s tím teď chceš praštit?“

„*Chci* asi nebude to pravé slovo,“ pravil Nicholas. „*Musím* je lepší.“

Goldman si vytáhl z dřevěné krabice doutník a zamyšleně jej studoval. „Nicku, nechci tě nudit tlacháním o tom, kolik chytrejch mladejch kluků by si dalo uříznout nohu, jen aby dostali tvůj flek –“

„Díky,“ pronesl Nicholas suše.

„Každý se halt musí starat sám o sebe.“ Goldman upíral oči na špičku doutníku; ukousl ji a škrtl zápalkou.

„Mohl bys to odložit?“ požádal Nicholas. „Přestal jsem kouřit.“

Goldman jej pozoroval se zapálenou sirkou v prstech. „To jsi celý ty,“ prohlásil rezolutně. „Všechno najednou.“ Sfoukl sirku a hodil ji do skleněného popelníku. Aby však nemusel přiznat porážku, nechal si doutník v ústech a přemýšlivě jej žvýkal.

„Víš, Nicku, rád si připadám jako něco víc než jenom tvůj šéf. Už je to sakra pár let, co jsem si tě sem přitáhl rovnou z lodi.“

„Z letadla.“

Goldman máchl rukou. „To je jedno.“ Vytáhl doutník z úst.

„Považuju se za tvého přítele, Nicku, takže mi dlužíš aspoň nějaké to vysvětlení.“

„Podívej, Same –“

Sam napřáhl ruku jako na obranu. „Hele, nesnažím se tě přesvědčit, abys nechodil. Jsi už velkej. Nemůžu tvrdit, že mě to nemrzí, protože mě to mrzí. Proč bych ti měl lhát? Jenom to prostě chci vědět.“

Nicholas vstal a přešel k oknu; Goldman jeho pohyb sledoval v křesle.

„Samotnému mi to ještě není jasné.“ Promnul si rukou čelo.

„Nevím. Jako by mi celá tahle agentura připomínala vězení, místo, odkud se musí člověk dostat.“ Obrátil se ke Goldmanovi.

„Není to tím, jak to tu vypadá. Naopak. Mám dojem –“ Pokrčil rameny. „Možná to dělá ta reklama. Připadám si v ní ztracený,

jako by neexistovala elektronika a žili bychom v nějaké jiné době.“ Naklonil se dopředu. „Jako bych plaval někde uprostřed oceánu a v dohledu by nebyla žádná země.“

„Takže nemůžu udělat nic, abych tě přesvědčil?“

„Nic, Same.“

Goldman si povzdechl. „Ednu to pořádně vezme.“

Jejich pohledy se na okamžik setkaly, jako když se před bojem vzájemně měří zápasníci.

Goldman položil dlaně na stůl. „Víš,“ začal klidně, „před lety se u policie v tomhle městě proslýchalo, že bez kamarádů ve vedení se nikam nedostaneš. Musel’s mít někoho, kdo tě podržel, když ses dostal do průseru, nebo“ – pokrčil rameny – „tak, vůbec. Tak to chodilo na celém světě. Všude.“ Přehodil si nezapálený doutník do druhého koutku. „Dneska je všechno jinak.

Velké společnosti už na kamarádčofty nevěří. Musíš se přizpůsobit. Musíš lízt do zadku náměstkům, nechat se od nich zvát na večírky a být milý na jejich ženy, které jsou tak zoufalé, že by se nechaly ojet i koštětem, kdyby jim umělo říct, jak jsou krásné. Musíš bydlet v té jisté části Connecticutu, kde všichni mají své dvoupatrové baráky s půlkruhovým příjezdem. Dřív byli jen zabednění; teď už jsou to prostě počítače. Takhle jedině se člověk v obchodě dostane nahoru, Nicku. Kdyby mi to neřekli, sám bych na to taky nepřišel. Odešel bych na odpočinek dřív, než by mě dostali.“ I přes šero v místnosti bylo vidět, jak mu jiskří v očích. „Já jsem vyrostl v době, kdy se věřilo na kamarády. To je můj systém a nemůžu ho změnit, i kdybych nakrásně chtěl.“

Naklonil se v křesle a podíval se na Nicholase. „Chápeš, co chci říct?“

Nicholas mu pohled opětoval. „Ano, Same,“ přikývl po chvíli.

„Vím přesně, co máš na mysli.“

Bolestný křik racků na okamžik přehlušil jekot sirény, ale když se vůz záchranné služby přiblížil, její kvílení pohltilo všechny ostatní zvuky. Lidé utíkali po pláži, poněkud neohrabaně, jak se snažili udržet rovnováhu na měkkém a poddajném terénu.

Do West Bay Bridge se nastěhoval začátkem sezóny. Aby vůbec dokázal přežít, musel od sebe všechno minulé odstrčit, ne

ovšem příliš daleko; ani objev mrtvoly nemohl však narušit jeho solipsistní svět. Ve městě jsou takové věci na denním pořádku.

Kupodivu mu to připomnělo ten telefonát, pár dní po jeho odchodu od agentury. Právě si pročítal nabídku volných míst v Timesech a zapíjel ji irskou kávou.

„Pan Goldman byl tak laskav a dal mi vaše číslo domů, pane Linneare," prohlásil Dean Whoolson. „Doufám, že neruším."

„Pořád nevím, proč mi voláte," odpověděl.

„Vlastně je to prosté. Nedávno došlo k oživení zájmu o studium orientálních kultur a naši studenti nejsou, abych tak řekl, spokojeni s povrchností našich přednášek. Dokonce mám obavu, že se domnívají, že jsme v této oblasti dokonale ztratili kontakt."

„Já ovšem nejsem učitel."

„Ano, to dobře víme." Hlas zněl suše, jako starý šňupací tabák, ale skrýval v sobě jistou důvěryhodnost. „Samozřejmě jsme si vědomi toho, že nejste vyškolený pedagog, jenže podle mne je kurs, který připravujeme, pro vás jako dělaný." Lehce se zasmál, úplně jako figurka z kresleného filmu. „A nám určitě také prospěje."

„Nemám ani ponětí o výuce na vysoké škole," odporoval dál Nicholas. „Nevěděl bych ani, jak začít."

„Drahý příteli, to je přece docela jednoduché," rozzářil se Dean Whoolson. „Víte, jedná se o seminář, ve kterém budou učit čtyři profesoři. Vlastně tři, protože Dr. Kinkaid onemocněl.

Konat se bude dvakrát týdně a jednotliví vyučující se budou střídat. A víte, v čem je vtip, pane Linneare? Učební plán můžete s klidem přenechat druhým a sám mluvit o tom, v čem se vyznáte líp než kdokoli na západní polokouli." Opět se ozvalo zvláštní, i když ne nepříjemné zahihňání, které Nicholasovi připomnělo karamelky a čokoládu s peprmintovou náplní. „Nemyslím, že byste se musel obávat toho, že se vaše přednášky budou překrývat s cizími. Tím chci říct," upřesňoval Whoolson rychle, „že právě vaše náhledy do hloubky japonské duše ten seminář jaksepatří okoření, a o nic jiného nám nejde. Studenti z toho budou celí pryč a my pochopitelně také."

V nastalém tichu bylo slyšet jen šum na lince, v němž

Nicholas dokázal rozlišit matné náznaky jiných hovorů; znělo to, jako když se hádají duchové.

„Třeba byste si rád prohlédl naši univerzitu," navrhl Dean Whoolson. „Na jaře je samozřejmě nejhezčí."

Proč zase nezkusit něco jiného, napadlo Nicholase. „Dobrá," odvětil.

Kolem něj se sbíhali lidé přilákaní zoufalým kvílením sanitky.

Hlouček se přeléval a obklopoval místo nálezu jako můry obletující plamen petrolejky, na hranici mezi zvědavostí a hnusem.

Soustředil se na zvuk příboje, na jeho přátelské volání; ale lidské výkřiky, vzrušené a tázavé, se do pohody odpoledne zapichovalyjako ostré jehly. Pro ně to byla jen atrakce, dávající jim možnost zapnout si v šest hodin zprávy a zavolat na známé:

„Hele, vidíte to? Já u toho byl!"; stejně tak dobře se pro ně mohla z vln vynořit Elizabeth Taylorová s přáteli a s klidem hovězího dobytka začít popíjet vychlazené Martini a cpát se feferonkami, které někdo všímavý koupil u Balducciho.

Bydlel v domě postaveném z šedivých oblázků a kávově zbarvených cihel, který se nepyšnil vypouklými okny z plexiskla ani podivnými převislými zdmi jako mnoho jiných staveb na pobřeží. Vpravo od něj přecházely duny v písečnou rovinku, položenou o něco níže než okolí; až do začátku prosince tam stával dům asi za čtvrt miliónu, jenže krutá zima (podobná té v sedmasedmdesátém) jej spláchla do moře i s pořádným kusem pevniny. Rodině, která jej obývala, se doposud nepodařilo vyrazit peníze z pojišťovny. Zatím bylo tedy na této straně mnohem více volného místa, než se dalo v této módní a hustě zalidněné pobřežní čtvrti očekávat.

Příbojové vlny útočily na břeh sě stále větším důrazem; cítil, jak mu slaná voda olizuje kotníky a lýtka. Vyhrnuté nohavice džíns ztěžkly naplaveným pískem; právě když se shýbal, aby jej vytřepal, kdosi do něho vrazil. Nicholas padl naznak a neznámý na něj.

„Proč ksakru nekoukáte na cestu," zařval Nicholas a snažil se vyprostit.

„Promiňte. Nemusíte přece hned křičet. Nebylo to schválně."

Nejprve ucítil její parfém – citrusový a suchý jako hlas Deana Whoolsona – a poté spatřil její obličej v těsné blízkosti svého.

Zpočátku se domníval, že má hnědé oči; později si všiml, že jsou spíše zelené než hnědé, a že na levé duhovce je vidět pár červených skvrnek. Kůži měla smetanově bílou, lehce posetou pihami. Snad trochu širší nos jí dodával osobnosti, zatímco plné rty prozrazovaly vrozenou smyslnost.

Chytil ji v podpaží a pomohl jí na nohy.

Okamžitě se od něj odtáhla a zkřížila si ruce na prsou. „Tohle mi nedělejte.“ Evidentně se neměla k odchodu; místo toho jej sledovala a prsty si mnula paže, jako by ji svým stiskem poranil.

„Nepotkali jsme se už?“ zeptal se.

Ušklíbla se. „Hloupější způsob seznámení neznáte?“

„Ne, myslím to vážně. Někde jsem vás viděl.“

Chvíli hleděla kamsi přes jeho rameno. „Nemyslím, že –“ začala.

Luskl prsty. „Bylo to v kanceláři Sama Goldmana. Podzim nebo zima.“ Pohodil hlavou. „Nepletu se.“

Oči se jí vyjasnily, jako by Samovo jméno zvedlo neviditelnou oponu. „Sama Goldmana znám,“ přiznala pomalu. „Párkrát jsem pro něj dělala.“ Položila si ukazováček na ústa; hlasy dole na pláži k nim doléhaly jako vzrušený křik diváků při ligovém utkání.

„Vy jste Nicholas Linnear,“ usoudila. Když přikývl, namířila na něj prstem. „Pořád o vás mluví.“

Usmál se. „Přesto se na naše setkání nepamatujete.“

Pokrčila rameny. „Nevím, opravdu. Když se zaberu do práce…“

Nicholas nedokázal potlačit smích. „Co kdybych byl někdo důležitý?“

„To už jste, aspoň podle pověstí. Jenomže vy jste s tím praštil. To mi přijde divné.“

Když se tak na něj dívala, vypadala jako školačka, jako by slunce zdůraznilo předtím skrytou nevinnost. Nakonec od něj odtrhla oči. „Co se to tam vůbec děje?“

„Našli v moři mrtvolu.“

„Vážně? Kdo to byl?“

„Nemám ponětí.“

„Copak nejdete odtamtud?“ Znovu přenesla pohled z dálek za jeho zády na jeho obličej. Připadala mu jako chladivý vánek po západu slunce. „Přece jste musel vidět, jak ho vytahují?“ Očima ho dokázala udržet v uctivé vzdálenosti lépe, než kdyby se o to pokoušela rukama. Měl pocit, že je v ní něco dětského, a vzbuzovalo to v něm touhu ji pohladit. „Odešel jsem dřív, než se to stalo.“

„To nejste ani trochu zvědavý?“ Zřejmě nevnímala vítr, který si pohrával s jejími hustými tmavými vlasy. „Třeba to býl někdo místní. Víte, co tady bydlí za devianty – všichni jsme ze stejné branže.“

„Nezajímá mě to.“

Zasunula ruce do kapes svých džínových šortek. Nahoře měla tyrkysově modré tričko bez rukávů, které dávalo vyniknout jejím očím; prsa se jí při dýchání pravidelně zdvíhala a bradavky se zřetelně rýsovaly proti látce. Měla úzký pas a dlouhé, štíhlé nohy. Pohybovala se jako tanečnice.

„Koukám, že vás zajímá něco jiného,“ poznamenala. „Co byste říkal vy, kdybych na vás takhle civěla?“

„Určitě by mi to polichotilo,“ prohlásil.

Justine byla reklamní návrhářka a bydlela čtyři bloky od

Nicholase; považovala za příjemnější v létě pracovat kdekoli, jen ne ve městě.

„V létě je New York nesnesitelný,“ sdělila mu, když spolu druhý den odpoledne seděli nad sklenkou. „Víš, že jsem jednou strávila celé léto v bytě? Pustila jsem si naplno klimatizaci a nevytáhla paty. Strašně jsem se bála, že se venku zalknu tím hrozným smradem. Jídlo jsem si nechávala vozit od D’Agostina a jednou, dvakrát týdně za mnou poslali z kanceláře toho tlustýho teplouše, co o přestávkách onanoval pod stolem, aby si odnesl moje návrhy a předal mi výplatu. Ani to mi samozřejmě nestačilo, prostě jsem musela vypadnout. Naházela jsem si věci do tašky a letěla do Paříže. Zůstala jsem tam dva týdny a šéf se mohl zbláznit.“ Cucla si koktejlu. „Když jsem se vrátila, změnila se jediná věc: toho teplajzníka vyrazili.“

Slunce zapadalo a jeho rumělková zář se utápěla v moři.

Náhle nastala tma a na vodní hladině se neodráželo jediné světélko.

Ona je taky taková, uvažoval. Na povrchu jasné barvy, ovšem co se skrývá v temnotách uvnitř?

„Ty se na podzim nechceš vrátit do města," konstatovala.

„To tedy ne."

Mlčela; roztáhla ruce na opěradlo pohovky, takže ve stínu vypadaly jako černá křídla. Naklonila hlavu na stranu a Nicholas měl pocit, že bariéra mezi nimi se zřítila.

„Univerzita se mi zalíbila," rozhodl se začít od začátku. „Jistě, bylo to začátkem února, ale dovedl jsem si představit, jak budou ty červené baráky vypadat mezi rozkvetlými magnóliemi a zelenými duby.

Ten seminář – Zdroje orientálního myšlení – nebyl vůbec špatný. Aspoň studenty to docela zajímalo a pokud zrovna nespali, projevovali se inteligentně. Zdálo se mi dokonce, že je překvapilo, že se o ně zajímám.

Během semestru mi došlo, proč. Ostatní profesoři měli na studenty hrozně málo času, samý výzkum, rešerše a podobně.

Když měli učit, bylo vidět, že jim studenti vadí.

Vzpomínám si na jeden takový seminář uprostřed semestru.

Dr. Eng a Dr. Royston, kteří přednášeli základní látku, ohlásili, že na konci semináře se budou rozdávat oznámkované písemné práce. Když zazvonilo, Eng studenty požádal, aby zůstali sedět, a pak rozložil na první lavici čtyři hromádky prací. Tady na téhle hromádce jsou práce studentů se jmény od A do F,' povídá.

A tak dál. Potom oba vypadli, ani nepočkali, až se studenti vrhnou na písemky.

Bylo to ponižující," pokračoval Nicholas. „Takový nedostatek úcty k druhým lidem prostě nedokážu jen tak spolknout."

„Učit se vám tedy líbilo."

Přišlo mu to zvláštní. „Spíš mi to nevadilo." Připravil si další gin s tonikem a ukápl do něj trochu citrónové šťávy. „To, že se mi ten semestr nakonec tak hrozně vlekl, mají na svědomí právě ti ostatní profesoři. Neměli o mně valné mínění. Akademické kruhy jsou vůbec strašně uzavřené. Všichni jsou tam svázaní

heslem.Publikuj nebo chcípni‘, a to není klišé. Pro ně je to každodenní realita.“ Pokrčil rameny. „Nejspíš mi záviděli: měl jsem všechny jejich výhody a žádnou odpovědnost.“

„Jací vlastně byli – ten Royston a Eng?“

„Royston byl dobrák. Ze začátku trochu rezervovaný, ale později roztál. Ovšem Eng –“ zavrtěl hlavou „– to byla svině první třídy. Odsoudil mě ještě dřív, než nás představili. Jednou odpoledne jsme všichni tři stáli v hale. Takže vy jste se narodil v Singapuru,‘ spustil na mě. Přesně takhle. Stál nade mnou a zíral na mě těmi svými brýlemi s drátěnými obroučkami.

Mluvil dost divně, jako by slova ukrajoval, a tak nějak ledově.

Abych vám pravdu řekl, je to hnusné město. Postavili ho

Angličani, kteří nebrali ohled na Číňany stejně jako na Indy.‘“

„Co’s mu na to řekl ty?“

„Nezmohl jsem se na slovo,“ odpověděl Nicholas pochmurně.

„Za celý semestr se mnou promluvil sotva dvakrát. Dokonale mě tehdy zaskočil.“

„Takže’s ho nijak neusadil.“

„Jen jsem ho upozornil, že se mýlí. Mě v Singapuru jen počali.“ Odložil sklenici. „Později jsem o tom mluvil s Whoolsonem, jenže ten to smetl se stolu. ‚Eng je génius,‘ prohlásil tenkrát.

A to víš, jak to s takovými chodí. Řeknu ti, jsme rádi, že ho tu máme. Málem nám utekl na Harvard, ale nám se podařilo ho na poslední chvíli přesvědčit.‘ Poplácal mne po zádech, jako bych byl maskot katedry. ‚U Enga jeden nikdy neví,‘ pokračoval.

.Třeba si myslel, že jsi Malajec. Každý z nás musí občas něco překousnout.“,

„Tomu nerozumím,“ na to Justine. „Ty přece nejsi Malajec, nebo snad ano?“

„Ne. Jestli si ovšem Eng myslel, že ano, tak měl důvod, aby mě neměl v lásce. V Singapuru si Číňani a Malajci šli v jednom kuse po krku.“

„Co jsi vlastně zač?“ Znenadání byla těsně u něho a veliké oči jí zářily. „Ve tváři máš něco asijského. Snad oči, nebo ty lícní kosti…“

„Můj otec byl Angličan,“ odpověděl Nicholas. „Žid, který si musel změnit jméno, aby se prosadil napřed v obchodě a potom v armádě. Dotáhl to na plukovníka.“

„Jak se jmenoval, než si změnil jméno?“

„Nevím. Nesvěřil se mi. ,,Nicholasi,“ řekl mi jednou, jaký má vlastně jméno význam? Pamatuj si, že ten, kdo tvrdí, že jeho jméno něco znamená, lže.‘“

„Copak tě to nezajímalo?“

„Nějakou dobu jistě. Po čase jsem to vzdal.“

„A tvoje matka?“

„No, to by záleželo na tom, s kým bys mluvila. Ona sama vždycky tvrdila, že je čistokrevná Číňanka.“

„Ale,“ zajímala se Justine.

‚Ale se vší pravděpodobností byla Číňanka jen napůl; z druhé poloviny byla Japonka.“ Pokrčil rameny. „Samozřejmě, jistý jsem si tím nemohl být nikdy. Prostě se mi pořád zdálo, že myslí po japonsku.“ Usmál se. „Jenomže já jsem romantik a ono je vždycky romantičtější považovat ji za míšenku. O to tajuplnější, když vezmeme úvahu vzájemnou nevraživost obou národů.“

‚A ty máš rád záhady.“

Zadíval se na pramen vlasů, který jí splýval po tváři a zakrýval oko s červenými skvrnkami. „V jistém smyslu ano.“

„Jinak vypadáš úplně jako běloch,“ změnila zčistajasna téma.

„Ano,“ přikývl Nicholas. „Po tělesné stránce jsem po otci.“

Opřel si hlavu o opěradlo pohovky; jeho vlasy na okamžik spočinuly na její ruce. Odtáhla ji a sevřela ji v pěst. „Co se týče toho uvnitř, jsem prostě syn své matky.“

Doc Deerforth se na léto nikdy netěšil, i když mu to připadalo zvláštní; v létě měl vždycky nejvíc práce. Přiliv městských obyvatel, převážně z východního Manhattanu, ho nikdy nepřestával udivovat; jeho pravidelnost mu připomínala tahy divokých kachen na jih.

Doc Deerforth o Manhattanu mnoho nevěděl, nebo aspoň ne o tom současném. Do toho blázince vkročil naposled před pěti lety, a to ještě jen proto, aby krátce navštívil svého přítele Nata

Graumanna, hlavního prosektora města New Yorku.

Ve West Bay Bridge se mu líbilo. Žena mu zemřela na leukémii před deseti lety; od té doby se změnila jen ve vybledlou fotografii a jediné, co doktorovi zbývalo, byla jeho lékařská praxe v přímořském letovisku a občasné návštěvy jeho dvou vdaných dcer. Občas také vypomáhal s pitvami pro Flowera v Hauppauge, kde ho měli rádi pro jeho pečlivost a důmysl. Flower ho neustále lákal, aby nastoupil na patologii suffolkského okresu, avšak jemu jeho současné postavení naprosto vyhovovalo. Ve

West Bay Bridge měl přátele; měl jich hodně, i když nejvíce ze všeho spoléhal sám na sebe. Té noční můry, která jej pronásledovala, se stejně nemohl zbavit; občas se v noci probouzel zbrocený potem a s vlhkým prostěradlem omotaným kolem nohou.

Někdy se mu zdálo o bílé krvi a jindy o jiných věcech, které symbolizovaly jeho vlastní strach. V takových chvílích vstal, odšoural se do kuchyně, uvařil si šálek horkého kakaa a přečetl si několik náhodně vybraných odstavců z jednoho ze sedmi románů Raymonda Chandlera; jejich stručný, realistický styl jej dokázal uklidnit natolik, že po půl hodině mohl znovu usnout.

Doc Deerforth se protáhl, aby ulevil bolesti mezi lopatkami.

Napadlo ho, že to má z toho, jak pracuje dlouho do noci. Přesto si ještě jednou prošel své poznámky; měl je před sebou všechny, černé na bílém, slova seskupená do vět a odstavců. Teprve teď však pochopil jejich význam, jako egyptolog, který po dlouhém hledání konečně narazil na rosetský kámen.

Když jej zavolali na Dune Road, pokládal záležitost za další běžné utopení. Samozřejmě to tak nemyslel: slovo *běžné* nemělo v jeho slovníku místo. Život pokládal za nejcennější poklad na světě. K tomu, aby to zjistil, se ani nemusel stát lékařem: stačilo mu prožít válku v Pacifiku. Každý den mohl tehdy z tábora uprostřed džungle, vybudovaného ve spěchu a chaosu bojů o Filipíny, sledovat svazy jednomístných letadel pilotovaných letci kamikaze a naložených 2650 librami výbušnin, jak se vrhají proti americkým bitevním lodím. Doc Deerforth tato letadla vždy pokládal za symbol kulturní propasti mezi Východem a Západem. Japonci jim říkali *Oka,* třešňový květ, kdežto Američané je

přezdívali *baka,* pitomá bomba. Západní filosofie neměla pochopení pro rituální sebevraždu v pojetí starých japonských samurajů; ve skutečnosti však nešlo o nic jiného. Samurajové dokázali překonat i ty nejzáludnější překážky a přežít. Doktor

Deerforth nikdy nezapomněl na haiku napsané podle pověsti dvaadvacetiletým pilotem kamikaze těsně před smrtí, které sumarizovalo celou japonskou tradici: „Kdybychom mohli padnout / jako třešňové květy na jaře / čisté a zářivé.“ Podle něj toto trojverší dokonale vystihovalo japonský pohled na smrt:

samuraj byl stvořen pro slavnou smrt v boji.

Jediné, po čem jsem toužil já, bylo vyváznout se zdravou kůží a nezbláznit se.

Pomalu už zapomínal, nebýt nočních můr, které se k němu slétaly jako hladoví upíři.

Doc Deerforth vstal od stolu a vyhlédl z okna. Skrz vroubkované listí dubů chránicích tuto stranu domu před odpoledním žárem viděl širokou hlavní třídu. U pokladny Čtvrté federální spořitelny stálo několik aut a poněkud níže se z budovy knihovny valily Dcery americké revoluce, které tam pořádaly schůzi.

Normální letní pracovní den; přesto se mu svět zdál vzdálený milióny mil, jako povrch nějaké cizí planety. Doc Deerforth se obrátil zpět do kanceláře, popadl složku i s jejím obsahem, vyšel ven a zamířil po Main Street k ošklivé jednopatrové cihlové budově, ve které sídlila požární stanice a hned vedle ní místní policejní oddělení.

Cestou potkal Nicholase, který právě vycházel ze samočinných dveří samoobsluhy ověšen balíčky s proviantem.

„Ahoj, Nicku.“

„Zdar, doktore. Jak se vede?“

„Dobře, docela dobře. Jdu zrovna za Rayem Florumem.“

Poprvé se setkali – stejně jako většina obyvatel West Bay Bridge

– zde, na Main Street, a společní známí je představili. I pro ty nejzarytější samotáře bylo těžké se tu neseznámit s jinými lidmi, i když se posléze známosti omezovaly jen na stručný pozdrav.

„Právě jsem se vrátil z Hauppauge.“

„Dělal’s na tom včerejším utopenci?“

„Jo.“ Doc Deerforth odvrátil hlavu a vyplivl kousek jídla, který mu uvízl mezi zuby. Vyrušení ho potěšilo; v podstatě se bal předložit Florumovi to, co zjistil. Navíc měl Nicholase rád.

„Mohl’s ho znát. Bydlel kousek od tebe na Dune Road.“

Nicholas se lehce usmál. „Nezdá se mi –“

„Jmenoval se Braughm. Barry Braughm.“

Nicholas pocítil chvilkovou závrať; vzpomněl si na slova, která Justine pronesla v den jejich seznámení na pláži. Víte, co tady bydlí za devianty. Ani tehdy netušila, jakou má pravdu.

„Ano,“ přisvědčil Nicholas pomalu. „Znal jsem ho. Když jsem ještě dělal do reklamy, pracoval se mnou ve stejné agentuře.“

„To je mi líto, Nicku. Byl to tvůj dobrý známý?“ Nicholas chvíli uvažoval. Braughm byl geniální analytik a znal nálady veřejnosti mnohem lépe než kdokoli jiný. Škoda ho.

„Docela dobrý,“ odtušil zamyšleně.

Protančili posuvnými dveřmi do noci; gramofon za nimi vysílal hudbu v zářivých paprscích a přehlušoval příboj.

Když ji vedl za ruku na zápraží, třásly se jí paže, ale to bylo správné, dokonce jediné správné: milovala tanec. A jemu se líbilo ji takto držet, i když samozřejmě rocková hudba stejně jako tanec sám znamenala sex a zase sex. Co na tom záleží? Chtěla si zatančit.

Zakrývá mě v zrcadle a světlo zhasíná…

Smyslně se poddávala rytmu; její zářivá skořápka se rozpadla u jejích nohou a odhalila tak prvotní a všeobjímající vášeň.

A s tím, co se jí snažím říct se prostě nechytám…

Jako by ji hudba zbavila všech pout – lépe řečeno zábran a strachu: ne z něho ani z jiného muže, ale ze sebe samotné.

Povídá: Nech to na mně a všechno bude fajn.

Tiskla se k němu ramenem. „Vždycky jsem hodně četla.

Nejdřív úplně všechno, co mi přišlo pod ruku. Moje sestra byla spíš do společnosti, a tak, když odešla na rande, jsem hltala knížky jednu za druhou. Dlouho mi to nevydrželo. Tedy, četla jsem dál, jenže jsem si začala vybírat.“ Její smích ho překvapil;

zněl šťastně a srdečně. „Taky jsem měla různá období. Napřed ty Terhunovy knihy o psech, potom Howard Pyle – jeho Robina Hooda jsem zbožňovala. Asi v šestnácti jsem objevila de Sadea.

Tehdy to byla zakázaná četba, a proto mě to tak vzrušovalo.

Navíc mě zaujal a napadlo mě, že mi rodiče dali jméno Justine kvůli němu. Když jsem byla starší a zeptala se na to mámy, odpověděla mi: ‚Víš, prostě se nám s tátou tohle jméno líbilo.‘

Možná to vyhovovalo jejímu evropskému vkusu – pocházela totiž z Francie. Skoro jsem si pak přála, abych se jí na to nikdy nezeptala! Ten můj výmysl se mi zdál mnohem přitažlivější než skutečnost. Co jsem taky mohla čekat? Oba byli strašní maloměšťáci.“

„Tvůj otec byl Američan?“

Obrátila k němu obličej a světla obývacího pokoje jí zbarvila tvář jako kouzelným dotekem mistrovského štětce.

„Dokonalý Američan.“

„Co dělal?“

„Pojďme dovnitř.“ Odvrátila se od něj. „Je mi zima.“

První, čeho si bylo možné všimnout, byla velká černobílá fotografie poněkud podsaditého muže se silnou čelistí a pevným pohledem, pod níž stálo: *Stanley J. Teller, Náčelník policie v letech 1932 – 1964.* Vedle ní visela zarámovaná kopie *Uprchlíka* od Normana Rockwella.

Kancelář měla podobu malé krychličky s dvojitými okny nabízejícími výhled na parkoviště. Teď navečer na něm nebylo mnoho k vidění.

„Hele, doktore, zkus přestat chodit kolem horký kaše a pověz mi to na rovinu,“ vyzval Deerfortha poručík Ray Florum. „Co je na tom utopenci tak zvláštního?“

Z dolejšího konce haly k nim doléhalo přidušené praskání vysílačky, jako když se v telefonní síti spojí dva hovory. „To se ti právě snažím vysvětlit,“ opáčil Doc Deerforth trpělivě. „Ten člověk se neutopil.“

Ray Florum se posadil na svou dřevěnou otočnou židli, která pod jeho vahou zapraskala. Florum byl velký jak do výšky, tak do šířky, díky čemuž se stával častým terčem přátelských žertíků. Velel místnímu policejnímu oddělení West Bay Bridge; měl obličej pijáka piva s kulatým nosem plným červených žilek, kůži opálenou do barvy vydělané kůže a prošedivělé vlasy ostříhané na ježka. Nosil hnědý dakronový oblek – ne snad proto, že by se mu líbil, ale proto, že musel. Radši by do práce chodil ve flanelové košili a starých kalhotách. „Tak na co tedy umřel," zeptal se.

„Na otravu," prohlásil Deerforth.

„Docu," začal Florum a přejel si rukou obličej. „V tomhle musím mít úplný jasno, chápeš? Abych mohl vůbec sepsat zprávu, nemůžu potřebovat žádný nejasnosti. Jak možná víš, musím poslat kopii státní policii, a ti se sem hned seběhnou jak vosy na med a budou chtít, abychom za ně udělali všechnu práci. Navíc budeme mít nejspíš na krku i ty kašpary z okresu jako obvykle budou tvrdit, že to patří do jejich kompetence, a kromě toho se sem určitě přiřítí Flower z Hauppauge a začne opruzovat, proč nám trvá vyšetřování tak dlouho a že by se už chtěl nebožtíka zbavit." Florum praštil dlaní do *Zločinu ve Spojených státech, 1979.* „Tentokrát si budou muset sakra počkat."

Do místnosti vstoupil seržant, podal Florumovi několik stránek psaných na stroji a beze slova odešel.

„Proboha, tyhle záležitosti mi už občas hejbou žlučí! Na tomhle místě by měl sedět nějakej politik, a to já nejsem! Koho zajímá, jestli vím něco o práci policie? Zatracená práce!" Vstal a přinesl si na stůl složku spisů. Prohrábl si vlasy, podrbal se na hlavě a začal se probírat stohem černobílých fotografií, na nichž Doc Deerforth rozeznal utonulého.

„Nejdřív ze všeho," podotkl Doc, „jsem se postaral o Flowera.

Aspoň prozatím ti dá pokoj."

Florum na něj vrhl krátký zpytavý pohled a vrátil se k fotografiím. „Jak se ti to povedlo?"

„Nic jsem mu neřekl."

„To chceš říct," spustil Florum a natáhl se do zásuvky pro lupu, „že nikdo kromě nás dvou o té… vraždě neví?"

„Přesně tak," přikývl Deerforth.

Po chvíli Florum konstatoval: „Víš, tady na těch fotkách není nic vidět.“ Zamíchal fotografie jako balíček karet, až se nahoře objevil detail hlavy a poprsí mrtvého. „Podle nich to vypadá na běžné utopení.“

„Tady taky nic neobjevíš.“

„To ti právě povídám.“

„Ovšem to neznamená, že se nic dalšího objevit nedá.“

Florum se v židli opřel a zkřížil ruce na svém blahobytném břiše. „Fajn, Docu. Jsem jedno velký ucho.“

„Hlavní věc je, že chlapík byl mrtev dřív, než padl do vody.“

Doc Deerforth si povzdechl. „Ten zbytek mohl přehlédnout i tak dobrý prosektor jako Flower.“ Florum zavrčel; jinak zůstal zticha. „V levé části prsou toho mrtvého je malý vpich. Dá se snadno zaměnit za poranění způsobené pádem na skálu, ale to není ono. Ten vpich mne přivedl na myšlenku odebrat vzorky krve, jeden z aorty, kde se tenhle jed většinou usazuje; ze zbytku těla se vytratí během dvaceti minut po smrti, čert ví, jak. Je to dost neobvyklý kardiovaskulární j ed.“

Florum luskl prsty. „Pche! Infarkt.“

„Ano.“

„Trváš na tom?“

„Na tom, že je to jed, určitě. Jinak bych k tobě nepřišel.

Musím ještě udělat pár testů – například mám dojem, že v prsní kosti by mohl vězet kousek toho, co se do něj zapíchlo.“

„Předmět tedy nevyšel z těla jinudy?“

„Ne.“

„Mohl vypadnout při pádu, nebo v moři…“

„Nebo ho vrah vytáhl.“

„Poslyš, Docu, tohle…“ Odmlčel se, odstrčil fotografie a nahlédl do vyplněného formuláře. „Tenhle Barry Braughm, účetní u firmy –“ jmenoval agentura Sama Goldmana „– bydlel na Východní Třiašedesáté v čísle 301, a zavraždili ho. Proč takhle, a proč vůbec? Bydlel tady sám. Nikde žádná žárlivá manželka ani přítel.“ Zasmál se. „Už jsme vyslechli jeho sestru v Queensu, prohledali jeho dům tady na Dune Road, a nic. Nikdo se tam nevloupal a zřejmě se ani nic neztratilo. Jeho auto stálo tam, kde je zaparkoval, zabezpečené jako Fort Knox.Ani sebemenší stopa

„Jenom tahle,“ podotkl Doc Deerforth. Věděl, že nadešla chvíle, které se obával od okamžiku, kdy objevil vpich a odebral vzorek krve z utopencova srdce. Celou dobu sám sebe přesvědčoval, že to není možné, opakoval si to pořád a pořád jako zaklínadlo vymýtající ďábla, i když zrovna prováděl testy, které jeho domněnku potvrdily. Zdálo se mu, že se rozdvojil a že pozoruje sám sebe, jak sedí v této kanceláři a hovoří s Rayem Florumem.

Zvenku se ozval dětský smích, přetavený jakoby kouzlem v tajemný zvuk pocházející z jiného světa, v posměšný křik papoušků ve filipínské džungli.

„Ten jed,“ pokračoval, „je velmi zvláštní.“ Otřel si zpocené dlaně o kalhoty. „Setkal jsem se s ním, když jsem sloužil v Tichomoří.“

„Za války?“ zeptal se Florum. „Proboha, člověče, to bylo před šestatřiceti lety. Chceš mi snad tvrdit, že –“

„Na ten jed nikdy nezapomenu, Rayi, ani po tolika letech.

Jednou v noci vyšlá z tábora hlídka, pět chlapů. Vrátil se jen jeden, a i ten se sotva doplazil k ohrazení. Neslyšeli jsme žádné výstřely, jenom ptačí zpěv a bzučení much… to ticho bylo tak divné, plíživé. Celý den to do nás prali ostřelovači, a vlastně skoro celý týden.“ Doc Deerforth se zhluboka nadechl. „Přinesli mi toho, co se vrátil. Byl to ještě kluk, ani ne devatenáct let. Ještě žil. Dělal jsem, co jsem mohl, ale nemělo to smysl. Umřel mi před očima.“

„Na tenhle jed?“

Doc Deerforth pochmurně přikývl. „Přesně tak.“

„Chceš, abych šel?“ Zeptal se jí Nicholas.

„Ano,“ odpověděla Justine. „Vlastně ne. Nevím.“ Stála za pohovkou a prsty roztržitě obírala potah. „Vidíš, úplnější mě vyvedl z konceptu.“

„To jsem nechtěl,“ namítl.

„Slova nic nevyřeší.“

Udivilo ho, že z profilu vypadá její tvář docela jinak, jako by ji viděl z jiné perspektivy – jako by byla součástí nějakého jiného století, jiného života. V tom ohledu mu připomínala Jukio.

Jenže s Jukio se vždycky mohl domnívat, že to způsobuje rozdílnost jejich kulturního zázemí uzavřená do tajemného světa, do kterého on sám nepatřil a na nějž se díval pohledem naprostého cizince. Dnes už věděl, že šlo prostě o reakci západního člověka na něco, co pro něj bylo nevysvětlitelné; trochu jej mátlo, že zde, uprostřed západní civilizace, by měl najednou cítit jinak. Snad to způsobila ta dlouhá doba, která uběhla od oněch smutných událostí, že si nyní konečně dokázal uvědomit, jakou skutečnou roli hrála Jukio v jeho životě i v životech jeho blízkých. Teprve díky tomu, že se vzdálil od všech dogmat a rituálů, z nichž sestával jeho život v Japonsku, pochopil, jakých chyb se dopustil a co vlastně po celou tu dobu představoval.

Justine na druhém konci pohovky se zavrtěla; i když stále cítil její vůni, připadala mu vzdálená, jako z jiného světa.

„Už je pozdě," prohlásila. Nedávalo to smysl; předpokládal, že se tou větou snaží jen vyplnit prázdno, které už už hrozilo ji zadusit.

Tenhle její neustálý stav vnitřního napětí jej fascinoval – lépe řečeno, byla to jedna z věcí, které jej na ní fascinovaly.

Samozřejmě, že se mu zdála krásná: kdyby kolem něj prošla někde na ulici, určitě by se za ní otočil a dost možná, že by ji i sledoval až k Bendelovl nebo Botticellimu, kde by mu zmizela v davu – kam jinam ostatně vedou takové fantazie? Pokud se jich člověk chytí, nemá jinou naději, než zklamání. Pak by na ni ještě několik hodin myslel a… nic víc. Dávno už věděl, že tělesná krása o ničem nevypovídá a může dokonce vést k nebezpečným omylům. Jediné, co skutečně potřeboval, byla motivace, vysoko postavená laťka, a to jak u žen, tak ve všem, co dělal: nemělo pro něj cenu nic, co by získal bez boje – ani láska. Zvláště ta ne.

Tohle se také naučil v Japonsku, kde jsou ženy jako květy, které stačí rozevřít, pečlivě a cílevědomě rozložit jako papírovou skládanku a zjistit, že jsou plné obdivuhodné něhy i spalující vášně.

Ozývalo se jen šplouchání příboje; na nehybnou gramofonovou desku sedal prach. Dolehl k nim osamělý výkřik racka, znepokojený, jako by pták nemohl najít cestu. Nevěděl, co má

udělat, ani jestli doopravdy chce něco udělat. Koneckonců se i on trochu bál.

„Měl jsi už hodně žen?“ zeptala se ho znenadání. Všiml si, že se jí třesou paže a že hlavu zvedla jen s velkým úsilím. Dívala se na něj, jako by si přála, aby se jí vysmál nebo snad aby jí vynadal a potvrdil tak její podezření ohledně něho samého a mužů vůbec.

„To je divná otázka.“

Lehce pootočila hlavu; teplé světlo lampy zvýraznilo křivku jejího nosu a sklouzlo kolem očního důlku na tvář. Rumělkové skvrnky mu připomínaly patinu na staré mosazi.

„Odpovíš mi na ni?“

Usmál se. „O některé jsem stál, o jiné ne.“

Celou tu dobu hledala v jeho očích náznak toho, že si z ní dělá legraci. Žádný nenašla.

„Co vlastně chceš vědět, Justine?“ zeptal se tiše. „Bojíš se, že ti to nepovím?“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Spíš se bojím té odpovědi.“ Hrábla nehty do švů bavlněného potahu jako hudebník do strun.

„Toužím po ní a bojím se jí.“

Málem jí s úsměvem řekl, že to není zase až tak důležité, ale včas se zarazil: bylo to důležité. Obešel pohovku a postavil se vedle ní. „Justine,“ oslovil ji. „Jsme tady sami. Jen my dva.“

„Já vím.“ Nestačilo to; vyslovila ta slova jako děvčátko, které ani pořádně nevěří tomu, co říká, a chce jen, aby mu někdo jiný dodal sílu k důležitému kroku.

Odstoupila od něj – snad měla pocit, že jejich vzájemný magnetismus by mohl narušit křehkou rovnováhu sil – a přešla k oknu. Venku svítila světla a daleko za terasou a vířícím mračnem můr se moře zakusovalo do uhlově černého pobřeží.

„Víš, tenhle pohled mi připomíná San Francisco.“

„Kdy’s tam byla?“ Zamířil k ní a posadil se na opěradlo křesla.

„Před dvěma lety. Strávila jsem tam rok a půl.“

„Proč jsi odtamtud odjela?“

„Tak – rozešla jsem se s někým. Vrátila jsem se sem, na

Východ, jako marnotratná dcera do lůna rodiny.“ Z nějakého důvodu jí to přišlo směšné, jenže smích jí brzy odumřel na rtech.

„Měla’s to město ráda.“

„Ano,“ odtušila. „Jistě. Moc.“

„Proč jsi tedy odjela?“

„Musela jsem.“ Zvedla ruku a podívala se na ni, jako by ji překvapilo, v jaké poloze se nachází. „Byla jsem tehdy jiná. Taková nejistá.“ Sepjala ruce. „Byla jsem hrozně zranitelná. Zdálo se mi – cítila jsem, že tam prostě nedokážu zůstat sama. Jako bych stála uprostřed uragánu.“ Po chvíli dodala: „Hloupá situace.

A já jsem byla hloupá taky.“ Zavrtěla hlavou, jako by nedovedla pochopit své vlastní jednání.

„Byl jsem tam dvakrát,“ nadhodil Nicholas. „Myslím v San

Franciscu. Zamiloval jsem si je. Obrovská bílá plocha, když se člověk dívá z Mill Valley.“ Očima sledoval tenký, fosforeskující obrys příboje, který se zvedal a dopadal na zem. „Chodíval jsem na břeh koukat na oceán a říkal jsem si přitom, že ty vlny se sem dovalily až z Japonska.“

„Proč jsi odjel ty?“ zeptala se. „A proč právě sem?“

Zhluboka se nadechl. „To se těžko vysvětluje. Důvodů bylo moc a postupně se na sebe nabalovaly jako lavina.

Víš, můj otec se vždycky chtěl vypravit do Ameriky. Japonsko miloval a pracoval pro ně ze všech sil. Mohl sem klidně zajet, ale

– nejspíš to neměl psáno v osudu. Litoval toho.“ V dálce se leskla vodní pěna, stříbřitý tkaloun na mořské hladině. „Jestli v sobě nosím aspoň kus jeho samého, nakonec se sem dostal a to mě uspokojuje.“

„Ty tomu věříš? Posmrtný život a –“

Usmál se. „Ano. Nebo ne. Opravdu ti to nedokážu říct. Ve mně se pořád pere Západ s Východem a nikdo neví, kdo vyhrává. Co se týče mé matky a mého otce, nosím je v sobě, to je pravda.“

„Připadá mi to zvláštní –“

„To proto, že teď stojíme na terase domu ve West Bay Bridge.

Kdybychom byli v Asii…“ Pokrčil rameny na znamení toho, že dalších vysvětlivek už není třeba. „Kromě toho jsem se sem přistěhoval proto, abych si dokázal, že dokážu žít na Západě stejně jako na Východě. Vystudoval jsem sociologii a spadl po hlavě do atomového věku. Bylo jen logické, že jsem se dostal k reklamě když už jsem byl tady a když jsem měl to štěstí, že jsem

narazil na někoho, kdo byl ochotný to se mnou risknout.“ Zasmál se.

„Nakonec se ukázalo, že mám talent.“

Otočila se a přistoupila k němu; nedotýkali se. „Chceš mě?“

zašeptala. „Chceš se se mnou milovat?“

„Ano.“ Díval se na její rozšířené zorničky a cítil, jak se mu svírá žaludek a jak jej mrazí v zádech. Strach ho svazoval a pomalu ztrácel půdu pod nohama. „Chceš se ty milovat se mnou?“

Mlčela. Hypnotizován jejíma očima spíše tušil než viděl blízkost její ruky; sálalo z ní teplo. Dotkla se prsty jeho paže a pevně ji sevřela; zdálo se mu, že toto jednoduché gesto sděluje víc než cokoli jiného, co kdy zakusil. Zjistil, že se mu začínají třást kolena a srdce se mu rozbušilo.

Pomalu ji objal; těsně předtím, než přitiskl sré rty na její, zaslechl tichý výkřik, ohlas dávno už zapomenuté hudby a neklamnou známku jejího vzrušení. Otevřela ústa; jak se k němu tiskla, cítil její teplo na prsou a v rozkroku.

Přejížděl rty její horkou šíji; chvíli prodlel na oblé hraně její klíční kosti. Když jí chtěl stáhnout blůzu, položla mu rty na ucho a špitla „Tady ne. Prosím.“

Nakonec zvedla ruce a blůzka byla v momentě dole. Prsty hladil dlouhý, hluboký zářez páteře a jak se jeho rty blížily k jejím pevným, vztyčeným bradavkám, třásla se a sténala.

Když mu rozepjala džíny, dotýkal se již jazykem jejího ňadra.

„Ano,“ zašeptala.

Poslední záchvěv strachu se rozplynul; roztřesení vzrušeným očekáváním se sebe strhávali zbytky oděvu a klesali k zemi.

Když si chtěla stáhnout kalhotky, zarazil ji, opřel ji o pohovku a sklonil se k jejím roztaženým nohám. Jakmile se jazykem dotkl vlhkého hedvábí, zasténala a zaryla prsty dc opěradla.

Zatímco ji lízal přes tenkou látku, položila mu ruce na hlavu a občas jemně vykřikla; vzrušoval ji stále víc a víc. Po chvíli odtáhl promočené kalhotky a zabořil jí tvář do klína. Zaryla mu prsty do zad a v jediném křečovitém pohybu jej objala koleny.

Pohyboval jazykem i rty, stále hlouběji, až uslyšeljejí křik a ucítil, jak se uvolňuje; přitáhla ho blíž, protože právě teď, v tento okamžik, ho potřebovala mít v sobě, víc než cokoli jiného – jen

aby plamen, který v ní rozžehl, nezhasl a aby mu mohla oplatit slast, kterou jí poskytl.

Zavedla jej dovnitř; její pohlaví sálalo jako rozžhavená pec.

Objala jej pažemi a divoce se mu třela ňadry o prsa – sama přitom sténala vzrušením. Přitiskla mu rty na krk, zatímco on ji rukama rozdrážďoval ještě víc a dorážel na ni ze všech sil; nakonec, když už bylo napětí téměř nesnesitelné, když už cítila, jak pomalu přechází do jiného prostoru, stáhla svaly a zaslechla, jak lapá po dechu. Cítila, že sama stojí na prahu nového vyvrcholení, slyšela spojený tlukot jejich srdcí a zašeptala „Pojď, miláčku!“

Dr. Vincent Ito zamíchal horký chryzantémovýčaj v keramickém šálku bez ouška. Několik rozdrcených lístků se vynořilo ode dna a začalo kroužit na hladině. Připomněly mu utopence:

asi tak měsíc dostával na stůl jen zřídkakdy něco jiného než mrtvoly těch, kteří skočili nebo které někdo hodil do East River nebo Hudsonu během dlouhých zimních měsíců. Zpočátku ležely v hloubce, kde je chlad uchoval téměř neporušené. Sotva však začalo léto a voda se ohřála, rozmnožily se baktérie a vzniklé plyny vynesly nebožtíka na hladinu, kde ho sebrali a odvezli do ústavu soudní patologie.

Jistěže ho to nijak neznepokojovalo; byla to součást jeho života, a jak si odedávna uvědomoval, důležitá součást. Většinu svého života strávil v márnici, mezi jejími pokovovanými dvířky označenými cedulkami, šedivými dlaždicemi a vahou, kde se určovala hmotnost nalezených těl. Nebylo nic strašidelného na tom, jak každý den procházel mezi hnědými a bílými těly nataženými na vyleštěných vozících, s velkými řezy ve tvaru písmene T

táhnoucími se od jednoho ramene k druhému a dolů přes břicho, s pokojnými tvářemi upomínajícími na spánek spravedlivých. Nijak to na něj nepůsobilo; forenzní medicína ho přitahovala něčím jiným – totiž, složitou hádankou, kterou je sama smrt. Nezajímalo ho ani tak co smrt znamená, ale co ji působí;

byl detektivem, jehož práce s mrtvými mnohdy pomohla živým.

Vincent upíjel čaj a hleděl přitom z okna. Bylo za pět minut půl páté; ještě chvíli bude tma a pak začne svítat. Vždycky vstával brzo.

Díval se na město, na vylidněné ulice Manhattanu. Z dálky slyšel hluk popelářského vozu na Desáté ulici; po chvíli se z větší blízkosti ozvala siréna policejního vozu a zanedlouho opět umlkla. Noc nepřinášela nic jiného než jeho vlastní myšlenky potácející se v bludném kruhu.

Připadal si jako v pasti. Určitě jsem si v minulém životě vysloužil špatný osud, napadlo ho. Japonsko bylo vzdálené, jako kdyby se nacházelo v jiném časoprostoru; zdálo se mu, že už ho nikdy nenajde, tedy alespoň to Japonsko, z něhož před dvanácti lety odjel. Přestalo existovat; zbyla jen zvadlá květina, která jej přesto i nadále vábila jako sirény Odyssea.

Nicholas se probudil těsně před úsvitem. Na okamžik měl dojem, že leží ve svém starém domě na předměstí Tokia se zenovou zahrádkou, jejíž šumějící bambusové keře vrhaly na zeď za jeho hlavou šikmé stíny. Zaslechl volání kukačky a vzdálený hukot městské dopravy.

Ještě v polospánku otočil hlavu a spatřil vedle sebe spící ženu. Jukio. Nakonec se tedy vrátila, napadlo ho. Čekal, že to udělá, ačkoli teď, když ji skutečně vidí vedle sebe –

S bušícím srdcem se posadil. Chrámový zpěv, který k němu doléhal jakoby zpoza moře, se znenadání změnil v hukot příboje smíšený s křikem racků. Smysl toho zpěvu měl stále na paměti…

Několikrát se zhluboka nadechl. Japonsko jej stále obklopovalo jako jemná, lepkavá síť. Co mu ho tak připomnělo?

Rozhlédl se a uviděl Justinin nos a pootevřené smyslné rty, jediné části jejího těla nezakryté šedo-modro-bílou pokrývkou zvlněnou jako mořská hladina. Co mne k ní vlastně táhne, ptal se sám sebe. Připadal si jako trosečník polapený vodním proudem. Sledoval, jak se její ňadra pomalu zvedají a klesají v rytmu dechu

a věděl, že je proti své vůli vtahován do Japonska, do minulosti, na kterou se neodvažoval myslet…

Probudil jej nepředstavitelně krásný pocit; sotva otevřel oči, shledal, že má její stehna těsně u obličeje. Vdechoval její pižmo a pomalu si uvědomoval, jak po něm přejíždí rty; jemně se ho dotýkala jazykem, až mručel blahem. Chtěl se jí dotknout, ale odtáhla nohy, a tak místo toho sledoval pohyby její pánve, s očima upřenýma na kudrnaté chloupky lesklé vlhkostí.

Před ním se táhla dlouhá, téměř nekonečná cesta pozemské slasti. Pokaždé, když se blížil vyvrcholení, oddálila od něj ústa a zapracovala rukama, takže křeč ustala; pak začala znovu, dál a dál, až se mu třásly nohy, srdce tlouklo a tělem mu procházel pocit horka.

Povšiml si, že se mu její ňadra otírají o břicho; sáhl po nich, uchopil je do dlaní a třel jejich bradavky, dokud neroztáhla stehna a nevrhla se k němu.

Od toho okamžiku byl každý dotek tak povznášející, že cítil, jak se mu v celém těle napínají svaly. Pustil jí prsa, takže se mohla svézt dolů a jeho úd se ocitl v mezeře mezi nimi; zabořil jí tvář do klína, otevřel ústa a stříkal a stříkal.

Vincent Ito dorazil do Ústavu soudní patologie za čtyři minuty osm. Když procházel skleněnými dveřmi na vrcholku krátkého schodiště, pokynul uniformovanému strážníkovi a pozdravil bělovlasého Tommyho, řidiče Nata Graumanna. Vstoupil do místnosti č. 134 a bylo mu jasné, že má právě tak čas na šálek kávy před ranní poradou.

Zabočil doprava přes halu do přecpané kanceláře hlavního prosektora.

Hlavní prosektor města New Yorku Nate Graumann byl obrovský člověk. Měl úzké, zářivě černé oči, částečně skryté za záhyby kůže o něco bledší než okolí. Široký nos mu jednou přerazili, snad při nějaké pouliční rvačce v jižním Bronxu, kde se narodil a kde vyrostl. Vlasy měl prošedivělé, na rozdíl od kníru, který byl stále uhlově černý. Zkrátka a dobře vypadal jako

neporazitelný protivník – což také byl, jak by mohl dosvědčit starosta a jistí členové městské finanční rady.

„Brýtro, Vincente," zahlaholil.

„Nazdar, Nate." Pospíšil si přes místnost k vysoké kovové kopuli automatu na kávu, který vyvstával z chaosu jako dóžecí palác. Žádný cukr a žádnou smetanu, pomyslel si pochmurně;

dneska ráno potřebuju kofein co nejčistší.

Po poradě Graumann řekl: „Vydrž moment, Vincente" a Vincent se posadil do zeleného křesla naproti stolu posetému papíry a podal Graumannovi materiály, které si od něj vyžádal.

I mimo práci zůstávali dobrými přáteli, jenže čas strávený mimo ústav se v průběhu let smrskl na minimum. V době, kdy se Vincent objevil v Ústavu soudní patologie, byl Graumann teprve zástupcem hlavního prosektora a měl tedy víc času nebo, což je stejně pravděpodobné, měl tehdy Ústav víc peněz.

Současně s tím, jak se nedostávalo financí, se jejich pracovní zátěž zvětšovala. Město zápolilo s důležitějšími problémy než s těmi, které představovali lidé zapíchnutí, zardoušení, utopení, zastřelení, rozsekaní, převálcovaní a roztrhaní na souši i na vodě v jeho obvodu. V New Yorku umírá ročně osmdesát tisíc lidí a k nám se jich dostane dobrých třicet tisíc, pomyslel si.

„Na čem teď děláš?" zeptal se Graumann.

„No na tom Morwayovi," odtušil Vincent zamračeně, „a pak na tom zabití z Holloway – každou chvíli čekám, že mě zavolají k soudu. Principálův případ je v podstatě uzavřený, prokurátorovi už chybí jen pár drobností – třeba krevní rozbor, a ten bude hotov dneska odpoledne. Jo a ještě je tu ten Marshall."

„Co to je?"

„Dostali jsme ho včera odpoledne. McCabe říkal, že to spěchá, tak jsem se do něj hned pustil. Utopil se v nádrži. McCabe si myslí, že ho někdo podržel, a mají i podezřelýho. Proto to taky potřebujou rychle."

Graumann přikývl. „Takže jsi plně vytíženej, je to tak?"

„Víc než plně."

„Rád bych, aby sis na pár dní zajel na Long Island."

„Cože? Teď při tom všem?"

„Kdyby to nebylo nutné, neprosil bych tě o to,“ odvětil trpělivě. „Nebo si myslíš, že jo?“

„Ale co moje –“

„Na tvoje případy dohlédnu osobně. A tohle –“ zvedl dvě složky spisů a poklepal jimi na stůl, jako by je chtěl srovnat – „šoupnu

Michaelsonovi.“

„Michaelson je blb,“ odsekl Vincent podrážděně.

Graumann ho bez vzrušení pozoroval. „Jede přesně podle předpisů. Má výdrž a je na něj spoleh.“

„Jenže mu všechno jde jak psovi pastva,“ zasténal Vincent.

„Rychlost není všechno,“ připomněl mu Graumann.

„To povídej McCabeovi. Tuhle na nás poštval celou kancelář státního návladního. Vzpomínáš, jak se sem nastěhovali ti jeho poskoci a dělali zmatek, kde mohli?“

„Mám pocit, že jsou za to placení.“

„Tak co mám teda dělat na tom Long Islandu?“

„Včera večer mi volal Paul Deerforth,“ pravil Graumann.

„Pamatuješ se na něj?“

„Jasně. Viděl jsem ho loni, jak jsem byl u tebe na návštěvě. Je z West Bay Bridge, že jo?“

„Hmm.“ Graumann si poposedl a naklonil se dopředu.

„Zřejmě má problém, na který nestačí. A taky má dobrý styky s patologií okresu Suffolk. Už hezky dlouho.“ Vrhl krátký pohled na své úzké nehty a znovu se zadíval na Vincenta. „Vyžádal si tebe. Osobně.“

* * *

V Nicholasově domě stálo u levé zdi obývacího pokoje obrovské akvárium; odhadoval, že by se do něj mohly vejít bezmála dva hektolitry vody. V akváriu se ovšem neprohánějí žádné obyčejné skaláry nebo páví očka; majitelé domu přenechali svému letnímu hostu starost o nepřeberné množství mořských rybek, jejichž zářivé barvy rozjasňovaly okolní vodu úplně jako hejno tropických opeřenců prolétajících hustým pralesem.

Nicholas sledoval Justinu skrz sklo a vodu jako domorodec okukující mezi stromovím neznámého bílého muže.

Měla na sobě červené plavky, které připomínaly baleťácký trikot a zvýrazňovaly její dlouhé nohy. Okolo krku si přehodila bílý ručník, jenž jí dodával vzezření atletky vracející se z tělocvičny.

Olízla žloutek, který jí protekl mezi prsty, když vytírala talíř posledním soustem topinky, a obrátila se k němu.

„Ty rybičky nejsou tvoje, že ne?“

Sice už skončil s krmením, ale stále ještě seděl v podřepu;

snad ho přitahovalo vlnění způsobované pohybem rybek a bubláním provzdušňovače. Vyvolaný pocit neskutečnosti ho uklidňoval, i když by jej jinak dokázal považovat za pouhý výplod bujné fantazie.

„Ne, nejsou moje,“ prohlásil zpoza umělého útesu. „Patří mému domácímu.“ Zasmál se a vstal.

Odnesla talíře do kuchyně. „Panebože, začalo pršet.“ Opřela se lokty o dřez a vyhlédla z okna. „Zrovna když jsem chtěla kreslit venku.“

Déšť jemně klepal na okna obývacího pokoje a na plochou střechu. Sluneční světlo bylo studené a slabé, skvrnité jako mramor.

„Můžeš pracovat tady,“ podotkl. „Vzala sis přece s sebou nádobíčko.“

Utřela si ruce a vešla do pokoje. „Ne, radši ne. Když už musím zůstat v baráku, může se mi hodit kreslící prkno.“

Zaskočila ho; věděl, že neudělat nic by bylo svým způsobem stejně špatné jako udělat chybný krok. Váhání nesnášel.

„Máš u sebe nějaké náčrtky?“

„Ano, tedy –“ Podívala se směrem k velké plátěné kabele opřené o pohovku. „Jistě, mám je s sebou.“

„Rád bych je viděl.“

Přikývla, vytáhla z tašky modré desky a podala mu je.

Zatímco si prohlížel čtvrtku po čtvrtce, bloumala po pokoji.

Bylo ticho, až na bublání vody v akváriu a sotva slyšitelné šumění příboje.

„Co je tohle?“

Vzhlédl: stála s rukama za zády před nízkou ořechovou přepážkou. Zřejmě měla na mysli dva lehce zahnuté meče v pochvách zavěšené na zdi; horní byl dlouhý asi sedmdesát centimetrů, dolní něco kolem padesáti.

Chvíli sledoval křivku jejích zad a srovnával ji s tím, co viděl na kresbě před sebou. „To jsou samurajské meče," řekl nakonec. „Tomu delšímu se říká *katana,* vraždící meč, a tomu druhému *wakizaši"*

„K čemu jsou?"

„Slouží k boji nebo k *seppuku,* což je rituální sebevražda.

Původně směli nosit *daišó* – dva meče – jenom samurajové."

„Jak's k nim přišel?" Nemohla od nich odtrhnout oči.

„Jsou moje," prohlásil.

S úsměvem se k němu otočila. „Chceš říct, že jsi samuraj?"

„Svým způsobem ano," odpověděl vážně a vstal z pohovky.

Vzpomněl si na ty tři hodiny, které denně trávil cvičením.

„Můžu se podívat na ten dlouhý?" zeptala se.

Opatrně natáhl ruku a sejmul katanu se zdi. „Raději ne."

Levou rukou držel pochvu a pravicí svíral dlouhou rukojeť.

„Proč ne?"

Lehce zatáhl a odhalil tak deset centimetrů zářivé oceli.

„Katana je posvátný meč a má se z pochvy vytahovat jen v bitvě.

Je tělem i duší každého samuraje – dostává ho při slavnosti dospívání a má své vlastní jméno. Tohle je *dai-katana,* delší než obvykle. Nesahej na něj," upozornil ji břitce a Justine poplašeně ucukla. „Mohla bys přijít o prst."

Zahlédl její odraz na lesklé čepeli: vyvalené oči a pootevřená ústa. Slyšel, jak vedle něj dýchá.

„Ukaž mi ho ještě kousek." Rukou odhodila pramen vlasů, který jí padal do očí. „Je nádherný. Má taky jméno?"

„Ano," odtušil; přitom si vzpomněl na Ceong a Itami.

„Jmenuje se *Is hógai.* Znamená to ‚na celý život."

„To sis vymyslel sám?"

„Ne. Můj otec."

„To jméno se mi líbí. Je takové – výstižné."

„Japonské meče, to je taky kus magie,“ poznamenal, když zasouval *dal-katanu* zpět do pouzdra. „Tenhle je skoro dvě stě let starý a přitom je udělaný tak perfektně, že vypadá jako nový.“ Pověsil zbraň na stěnu. „Nejlepší čepel, jakou kdy svět viděl.“

Zazvonil telefon.

„Ahoj, Nicku, tady Vincent.“

„Nazdar. Jak se vede?“

„Ujde to. Právě jsem na cestě do té tvé zašívárny.“

„Jedeš na Long Island?“

„Přímo do West Bay Bridge.“

„No to je nádhera. Už jsem tě neviděl, ani nepamatuju –“

„Naposled v březnu, jestli to chceš vědět. Mimochodem, budu bydlet u Doca Deerfortha ve městě.“

„Ani náhodou. Budeš tu hezky se mnou – mám tu plno místa a ve městě si nemáš kde zaplavat.“

„Je mi líto, ale já k vám nejedu na výlet. Než přijdu na to, co se vlastně děje, bude líp, když budu bydlet u Doca.“

„Hm. Co dělá Nate?“

„Pořád totéž. ‚Máme práce nad hlavu‘ a tak.“

Nicholas se podíval na Justine, která s rukou zabořenou do vlasů listovala skicákem. Po chvíli vytáhla z kabely tužku a začala vylepšovat náčrtek, který si předtím prohlížela.

„Máš tam někoho?“

„Jo.“

„Aha. No, dneska mě čeká pernej den.“ Zasmál se; jeho hlas znenadání zněl přidušeně. „Určitě to je nějaká velká věc.

Představ si, Graumann mi půjčil auto i s Tommym. Já jen sedím vzadu a vyspávám.“ Povzdechl si. „Je to bída. Ještě před pár lety by mi přidělili Lincoln. Dneska se musím spokojit s Plymouthem, který má navíc barvu jako průjem.“

Nicholas se zachechtal. ‚Až se nastěhuješ, zavolej. Zvu tě na skleničku.“

„Jasně. Tak se měj.“

Položil sluchátko a posadil se k Justine. Očima sledoval pohyby její tužky, avšak v myšlenkách byl někde úplně jinde.

„Teď už nejspíš chápu, proč jsi mě zavolal,“ poznamenal Vincent.

„Víš, co to je?“ zeptal se Doc Deerforth.

Vincent si palcem a ukazováčkem protřel oči, rozbolavělé od ostrého světla zářivek. Přitáhl lampu blíže k papírům, které pročítali. Abych ti pravdu řekl, nevím, co si o tom mám myslet.“

„Ten chlapík, co leží dole, se neutopil.“

„To je bez diskuse.“ Vincent souhlasně přikývl. ‚Ať už umřel na cokoli, asfyxie to nebyla.“

„Jak vidíš,“ pokračoval Doc Deerforth a ukázal na spisy ve Vincentových rukou, „neměl předtím žádné problémy se srdcem a ani nikdo z jeho rodiny. Byl to dokonale zdravý šestatřicetiletý běloch, sice trochu z formy, ale –“

„ – přitom zemřel na infarkt,“ dokončil větu Vincent.

„Který byl podle mě způsoben,“ doplnil Doc Deerforth a zapíchl prst do strojopisu, „touhle látkou.“

„Už jsi to zadal do počítače?“

Doc zavrtěl hlavou. „Nezapomínej, že zatím je to pro všechny .náhodné úmrtí způsobené utopením‘. A mimoto je ti doufám jasné, že by to stejně k ničemu nebylo.“

„Co bude s tou zpožděnou zprávou pro soudní patologii?“

Vincent zaklapl desky a vrátil je Docovi.

„Neříkal jsem ti o tom? Mám nějaké potíže s jeho rodinou.“

Doc Deerforth si strčil desky pod paži, vyvedl Vincenta z laboratoře a zhasl světlo. Zčistajasna mu těch dvacet minut jízdy zpátky do West Bay Bridge připadalo jako věčnost.

Justine seděla skrčená na kraji pohovky a rukama si objímala kolena; otevřený skicák ležel na konferenčním stolku před nimi. Okna byla stále ještě posetá kapkami, ačkoli se déšť už povětšinou rozptýlil v jemnou mlhu.

„Vyprávěj mi o Japonsku,“ požádala ho znenadání a naklonila se k němu. Její pohled byl všechno, jen ne nezúčastněný.

„Dlouho jsem tam nebyl,“ ošíval se.

„Jak to tam vypadá?“

„Jinak než tady. Úplně jinak.“

„Myslíš jazyk?“

„Ten taky, samozřejmě. Jenže jde o víc. Když jedeš třeba do

Francie nebo do Španělska, musíš se taky vypořádat s cizími jazyky, ale způsob myšlení je tam víceméně tentýž jako u nás.

V Japonsku ne. Japonci dokážou většinu lidí ze Západu dokonale zmást, nebo dokonce vyděsit.“

„Na tom není nic divného,“ usoudila. „Každý se bojí toho, čemu nerozumí.“

„Naštěstí,“ pokračoval, „jsou lidé, kteří to dovedou pochopit.

Takový byl můj otec. Východ prostě zbožňoval.“

„Ty taky.“

„Ano,“ přikývl. „Já taky.“

„Proč jsi tedy přijel sem?“

Pomalu se snášel soumrak a svět za okny zmodral; díval se na ni a přemýšlel o tom, jak je možné, že může klást tak pronikavé otázky a zároveň odpovídat tak vyhýbavě. Světlo uvnitř domu připomínalo vanilkový pudink.

„Nechtěl jsem už žít v Japonsku,“ odpověděl. Uvědomoval si, že toto jednoduché prohlášení je naprosto pravdivé – jenže slova nestačí. Netušil ani, jestli by kdy dokázal nalézt dostatečně výstižná slova.

„Takže jsi se přestěhoval sem a pustil ses do reklamy.“

Přikývl. „Tak nějak.“

„To’s opustil rodinu?“

„Žádnou nemám.“ Slova zněla tak tvrdě a chladně, až ucukla.

„Nakonec se ještě budu stydět, že nemluvím se sestrou,“

poznamenala a odvrátila od něj obličej, jako by chtěla dát najevo své rozpaky.

„Musíš ji pořádně nenávidět.“

Otočila hlavu. „To je dost kruté, co říkáš.“

„Vážně?“ Jeho hlas zněl skutečně překvapeně. „To mě nenapadlo.“ Podíval se na ni. „Je ti lhostejná? To by podle mě bylo ještě horší.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Není mi lhostejná. Je to moje sestra.

Víš – nemyslím, že bys to dokázal pochopit,“ dodala přiškrceným hlasem a Nicholasovi došlo, že měla v úmyslu říct něco úplně jiného a na poslední chvíli si to rozmyslela.

„Proč nechceš mluvit o svém otci? Zmiňovala ses o něm v minulém čase. Je mrtvý?“

V očích se jí zablesklo, jako by hleděla do ohně, a pravila:

„Ano. Je tak mrtvý, jak je to jen možné.“ Vstala a přešla k akváriu; pozorovala rybičky s takovým výrazem, jako by toužila po tom, zmenšit se, skočit do slané vody uvnitř a stát se jednou z nich. „A vůbec, co ti na tom záleží? Nejsem dcerou svého otce.

Na tyhle ptákoviny nevěřím.“ Z jejího tónu Nicholas vytušil, že nemluví tak docela pravdu, a zauvažoval o tom, co jí asi tak mohl její otec provést, že ho tak nenávidí.

‚A tvoje sestra? Zajímá mě to, protože jsem jedináček.“

Pootočila hlavu, takže světlo odražené od vody a dopadající na její tvář vyvolávalo dojem, jako by stála pod vodou. Představoval si, že spolu rozmlouvají jako mořští živočichové jemnými vibracemi, které k sobě vzájemně vysílají jako tenisový míček.

„Jmenuje se Gelda.“ Mluvila zvláštním tónem, o němž neměl ponětí, co může znamenat. „Je starší než já.“ Nadechla se. „Máš štěstí, že jsi jedináček. O některé věci se člověk nemůže s nikým dělit – je lepší, když zůstanou tak, jak jsou.“

Zahrabané v písku na dně moře, pomyslel si. Zdálo se mu nesmyslné se na ni zlobit proto, že se mu nechtěla svěřit; přesto mu její rezervovanost vadila. Najednou pocítil zoufalou potřebu podělit se s ní o její tajemství – o její chvíle ponížení, dětské sny, o její nenávist, lásku i strach, o jádro, které dělalo z této role hedvábí zvláštní a obdivuhodně nedokonalou věc podobnou zářivému klenotu. Touha rozluštit její hádanku jej poháněla vpřed a stejně jako plavec, který přecenil své síly a začíná se topit s vědomím, že se pokoušel objevit a přemoci něco, co bylo silnější než on, věděl, že právě toto zjištění je jeho klíčem k utajeným rezervám, které mu pomohou doplavat k vzdálenému břehu.

U Nicholase tomu však bylo trochu jinak; alespoň částečně si totiž uvědomoval existenci oněch věcí skrytých na té pláži ztrácející se v nedohlednu a nechtělo se mu se s nimi znovu střetnout, znovu stát tváří v tvář jejich ohyzdnosti. Setkal se s nimi už dávno a to setkání jej málem zničilo.

Vyšli z domu do letní noci. Mraky se přesunuly dále na západ a obloha se konečně vyjasnila; hvězdy svítily jako výšivky na

černém sametu a oba měli pocit, že jsou zabaleni do plédu vyrobeného zvlášť pro tuto příležitost.

Procházeli se podél vody, daleko od břehu, protože právě nastal odliv, a do nohou se jim občas zakousla ostrá hrana úlomku mušle.

Příboj vytvářel nízké, jemně fosforeskující kopečky, připomínající neznámý svět pozorovaný opačným koncem dalekohledu.

Až na slabou oranžovou záři za dunami v dálce, prozrazující něčí táborák, byli na pláži sami.

„Bojíš se mě?“ Jeho hlas se nesl lehce a tiše jako mlžný opar.

„Ne,“ odpověděla. „Tebe ne.“ Zastrčila ruce do kapes. „Prostě se bojím. Ten strach se mě drží už rok a půl a nedokážu ho setřást.“

„Všichni se něčeho bojíme.“

„Proboha, Nicku, nech si ty moudra od cesty. Ty ses nikdy takhle nebál.“

„To proto, že jsem muž?“

„Protože jsi to ty.“ Zahleděla se někam mimo něj a přejela si dlaněmi holé paže; zdálo se mu, že se otřásla. „Ach, bože.“

Shýbl se a zvedl kámen obalený pískem; otřel jej a ucítil, jak je hladký. Čas setřel všechny hrany a určil jeho tvar; přesto však samý základ kamene – jeho barva, vady struktury, hustota a tvrdost – zůstal nezměněný. Nezkrotný.

Sebrala mu kámen a hodila jej do vody: zapadl pod hladinu bez jediného šplouchnutí a zmizel, jako by nikdy neexistoval.

Nicholas stále cítil na dlani jeho tíhu.

„Bylo by to tak snadné,“ prohlásil, „kdybychom si u lidí, které máme rádi, mohli odmyslet jejich minulost a dívat se na ně bez předsudků.“

Mlčky ho sledovala a jen nezřetelný pohyb jejího krku mu napověděl, že ho slyšela.

„Jenže to nejde,“ pokračoval. „Člověk má dlouhou paměť a po pravdě řečeno je to to jediné, co nás spojuje, co působí to zvláštní vzrušení, když se lidé poprvé setkají, ten slabý, ale nepřehlédnutelný záchvěv poznání – čeho? Snad spřízněné duše? Dá se tomu říkat všelijak. Třeba aura. Existuje to, je to neviditelné

a přitom čisté, ryzí –“ Odmlčel se. „Cítila’s to, když jsme se seznámili?“

„Něco jsem cítila. Ano.“ Přejela si palcem po kůstkách na zápěstí. „Bylo to jako jiskra.“ Pohlédla dolů, na vlhký písek a vířící vodu. „Neodvažuju se ti důvěřovat.“ Znenadání zvedla hlavu, jako by se k něčemu rozhodla. „Moji partneři byli všichni prevíti a – koneckonců, vybrala jsem si je sama…“

„Takže já nemůžu být jiný, že?“

„Ty jsi jiný, Nicku. Cítím to.“ Přesto mu vytrhla svou ruku.

„Nemůžu to všechno absolvovat zase od začátku. Prostě to nejde. Tohle není film – nevím, jestli bude na konci happy-end.“

„Kdo to kdy ví?“

Jeho otázku ignorovala a mluvila dál. „Vychovávají nás ve smyslu falešných romantických představ: láska a manželství jsou napořád. Cpou to do nás ve filmech, v televizi, v reklamách.

Všichni jsme naprogramovaní, takže když musíme přejít od ‚my‘ k ‚já‘, nevíme, co dělat, jestliže to ‚mý nefunguje a já‘ si připadá hrozně osamělé!“

„Podle mě je v takovém případě třeba hledat dál. Vůbec, život je hledání. Hledání toho, co chceme: lásky, peněz, slávy, uznání, bezpečí, všeho. Jediné, co se od člověka k člověku liší, je pořadí hodnot.“

„Pro mě to neplatí.“ V Justinině hlase teď zněla hořkost.

„Já už ani nevím, co chci.“

‚A co,“ zeptal se, „jsi vlastně chtěla v San Franciscu?“ Viděl nyní jen její obrysy, ebenovou postavu uprostřed temnoty zakrývající hvězdy.

Když promluvila, zněl její hlas nepozemsky, jako šepot z dávných časů, a Nicholasovi přeběhl mráz po zádech.

„Chtěla jsem,“ prohlásila, „aby mne někdo ovládal.“

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsem ti to řekla.“

Leželi nazí na jeho posteli; měsíční paprsek procházející oknem připomínal most, který spojuje dva naprosto odlišné světy -„Proč?“ zeptal se Nicholas.

„Protože se za to stydím. Stydím se, že jsem vůbec někdy něco takového chtěla. Nechci to už nikdy zažít. Nikdy.“

„Co je tak hrozného na tom, nechat se ovládat?“

„Tak, jak jsem se nechala já… to bylo… ano, bylo to proti přírodě.“

„Co tím myslíš?“

Otočila se k němu; ucítil jemný tlak jejích ňader. „Nebudeme o tom mluvit. Prostě zapomeň, že jsem ti to kdy řekla.“

Uchopil ji za paže a podíval se jí zpříma do očí. „Zřejmě si musíme jednu věc vyjasnit. Jsem kdo jsem, a ne – jak se vůbec jmenoval ten maník v San Franciscu?“

„Chris.“

„Nejsem Chris ani nikdo z těch, co ses s nimi setkala.“

Odmlčel se a pozoroval její výraz. „Chápeš, co mám na mysli?

Jestliže se bojíš, že se něco bude opakovat, pak si mě asi představuješ jako Chrise nebo někoho jiného. Občas to děláme všichni, to je pravda; jenže ty si to už nemůžeš dovolit. Když se ti nepodaří postavit se na nohy teď, nedostaneš nikdy další šanci.

Každý chlap, kterého potkáš, bude svým způsobem Chris a ty se nikdy nezbavíš toho svého – strachu, nebo co to je.“

Odtáhla se od něj. „Nemáš právo mi tady takhle kázat! Kdo si ksakru myslíš, že jsi? Sotva řeknu slovo, myslíš si, že mi vidíš až do žaludku!“ Vstala z postele. „Víš o mně starou belu a sotva kdy se dovíš víc! A vůbec, koho zajímá, jak si žvaníš držku?“

Sledoval ji, jak odchází, dokud za ní nezaklaply dveře koupelny.

Spustil nohy na zem. Pronásledovala ho strašlivá chuť na cigaretu; aby na ni nemusel myslet, zaměřil se v duchu na jiné věci. Prohrábl si vlasy a bezmyšlenkovitě hleděl na moře.

Vzpomněl si na Japonsko: věděl, že ta vzpomínka má nějaký skrytý význam, ale protože ji sám o své vůli pohřbil hluboko do podvědomí, trvalo dlouho, než se vyškrábala na povrch.

„Justine,“ zavolal.

Dveře koupelny se rozlétly a ona z nich vyšla, oblečená do džínsů a tmavé vestičky. V očích se jí blýskalo.

„Jdu pryč,“ prohlásila.

„Tak brzy?“ Její propracovaný výstup ho pobavil; Nicholas ani na okamžik nezapochyboval, že to nemyslí vážně.

„Ty hajzle! Jsi úplně jako ti ostatní!“ Zamířila do haly.

Chytil ji za pravé zápěstí a strhl zpátky. „Kam jdeš?“

„Pryč,“ zařvala. „Pryč odtud! Hlavně pryč od tebe, sviňáku!“

„Justine, vyvádíš jako idiot.“

Volnou rukou mu vyťala facku, až to mlasklo. „Tohle nemusím poslouchat!“ Mluvila ochraptěle a její obličej připomínal rozzuřené zvíře.

Aniž by si pořádně uvědomil, co dělá, vrazil jí pohlavek. Úder byl natolik silný, že ji mrštil zády proti zdi. Okamžitě se vzpamatoval, zjihl a začal tiše opakovat její jméno; vrhla se mu do náruče, přitiskla rty na jeho krk a zatímco ji hladil po vlasech, plakala mu na prsou.

Zvedl ji, odnesl na zválenou postel a pak se znovu dlouho milovali.

Když bylo po všem a leželi s propletenými údy, pravil Nicholas s vážnou tváří: „Tohle se už nebude opakovat. Nikdy.“

„Nikdy,“ odpověděla mu jako ozvěna.

Ve spánku zaslechl zvonění telefonu a sotva se probudil, ucítil svírávý pocit v žaludku. Převalil se na bok a sáhl po sluchátku; Justine vedle něj se zavrtěla.

„Haló,“ zahuhlal.

Justine mu položila ruku na prsa. Zdálo se mu, že i její nehty hřejí.

„Ahoj, tady Vincent.“ Nastalo ticho. „Ehm, neruším?“

„Tak trochu.“

„Promiň, kamaráde.“

Chvíli bylo slyšet jen šumění na lince a Nicholas se dokonale probral. Vincent byl přece jen natolik Japoncem, aby mu vadilo, že vyrušuje; rozhodně by nevolal tak brzo ráno, kdyby nešlo o nic důležitého. Nicholas věděl, že rozhodnutí leží na něm:

pokud teď Vincentovi řekne, že si promluví později, Vincent zavěsí a tím to zhasne. Justine mu zavrtala hlavu do podpaží;

na její tváři se střídalo světlo a stín.

„O co jde, Vincente? Neřekl bych, že mi voláš jen tak z hecu.“

„To tedy ne.“

„Tak co se děje?“

„CetFs o tom utopenci, co ho tu vytáhli před pár dny?“

„Jo.“ Zvedl se mu žaludek. „Co je s ním?“

„Kvůli němu jsem tady.“ Vincent si nervózně odkašlal. „Jsem na patologii v Hauppauge. Víš, kde to je?“

„Vím, jak se dostanu do Hauppauge, jestli máš na mysli tohle.“

„Bohužel ano, Nicku.“

Měl pocit, jako by z místnosti zmizel vzduch. „Co se sakra děje? A proč děláš takový tajnosti?“

„Bude lepší, když si to prohlídneš sám.“ Z Vincentova hlasu zaznívalo napětí. „Nechci tě nijak ovlivňovat předem. Bude líp, když nebudeš mít cestou o čem přemýšlet.“

„Tak to se teda pleteš, kamaráde. NasadťTs mi brouka do hlavy.“ Mrkl na hodinky: čtvrt na osm. „Budu tam za čtyřicet minut, stačí?“

„Jistě. Počkám na tebe venku.“ Znovu nastalo ticho. „Ještě jednou se omlouvám.“

„Jo.“

Když zavěsil, zjistil, že se mu potí ruce.

Nicholas si pod mikroskopem znovu prohlédl úlomek kovu, který Doc Deerforth vytáhl z prsní kosti mrtvého.

„Tady jsou výsledky spektrometrie,“ poznamenal Vincent a rozložil na pozinkovaný stůl několik papírů. Nicholas zvedl hlavu. „Dělali jsme to třikrát, pro jistotu.“

Nicholas sebral papíry a přelétl očima sloupce čísel; něco podobného sice čekal, ale přece jen mu to připadalo neuvěřitelné.

„Tahle ocel,“ začal pomalu, „byla vyrobena ze zvláštního druhu magnetického železa a železnaté horniny. Z toho úlomku se dá těžko něco poznat, ale ze zkušenosti vím, že má možná dvacet vrstev.“

Vincent, který celou dobu zíral na Nicholase, se zhluboka nadechl. „Nepochází odtud.“

„To tedy ne,“ souhlasil Nicholas. „Je vyrobená v Japonsku.“

„Víš, co to znamená?“ zeptal se Vincent. Posadil se a vrhl pohled na Doca Deerfortha.

„Co se dá z tohohle kousku vyčíst?“ opáčil Nicholas.

Vincent uchopil desky ležící na stole a podal je Nicholasovi.

„Koukni se na třetí stranu.“

Nicholas desky otevřel a nalistoval patřičnou stránku. Přelétl ji očima. I když seděl naprosto klidně, cítil, jak se mu zrychluje tep. Přibližoval se k druhému břehu… Vzhlédl od papírů. „Kdo dělal chemický rozbor?“

„Já,“ pravil Doc Deerforth. „Chyba nepřichází v úvahu. Za války jsem sloužil na Filipínách a tam jsem se s touhle látkou setkal poprvé.“

„Víš, co to je?“ zeptal se Nicholas.

„Můžu aspoň hádat. Je to přírodní jed, který ovlivňuje oběhový systém.“

„Je to *doku,“* prohlásil Nicholas. „Velice silný jed, který se připravuje z pestíků chryzantém. Mimo Japonsko nikdo neví, jak se přesně vyrábí, a ani v Japonsku samém není mnoho těch, kdo znají tajemství jeho výroby. Proslýchá se, že pochází z Číny.“

„Víme tedy, jak se jed dostal do těla,“ konstatoval Vincent.

„Co tím chceš říct?“ přerušil ho Doc Deerforth.

„Chce říct,“ spustil Nicholas s těžkým srdcem, „že toho člověka zabilo *šaken* – japonská házecí hvězdice – která je součástí *šurikenu,* osobní výzbroje. A ta hvězdice byla namočená v *doku.“*

„Tím pádem ovšem víme i *kdo* ho zabil,“ doplnil Vincent.

Nicholas přikývl. „Máš pravdu. Mohl to být jen jeden člověk. Nindža.“

Z bezpečnostních důvodů je Doc Deerforth vyvedl z budovy.

Všechny důležité výpisy a materiály si odnesli s sebou.

Protože ani jeden z nich ještě nesnídal, zastavili se cestou do West Bay Bridge v bistru u Montaucké dálnice, kde se podávala pravá portugalská kuchyně.

Seděli nad černou kávou, grilovanými sardinkami a šneky v hustém, kouřícím vývaru, a sledovali auta projíždějící po dálnici.

Nikomu z nich se nechtělo mluvit; někdo ovšem musel začít a Vincent to vzal na sebe. „Co ten tvůj nový objev, Nicku?“

„Hmm?“ Nicholas se s úsměvem odvrátil od okna. „Jmenuje se Justine Tobinová. Bydlí taky na pláži, kousek ode mě.“

„Na Dune Road?“ otázal se Doc Deerforth a když Nicholas přisvědčil, dodal: „Tu znám. Krásné děvče. Jenomže se nejmenuje

Tobinová, ale Tomkinová.“

„Promiň, Docu,“ na to Nicholas. „Musel ses zmýlit. Tahle

Justine se jmenuje Tobinová.“

„Tmavé vlasy, zelené oči s červenými skvrnkami, asi sto sedmdesát centimetrů vysoká…“

„To je ona.“

Doc Deerforth přikývl. „Vážně se jmenuje Justine Tomkinová,

Nicku. Nebo se tak aspoň narodila. Znáš přece Tomkina, ředitele Tomkin Oil?“

„Toho?“

„Jo. Je to její táta.“

Kdo by neznal Raphaela Tomkina. Nafta byla jen jedním z jeho mnoha zdrojů příjmů, i když podle všeho tím nejvýnosnějším. Jeho majetek – kde jen to Nicholas četl? Snad v Newsweeku

– činil něco kolem sta miliónů dolarů; to bylo ovšem naposledy, kdy se někdo pokoušel jeho jmění vyčíslit. Od té doby se o to nikdo nesnažil; v takových výškách už na tom většinou nesejde.

„Nemá ho moc v lásce,“ podotkl Nicholas.

Doc Deerforth se zachechtal. „Jo. To je fakt. Nemůže ho nejspíš ani cítit.“

Nicholas si vzpomněl na Justinina slova: *Je tak mrtvý, jak je to jen možné.* Začínal chápat ironii její poznámky, i když mu vadilo, že ji musel objevit zrovna takhle.

„Tak co mi můžete povědět o nindžovi,“ otázal se Doc Deerforth se šnekem v ústech.

Venku zastavil bílý ford s černým pruhem; vystoupil z něj obtloustlý muž se zarudlým obličejem a zamířil k nim.

„Doufám, že vám to nevadí,“ poznamenal Doc Deerforth. „Než jsme sem jeli, zavolal jsem Rayi Florumovi. Je to náčelník policie

ve West Bay Bridge a myslím, že má právo vědět, co se děje. Jste pro?“ Nicholas a Vincent přikývli. „Nicku?“

„V pořádku, Docu,“ odtušil Nicholas co nejbezstarostněji.

„Nachytals mě jen na švestkách. Nečekal jsem, že by byla –“

Místo dokončení věty jen mávl rukou.

Dveře se otevřely a Florum vstoupil do místnosti. Když jej Doc Deerforth představil, posadil se a ostatní ho informovali o problému.

„Doslovně vzato,“ začal Nicholas, „znamená slovo nindža ‚neviditelný‘.“ Florum si naléval kávu. „Mimo Japonsko se neví o nindžutsu, bojovém umění nindžů, skoro nic. I v Japonsku jsou zprávy o něm jen kusé, protože to bylo vždy pečlivě utajované a střežené učení. Buďto se člověk narodil do rodiny nindžů, nebo neměl nikdy šanci se jím stát.

Možná víte, že japonská společnost byla vždycky rozdělená na společenské vrstvy. Existoval v ní přesně definovaný řád a nikoho ani ve snu nenapadlo zpronevěřit se svému postavení, které je součástí lidského osudu a které má v sobě i náboženský podtext.

Například samurajové, bojovníci feudálního Japonska, byli šlechtici ze třídy *buši;* nikdo kromě nich se nesměl stát samurajem nebo nosit dva meče. Na rozdíl od nich nindžové vznikli na druhém konci společnosti, ve třídě nazývané *hinin.* Byli na tak nízké úrovni, že doslovný překlad jejich označení zní ‚ne-lidé‘.

Přirozeně měli do aristokratických *bušiů* pěkně daleko; ale přesto, s tím, jak se množily války mezi rody, samurajové přišli na to, že schopnosti nindžů potřebují, protože jako samurajové byli vázáni tvrdými pravidly *bušida,* které jim *zakazovaly* spoustu věcí. Proto si také samurajové najímali nindži, aby v jejich zastoupení vraždili, pálili a jinak terorizovali obyvatele; z historie víme, že nindžové se v tomto smyslu poprvé objevili v šestém století našeho letopočtu, kdy je princ regent Šotoku používal jako zvědy.

Osvědčili se natolik, že během období Hei a Kamakura se jejich řady pořádně rozrostly. Soustředili se na jihu, například úplně ovládali noční Kjóto.

Poslední zmínka o nich jako o závažném faktoru v japonské historii pochází z roku 1637, kdy jich bylo použito při potlačování

křesťanského povstání na ostrově Kjúšú. Přesto je známo, že byli značně aktivní po celou dobu panování šóguna Tokugawy.“

„Co všechno dovedou?“ Doc Deerforth jako by opět cítil hnilobný zápach filipínské džungle.

„Je toho hodně,“ prohlásil Nicholas. „Samurajové se od nindžů naučili maskovat, skrývat se, vysílat tajné signály, vyrábět zápalné bomby a kouřové clony. Zkrátka a dobře, nindža by se dal přirovnat k takovému Houdinimu v uniformě. Každá *rjú,* tedy škola a v případě nindžů vlastně rodina, se specializovala na jiný druh boje, špionáže a filosofie, takže se často dalo přesně určit, ke které *rjú* ten který vrah patřil. Například škola Fodo st proslavila prací s krátkými čepelemi, Gjókku používáním palec a ukazováčku na nervová centra, Kotto lámáním kostí, jiné zase pracovaly s hypnózou a tak dále. Nindžové byli také výbornými *jogeny,* chemiky.“

Rozhostilo se ticho; nakonec si Vincent odkašlal. „Nicku, mol bys nám říct i zbytek.“

Nicholas chvíli mlčel.

„O co jde?“ chtěl vědět Florum.

Nicholas se zhluboka nadechl. „Umění nindžutsu je velmi staré. Dokonce tak staré, že nikdo neví, odkud přesně pochází jen se předpokládá, že z Číny. V průběhu staletí převzali

Japonci od Číňanů mnohé. Součástí nindžutsu jsou i… různé pověry. Dalo by se říct magie.“

„Magie?“ ozval se Doc Deerforth. „Vážně tvrdíš, že…?“

„V japonských dějinách,“ pokračoval Nicholas, „je občas těžké oddělit pravdu od mýtů. Nechci tu hrát divadlo, takhle to prostě v Japonsku chodí. Nindžům se připisují činy, které by byly bez zásahu nadpřirozených sil jednoduše nemožné.“

„Pohádky,“ odfrkl Florum. „Každý národ má svoje.“

„Ano. Možná.“

‚A ten jed, co jste našli?“

„Je to jed nindžů. Pokud se spolkne, je úplně neškodný.

Oblíbený způsob aplikace byl vyrobit z něj rychle schnoucí sirup a potřít jím *šaken.*“

„Co to je?“ zeptal se Florum.

„Jedna z tichých a nenápadných zbraní nindžů, které dohromady tvoří *šuriken,* výzbroj složenou z krátkých čepelí. *Šaken* je kovový předmět ve tvaru hvězdy. Když jej nindža hodí, stává se z něj smrtící zbraň. Pokud je navíc potřený tímhle jedem, nemusí ani zasáhnout žádný důležitý orgán a oběť zemře.“

Florum si znovu odfrkl. „Snažíte se mi namluvit, že toho maníka zabil nindža? Proboha, Linneare, vždyť jste sám před chvílí říkal, že vymřeli před třemi sty lety.“

„Ne,“ protestoval Nicholas. „Říkal jsem jenom, že tehdy byli naposledy využiti ve větším měřítku. Od sedmnáctého století se v Japonsku změnila spousta věcí, takže dnes už to není zdaleka tatáž země jako kdysi. I tak ovšem některé tradice přežívají dodnes.“

„Musí existovat nějaké jiné vysvětlení,“ vrtěl hlavou Florum.

„Co by hledal nindža ve West Bay Bridge?“

„Je mi líto, ale na tohle nedovedu odpovědět,“ opáčil Nicholas.

„Vím jen jedno. Někde tady poblíž se pohybuje nindža a na celém světě byste nenašli nebezpečnějšího a záludnějšího protivníka. Musíte být strašlivě opatrní. Moderní zbraně jako pistole, granáty nebo slzný plyn vás před ním neochrání, protože on o nich ví a nijak mu nezabrání v tom, aby zlikvidoval svou oběť a beze stopy zmizel.“

„No, to už udělal,“ zabručel Florum a vstal. „Díky za informace.“ Napřáhl ruku. „Rád jsem vás poznal.“ Kývl na pozdrav

Docovi a odešel.

Když Justine zaslechla klepání na dveře, srdce jí vypovědělo službu. Odložila pero, utřela si ruce kusem jelenice a vstala od kreslícího prkna. Osvětlení bylo ideální; měla raději slunce než světlo lampy připevněné k prknu, ačkoli kombinace speciálních žárovek dokázala sluneční svit docela věrně napodobit.

Nicholas vstoupil.

„Volali tě kvůli tomu mrtvému, že?“

Posadil se na pohovku a zkřížil ruce za hlavou. „Kvůli jakému mrtvému?“

„Víš přece, kvůli tomu, co ho vytáhli z vody ten den, co jsme se potkali.“

„Jo. Bylo to kvůli němu.“ Připadal jí vyčerpaný a uštvaný.

„Co ti chtěli?“

Podíval se na ni. „Mysleli si, že bych jim mohl pomoci určit příčinu smrti.“

„Copak on se neutopil? A jak bys mohl ty –“

„Justine, proč jsi mi neřekla, že tvůj otec je Raphael Tomkin?“

Ruce, které až doposud držela sepjaté před sebou, jí sklouzly k bokům. „Proč bych ti to měla říkat?“

„Myslíš, že bych se zbláznil do tvých peněz?“

„Nech těch pitomostí.“ Přidušeně se zasmála. „Žádné peníze nemám.“

„Víš, co myslím.“

„Záleží snad na tom, kdo je můj otec?“

„Nezáleží. Spíš mě zajímá, proč sis změnila jméno.“

‚A mě zajímá, co je ti do toho.“

Vstal a šel si prohlédnout její výkres. „Pěkné,“ poznamenal.

„Líbí se mi to.“ Zamířil do kuchyně a otevřel ledničku. „Toho člověka zavraždili,“ sdělil jí přes rameno. „Udělal to profesionální vrah a nikdo neví proč.“ Vytáhl láhev minerálky, otevřel ji a nalil si plnou sklenici. Když se napil, pokračoval: „Zavolali k tomu

Vincenta a ten zase požádal o pomoc mě, protože vrah byl se vší pravděpodobností Japonec. Někdo, kdo vraždí za peníze.“ Vrátil se do obývacího pokoje; stála pořád na stejném místě a pozorovala ho. „Ne, není to žádný nájemný vrah, o jakých se dočteš v novinách, když si v New Jersey nebo Brooklynu vyřizují gangsteři mezi sebou účty. O takovémhle člověku jsi ještě neslyšela.

Je moc mazaný na to, aby se o něm vědělo jinde než v úzkém kruhu potenciálních zákazníků. Ale o tom já taky nevím skoro nic.“ Znovu na ni pohlédl, když se uveleboval na gauči.

„Rozumíš tomu?“

Chvíli nebylo slyšet nic než příboj, který k nim doléhal jakoby z velké dálky. Nakonec se přece jen pohnula; došla ke gramofonu a pustila desku, jenže téměř okamžitě zvedla přenosku z drážky –

hudba jí zřejmě připadala jako nezvaný host, kterého teď není radno vpouštět.

„Když jsem byla ve druhém ročníku na univerzitě, zavolal si mě domů," pronesla zády k němu. Mluvila klidné a věcné.

„Poslal pro mne ten svůj zatracený tryskáč, abych nezameškala vyučování." Obrátila se k němu, ale hlavu měla stále sklopenou: očima sledovala kancelářskou svorku, kterou prsty ohýbala takdlouho, až konečně praskla. „Už ani nevím, jak mi tenkrát bylo – snad jsem se bála. Nedokázala jsem si představit, co ho vedlo k tomu, aby mě zavolal zpátky. Okamžitě mě napadlo, že se něco stalo s matkou. Ne s Geldou – té nikdy nic nebylo. Na rozdíl od mámy.

Dal si mě přivést do své pracovny, stál tam před krbem a ohříval si ruce. Zírala jsem na něj, ani mě nenapadlo si odložit kabát. Nabídl mi pití." Střelila po něm pohledem. „Představ si to! Nabídl mi pití, jako bychom spolu měli projednávat nějaký obchod! Víš, je to zvláštní, ale opravdu mi to tehdy přišlo jako obchod-ní jednání, a nebyla jsem daleko od pravdy. ‚Milá dceruško',povídá mi, ‚mám pro tebe překvapení. Objevil jsem vynikajícího člověka. Přijde za chvíli, zřejmě ho zdržel ten sníh. Tak si odlož a posaď se.' Tak mě to ohromilo, že jsem zůstala stát a ani se nehnula. Zeptala jsem se ho, jestli pro mě poslal jenom kvůli tomu, a on na to: ‚Jo, chtěl jsem, abyste se seznámili. Je pro tebe ideální partie. Pochází z dobře situované rodiny s výbornými styky. Navíc je docela hezký a má vzdělání.' ‚Otče,' odpověděla jsem mu, ‚napřed mě vyděsíš k smrti a pak –' ‚Já že jsem tě vyděsil?' ‚Jistě, myslela jsem, že se něco stalo mámě nebo –'

‚Nebuď hlupák, Justine! Vážně už nevím, co s tebou.' Vyřítila jsem se z té jeho kanceláře a on nedokázal pochopit, čím mě tak dožral. Pak tvrdil, že to všechno dělá z lásky. ‚Víš, co mi zabralo času, než jsem ti našel toho pravého?' A tak dále." Povzdechla si.

„Pro mého otce byl čas vždycky to nejdůležitější."

„Tohle už se přece nedělá," protestoval Nick. „Zacházet s lidmi, jako by to byly věci."

„Že ne?" Sarkasticky se zasmála. „Dělá se to všude a pořád."

Napřáhla ruce. „V manželství, kde se od ženy očekávají určité povinnosti, při rozvodu, kde si partneři navzájem otloukají děti o

hlavu, a dokonce i v lásce. Všude a pořád, Nicku. Kdy se začneš chovat jako dospělý?“

Vstal z pohovky; nezamlouvalo se mu, že se na něj dívá z výšky. „Vsadím se, že tohle ti říkával otec: ‚Kdy se už začneš chovat jako dospělá?‘“

„Víš, že jsi pěknej hajzl?“

‚Ale no tak. Nemíníš se snad zase prát, nebo ano? Říkal jsem ti přece –“

„Ty hajzle!“ Přeskočila konferenční stolek a vrhla se na něj;

bez problémů ji uchopil za tenká zápěstí a přitiskl jí ruce k tělu.

„Teď mě poslouchej,“ vyzval ji. „Nevadí mi, když tu takhle blbneme, ale říkal jsem ti, že nejsem Chris a že tudíž nemusíš vyprovokovat hádku vždycky, když chceš, abych si tě všímal. Jsou jiné způsoby. Například můžeš požádat.“

„Neměla bych to mít zapotřebí,“ protestovala.

„Aha. Takhle to je. Jenže já nejsem jasnovidec. Jsem normální člověk a nepotřebuju žádná psychologická dramata.“

„Já jo.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Ani ty ne.“ Pustil ji.

„Dokaž mi to.“

„Dokázat si to můžeš jen ty sama.“

„Ne, sama ne.“ Zadívala se mu do tváře a zvedla ruku. Dotkla se ho prsty. „Pomoz mi,“ zašeptala. „Pomoz mi.“

Zakryl jí ústa svými rty.

Bylo dost nepravděpodobné, že by Billy Shawtuck někdy mohl dostat přezdívku „Divoký Bill“, ale už se stalo. Byl to brunátný čtyřicátník, pomenší a nepříliš rozložitý. Košile s dlouhým rukávem nosil i uprostřed léta, kdy dokonce ani zde na pobřeží člověk nenarazil na jediné chladné místečko.

Jeho kumpáni od Grendela by vám řekli, že prostě nechtěl stavět na odiv své obrovské bicepsy; nakonec by třeba ještě dodali, že přezdívku dostal díky svému zvyku vyhýbat se pivu ve prospěch dvojitých skotských s ledem. Horko mu zřejmě nijak zvlášť nevadilo.

Billy pracoval u společnosti Lilco, kde kontroloval stožáry, a těm, které ve svém volném čase tráveném u Grendela porážel v páce, nikdy nezapomněl sdělit, že svoje svaly získal poctivou prací. „Nemusel jsem kvůli tomu chodit každej den do nějaký pošukaný tělocvičny," říkával, načež obvykle jediným douškem vytáhl svou skotskou a mávl na barmana, aby mu donesl další.

„Mám to všechno z práce. Poctívej džob, při kterým se jeden nesmí bát máknout." Potřásl hřívou pískově zbarvených vlasů.

„Jo, já holt nejsem žádná kancelářská krysa."

U Grendela se jmenoval bar navštěvovaný téměř výhradně továrními dělníky (úředníci měli jiné oblíbené podniky), který stál několik mil za West Bay Bridge u montaucké dálnice.

Billy Shawtuck stál pozdě večer na Grendelově zápraží a připravoval se k odjezdu. Obloha pomalu černala a provoz na dálnici začínal připomínat tanec duchů, jak se bílá a červená světélka mihotala v nastupující tmě.

Billy se na schodech zhluboka nadechl a v duchu proklel letní příliv turistů. Jednoho krásného dne všichni chcípneme na otravu kysličníkem uhelnatým, pomyslel si.

Jeho firemní dodávka na něj čekala ani ne o čtyři kroky dál, ale toho večera se Billymu nějak z útulného baru nechtělo.

Z hrací skříně za ním se linul hlas Tonyho Bennetta, který zpíval o tom, jak nechal srdce v San Franciscu.

Vezměte si San Francisco, uvažoval Billy Shawtuck, vezměte sl celé západní pobřeží a strčte si ho do prdele. Sloužil tam na vojně a od té doby je z duše nenáviděl. Nenechal jsem tam nu

Jen pár holek s triplem, zasmál se. Že jsem sakra bral tuhle práci přes čas! Padesát procent navíc je sice fajn, ale jsou dny, kdy to člověku za to nestojí. Měl pocit, že toto je jeden z nich. Vyslal za Tonyrn Bennettem a jeho zkurveným městem neslušný posunek a s povzdechem sešel se schodů.

Když však sjel s dálnice na okresku, zlepšila se mu nálada a dokonce si začal pohvizdovat. Nepředpokládal, že by mu práce zabrala moc času.

Také vzpomínal na Helenu a na věci, které jí objednal přes zásilkovou službu. Možná, že už je dneska dostala: byl nejvyšší čas.

Právě si představoval Helenino tělo s dlouhýma nohama, oblečené v šatech – zasmál se: dá se tomu vůbec říkat šaty? když vyjel z poslední zatáčky na pozemek u pláže a zahlédl černě oděnou postavu, která vstoupila přímo do světla jeho levého reflektoru. „Ksakru!“ Sešlápl brzdy a strhl dodávku napravo.

Vyklonil se z okna a zařval: „Ty kreténe, moh‘ ,sem tě zabít! Co to –“ Dvířka na jeho straně se rozlétla; měl pocit, jako by ho z auta vytáhlo tornádo. „Hej!“ Kutálel se po asfaltu. „Hele, brácho!“

Vyskočil na nohy, do boxerského postoje s rukama před sebou. „Pro srandu tady nikomu nejsem, ty parchantě!“

Ve světle reflektorů spatřil záblesk dlouhé čepele a vyvalil oči.

Proboha, meč, napadlo ho. Meč? Ježíši, já jsem se musel ožrat!

Ve světle se motala oslněná můra a v trávě kolem vrzaly cikády. Nedaleko odtud šuměl příboj, jako chůva konejšící nemluvně.

Zaútočil pěstí. Nebylo jí souzeno, aby dopadla na cíl.

Zdálo se, že vzduch před ním se rozdvojil a rozvlnil se jako opona. Téměř současně ucítil dvě věci. Byla to ta nejostřejší, nejpalčivější bolest, jakou kdy poznal.

Kdysi, když ještě sloužil v armádě, se popral s příslušníkem vojenské policie, který, dřív než mu Billy vytloukl zuby, mu zarazil do boku nůž. Billy si pak šel sednout, ale nikdy v životě snad nebyl spokojenější.

Bolest, kterou cítil tehdy, nebyla ničím proti tomu, co zakoušel teď. Blýskavé ostří rozťalo nejdříve tmu a pak Billyho, od pravého ramene šikmo dolů přes břicho až k levé straně pánve.

Střeva se vyvalila ven a nos měl plný odporného zápachu.

„Panebože…“

Do ramene ho s hvízdnutím udeřila oblá dřevěná tyč; slyšel ostrý praskot lámaných kostí, avšak kupodivu necítil žádnou bolest. Jen měl dojem, že jej něco zaráží hluboko do asfaltu.

Poprvé po mnoha letech se v Billyho očích objevily slzy.

Mami, říkal si v duchu, vracím se domů.

„Myslím, že vím, co to je,“ řekla.

Nastala noc a silný vítr přicházející z pevniny pohazoval větvemi stromů. V dálce zahoukala loď. Leželi těsně vedle sebe a

vychutnávali blízkost svých těl, aniž by v tom hledali sexuální význam.

„Nebudeš se mi smát?“ Obrátila se k němu. „Slib mi, že se nebudeš smát.“

„Slibuj u.“

„Fyzická bolest mě svým způsobem připravuje.“

„Na co?“

„Na jinou bolest. Třeba na rozchod.“

„To je podle mě pesimismus jak vyšitý.“

„Taky že ano.“

Objal ji; vložila svou nohu mezi jeho a lehce mu třela holeň.

Po chvíli se jí zeptal: „Co vlastně chceš?“

„Být šťastná. Nic víc.“ Myslela na to, že na celém světě neexistuje nic kromě jejich spletených těl a spojených duší; cítila, že nikdy si s nikým nebyla tak blízká, jako v ten okamžik s Nicholasem. Jednou musela začít věřit a možná teď byl ten správný moment.

Nadskočila, vylekána silným zařinčením, které se ozvalo z přední části domu, patrně z kuchyně. Vykřikla, jako by jí nějaká chladná ruka svírala vnitřnosti; spatřila Nicholase, jak vstává a přehazuje nohy přes pelest.

Když se vydal směrem ke kuchyni, připadal jí jako vyměněný.

I když byl úplně nahý, zdálo se jí, že je dokonale oblečen, jako by jeho napjaté svaly a kůže lesknoucí se potem tvořily neprůhledný plášť.

Pomalu kráčel směrem k žlutavé záři, která proudila předsíní.

Vykračoval levou, s tělem jemně natočeným stranou v poloze, jakou vídáme u šermířů, s pokrčenými koleny. Postupoval předsíní, pomalu a beze slova.

Když se trochu sebrala, pustila se za ním.

Viděla, jak se tiše krade do kuchyně, s rukama připomínajícíma sekery napřaženýma před sebou. Zpoza stolu zahlédla, že okno nad dřezem je vyražené a střepy že leží na podlaze. Protože byla bosa, neodvažovala se jít dále; záclony vlály ve větru vnikajícím dovnitř vytlučeným otvorem a pleskaly o omítku.

Spatřila, jak se Nicholas zarazil při pohledu na něco, co leželo na zemi za stolem poblíž okna. Stál tam tak dlouho, až se k němu

opatrně vydala po podlaze poseté střepy a stoupla si za jeho záda. Zalapala po dechu a odvrátila se, ale nedalo jí to a podívala se znovu.

Na zemi nehybně ležela černá chlupatá hromádka; krev z ní vytékala několika směry a leskla se na rozbitém skle. Do nosu jí vnikl podivný, svíravý zápach, a zvedl se jí žaludek. Oči se jí zalily slzami.

„Co –“ Znovu se jí udělalo špatně; polkla. „Co to je?“

„Nevím,“ pravil pomalu. „Na netopýra je to moc velké, a létající veverka to asi taky nebude.“

Zazvonil telefon a Justine sebou trhla. Chytila se za paže.

„Mám husí kůži,“ prohlásila. Nicholas zůstal stát a hleděl na černý předmět, který prolétl oknem. „Nejspíš ho oslepilo světlo,“

poznamenal.

Justine došla k telefonu a zvedla sluchátko; zřejmě si toho ani nevšiml. Musela se vrátit a poklepat mu na rameno. „Chce s tebou mluvit Vincent.“

Krátce na ni pohlédl. „Dobře.“ Mluvil ochraptěle a nepochybně myslel na něco jiného. „Nepřibližuj se k tomu,“ varoval ji cestou k telefonu. „Co je?“ zahučel do mluvítka.

„Sháněl jsem tě doma,“ spustil Vincent. „Když’s to nebral, zkusil jsem to tady.“ Nicholas mlčel. „Hele, já vím, kolik je hodin.“ Vincentův hlas měl v sobě divný podtón. „Už je to tady zase. Florum nám zrovna přivezl další mrtvolu. Teď ji fotografují.“ Vítr vanoucí vyraženým oknem se zdál Nicholasovi chladný. Čekal, co přijde, a pot mu stékal po těle. Díval se na spoušť na podlaze: černá chlupatá mrtvolka, rudá krev roztékající se po zemi jako by něco hledala. „Nicku, toho člověka někdo přesekl od lopatky ke kyčli jako – jedinou ranou. Chápeš?“

PŘEDMĚSTÍ TOKIA – SINGAPUR – PŘEDMĚSTÍ TOKIA

JARO A LÉTO 1945 – ZIMA 1951

Přibližně tři sta metrů od východního okraje pozemku, který patřil Nicholasovu otci, uprostřed nejkrásnějšího lesa, jaký kdy viděl, stál šintoistický chrám. Odtud se šlo ještě dalších sto padesát metrů k jejich domu, velké, jemné a přesně vyvážené budově podle japonského vzoru. Jeho přední části ve tvaru L

předcházela obdivuhodně krásná zahrádka, která samozřejmě vyžadovala neustálou péči a lásku stejně jako malé dítě.

Toto místo se mělo stát ironickým památníčkem v době, kdy na vzdálenější straně povlovného pahorku na západě vystavěli ultramoderní osmiproudou dálnici, ve snaze pomoci rušnému provozu směřujícímu z a do Tokia.

Poslední zbytky japonské vojenské síly se rozpadly v prach a císařští *daimjóové* byli odsouzeni na dlouhá léta do vězení jako váleční zločinci. Císař sice stále ještě seděl na svém trůně, ale všude kolem se povalovali uniformovaní Američané a užívali paprsků toho, čemu v žertu přezdívali „atomové slunce“. Nicméně, chceme-li začít s historií Nicholasova původu od začátku, musíme se přenést do jiné země.

Když mu bylo deset, otec mu vyprávěl, jak 15. února 1942

předala britská posádka Singapur do rukou japonských útočníků. Ti pak měli město v rukou tři a půl roku, až do září 1945, kdy se jej znovu zmocnili Britové. V té době se jeho otec seznámil s jeho matkou, která patřila k utečencům pohybujícím se po válkou zničeném městě. Původně byla provdána za velitele japonské posádky a to, že jej koncem tohoto vlhkého a žhavého léta viděla roztrhaného na kousky, ji zřejmě na nějakou dobu připravilo o rozum/Předsunuté oddíly britské armády již vstupovaly na předměstí Singapuru, když se japonský velitel rozhodl přesunout posádku na východ, aby je napadl z boku; zašel však příliš daleko a zůstal sám s odkrytým bokem. V průběhu zuřivého boje se mu podařilo *katanou* rozpárat šest Angličanů, až se ti ostatní vzpamatovali natolik, že ustoupili a vypálili na něj salvu z granátometů. Nezbylo z něj nic, dokonce ani kosti. O

mnoho let později objevil Nicholas ve starém, sešlém krámku s tisky *ukijo-e* v zapadlé tokijské uličce obraz nazvaný „Konec samuraje“. Znázorňoval smrt bojovníka, jemuž výbuch granátu vyrval z rukou dlouhou *katanu;* Nicholas v tom spatřoval něco na způsob usmíření ducha matčina prvního manžela a uznání jeho historické nutnosti. Jeho matka se nikdy ani trochu nezajímala o politiku. Vdala se z lásky a ne proto, že by čekala nějaké výhody. Když byli Japonci u Singapuru poraženi a její manžel zemřel, propadl se její život do chaosu, který ji děsil. Pevně věřila, že život je pro živé: člověk opláče své ztráty a znovu se vydá na cestu, která je jeho osudem. Taková byla její hlavní víra. Nevěřila v predestinaci – mnoho lidí ze Západu by ji mohlo považovat za latalistku, ovšem to by byl omyl. Spíše věděla, kdy ustoupit před životní nutností, jakou byla kupříkladu smrt jejího manžela.

Potíž byla v tom, že žila v době neustálých změn a podobně jako křehká květina zachycená vodním vírem, který se vzal bůhví odkud, še ocitla uprostřed rachotu kulometů a vybuchujících šrapnelů.

Ironií osudu se stalo, že se s Nicholasovým otcem setkala v téže kanceláři, odkud její padlý manžel velel své odsouzené posádce. Zašla tam, jako by to byl buddhistický chrám, posvěcený úkryt před plameny války, které zuřily všude kolem ní; možná to také bylo jediné zbývající místo v celém Singapuru, které dobře znala. Kupodivu ji ani nenapadlo z města uprchnout; místo toho se potulovala po ulicích, aniž by jakkoli dbala o svou vlastní bezpečnost. Město samo prodělalo takové změny, že si už nebyla jista, kde vlastně stávala obchodní čtvrť a kde kdysi bydlela.

Všude se válely haldy rumu a ulicemi pobíhaly vzrušené zástupy křičících dětí připomínající spáče propuštěné z děsivého otroctví zlého snu, jímž byla válka. Vzpomněla si na štěstí, které prožívala jako malé děvčátko pří oslavách nového roku, a na chvíli se odpoutala od světských starostí a problémů. I to ji mátlo.

Mnoho dní tak bloudila po ulicích plných kouře, instinktivně uskakujíc do tmavých průjezdů pokaždé, když zaslechla těžké kroky blížících se vojáků – nedokázala totiž odlišit jednu válčící stranu od druhé. Jakoby zázrakem se jí nic zlého nestalo;

později to zdůvodňovala zásahem osudu.

Přežila díky milosrdenství čínské rodiny, která ji našla na ulici. Krmili ji skoro jako nemluvně: lžičkou jí podávali řídkou rýžovou polévku mezi ochablé rty a po každém soustu jí utírali bradu, protože ani tak jednoduchý úkon nebyla s to zvládnout sama. Ulevovala si v kanálech a dávno zapomněla, co to je se vykoupat. Pokud někdy narazila na tekoucí vodu, třeba ve fontánách, které náhodou zůstaly nedotčené, nechávala si proudy vody dopadat na dlaně a zírala na ně, jako by je nikdy předtím neviděla. Když pršelo, zastavila se a nehnuté hleděla na vzdouvající se mračna – snad v domnění, že spatří Boha.

Toho rána, kdy se vpotácela do posádkové kanceláře, měl právě Nicholasův otec plné ruce práce. Nejenže musely jeho jednotky vyhledávat a zneškodňovat poslední ohniska japonského odporu, ale nádavkem k tomu ještě obdržel rozkazy požadující, aby jeho lidé zajišťovali pořádek v metropoli a pokusili se zabránit vznikajícím potyčkám mezi Číňany a Malajci, mezi nimiž vládlo neustálé napětí. Výsledkem toho bylo, že každému z jeho vojáků zbývalo denně na spánek sotva jeden a půl hodiny; taková situace byla samozřejmě neudržitelná a proto se právě snažil najít nějaký kompromisní postup, aniž by se vystavoval nebezpečí plynoucímu z přímého neuposlechnutí rozkazu. Seděl přitom v dřevěném křesle, které bylo v průběhu posledních tří let výsadním majetkem mrtvého japonského velitele, a po pravdě řečeno v něm seděl – až na několik spěšných návštěv toalety – už od rána předchozího dne.

V této pozici uviděl plukovník Denis Linnear ženu, která mátožně vpadla do jeho svatyně. Nikdy se mu nedostalo uspokojivého vysvětlení, jak se jí podařilo proklouznout kolem tří strážných; neskutečnost takového činu ho ostatně napadla až mnohem později. V první chvíli byl plně zaujat pouze jejím vzhledem; když vyskočil zpoza svého stolu posetého papíry, jeho pobočníci byli překvapeni spíše jeho nenadálým pohybem než tím, že se v místnosti bez ohlášení ocitla žena.

„Danversi," zavolal plukovník na svého adjutanta. „Sežeňte mi sem lehátko, a hezky svižně!"

Voják odběhl a plukovník napřáhl k neznámé ruce právě ve chvíli, kdy začala padat. Se zavřenýma očima se mu zhroutila do náručí.

„Pane," oslovil jej poručík McGivers. „Co se týče záležitosti s –"

„Proboha, člověče, přineste mi mokrý hadr," vyštěkl plukovník dopáleně. ‚A pošlete sem Greye."

Grey, posádkový lékař, byl vysoký a hranatý muž s hustým knírem a opálenou pletí. Dorazil zrovna, když Danvers zápolil s lehátkem ve dveřích.

„Pomozte mu, McGiversi, buďte tak hodný," požádal plukovník poručíka, a společně vtáhli lehátko do kanceláře.

Plukovník ženu zvedl – všiml si přitom jejích jemných asijských rysů skrytých pod nánosy špíny a prachu – a opatrně ji složil na kavalec.

Poté ji přenechal v Greyově péči a sám se vrátil k psacímu stolu, aby se znovu pustil do své práce; přitom však po očku sledoval dění na druhém konci místnosti. Nakonec lékař vstal.

„Dobrá, poručíku," pravil plukovník unaveně. „Ať si jdou všichni po svých. Sejdeme se znovu v osm nula nula." Povstal, prohrábl si vlasy a zamířil ke Greyovi.

Když osaměli, zeptal se: „Jak je jí?"

Lékař pokrčil rameny. „Těžko říct, dokud se neprobere a já ji nebudu moct pořádně vyšetřit. Evidentně utrpěla šok a žila dlouho v mizerných podmínkách. Nedivil bych se, kdyby ji postavilo na nohy pořádné jídlo." Utřel si ruce do hadru, kterým předtím otíral i ji. „Hele, Denisi, mám na starosti ještě spoustu našich hochů. Jestli se ti bude zdát něco v nepořádku, pošli pro mě Danverse. Jinak si myslím, že víš, co potřebuje stejně tak dobře Jako já." Plukovník nařídil Danversovi, aby přinesl horkou polévku a pokud ho sežene, i trochu vařeného kuřete; pak si klekl vedle ní a sledoval, jak jí v krční tepně pulsuje krev.

Tak se stalo, že první, co Ceong po probuzení uviděla, byla plukovníkova tvář. Později, když vyprávěla svůj příběh Nicholasovi, si vzpomněla, že ji okamžitě zaujaly jeho oči. „Byly to ty ne]laskavější oči, jaké jsem kdy viděla," řekla mu tehdy svým zpěvavým hlasem. „Ty nejmodřejší. Nikdy předtím jsem se s modrýma očima nesetkala. Před válkou, když přišli Britové

poprvé, jsem nebyla ve městě. Občas se mi zdá, že právě ty jeho modré oči mě přivedly k rozumu. Najednou jsem se upamatovala na ty dny po Cúkóově smrti, jako by to byl film, který někdo konečně sestříhal a slepil. Zčistajasna jsem už neměla před očima neprůhlednou pásku, ani vatu v hlavě.

A zároveň se mi všechny ty hrozné poslední dny války začaly vzdalovat, jako bych se probírala událostmi ze života někoho líného.

Tehdy, když jsem ho prvně spatřila, mi došlo, že tvůj otec je součástí mého osudu; jinak se vůbec nepamatuju, jak jsem se do posádkové kanceláře dostala, ani jestli jsem se setkala s nějakými britskými vojáky.“ Večer, za dlouhého, smaragdovo-lazuritového soumraku ji plukovník vzal k sobě domů. V ulicích vířil prach a proháněly se po nich džípy, zatímco Číňané a Malajci se cestou domů zastavovali, vážní, nehybní a věční ve svých bavlněných kalhotech a rýžových kloboucích.

Samozřejmě, lilo jako z konve a plukovník si dal přistavit džíp, i když jinak chodil velice rád pěšky. Obvykle mu cesta
z velitelství, které stálo poblíž Keppel Harboru, na sever k domu, kde bydlel, trvala přibližně dvacet minut. Jistě si umíte představit, že velitelství nebylo jeho zálibou v turistice nijak nadšeno, a v podstatě jej donutilo, aby přijal ozbrojený doprovod o síle dvou mužů. Plukovník to považoval za neomluvitelné plýtvání lidským materiálem, ale zřejmě neměl možnost cokoli změnit.

Původně mu přidělili obrovský pozemek na západním okraji města, ale brzy zjistil, že se nachází těsně u rozlehlé bažiny, jejíž puch byl příliš silný i pro něj. Proto se raději rozhlédl po jiných domech a nakonec se přestěhoval do menšího, avšak mnohem útulnějšího stavení.

Stálo na kopci, který se plukovníkovi víc než zamlouval; když se odtamtud podíval na sever, měl před sebou krásný výhled na

Bukit Tima, součást žulového jádra ostrova a jeho nejvyšší bod.

Za jeho černou masou připomínající mořskou příšeru ležely temné vody Johorského průlivu a Malajsie, nejjižnější cíp rozsáhlého asijského kontinentu. Ve dnech, kdy bylo zvlášť horko a vlhko, kdy se mu košile lepila na kůži jako roztavený vosk, pot

inu stékal z vlasů do očí a kdy se z města kouřilo jak z tropického pralesa, míval pocit, že se mu celá Asie pomalu sesouvá na hlavu a dusí ho pokrývkou složenou z myriád močálů, moskytů a lidí; tehdy se mu vracela svalová křeč v zátylku a bolela jej víc než kdy jindy.

Tyto pocity však příchodem Ceong rázem ustaly. Plukovník to považoval za zázrak, jako kdyby do jeho kanceláře nevstoupila ze singapurských ulic, ale přímo z nebe. Už prvního večera, když ji předal drobné služce Pi, aby ji vykoupala a oblékla, stál u svého vyleštěného týkového stolu, srkal svou první sklenku za den a cítil, jak z něj opadává únava jako zbytky soli pod teplou sprchou. Zpočátku se domníval, že za to může radost z toho, že je zase doma po tak dlouhé a úmorné dřině. To byla nicméně zřejmě ta nejpozemštější složka jeho pocitu, protože. Jak si později

(mnohokrát) vzpomněl, nebyl si tehdy vůbec jist ani svými pocity, ani tím, co jej vlastně pohánělo. Jediné, čím si byl jist, bylo, že když mu ji přivedli do pracovny a když znovu uviděl její tvář, poprvé od jeho odjezdu z Anglie ve čtyřicátém roce mu Asie nepřipadala jako noční můra. Sledoval ji, jak se k němu přibližuje, a cítil se tak, jak by se asi mohl cítit dům, z nějž byl po dlouhé době vymýcen zlý duch, a který, prázdný, čeká na nové, smysluplnější nájemníky. Také si uvědomil, že jeho duše se konečně dokázala zbavit okovů a že to, co před ním stojí, je jeho skutečný důvod, proč se zabývá tajemstvími Východu.

Prohlížel si její obličej ve světle zapadajícího slunce s prudkostí, která mu byla vrozena a kterou on původně používal jen při ničení nepřátel. Plukovníkova divokost byla uznávána jako jeho největší ctnost jak Američany, tak Brity, a díky ní postupoval snadno od jednoho povýšení k druhému.

To, co viděl před sebou, nepovažoval za čistě čínskou tvář.

Nesoudil tak ani z nějakých specifických rysů, ale spíše z celkového vzhledu. Například v tomto obličeji nebylo nic klasického plukovníka to přitahovalo, ne-li dokonce okouzlovalo. Byl oválný, spíše delší než širší, s vystouplými lícními kostmi, protáhlýma očima ve tvaru mandlí a s nosem, který byl výraznější, než by se dalo čekat. Měla široké, plné rty, které společně s očima udávaly tón celému obličeji; později se naučí rozeznávat i

sebemenší změnu její nálady jediným pohledem na její rty. Pi sčesala Ceong černé vlasy dozadu a ve snaze nějak se vypořádat s nepravidelně zastřiženými (či spíše zatrženými) konci je svázala červenou sametkou, takže jí visely přes rameno jako dlouhý koňský ohon, hustý a zářivý do té míry, že plukovník si ji v tu chvíli mohl představovat jako bohyni, která oživla a vyšla z bájí a legend mezi obyčejné smrtelníky. Zdála se mu být dokonalým ztělesněním všeho orientálního, celého toho rozlehlého, rovinatého a přelidněného světadílu.

„Jak ti je," zeptal se nejprve kantonštinou a když se nedočkal odpovědi, zopakoval otázku v mandarínštině.

„Už dobře. Děkuji," odvětila s úklonou.

To bylo poprvé, kdy ji plukovník slyšel promluvit a její krásný, melodický hlas jej zarazil. Byla vysoká; měřila asi sto sedmdesát pět centimetrů, a postavu měla štíhlou a ztepilou jako kmen mladé vrby, přitom však tak ladnou a symetrickou, jak si jen muž může přát.

„Měla jsem velké štěstí, že jsem vás poznala," pronesla s očima upřenýma na zem. Bez úspěchu se pokusila vyslovit jeho příjmení. „Je mi velice líto," pravila nakonec, když se vzdala marných pokusů. „Pi se mi to pořád snažila vysvětlit. Je mi opravdu velice líto."

„Není proč," na to plukovník. „Říkej mi Denisi."

To už se jí podařilo; hlásku ‚ď' přitom vyslovovala způsobem, který nemá v angličtině obdoby. Zopakovala jeho jméno dvakrát a dodala: „Teď už to nezapomenu, Denisi."

Tou dobou už plukovník věděl najisto, že se s ní ožení.

Když plukovník obdržel po americkém poslu od britského styčného důstojníka příkaz, aby se hlásil u amerického vrchního velení v Tokiu jako poradce generála Douglase MacArthura, první, co ho napadlo, bylo, jak jen to řekne Čeong. Odmítnout nepadalo v úvahu; sám se už nemohl dočkat, až se objeví v Tokiu.

Tehdy, začátkem roku 1946, se tato část světa stále ještě otřásala pod dojmem výbuchů v Hirošimě a Nagasaki, jejichž následky byly nedozírné.

Měli čtyři měsíce po svatbě a Čeong byla ve třetím měsíci těhotenství. Přesto mu nijak nevadilo, že bude muset opustit Singapur, který se stal jeho domovem asi tak, jak jím byla Anglie:

kromě toho, že přijmout nabízenou funkci ve spojeném velení považoval za svou povinnost, chápal docela jasně podstatu složitých problémů, které v Japonsku vznikly v souvislosti s bezpodmínečnou kapitulací a koncem války, a toužil po tom, co nejdříve se zapojit do toho, čemu MacArthur říkal „nový japonský kurs“.

Plukovník na okamžik zaváhal, než zavolal Danverse a sdělil mu, že pro dnešek končí s prací a že pokud by se stalo něco vážného, bude k zastižení doma.

Po příchodu domů zjistil, že Čeong jej obsluhuje sama; vyhnala Pi z předsíně, sotva zaslechla zvuk džípu zahýbajícího na příjezdovou cestu.

„Dneska jsi přišel brzo, Denisi,“ uvítala jej s úsměvem.

Vylezl z džípu a poslal řidiče pryč. „Nejspíš mi teď řekneš, že se budu plést sloužícím při úklidu,“ zavrčel.

„Ale ne,“ zvolala a zavěsila se mu za loket. „Naopak. Poplácala jsem je po zádech a nařídila jim, aby se pustili do práce v kuchyni, kterou tak dlouho odkládali.“ Prošli halou do jeho pracovny, kde mu nalila pití.

„Aha,“ broukl, když si od ní bral orosenou sklenku. „Provedli snad něco, za co bych je měl potrestat?“

„Kdepak!“ Položila si drobnou ručku na ústa, jako by ji ten nápad šokoval.

Ulehčené přikývl. „Určitě bys mi o tom řekla, viď?“

„Vůbec ne.“ Naznačila mu, aby se posadil do svého oblíbeného křesla, a když se v něm pohodlně uvelebil s nataženýma nohama, přiklekla k němu. Měla na sobě tmavomodré hedvábné šaty s výšivkami a rukávy do zvonu. Plukovník neměl potuchy, kde k těm šatům přišla, ale měl v sobě natolik vkusu, že se neptal. „To tě nemusí zajímat,“ pokračovala. „Paní domu jsem já a tudíž v něm musím udržovat pořádek, tak jako ty v celém městě. Spolehni se, že dokážu v našem domě vytvořit dokonalou atmosféru. Klid je pro duševní zdraví to nejdůležitější, nemyslíš?“ Když přikývl, s očima upřenýma do jejích, pokračovala.

„Klid něčího domu nesouvisí jen s jeho umístěním nebo služebnictvem, ale i s jeho majiteli.“ Odmlčela se; plukovník, ktárý dosud klidně upíjel ze své sklenice, se napřímil v křesle a odložil pohár na stolek. Jeho západní duch ho ponoukal k tomu, aby ji chytil za její jemné a šikovné ruce, naklonil se k ní a zeptal se: „Copak se děje, miláčku? Co tě trápí?“ Nicméně věděl, že právě to nesmí udělat, protože by ji ponížil. Evidentně si svůj výstup zde dlouho připravovala, a proto ji musí odměnit tím, že ji vyslechne až do konce. Pokud se plukovník během oněch šesti let strávených na Dálném Východě něčemu naučil, byla to trpělivost; ostatně, nezískat tuto ctnost znamenalo vydávat se všanc nejrůznějším nebezpečím. „Víš, Denisi, klid je jen jednou součásti životní harmonie. A tuhle harmonii se každý snaží najít; je to základ jasného ducha, dobrého a silného osudu.“ Položila mu prsty na zápěstí opřená o ohlazené dřevo opěradla. „Tvůj osud takový je: silný a pevný jako síť rozhozená vynikajícím rybářem.“ Vrhla krátký pohled na své ruce a pak se mu zadívala do tváře. „Nerada bych udělala něco, co by jej mohlo poškodit.

Jenže teď musím myslet na víc lidí, než na jednoho. Naše osudy se spojily a propletly a mohou z toho spojení vyjít o to silnější, nemám pravdu?“ Znovu přikývl; spokojena s tím, že jí nejen pozorně poslouchá, ale že i souhlasí, pokračovala: „Musím tě o něco požádat.“

„Víš, že stačí říct,“ prohlásil plukovník vážně. „Ty, jako jediný člověk na světě, který mi dělá radost, můžeš mít cokoli, co je v mých silách.“

Nezdálo se, že by tato srdečná řeč na Ceong zapůsobila.

„Chci tě požádat o něco mnohem většího.“

Přikývl.

„Musíme odjet ze Singapuru,“ pravila otevřeně. Když ji nepřerušil, spěšně pokračovala. „Vím, kolik pro tebe tvoje práce znamená, jenomže tohle –“ hledala správná slova „ – prostě, je to nutné. Pro tebe, pro mě i pro naše dítě.“ Přitiskla si dlaň na břicho. „Musíme odjet do Japonska. Do Tokia.“

Zasmál se; nejprve ho pobavila zvláštní shoda okolností a poté jej zaujalo, jak je to vůbec možné.

„Tobě to připadá směšné,“ vykřikla, protože jeho projev úlevy pochopila špatně. „Nemůžeme tady zůstat. Je to tu pro nás špatné. V Japonsku náš osud rozkvete, zesílí. Tam je náš – jak se to říká anglicky? – cíl, že ano? Náš cíl!“

„Smál jsem se jenom takové souhře náhod,“ ujistil ji plukovník. „Rozhodně ne tomu, co’s říkala.“ Poplácal ji po ruce. „A teď mi pověz, proč musíme do Tokia.“

„Protože tam bydlí Itami, Cúkóova sestra.“

„Aha.“ Pochopitelně, že se mu svěřila se svým prvním manželstvím; jinak se však o této části svého života zřídkakdy zmínila.

„Co to má co dělat s naším osudem?“

„To nevím,“ opáčila Čeong. „Jen se mi zdál sen.“ Plukovník dobře věděl, jaký význam mají pro tyto lidi sny; v tomhle ohledu se podobali starověkým Římanům. Ani on sám, po pravdě řečeno, jejich poselství nezavrhoval; tušil, že podvědomí má větší vliv na běh lidského života, než kolik je většina lidí ochotna přiznat.

V každém případě sny úzce souvisely s pojetím osudu a v osud plukovník věřil – strávil na Dálném Východě příliš dlouhou dobu, než aby neuvěřil.

„Zdálo se mi o Itami,“ pokračovala Čeong. „Byla jsem ve městě, v Tokiu. Při nákupech jsem zašla do takové tiché, zastrčené uličky. Všude kolem stály krámky ze dřeva a papíru, jaké byly v Japonsku, když se Tokio ještě jmenovalo Edo a Tokugawa byl šógunem. Procházela jsem zrovna kolem obchodu s bohatě vyzdobeným výkladem, když jsem se musela zastavit: uprostřed výkladní skříně stála nejkrásnější panenka, jakou jsem kdy viděla. Měla velice silnou auru.

Byla porcelánová, s bílým obličejem a oblečená ve stylu buši.

Upírala na mne oči a já jsem nedokázala uhnout pohledem. Ty její oči mi říkaly ‚Kup si mě‘.

Kupec mi ji zabalil do hedvábí a já si ji odnesla domů. Když jsem ji vybalila, začala mluvit. Mluvila pevně, povýšeně a rozkazovačně; zřejmě to byla dáma z vysoce postavené rodiny.

Byla to Itami a říkala, že za ní musíme přijet. Ze musíme odjet ze Singapuru a přestěhovat se do Tokia.“

„Viděla’s někdy Itami?“ zeptal se plukovník.

„Ne.“

„Ukázal ti Cúkó někdy její obrázek?“

„Ne.“

„Přesto trváš na tom, že panenka ze snu byla Itami.“

„Opravdu to byla Itami, Denisi.“

Nakonec se předklonil a uchopil ji za ruce, tak, jak už to dlouho toužil udělat. Všiml si, že si dnes své dlouhé nehty nalakovala na tmavě červeno. Chvíli vychutnával jejich sametovou hebkost. „Pojedeme do Japonska, Čeong. Do Tokia. A sejdeme se s Itami, přesně tak, jak se ti zdálo ve snu.“ Na tváři se jí objevil úsměv připomínající východ slunce.

„Opravdu, Denisi? Myslíš to vážně?“

„Naprosto vážně.“

„Tak mi honem řekni proč. Moje srdce se raduje a je mu to jedno, ale moje duše by to hrozně ráda věděla.“

Den před odjezdem ho vzala na návštěvu k So-Pengovi.

So-Peng žil na severozápad od města ve vesničce s domy vystavěnými z bambusu a papíru, kam žádný západní návštěvník dosud nevstoupil. Nebyla uvedená na žádné mapě, a že jich plukovník viděl hodně; po pravdě řečeno, když mu Ceong sdělila, kam vlastně jdou, zasmál se a prohlásil, že tam určitě nebude nic jiného než prales nebo močál. Přesto se mu nepodařilo ji od jejího úmyslu odradit a nakonec se podvolil.

Byla neděle a Ceong trvala na tom, aby si nebral uniformu.

„Je to strašně důležité,“ upozornila ho. Když si navlékal krémový plátěný oblek se širokými klopami, bílou hedvábnou košili a námořnickou kravatu, připadal si jako nahý v trní, jako šarlatová skvrna uprostřed smaragdové džungle nebo jako střed nepřehlédnutelného terče. Ceong si oblékla bílé hedvábné šaty až na kotníky, s výšivkami vypodobňujícími modré volavky. Vypadala skvěle.

Když vyrazili z města, slunce zářilo a zalévalo je lepkavými vlnami horka. Zleva k nim slabý větřík přinášel odporný puch bažin; dvakrát se museli zastavit a zůstat nehybně stát, zatímco se přes cestu vlnily dlouhé, čemostříbrné zmije. Při prvním setkání s

nimi se plukovník už už chystal hada zabít, ale Ceong jej pevně uchopila za zápěstí a jemu nezbylo, než se svého úmyslu vzdát.

Obzor na východě, vzdálený a přece blízký jako pestře pomalované divadelní kulisy, byl zaplněn těžkými, tmavě šedými mraky tyčícími se k nebi jako pyramida z lidských těl vytvořená nezbednými dětmi; nad nimi mělo nebe žlutou barvu a nikde ani špetka modři. Tu a tam potichu rozčísl šeď bílý blesk a změnil tak oblohu na okamžik v mramor. Člověk mohl sotva uvěřit tomu, že tam, kde kráčeli po klikaté cestě vedoucí po úbočí povlovného kopce, vládne takový klid a mír.

Singapur jim už dávno zmizel z dohledu a zdálo se, jako by ani neexistoval – jako kotva hozená přes palubu, jako součást jiného světa, který opustili průchodem v jakési neviditelné ohradě, aby se ocitli v úplně jiné zemi. Tak to plukovníkovi aspoň onoho kouzelného odpoledne připadalo a takový byl obraz, který se mu vracel v myšlenkách po celý život.

Na zadní straně zalesněného kopce cesta, po níž šli, zmizela a mezi stromy nebylo vidět ani náznak nějaké pěšinky. Čeong však zřejmě nečinila orientace žádné potíže; vzala ho za ruku a vedla ho do So-Pengovy vesnice.

Ležela ve stinné úžlabině pod žulovým štítem, za nímž se možná rozkládalo jen bouřlivé moře.

Došli k domu, který se zvenčí nijak nelišil od ostatních, vystoupili po několika širokých dřevěných schodech a stanuli na zápraží, širokém jako veranda staré jižanské haciendy a chráněném proti dešťovým záplavám i sálajícímu slunci.

Čeong ho požádala, aby si zul boty, a sama udělala totéž.

Dveře se otevřely a šedovlasá stařena oblečená v popelavě šedých hedvábných šatech je uvedla dovnitř. Položila si ruce na prsa a uklonila se; následovali jejího příkladu a když se opět napřímila a usmála se na ně, plukovník si všiml, že nemá zuby.

IVář měla samozřejmě rozrytou vráskami, avšak její rysy si i nadále uchovávaly stopy živosti a krásy, které z nich zářily zamlada. Černé mandlové oči jí svítily jako dvě lucerny, s nevinnou zvědavostí malého děvčátka.

Čeong plukovníka představila. „Tohle je Čia Šeng," dodala, aniž by o ní řekla cokoli dalšího.

Čia Šeng se zasmála s pohledem upřeným na plukovníka a zavrtěla hlavou, jako by chtěla říci „To je dneska mládež!“.

Pokrčila útlými rameny a mlaskla.

Plukovník si všiml, že Čeong mluví mandarínsky, a aniž by mu to museli říkat, věděl, že totéž se očekává od něj.

Stáli v obrovské místnosti: žádný dům v Singapuru, dokonce ani stavení u močálu, které mu kdysi říkalo pane, se nemohlo pyšnit takovými rozměry. Pochopil, že jakmile se jeden dostane dovnitř, vnější vzhled domu ztrácí význam.

Zvláštní bylo, že místnost byla celá pokryta tatami – japonskými rohožemi vyráběnými v určité velikosti, pomocí nichž se měří všechny pokoje v tradičních japonských obydlích. To však nebylo zdaleka poslední překvapení, které tu mělo plukovníka potkat. Čia Šeng je beze slova vedla místností, ve které kromě několika nízkých lakových stolků a polštářů nebylo nic jiného, do slabě osvětlené chodby. Její zadní stěnu tvořil veliký kus nefritu, vyřezaný do podoby mřížky. Uprostřed něj plukovník viděl oblé dveře, kterým se – jak si matně vzpomínal – říkalo měsíční brána. V Číně jste se s nimi mohli setkat koncem devatenáctého století v domech těch nejbohatších z bohatých.

Měsíční bránu zakrýval hedvábný závěs na bambusové tyči;

do jeho šedivé plochy bylo vyšito kolo s loukotěmi vyvedené v pruské modři. Plukovníkovi to něco připomínalo; několik minut si lámal hlavu, až si vzpomněl, že stejný závěs viděl na tisku *ukijo-e* od Ando Hirošigeho. Patřil do cyklu *Padesát tři zastavení Tokaidó;* přesný název onoho obrázku si už nepamatoval. Každopádně takový vzor podle něj patřil *daimjóovi* na cestách; další záhada, pomyslel si plukovník, v duchu pokrčil rameny a následoval Čia Šeng měsíční branou.

Ocitli se v pokoji jen o něco menším než předchozí. Kolem stěn stály nádherné skládací zástěny, jejichž temné barvy jakoby zázrakem ožívaly a pronikaly přehradou let lehce jako proužky dýmu. Do nosu mu vnikaly vůně dřevěného uhlí, kadidla, jemný pach oleje a lojových svíček a ještě mnohé další, které už nedokázal rozlišit.

„Prosím,“ zavedla je Čia šeng za nízký červený stolek, v jehož středu stála váza s čerstvě nařezanými květinami. Zmizeli v prostoru mezi dvěma paravány, za nimiž se nacházely další dveře;

tma za nimi jim dodávala vzezření onyxového klenotu.

„Po schodech,“ zamumlala Čia Šeng. „vystupovali po úzkém točitém schodišti, po kterém mohli jít jen v řadě za sebou.

Schody vedly do věže, která plukovníkovi připomínala spíše mansardu. Střechu pokrytou zelenými taškami podpíraly v rozích dřevěné trámy a kromě nich již nic nerušilo výhled na všechny strany – až na skalní štít, který jako bájný mořský netvor stál opodál.

Když vyšli nahoru, plukovníkův pohled utkvěl na vysokém muži, který s dalekohledem v ruce pozoroval blížící se bouři. Byl to So-Peng.

„Buďte vítán, plukovníku Linneare.“ Mluvil silným, hlubokým hlasem, který jakoby dokázal rozechvět celou věž. Hovořil mandarínsky se zvláštním přízvukem: polykal slabiky. Neotočil se a ani slovem nedal najevo, že si všiml Čeong. Čia Šeng, jejíž poslání zřejmě skončilo, začala tiše sestupovat po schodech.

„Pojďte si prosím stoupnout sem ke mně, plukovníku,“ vybídl jej So-Peng. Měl na sobě staromódní čínské sváteční šaty perleťové barvy, utkané z materiálu, který plukovník neznal; s každým So-Pengovým pohybem se látka zvlnila a uvedla v život jinou hru světel.

„Podívejte,“ pravil stařec a nabídl plukovníkovi dalekohled.

„Podívejte se na bouřku a řekněte mi, co vidíte.“

Plukovník uchopil naleštěný mosazný dalekohled, zavřel jedno oko a druhým se zahleděl do udaného směru. Z výšky So –

Pengovy pozorovatelny cítil první náznaky bouře: zvedal se vítr.

Všude kolem viděl kupy mraků, ňalovo-černých jako modřiny, a také barva oblohy nad nimi se změnila. Zdánlivě pevná žlutá klenba byla nyní šrafována bledě zelenými proužky; občas se ozvalo hluboké zarachocení, valící se po zemi jako neviditelná vlna tsunami. Plukovník pečlivě popsal vše, co zpozoroval.

‚A víc už nevidíte,“ pravil So-Peng. Vůbec to neznělo jako otázka.

Plukovník byl v pokušení odvětit Ne, nic víc. Nakonec se však ovládl; určitě někde muselo být něco, čeho si podle starce měl všimnout.

Dlouho pročesával dalekohledem terén kousek po kousku, aniž by ovšem nalezl co nového; dopáleně obrátil pohled vzhůru, k nebi. Také nic. Dolů k zemi. Pod oblačnou kupolí spatřil ženy pracující na rýžovištích, kde nestál ani provizorní přístřešek, ani strom, pod nímž by se mohly schovat. Zeny se téměř současně shýbaly nad svou prací, nahmatávaly a vytrhávaly vzrostlou lyži; sukně měly uprostřed vykasané a svázané mezi nohama.

Na zádech se jim houpaly pytle, takže připomínaly zvířata nesoucí náklad, a voda jim sahala až po kotníky.

„Zeny pořád ještě pracují," poznamenal plukovník. „Jako by žádná bouřka nebyla."

„Aha!" So-Peng přikývl. „Co z toho vyvozujete?"

Plukovník spustil ruku s dalekohledem k boku a zadíval se na So-Pengovu žlutou, holou hlavu, na jeho vousy splývající mu s brady a na temné, poklidné oči, které ho sledovaly chladně a odtažitě.

„Vědí něco, co my nevíme," prohlásil plukovník.

„Hmm," zabručel So-Peng a odmlčel se. Bylo mu jasné, že tím „my" měl plukovník na mysli lidi ze Západu. Přesto musel ještě vyřešit problém, zda to plukovník myslí skutečně vážně, nebo zda se k němu jen chová shovívavě. So-Peng, stejně jako mnoho

Asiatů, takových shovívavých strýčků zažil dost a dost; nicméně plukovníka okamžitě neodepsal, jak by se jinak mohlo snadno stát. Patrně mu tak radil jeho instinkt.

Na druhé straně plukovník věděl až příliš dobře, že jeho vztah s Ceong právě prodělává tu nejtěžší zkoušku: požehnání tohoto muže pro ni evidentně znamenalo životní nutnost. Nedokázal pochopit, proč ho nepotřebovala už když se brali; asi měl So – Peng vstoupit do hry teprve ve chvíli, kdy se rozhodli odstěhovat ze Singapuru.

Plukovník se měl na pozoru už z toho důvodu, že tento dům a vůbec celá tato vesnice byla tak zastrčená a tak dokonale neznámá západním návštěvníkům. Uvědomoval si, že mnoho

Číňanů nemá Evropany nijak v lásce – považují je za barbarské obry, kteří se vynořili z moře. To, že tento odpor – lépe řečeno nepřátelství – byl v jádru opodstatněný, ho v danou chvíli nijak utěšit nemohlo.

Plukovník sám tento lid miloval; líbil se mu jejich způsob života, historie, náboženství i zvyky, a toto vědomí mu dodalo odvahy k prohlášení: „Pane, není pochyb o tom, že se tu můžeme mnohému přiučit, ale podle mě nestačí jen si vyměňovat informace, i když i to je zpočátku nutné. Výměna informací by se měla časem vyvinout ve vzájemnou důvěru.“

So-Peng zkřížil ruce na prsou. „Důvěra,“ pronesl zasněně, jako by ono slovo představovalo nějaký nový, exotický pokrm, který je třeba poválet na jazyku. „Podívejte, plukovníku, důvěra může mít mnoho významů – záleží na okolnostech. Proto bych si také mohl myslet, že jste měl na mysli vzájemné svěřování tajemství.“

„Nebyl byste daleko od pravdy,“ odvětil plukovník.

„Proč,“ ptal se So-Peng, „si myslíte, že taková důvěra, jak říkáte, by se měla týkat i vás?“

Plukovník neuhnul pohledem; upíral dál oči do těch, které měl před sebou, až se starcova tvář rozplynula a zbyl z ní jen pár svítících bodů vznášejících se ve vzduchu. „Především z úcty, pane. Pak je tu touha po poznání. Snaha porozumět tomu, co bylo a je, pochopit vlastní smysl života. Zvědavost, která nutí člověka poznat nepoznatelné. A nakonec – láska.“ Když plukovník domluvil, poněkud se mu ulevilo: řekl, co chtěl, a řekl to tak, že tím potěšil sebe a udělal čest své ženě. Nic jiného podniknout nemohl.

So-Pengova příští slova však nepatřila jemu, ale jeho manželce. „Čeong,“ oslovil ji. „Mám dojem, že tě volá Čia Šeng. Slyším její hlas i přes tohle dusné povětří.“

Čeong se mlčky uklonila a zmizela.

Plukovník zůstal beze slova stát; kolem křehké věžičky zuřila bouře.

„Čeong mi řekla, že chcete odjet do Japonska.“

Plukovník přikývl. „Ano. Hned zítra. Požádali mě, abych spolupracoval s generálem MacArthurem při jeho obnově.“

„Jistě. Chvályhodná práce. Zapíšete se do dějin, viďte, plukovníku?“

.Abych vám pravdu řekl, takhle jsem o tom nepřemýšlel.“

„Nezdá se vám,“ začal So-Peng, „že by bylo lepší nechat

Japonce, ať si tu – obnovu, chcete-li – zorganizují po svém?“

„Samozřejmě. To by bylo ideální. Jenže v japonské společnosti naneštěstí existují síly, které je v průběhu posledních dvaceti let zavedly na scestí.“ So-Peng mlčel a plukovník tedy pokračoval. „Slyšel jste určitě o tom, co dělali v Mandžusku.“

„Mandžusko,“ odfrkl So-Peng. „Co mám já nebo můj národ společného s Mandžuskem? Pro nás je to zapadlá díra na konci světa. Pro mě za mě, ať se o ně Japonci perou s bolševiky jak libo. Přijít o Mandžusko by pro Čínu žádná velká ztráta nebyla.“

„Jenže Japonci tu zemi chtěli jako nástupiště k útoku na zbytek

Číny. Postavili by si tam základny a pak by svoje panství rozšiřovali dál do vnitrozemí.“

„Ano.“ So-Peng si povzdechl. „Ta jejich imperialistická povaha mě vždycky naplňovala smutkem – nebo aspoň, když jsem byl mladý. Tehdy mne to skutečně bolelo, protože Japonci jsou válečníci, militaristé. Vždycky byli a budou jimi i nadále. Mají to v krvi už po staletí a nic na tom nezmění ani projevy politiků, ani žádná kolektivní ztráta paměti. Rozumíte, plukovníku? Němci teď popírají, že jsou rasisté. Je to zoufalá snaha, protože jim to nikdo neodpáře. To už by mohli rovnou popírat, že vzduch je základ života.

Dnes se Čína nemusí Japonců bát. To vám říkám jako důvěrnou informaci. Hlavní tlak teď pochází od bolševiků a těch je třeba se bát víc než kdy Japonců.

Bušido, plukovníku. Říká vám to něco?“

Přikývl. „Ano. Myslím –“

„Dobře. Takže chápete, co chci říct.“ Pohlédl na oblohu, která byla nyní celá šedá a v pohybu, jako by nějaký obr mával vlajkou. „Víte, že to je základ přátelství? Mluvím teď o skutečném přátelství, ne o tom, jaké může vzniknout třeba mezi obchodními partnery nebo sousedy v ulici. V takovém přátelství – mimochodem, v dnešní době je mnohem vzácnější, než byste

čekal už není vzájemná komunikace problémem nebo dokonce nepřekonatelnou překážkou, jakou obvykle bývá. Souhlasíte?“

„Samozřejmě, pane.“

„Hmm. Nějak jsem to tušil.“ Tiše se zasmál; neznělo to ironicky. „Víte, když se u mě Čeong objevila poprvé, byl zrovna takový den jako dnes. Byla tehdy ještě hodně malá, snad jí nebyly ani tři roky. Pochází z dost rozvětvené rodiny; nemám ponětí, co se se všemi stalo, a zřejmě ani nikdo jiný to neví. Pátral jsem po jejich osudu hezkých pár let, a zbytečně.

Po nějakém čase mi na tom přestalo záležet. Koneckonců, její rodina byla tady a i kdyby byla mou vlastní dcerou, sotva bych ji mohl milovat víc. Sám mám hodně dětí, teď už i vnuky a pravnuky. Je jich tolik, že si je občas pletu, ale to je pochopitelné.

Přece jen jsem starý a myslím na spoustu věcí najednou.

Přesto vám při vší skromnosti můžu říct, že Čeong má mezi mými potomky zvláštní místo. Není to plod mého těla, ale docela určitě je to plod mé duše, jestli mi rozumíte. To je její pravý původ a vy to musíte pochopit i se všemi důsledky ještě dřív, než odejdete ze Singapuru.“

Odmlčel se, jako by snil o vzdálených zemích nebo spíše o dávných časech. Vzduch jako by se roztrhl a déšť padal v proudech z černé oblohy, bušil do hranaté střížky a stékal po stranách. Zelené listy stromů se ohýbaly a třásly pod dopadajícími kapkami, dokud svět nezmizel za šumící vodní stěnou.

I když se nahnul přes zábradlí, nedokázal plukovník rozeznat ani obrysy střechy So-Pengova domu. Zahalila je mlha, těžká jako dým z mokrého dřeva; svět se změnil v šedozelený pointilistický obraz, z nějž se jen místy vynořil stín jako zosobnění rodících se myšlenek nějakého geniálního mozku.

„Tady nahoře si člověk připadá tak opuštěný,“ nadhodil plukovník.

So-Peng se usmál. „V Asii není člověk nikdy doopravdy sám, ne?“ Stál nehnuté jako socha a plukovníkovi to připadalo zvláštní, především v kontrastu s chaotickým pohybem pozadí. Voda odražená od parapetu jej zahalila jemnou mlhou; poněkud ustoupil a vzpomněl si přitom na cestu na motorovém člunu po moři. „Tady je svět jiný,“ pokračoval So-Peng. „Náš svět je jiný.

Rodíme se, vyrůstáme a celý život žijeme v těsném sousedství věčnosti. Tuhle – řekněme znalost – jsem vždycky považoval za dvousečnou zbraň. Není pochyb o tom, že z ní pramení naše síla, ale – a to vám také svěřuji tajemství – zároveň je naší slabostí, naší Achillovou patou, když máme jednat se Západem.

Mám obavu, že spousta mých krajanů Evropany podceňuje jen proto, že je pokládají za barbary neschopné pochopit Východní pojetí člověka, času nebo cti. To nám může být osudné. Vezměte si Japonce. To, o co se snažili, byla úplná pitomost. Krásný cíl, možná, ale jinak naprostá pitomost! Jenže Japonci uznávají vznešenost porážky: většina jejich národních hrdinů by podle západních měřítek vypadala jako neschopní ubožáci. Chovají v úctě samu podstatu jejich bytí a jejich myšlenek, kdežto na

Západě rozhodují činy a výsledky. Myslím, že se tomu říká protestantská etika. A nedá se to brát na lehkou váhu, jak by vám teď řekl kdekterý Japonec, protože Japonsko porazila na hlavu právě tahle protestantská etika. Draze zaplatili za omyl, který začali napadením Pearl Harboru. Spojené státy se zachovaly skutečně jako spící obr, kterého není radno budit.“ Zadíval se na průtrž mračen. „Zatím jsme dokonale nepochopili podstatu času. Pořád se zabýváme tím, co bylo včera, kdy věčnost byla vším, a s dneškem jsme se nedokázali vyrovnat.“

Zasmál se. „Jen počkejte. Jsme důmyslní; ukažte nám cestu a tím nás zachráníte. Jsme skoro nekonečně přizpůsobiví.

Dávejte pozor, abychom vás nedohnali a nepředběhli!“

Když se So-Peng obrátil k plukovníkovi, zasněný pohled z jeho očí zmizel. „Moje osobní názory na filosofii vás ovšem nemohou zajímat. Na rozhlašovaná moudra nevěřím; člověk se moudrosti nenaučí tím, že by někomu seděl u nohou. Musí sám prožít svůj život, udělat spoustu chyb a odhalit smysl svého bytí, který se liší od jednoho k druhému. Padnout, vstát a tak dál, pořád dokola. Zkušenosti. Učení. Jinak to nejde.

Tak, a teď už dost žvanění. Dneska se chovám jako upovídaná stará bába, ale to je možná tím počasím. Při bouřce se vždycky rozmluvím, snad si tím kompenzuju nervozitu. Když jsem byl malý, měl jsem při monzunech srdce v kalhotech.

No. To by jako úvod stačilo. Snad by vás, plukovníku, zajímal můj původ. Můj otec byl Číňan. Naštěstí ne z Mandžuska, díky

Bohu! Původně se živil jako kupec, ale díky své bystrosti se rychle vyšvihl na významného obchodníka a když mu bylo třiatřicet, přestěhoval se do Singapuru. Já jsem se narodil samozřejmě na pevnině. Má matka byla Japonka.“ Oči se mu rozšířily. „Netvařte se tak překvapeně, plukovníku. I takové věci se čas od času dějí. Jistě, ne pravidelně, to v žádném případě. Navíc otec matčin skutečný původ pečlivě tajil, její zvláštní rysy vysvětloval tím, že je ze severu Číny, od ruských hranic, kde je všude spousta Mongolů a Mandžuů a bůhví čeho. Odkud pochází Čeong, nemám ponětí. Možná to neví ani ona sama, nebo snad ano. Nikdy jsme o tom nemluvili. Třeba vám to jednou poví, ovšem to už je vaše soukromá záležitost. Pro mě to má sotva nějaký význam: patří sem. Tady vyrostla, tady se utvářela.

Když si člověk může prohlédnout sloj, ve které našli drahokam, může i lépe odhadnout jeho cenu.“ Zavrtěl hlavou. „Tohle není dobrý příklad. Zkusím jiný. Setkáte se s krásnou ženou a po čase zjistíte, že se chová divně, nepochopitelně. Pak se třeba dozvíte, že je prostřední ze tří sester, a je docela možné, že jste tím učinil první krok k rozluštění jejího tajemství. A samozřejmě, čím víc se dovídáte, tím míň vám její chování přijde divné, až nakonec zjistíte, že na něm nic nepochopitelného není.“

Nasál vzduch. „Bouřka už brzy skončí. Pojďme dolů.“

Všichni tři – plukovník, Čeong a So-Peng – seděli u červeného lakového stolku v pokoji s paravány a Čia šeng jim přinášela jednotlivé chody. Plukovník za celé poslední tři roky neviděl tolik jídla pohromadě, ani neokusil tak lahodné a krásně naaranžované pokrmy. Především žasl nad záplavou nejrůznějších druhů *dim* sum – malých knedlíčků z rýžového těsta s mnoha chutnými náplněmi. Dále tu byla rybí polévka, horká a kořeněná, a přitom ani trochu těžká do žaludku; pak šest druhů rýže, od uvařené bílé k zapékané se sekaným rybím masem a vaječným žloutkem.

Čtvrtý chod sestával ze salátu s křenem a okurkami, a po něm následovala hlavní jídla: sekaná drůbež, upečená do zlatova a

potřená solí a bylinkami; vaření garnáti; langusty a krabi s červenomodrými krunýři, a nakonec velké plátky melounu, po jejichž stranách stékala sladká šťáva na keramické talířky jako proud horské bystřiny.

Když dojedli, So-Peng odstrčil talíř, zhluboka vydechl a poplácal se po břiše. „Povídejte, odkud pocházíte vy, plukovníku.“

Plukovník mu vyprávěl o svém otci a vše, co věděl o své matce, kterou nikdy nepoznal; zemřela na záškrt, když mu byly dva roky. Také o své nevlastní matce, kterou nenáviděl pro mnoho drobných důvodů. Svěřil se So-Pengovi se svými pocity jedináčka, což bylo pro starce stejně zajímavé jako nezvyklé; pohovořil o svém dětství na venkově v Sussexu, o svém vzdělání, které ho jako mnoho jiných zavedlo do Londýna, o svém zájmu o Dálný

Východ a o svém vstupu do armády.

„A teď,“ začal So-Peng, „začínáte úplně novou kapitolu svého života. Stanete se politikem a co víc, spolutvůrcem dějin. Dobře.

Výborně. I já brzy nadlouho opustím Singapur – mých služeb je třeba jinde. Takže toto zde je vlastně večírek na rozloučenou.“

Odmlčel se, jako by čekal, že se něco stane. Minuty ubíhaly v tichu rušeném jen odkapáváním vody s listů stromů venku.

Nakonec vešla Čia šeng a něco nesla v rukou; podala to So –

Pengovi. Tentokrát už neodešla jako dříve, ale zůstala stát po starcově boku.

So-Peng se napřímil a podržel předmět před sebou; plukovník spatřil měděnou skříňku asi dvacet krát dvacet pět centimetrů, pečlivě lakovanou a potřenou emailem. Na víčku byl vymalován ohnivý drak bojující s tygrem.

Se skříňkou v ruce So-Peng promluvil. „Je načase, Čeong, abych se ti omluvil za to, že v den tvé svatby s plukovníkem

Linnearem jsem nebyl v Singapuru. Přemýšlel jsem o tom mnoho měsíců, rozvažoval jsem, co by bylo asi tak nejvhodnější – víš přece, že všechno, co je mé, je i tvé. A všech mých dětí.“ Pomalu položil skříňku na stolek, kde zůstala ležet jako obdivuhodný, právě nalezený drahokam. „Ty však pro mne znamenáš víc než ostatní, protože máš dost silné a čisté lásky na

to, abys mohla ujít tu těžkou cestu, kterou máš před sebou. Žádné z mých dětí kromě tebe nemělo od svého narození o nic nouzi.

To ovšem už dávno víš; co ale nevíš a co ti teď musím prozradit je, že právě tvoje duše je mi ze všech nejbližší. A vážím si toho o to víc, že k tomu došlo přirozenou cestou, bez jakéhokoli zásahu z mé strany. Je to to, co jsi sama chtěla a co nyní máš.

Když se teď musíme navždy rozloučit – obávám se totiž, že už se nikdy neuvidíme – předám ti tohle – nejen tobě, ale i tvému plukovníkovi, tvému nenarozenému dítěti a všem tvým dalším dětem, které snad v budoucnu porodíš. Dávám ti to rád a s láskou; je to dar ode mne, od Čia Šeng, od celé naší rozvětvené rodiny. Na celém světě druhou takovou skříňku nenajdeš a stejně tak její obsah je naprosto jedinečný. To je tvé dědictví: použij je, jak uznáš za vhodné.“ Dlouhými prsty, jejichž kůže připomínala starý pergamen, postrčil skříňku doprostřed stolu.

Plukovník, svíraje třesoucí se ruku Čeong, hleděl So-Pengovi zpříma do očí. Chtěl něco říct, **cíle** jeho zmatený duch mu uzamkl ústa a tak tu mlčky seděl, jako pozorovatel z jiného světa, a sledoval muže, který byl nepochybně stejně důležitý jako tajemný, a o němž nevěděl nic, ani kdo to je, ani co vlastně udělal – jen to, že právě pochopil jeho velikost.

Čeong s plukovníkem se do domu na tokijském předměstí přímo zamilovali. MacArthur původně – a nikoli neoprávněně trval na tom, aby si plukovník našel byt ve městě, aby byl rychle dosažitelný. Žádný takový byt však nebyl k dispozici, aspoň ne takový, který by uspokojoval jak jeho, tak Čeong.

Vyjeli si tedy za město a téměř okamžitě narazili na dům stojící v oblasti, která jakýmsi zázrakem unikla osudu, který smetl z povrchu země polovinu města a větší část jeho předměstí.

Pozemek ležel na východním okraji rozlehlého porostu borovic a kryptomérií, v němž se skrýval šintoistický chrám jako exotická květina, jejíž krása, poklid a přirozená pokora plukovníka upoutala; mnohem lépe než největší učenci mu totiž dokázala vysvětlit věčnost a hrdost japonského ducha. Vždy, když se k chrámu přiblížil, vzpomněl si na So-Penga.

Nikdo nevěděl, kdo před nimi v domě bydlel; dokonce ani Ataki, seschlý starý zahradník, jim nemohl říci více, než že dům byl dlouhá léta prázdný; přesto však chodil Ataki každý den pečovat o zahradu, a jak šly roky, vypadli mu původní majitelé z paměti. Plukovník si rezignovaně pomyslel, že mu to možná nechce říct; každopádně, dům teď byl jeho.

Formální zahrádka před domem byla tak krásná, až brala dech; nechyběly ani rozkvetlé bonsaje, ani mělký kamenný bazén se zlatými rybkami (plukovník zakoupil akvárium, aby bylo kam rybky ukládat na zimu, a umístil je do kuchyně, jedné z mála místností v domě zařízených v západním stylu).

Za domem ležela úplně jiná zahrada: zenový obdélník vysypaný oblázky se čtyřmi většími kameny umístěnými v důležitých bodech, které plukovníkovi připomínaly ostrovy vynořující se z dokonale klidného moře. Když se Nicholas posléze naučil mluvit, tvrdil, že vypadají spíše jako vrcholky hor tyčící se nad mraky, čímž potěšil oba své rodiče. Každopádně byla zenová zahrádka místem naprostého klidu a tiché meditace uprostřed polomrtvé země, spálené, zmrzačené a bojující o holé přežití.

Nicholas dům i pozemek zbožňoval. Zenová zahrádka ho přitahovala zvláštním kouzlem a Ceong ho v ní často nacházela, jak zamyšleně sedí s hlavou v dlaních a dívá se na tichý majestát kamenů rozložených mezi pečlivě srovnanými oblázky.

Časem si zvykla, že zahrádka je prvním místem, kde ho má hledat.

Nicholas nikdy nedokázal určit, zda se mu v zahradě líbí víc, když je v ní sám nebo když se objeví Ataki se svou konví a hráběmi, aby zavlažil půdu a urovnal oblázky, protože miloval jak ničím nerušenou samotu tohoto místa („Jeden má pocit," řekl jednou plukovníkovi, „jako by slyšel dýchat vlastní duši"), tak přesné a zručné starcovy pohyby při uhrabávání kamínků, které byly tak hladké, že Nicholas pevně věřil, že pocházejí z pobřeží, protože jedině neustálý pohyb mořských vln dokázal vytvořit tak jemný povrch.

Nicholasovl se zdálo, že starý zahradník se pohybuje tak lehce, jako by nevydával žádnou tělesnou energii; když mu bylo šest, zeptal se Atakiho, čím to, že se tak snadno hýbe. Stařec odpověděl

jediným slovem „budžutsu“ a Nicholas se odebral za plukovníkem, aby mu vysvětlil, co to slovo znamená. Nemělo smysl snažit se cokoli vytáhnout z Atakiho; ten totiž vždy řekl jen to, co chtěl, aby druzí věděli.

„Budžutsu,“ začal plukovník, když odložil šálek čaje a složil noviny, ze kterých si předtím vystřihoval články, „znamená všechna japonská bojová umění dohromady.“

„V tom případě,“ prohlásil Nicholas, „se chci učit budžutsu.“

Plukovník pohlédl na svého syna. Už věděl, že Nicholas nebere nic na lehkou váhu a jestliže nyní tvrdí, že se chce učit budžutsu, je k tomu pevně odhodlán. Bylo by zbytečné, aby mu plukovník vysvětloval, jak těžký je to úkol.

Plukovník vstal od stolu, položil chlapci ruku na rameno a společně vyšli ven.

Stáli na začátku zenové zahrady, ale Nicholas si povšiml, že jeho otec upírá oči někam do dálky, až za hranice jejich pozemku, ke štíhlým zeleným korunám kryptomerií.

„Víš, Nicholasi,“ začal plukovník poněkud zasněně, „že v tom šintoistickém chrámu uprostřed lesa leží parčík – velice malý o kterém se říká, že v něm je na čtyřicet různých druhů mechu?“

„Nikdy jsem tam nebyl,“ na to Nicholas. „Vezmeš mě tam?“

„Jednou ano,“ odpověděl plukovník s těžkým srdcem, protože věděl, že nikdy nebude mít dost času, že je tu od toho, aby dělal svou nepříjemnou, špinavou práci, kterou bylo nicméně třeba udělat a kterou jedině on mohl zvládnout dobře; méně odvážného a vytrvalého člověka by všechna ta léta nutně udolala. Ale pokaždé, kdy jeho unavený duch zakolísal, vzpomněl si na So –

Penga a na svého syna zároveň, a to mu dodalo síly pokračovat další noc a další den až do víkendu, a pak zase znova od začátku.

„Já jsem ten park také nikdy neviděl. Vůbec ho spatřilo málo lidí kromě šintoistických kněží.“ Plukovník se na chvíli odmlčel.

„Chci tím říct, že chceš jít tam, kam chce dnes jít jen velmi málo lidí – a variant je mnoho.“

„Chci začít od začátku, tati. To není zas tak mnoho, nebo ne?“

Znovu k němu vzhlédl.

„Ne,“ řekl plukovník a sevřel synovo rameno pevněji. „To není tak moc.“ Chvíli se zamračenou tváří přemítal. „Víš co,“ prohlásil nakonec, „promluvím si o tom s tvojí tetou. Co ty na to?“

Nicholas, s pohledem upřeným k vrcholkům hor ztraceným v oblacích, přikývl.

Ona teta, o níž se plukovník zmínil, byla ve skutečnosti Itami.

Nicholas, který znal její původ, ji vlastně nikdy za svou tetu nepovažoval; možná i proto, že ji od začátku neměl rád, a nebylo v jeho silách tento vztah k ní změnit.

Nebylo by nijak překvapivé, kdyby se přišlo na to, že jeho odpor k Itami pramenil z jeho reakce na přítomnost jejího manžela Sacugaie. Chlapce, kterému od útlého věku vštěpovali, že musí dosáhnout vnitřního klidu podobného chladné řece, vyvádělo každé setkání se Sacugaiem z míry. V takových případech si připadal jako zbytečný měsíc, se kterým si pohazuje nějaká vesmírná supernova. Zmocňovaly se ho temné, nezvladatelné proudy, které rušily jeho klid a jeho neschopnost dosáhnout aspoň zdání vnitřní rovnováhy, dokud byl Sacugai v dohledu, ho děsila.

Naopak teta na něj žádný takový účinek neměla. Byla to malá žena s jemnými kostmi, docela hezká, i když podle Nicholase dokonalá symetrie její tváře nesnesla srovnání s rysy jeho matky. Itami nosila vždy formální japonský oděv a neustále se kolem ní točilo hejno služebnictva. Její malý vzrůst jako by zdůrazňoval její kouzlo osobnosti; jak mu plukovník jednou řekl, patřila k jedné z největších a nejstarších rodin z třídy *buši.* Už jedenáct let byla provdaná za Sacugaie, který, pokud Nicholas věděl, byl bohatý a vlivný obchodník.

Navíc tu byl ještě syn Itami Saigó. Byl o rok starší než Nicholas, statný chlapec se zachmuřenýma očima a krutou a vypočítavou povahou. Trávil hodně času se svým otcem, ale při mnoha příležitostech, kdy se obě rodiny setkaly, bylo nevyhnutelné, aby si oba chlapci dělali navzájem společnost. Nicholas měl dojem, že Saigó ho začal nenávidět už od prvního pohledu. Neměl tušení, proč; alespoň mu to dlouho nebylo jasné. Každopádně na toto nepřátelství reagoval tak, jak by na ně

reagoval každý jiný kluk v kterékoli části světa: oplácel rovné rovným.

Samozřejmě, že Saigóa k tomu navedl Sacugai. Když na to

Nicholas přišel, jen to posílilo jeho strach a odpor. Na druhé straně to byl právě Saigó, kdo ho seznámil s Jukio. Jak se říká, všechno zlé je k něčemu dobré.

Nebo ne?

DRUHÝ KRUH

KNIHA VĚTRU

NEW YORK CITY A WEST BAY BRIDGE

LETOŠNÍ LÉTO

Muž se zrcadlovými leteckými brýlemi se vynořil z hlubin Pennsylvania Station na Sedmé Avenue; ani se nerozhlédl, ani po vzoru svých spolucestujících nezamával na taxi.

Místo toho počkal, až se rozsvítí zelená, a přešel ulici, smáčen lehkým deštěm. Podle způsobu jeho chůze a možná i podle podlouhlé černé tašky, kterou měl pověšenou přes rameno, byste soudili, že se živí jako profesionální tanečník: pohyboval se totiž ladně a lehce, jako závan větru.

Na sobě měl tmavomodrou hedvábnou košili s krátkými rukávy, bavlněné kalhoty téže barvy a tmavě šedé boty z jemné kůže bez podpatků a s podrážkami tenkými jako papír. Tvář měl širokou, s hlubokými vráskami směřujícími od koutků úst dolů, jako by se nikdy nenaučil smát; černé vlasy nosil ostříhané nakrátko.

Na druhé straně Sedmé avenue minul průčelí hotelu Statler Hilton, přešel Dvaatřicátou ulici a za zelenobílou markýzou Chinatown Expressu vstoupil do bufetu McDonalďs. Křiklavý oranžovo-žlutý interiér jej příliš nezajímal, na rozdíl od řady telefonních budek umístěných podél zdi; u budky nejvíce vlevo byly vystaveny telefonní seznamy vázané v kovu, aby pokud možno odrazovaly zloděje a vandaly. Visely na stojanu jako mírumilovní netopýři někde v jeskyni.

Muž ve slunečních brýlích vytáhl seznam obsahující Žluté stránky; obal byl ušpiněný a potrhaný a spodní okraje stránek vypadaly, jako by se je někdo pokoušel sníst. Nalistoval oddíl, který potřeboval, a přejížděl prstem po řádcích. Téměř na konci se zarazil a spokojeně přikývl. Adresu znal předem, ale zvyk mu velel ještě jednou si ji ověřit.

Když se znovu ocitl na ulici, pustil se rychlým krokem podél komplexu Madison Square Garden a na Osmé avenue chytil autobus. Autobus byl narvaný a páchl plísní a potem.

Na Sedmdesáté čtvrté vystoupil, vyhnul se západnímu Central Parku a mířil k Hudsonu; na okamžik přestalo pršet, avšak obloha byla i nadále temná a zatažená nízko visícími mraky.

Vzduch se ani nehnul a z města se kouřilo.

Hledaný dům našel přibližně v půli cesty mezi Broadwayí a West End Avenue. Když vystupoval po pískovcových schodech, nozdry se mu nakrátko rozšířily; otevřel prosklené vstupní dveře a vešel do malého vestibulu, na jehož konci spatřil další, železem vyztužené skleněné dveře, které byly samozřejmě pečlivě zamčené. Stiskl bzučák, nad nímž visela nenápadná mosazná tabulka s vyrytým nápisem TÓHOKU NO DÓDŽÓ pod malým oválným mluvítkem.

„Ano," ozval se plechový hlas.

Muž ve slunečních brýlích se naklonil na stranu. „Rád bych si domluvil hodinu," ohlásil.

Vyčkával s rukou na klice dveří.

„Prosím, pojďte nahoru. Druhé patro, vlevo na konec chodby."

Uslyšel zabzučení a otevřel dveře.

Do nosu mu vnikl štiplavý zápach potu okořeněný příchutí námahy a strachu. Poprvé od chvíle, kdy vkročil do tohoto města, si připadal jako doma. S vnitřním pohrdáním ten pocit zaplašil a vyrazil po schodech pokrytých kobercem.

Když Eileen vešla do místnosti, Terry Tanaka právě telefonoval s Vincentem. Sotva si však povšiml výrazu jejích očí, požádal přítele, aby nezavěšoval, překryl mluvítko rukou a zeptal se: „Co se děje, Ei?"

„Nějaký člověk si přišel zacvičit."

.Ano? To přece není nic zvláštního. Sepiš to s ním."

„Mám dojem, že by sis ho měl vzít na starost sám," pravila Eileen.

„Proč? Co je s ním?"

„Tak především on sám říká, že chce tebe. A navíc jsem si všimla jeho chůze. To není žádný začátečník.“

Terry se usmál. „Vidíš, jak jsme slavní? To dělá ten článek v New York Times.“ Protože neodpověděla, pokračoval: „Jenže to není všechno, viď?“

Zavrtěla hlavou. „Ten chlap mi nahání husí kůži. Ty jeho oči…“ Pokrčila rameny. „Nevím, ale byla bych radši, kdybys to vzal sám.“

„Dobře. Nalej mu zatím čaj nebo tak něco. Budu tam za minutku.“

Přikývla a slabě se na něj usmála.

„Copak?“ vyzvídal Vincent ve sluchátku.

Terry uvolnil mluvítko. „Nejspíš nic zvláštního. Jenom nějaký zákazník trochu vylekal Ei.“

„Jak se jí vede?“

„Dobře.“

‚A co vy dva?“

„No, to víš. Pořád stejně.“ Terry se zasmál. „Jenom čekám, až řekne ano. Už jsem před ní klečel tolikrát, že jsem prodřel čtverý kalhoty.“

Vincent se zachechtal. „Ta dnešní večeře tedy platí?“

„Jasně. Jen aby se to moc neprotáhlo. Rád bych se dneska ještě viděl s Ei.“

„Neboj. Chci se tě jenom na pár věcí zeptat. Měl taky přijít Nick, ale –“

„No ne! Co vlastně dělá? Volal mi předtím, než odjel na Long Island. To se celé léto flákal nebo co?“

„Jo,“ odpověděl Vincent se smíchem. „Aspoň než jsem ho našel. Taky má novou kočku.“

„Fajn,“ odtušil Terry. „Už bylo načase. Pořád se toho nemůže zbavit, že jo?“

„Přesně tak.“ Vincent věděl až příliš dobře, na co Terry naráží.

„Pozdravuje Ei i tebe. Určitě se brzo zastaví.“

„Budu rád. Hele, jestli tam nepřijdu včas, tak ten chlapík nejspíš ukousne Ei hlavu. Tak se měj a v sedm se uvidíme.“ Zavěsil a vydal se na setkání s panem Děsivým.

Sotva se objevil Terry, Eileen Okurová se trochu uklidnila.

Strach jí naháněly dvě věci: především neslyšela toho člověka přicházet, a potom – jeho vzezření nebylo vůbec obvyklé. Stál pořád na stejném místě, s látkovou brašnou na zádech a se slunečními brýlemi mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky. Pleť na obličeji a rukou měl na orientálce příliš světlou; když však pohlédla na místo, kde měl košili rozhalenou, shledala, že prsa má mnohem tmavší. Zřejmě se mu stala nějaká nehoda, třeba výbuch nebo něco na ten způsob. Co ji ovšem fascinovalo nejvíc, byly jeho oči: zdály se být mrtvé, jako černé kameny ponořené do rybníka, naprosto bezcitné a bez výrazu. A tyto oči ji nyní pozorovaly, jako by byla živočich připravený k pitvě na sterilním stole v laboratoři; Eileen cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz.

„Wataši ni nanika gqjó dësu ka,“ otázal se Terry, čím může neznámému posloužit.

„Anata ga kono dódžó no master desu ka.“ Vy jste majitel *dódžó?*

Terry dělal, že přeslechl nehorázně věcný a tudíž velice nezdvořilý návštěvníkův dotaz, a odpověděl: *„Só desu.“*Ano.

„Koko de renšú sasete itadakitai no desu ka.“ Rád bych si zacvičil.

„Jistě. Které disciplíny vás zajímají?“

„Aikido, karate, kendžutsu.“

„Aikido a karate není problém, ale co se týče kendžutsu, musím vás zklamat. Můj instruktor je na dovolené.“

„A co vy?“

„Já? Já jsem už s výukou kendžutsu dávno přestal.“

„Nechci výuku. Jen hodinku tréninku.“

„Já –“

„Pořád je to lepší než vyplňovat papíry.“

„To máte pravdu. Jmenuju se Terry Tanaka. A vy?“

„Hidejoši.“

V minulosti slavné jméno. Terry kývl. „Dobrá. Slečna Okurová to s vámi projedná. Platí se čtyřicet dolarů za hodinu.“

Návštěvník se lehce uklonil. Terry skoro čekal, že vytáhne náprsní tašku nabitou cestovními šeky; místo toho zákazník odpočítal sto dvacet dolarů ve dvacetidolarovkách z roličky, kterou nosil v pravé kapse u kalhot.

„Tohle podepište,“ ukázal mu Terry a kývl ke dveřím na druhém konci místnosti. ‚A tamhle se můžete převléknout. Máte svůj vlastní úbor?“

„Ano.“

„Výborně. Vlastní *dódžó* je o patro výš. Kterou disciplínou chcete začít?“

„Nechám se překvapit,“ opáčil Hidejoši na odchodu a zmizel v tmavé šatně.

Terry otočil hlavu a spatřil Eileen, jak hledí na dveře, jimiž návštěvník odešel. Světlo pronikající napůl vytaženými závěsy dodávalo její kůži zvláštní odstín; napadlo ho, jak jemně a křehce vypadá, jako bledá baletka připravená k obtížnému pas de deux.

„Kdo to je?“ zeptala se šeptem. Nad jejich hlavami se rozlehlo vrzání parket.

Terry pokrčil rameny. Byl urostlý a vysoký, se širokými rameny a úzkým pasem. Tvář měl plochou s černýma očima nad vysedlými lícními kostmi. Vylíčil Eileen, na čem se dohodli.

„To přece neuděláš, Terry?“

Znovu pokrčil rameny. „Proč ne? Jde jen o hodinu cvičení.“

Nicméně věděl, kam Eileen míří, a nebylo mu zdaleka tak lehko, jak by se dalo usuzovat z jeho ledabylého tónu. Společně s Nicholasem byl jedním z největších odborníků na kendžutsu žijících mimo Japonsko; ze svých osmatřiceti let strávil Terry tři čtvrtiny studiem tohoto starobylého japonského válečného umění. Člověk ze Západu by těžko dokázal pochopit důvody, které ho vedly k tomu, aby kendžutsu zanechal.

Především, žádné bojové umění nezávisí pouze na tělesných schopnostech – ve skutečnosti jde z velké části o duševní záležitost. Už dávno si přečetl Go *Rin No Só* od Mijamota Musašiho, možná nejlepší pojednání o strategii, jaké kdy bylo napsáno;

i když je velký válečník sepsal jen několik týdnů před svou smrtí, byl Terry přesvědčen o tom, že jeho obsah svého autora přežije navždy. Dobře věděl, že i dnes mnoho významných japonských obchodníků plánuje své reklamní a prodejní kampaně na základě Musašiho principů.

Asi tak před rokem se znovu pustil do četby Go *Rin No Šó* a při čtení objevil něco, co považoval za zcela odlišné a vysoce tajuplné významy skryté uvnitř logiky i představivosti zároveň: věnovat se tak nábožně ovládání druhých podle něj zdaleka nebylo jediným smyslem života. Děsily jej sny o černých beztvarých postavách, které neměly tvář a byly tím paradoxně o to reálnější a děsivější; pronásledovalo ho pomyšlení, že se knihy musí zbavit stůj co stůj, a skutečně to také udělal – uprostřed noci, ani nevyčkal do rána.

Podivný pocit nezmizel ani s příchodem slunečních paprsků.

Připadal si, jako by v noci zabloudil a bez varování se ocitl na kraji hluboké propasti; pociťoval pokušení naklonit se přes okraj, a současně jej naplňovalo vědomí, že pokud tak učiní,

Ztratí rovnováhu a skácí se do tmy pod sebou. Proto Terry odstoupil, odvrátil se a výsledkem bylo, že svou katanu navždy odložil.

A právě dnes se musel objevit tenhle podivný muž, který si říká Hidejoši… Terry se v duchu otřásl, i když navenek se ovládal natolik, že Eileen nemohla mít ani potuchy o jeho skutečných pocitech. Také ji nechtěl vylekat ještě víc.

Ostatně, mohlo by to být svým způsobem znamení osudu; ni –

|ak nepochyboval, že neznámý je s učením Mijamota Musašiho víc než dobře obeznámen. Kromě toho mu bylo jasné, že tenhle

Hidejoši praktikuje *haragel* Tento pojem vytvořený spojením slov *hara,* znamenajícího spojení a soustředění, a kí, znamenajícího obecnější pojetí energie, označoval něco většího, než co by se dalo nazvat intuicí nebo šestým smyslem: jak říkal Terryho *scnsei,* šlo o „pravý způsob nazírání skutečnosti“. Zjednodušeně by se to dalo připodobnit k situaci, kdy má člověk ještě další pár očí v zátylku a v uších zesilovače; ovšem *haragei* mohlo fungovat oběma směry – být supercitliyým přijímačem znamenalo být zároveň i silným vysílačem, pokud jste se dostali do blízkosti jiného adepta *haragei.* To pochopil Terry ze všeho nejdřív.

„Jenom další Japonec, co sotva přiletěl,“ prohodil nonšalantně k Eileen. V žádném případě by se jí nesvěřil s tím, co o tom člověku věděl.

„Stejně je nějak divný.“ Pořád zírala na dveře, které se na ni šklebily jako ústa zpráchnivělé lebky. „Ty jeho oči…“ Pokrčila

rameny. „Takové nelidské, jako – kamery.“ Přistoupila k Terrymu.

„Co tam tak dlouho dělá?“

„Nejspíš medituje,“ usoudil Terry. Zvedl telefon a stiskl tlačítko pro spojení uvnitř budovy. Prohodil několik slov s někým ze třetího poschodí a informoval ho o novém zákazníkovi. Nakonec položil sluchátko. „Určitě mu to ještě potrvá aspoň dvacet minut,“ poznamenal a zadíval se na její dlouhé černé vlasy. Padaly

Ji na ramena a dolů po zádech až k pasu jako temná, zářivá řeka. Trhla sebou. „Copak?“ zeptal se jí.

Otočila hlavu. „Nic. Cítila jsem, že se na mě díváš.“

Usmál se. „To přece dělám pořád.“

„V noci, to ano.“ V jejích očích se neobjevil ani náznak veselí a rty měla stále pevně sevřené. „Tady ne, Terry. Prosím. Víš, co si o tom myslím. Pracujeme spolu a tak –“ Jejich oči se setkaly a Terry cítil, jak se mu sevřelo srdce. Byl to snad záchvěv strachu?

Napřáhl ruku a jemně ji k sobě přitáhl. Tentokrát se nebránila a jako by toužila po lidském teple, nechala se od něj vzít do náručí. Připadala si tak bezpečněji.

„Jsi v pořádku, Ei?“

Beze slova přikývla; přesto ucítila, jak se jí oči zalévají slzami.

Hrdlo měla stažené a zaboha nemohla přijít na to, proč. „Chtěla bych dnes večer být s tebou,“ pronesla a okamžitě se jí ulevilo.

„Co takhle každý den,“ nadhodil Terry.

Nenavrhoval jí manželství poprvé, i když předtím svou nabídku přednášel jiným způsobem. Eileen pokaždé odpovídala stejně; tentokrát však znala původ zmatku, který v sobě cítila, a věděla, že až ji večer znovu požádá o ruku – nepochybovala o tom, že to udělá – bude její odpověď kladná. „Kdy mám přijít?“

„Budu večeřet s Vincentem. Nechceš jít s námi?“

Matně se usmála. „Nene. Vy dva pořád mluvíte o věcech, kterým já nerozumím.“

„Dnes večer nebudeme. Prosím.“

Zasmála se. „Ne, vážně ne. Nechci tě o to připravit. Vím, jak ti záleží na *bušidu.*“

„Je to součást našeho kulturního dědictví. Bez něj bychom nebyli Japonci. Zdaleka jsem se ještě nesžil se západní kulturou natolik – a nevěřím, že k tomu někdy dojde – abych zapomněl na historii svého národa…“ Odmlčel se, když viděl, jak se otřásla.

„Můj národ,“ opakovala po něm. *„Bušido.* Jsem připraven zemřít pro císaře a pro milovanou vlast.“ Pod víčky se jí objevily slzy, za nimiž se skrývaly galaxie bolesti. „Přežili jsme ten příšerný březen –“ její šepot zněl jako zoufalé výkřiky mrtvých „– kdy americká armáda rozházela skoro tři čtvrtě miliónu napalmových bomb, kdy se dvě stě tisíc Japonců uškvařilo nebo uvařilo zaživa, kdy se půlka Tokia změnila v popel a když jsi šel ráno po ulici, foukal ti vítr do tváře oharky z mrtvol.“

„Ei, prosím tě –“

„Tehdy jsme před válkou utekli na jih, do Hirošimy, ale rodiče se báli i tam a tak mě poslali k babičce a dědečkovi do hor.“

Upřela na jeho tvář nevidoucí oči. „Nebylo dost jídla, a tak jsme začali pomalu umírat hlady. Nebylo to žádné drama, jenom nás prostupovala stále větší a větší lhostejnost. Sedávala jsem celé hodiny venku, neschopná myslet na cokoli. Strašně dlouho mi trvalo, než jsem se učesala, protože mě bolely ruce, když jsem je zvedla. To jsem zažila já; můj otec a matka zakusili Hirošimu a slunce, které spadlo z oblohy.“ Zaostřila pohled. „Co mi zbývá, než bolest a stud? Za to, co jsme udělali, a co oni udělali nám.

Naší ubohé zemi.“

„To už je dávno pasé,“ namítl.

„Není, a zrovna ty bys to měl vědět. Vy s Nickem a Vincentem pořád probíráte smysl našich dějin. Jak můžete něco oslavovat a přitom se nestydět za ten zbytek? Paměť si může vybírat, ale historie ne. Jsme to, co jsme. Nemůžeš jen tak, podle libosti škrtnout to špatné a tvrdit, že to nikdy nebylo. Vím, Nick to nedělá: vzpomíná a dokáže tu bolest ještě cítit. Vy dva s Vincentem to už neumíte.“

Chtěl jí povědět o tom, co ho před nedávnem napadlo, Jenže to nedokázal. Aspoň ne teď: ani místo, ani doba nebyly vhodné, a on se v takových věcech vyznal. Možná večer. Večer si dá zale žet na tom, aby jí všechno pořádně vysvětlil. Hleděl na rozptylené světlo odrážející se od její sametové pleti, na její dlouhý, štihlý krk a útlé

tělo: nikdo by jí nehádal jednačtyřicet. I při plném osvětlení vypadala nejvýš na třicet.

Znali se už skoro dva roky a rok spolu tajně chodili – tedy, co se týkalo zaměstnanců *dódžó,* protože všichni jejich přátelé byli pochopitelně do tajemství zasvěcení. Během té doby nikdy o nic nežádala, ani netoužila po plánech do budoucna; byl to on, kdo teprve nedávno pocítil, že potřebuje víc. Zároveň si uvědomil aspoň částečně – že jeho rozchod s kendžutsu znamenal současně začátek jeho vztahu s Eileen. Nyní mu to připadalo tak, že na světě není nic důležitějšího než chvíle strávené s ní; *dódžó,* které založil před pěti lety, prosperovalo a jemu víc než vyhovovalo, že je mohl byť i na krátkou dobu pustit ze zřetele. Přinejmenším na tu dobu, než se ožení a stráví dlouhé, poklidné líbánky někde daleko odtud. Třeba v Paříži. Ano, určitě v Paříži. Věděl, že Ei to město zbožňuje, a on sám tam nikdy nebyl. Nezbývalo než se jí zeptat. Dnes večer. Bude souhlasit? Zdálo se mu, že ano, a jeho srdce se roztančilo blahem.

„Takže večer," prohlásil. „Vrátím se v devět, možná v deset, jestli Vincent uvízne ve špičce. Ostatně, klíče máš a nějaké šaty sis u mě taky nechala. Přijď, kdy budeš chtít. Přinesu kaviár; ty kup šampaňské. Dom Pérignon."

Eileen by se mohla zeptat, k čemu takové přípravy, ale vycítila, že by tím všechno pokazila. Navíc měla skutečně dost času na to, aby zjistila, co už pomalu začínala tušit.

„Dobře," odpověděla s rozšířenýma očima.

Otočil se, jako by si náhle na něco vzpomněl. „Pomalu abych šel nahoru připravit *bokkeny.* Hidejoši už brzo skončí s ostatními a já bych se měl připravit."

Justine měla po dlouhé době opět suché oči; to jí však nepřinášelo žádnou útěchu, zvlášť, když se znovu dostavila úzkost, která jí stlačovala žaludek, dusila ji a nemínila odtáhnout.

Všechno je v pořádku, opakovala si znovu a znovu. Všechno, absolutně všechno je v pořádku. Otřásla se zimou; prsty měla jako z ledu.

Stála v potemnělém Nicholasově obývacím pokoji a hleděla ven na pochmurnou, mlhavou a deštivou neděli. Kdesi vzadu hučelo moře, jenže déšť je před ní skrýval jako otec, který nechce zlobivému dítěti vydat oblíbenou hračku. Napadlo ji, že by mohla vyjít ven, prorazit mlhu a najít oceán sama, ale v danou chvíli se jí nedostávalo sil.

Ach, Bože! Ach, Bože.

Odtrhla se od zmáčeného okna a proběhla domem, aby se skácela před záchodovou mísou a začala zvracet.

Třásla se po celém těle, na čele jí vyvstával pot a stékal jí v malých, štiplavých čůrcích do očí.

Když už nemohla dál vydržet zápach, natáhla ruku po splachovadle: připadalo jí, že ji ten pohyb stojí všechnu zbylou energii. Přesto nakonec nalezla sílu, aby vstala a sklonila se nad umývadlem. Chladná voda jí dopadala na tvář jako dávka ze samopalu. Oklepala se a otevřela ústa, aby se zbavila odporné kyselé pachuti; polknout nemohla.

Sedla si na kraj porcelánové vany a schoulila se s hlavou na kolenou.

Pohupovala se dopředu a dozadu a přemýšlela. *Neudělám to. Nemůžu.*

Jako by nyní začala zvracet její vlastní duše. Nad hlavou se jí rozprostřela jako nenáviděná vlajka historie všech jejích proher, všech mužů, které kdy měla. Timothy, její první, basketbalový trenér ze střední školy. *Budu na tebe hodný, Justine,* povídal a vrážel do ní, zas a zase, těšilo ho, když viděl její výraz plný bolesti a když ji slyšel křičet do ticha tmavé tělocvičny. Potom

Jodie, krutý absolvent Harvardu s rozesmátýma očima. *Chci být lékařem, Justine,* říkal – a přitom jím už byl. Eddie, který se jednu noc miloval s ní a druhou se svou ženou; nechtěl nic jiného, než mít je obě dohromady. Nakonec San Franclsco a Chris.

Hned při prvním setkání se rozhořeli jako zapálené hranice, nenasytní a necitelní ke všemu, co se dělo kolem nich. Nebo to platilo jen o ní? Ani teď by takovou pravdu nedokázala přijmout.

Vynášet tu záležitost na denní světlo byl ve skutečnosti čin masochisty, nové otevírání pomalu se hojící rány.

Tehdy ještě užívala jména svého otce – a jeho peníze. Bůh ví, kolik vlastně utratila; ona si to nepamatuje. Že by její slabost a lenost způsobily právě peníze? Bylo by tak snadné jednou provždy odhalit viníka, najít stopu vedoucí k otci. Nenáviděla ho za to, co jí dal: své jméno i peníze. Vůbec jí nebyl podobný: určitě si vedl přesné účty o všem, co jí dal. Ne snad že by ho zajímaly částky samy; mohl je odečíst z daní.

Bože, pomyslela si, nemůžu na to myslet jinak než s hořkostí.

Jako bych byla nemocná a vytvářelo se ve mně víc žluči. Opět se jí zvedl žaludek; uchopila se rukama za břicho a vzchopila se.

Neměla co zvracet, ale i tak měla pocit, jako by spolkla celý bochník chleba.

Nemůžu to udělat, opakovala si. *Nejde to.*

Peníze – všechny ty obrovské sumy – si od něj brala schválně, protože ho nenáviděla. Zjistila, že přísun financí připomíná pohár, který je stále plný vína bez ohledu na to, kolik upijete. To, co pro ni mělo opravdový význam, ho ani v nejmenším nezajímalo.

Samozřejmě, že to zajímalo Chrise, který ostatně také většinu těch peněz utratil: to se dověděla onoho dne, kdy jí otec vtrhl do jejího domu společně s tlupou soukromých detektivů, které najal, a kteří o tom všem sepsali obsáhlou zprávu. Byla z toho tak vedle, že se nezmohla ani na slůvko protestu, když jí detektivové začali balit kufry. Nechala se odvést ven a posadit do čekajícího auta, a nepromluvila po celou dobu letu zpátky na východ. Její otec, který seděl naproti ní, si toho ani nevšiml: byl příliš zabrán do čtení svých papírů. Neměla hlad, ani nebyla unavená. Nebyla nic.

Teď se jí zdálo, že to vše se stalo hrozně dávno. Roky mohou člověku připadat delší než celý život, nikdy ne kratší. Napadlo ji to cestou v letadle, když zahlédla jejich starý dům v Connecticutu obrostlý břečťanem, s vysokými okny z olovnatého skla, dlážděným patiem a se stájemi páchnoucími senem, močovinou a koňským potem. To stavení přímo milovala; jako by jí připomínalo Anglii. Vůbec se nepodobalo jejich novému domu na Gin Lane na Long Islandu. Otec starý dům prodal hned po smrti její matky a zaplatil dva a půl miliónu za pozemek na jedné z nejslavnějších amerických ulic.

Tehdy jí bylo osm a trávila velikonoce v Connecticutu; Gelda si přivedla přátele, kteří se Justině nezamlouvali a se kterými se nechtěla bavit. Matka odjela do města na nákupy. Bloudila po rozlehlém domě, jehož místnosti byly zaplněny služebnictvem připravujícím slavnostní banket, který se měl konat později večer. Když vyhlédla z okna, spatřila na příjezdové cestě stát auta;

sešla do přízemí a za zavřenými dveřmi knihovny zaslechla hlasy. Stiskla kliku a otevřela.

„Tati?“

Její otec skutečně seděl uvnitř, společně s několika dalšími muži, a všichni hovořili o věcech, kterým nerozuměla.

„Justine,“ pravil zamračeně, „vidíš, že mám práci.“ Jinak se ani nehnul.

„Jen jsem si s tebou chtěla popovídat.“ Proti skupině mužů si připadala nekonečně malá. Jeden z nich nervózně poposedl a kožený potah pod jeho vahou zapraskal.

„Teď na to není čas. Mám zavolat Clifforda.“ Poslední věta měla formu otázky, ale vyslovil ji jako prosté oznámení.

Mlčky se rozhlédla.

Otec natáhl ruku a zazvonil. V minutě se objevil sluha.

„Prosím, pane?“

„Clifforde,“ řekl otec, „dohlídněte na to, aby se nějak zabavila, než se vrátí paní Tomkinová. Nechci být vyrušován. Copak si

Gelda nepozvala přátele?“

„Ano, pane.“

„Tak by tam snad měla být, ne?“

„Jistě, pane.“ Obrátil se. „Pojďte, slečno Justine –“

Justine se ovšem už otočila, proběhla halou a zabouchla za sebou hlavní dveře. Slyšela, jak za ní Clifford utíká. Měla ho ráda a hodně času strávila rozhovory s ním; právě teď však chtěla být úplně sama.

Zamířila okolo domu ke stájím, kam doběhla téměř bez dechu.

Měli šest koní, samé araby. Nejradši měla Krále Saida, který jí vlastně patřil; jinak, samozřejmě, děti – ačkoli jezdily na koních velice dobře – neměly do sedla ani do stáje přístup bez dozoru dospělých.

Justine to ovšem nyní nijak neodradilo: uličkou posetou senem se vydala rovnou k boxu Krále Saida. Zavolala na něj a patrně ji uslyšel, protože brzy k ní dolehlo zvonění jeho podkov a odfrkování: nemohl se už dočkat, až se bude moci proběhnout.

Vystrčil hlavu z boxu a pokýval jí; jeho silný krk se tyčil vysoko nad ní a jeho srst se nádherně leskla. Ráda by natáhla ruku a pohladila ho, ale byla ještě příliš malá.

Tehdy jí napadlo otevřít vrata boxu. Clifford se objevil zrovna ve chvíli, kdy zvedala závoru.

„Slečno Justine, tohle nesmíte dělat!“

Vrhla se mu do náruče, pevně se k němu přitiskla a plakala a plakala.

Její návrat do New Yorku byl předzvěstí černých dnů. Deptaná nezvládnutelnou úzkostí se v zoufalství obrátila na psychoanalytika. Zpočátku se zdálo, že to nevede k ničemu, avšak tvrdit něco takového by nebylo správné: byl to jen její subjektivní dojem. Možná na tom byla tak špatně, že si nedokázala povšimnout žádných změn; připadala si, jako když leží v posteli a protože nemůže usnout, vyhlíží z okna východ slunce: dívá se na hodinky, ví, že úsvit se už blíží, ale zatím nevidí ani jediný světelný paprsek. Zatím.

V té době se doslova a do písmene zahrabala; neměla žádné zaměstnání a nemohla se s tím smířit. Nakonec si začala kreslit;

vrátila se tak k práci, kterou kdysi milovala, a brzy získala svou starou zručnost natolik, aby se mohla svými výtvory pochlubit.

Nedopadlo to zdaleka tak špatně, jak čekala – dva dny před přijímacími pohovory nemohla strachy usnout – a dostala místo už u druhé agentury, kde to zkoušela. Jenomže dělat práci, která ji bavila, jí ještě nestačilo (napadlo ji tehdy vůbec, že už je zase v pořádku?). Samozřejmě věděla, co jí chybí; nesnesla však pomyšlení na to, že by se zase mohla spálit.

A tak se stalo, že objevila tanec. Jednoho večera ji kolega ze zaměstnání vzal na taneční hodinu a Justine se okamžitě nadchla. Od té doby směrovala svou přebytečnou energii do vlastního těla; fascinoval ji rytmus a kontrast mezi napětím a uvolněním, který při tanci cítila.

Nepřitahoval ji ovšem jen tanec, ale i to, co mu předcházelo:

její učitel totiž považoval ťai či za vynikající zahřívací cvičení.

Když si Justine zvykla, shledala – ke svému velkému potěšení že může tančit kterýkoli styl, od moderního až po balet.

Když navštěvovala hodiny tance něco přes rok, řekl jí její učitel: „Víš, Justine, kdyby ses *začala,* tanci věnovat už jako dítě, byla by z tebe dnes vynikající tanečnice. Říkám ti to proto, abys měla aspoň představu, jak sí stojíš. Patříš k mým nejlepším žačkám díky tomu, že máš nejen pružné tělo, ale dokážeš do tance dát duši. Máš talent, Justine, jenže s těmi roky se už nedá nic dělat."

To ji naplnilo pýchou a radostí. Věděla proč: poprvé v životě měla pocit, že je osobností, že je sama svou paní; už si nepřipadala jako míček, kterým si vnější síly pohazují sem a tam. Konečně získala nad sebou vládu, která pro ni měla význam. Ještě téhož měsíce dala u agentury výpověď a postavila se na vlastní nohy; agentura o ni nepřestala projevovat zájem, a ona se jim snažila vyhovět. Teď si ovšem mohla práci vybírat; navíc zjistila, že po půl roce života na volné noze pobírá měsíčně trojnásobek svého původního platu.

Pak se rozhodla, že se přestěhuje do West Bay Bridge.

A potkala Nicholase.

Nemůžu. Nejde to.

Vstala a opile se vypotácela z koupelny a přes halu; ruce držela napřažené před sebou jako slepec, který se snaží nahmatat cestu. V obývacím pokoji vrazila do akvária; jeho pestrobarevní obyvatelé se v něm poklidně vznášeli, slepí, hluší a němí, jako nádherné a nemyslící květiny razící si cestu k zemskému povrchu. Znovu se jí udělalo zle; odvrátila se a vrhla se k východu.

Nemůžu se na něj vázat. Nemůžu mu věřit. Ach, bože!

Vyklopýtala ven na déšť a padla na kolena do vlhkého písku.

Lepil se na ni jako těsto a láskyplně objímal její nohy. Několik metrů se plazila po zemi a když se jí vrátila rovnováha, vstala a utíkala domů.

Zanedlouho se Nicholas vrátil z pláže, kde našli druhou mrtvolu; tentokrát na něj počkali.

Jedinou ranou. Chápeš? To mu říkal Vincent po telefonu a Nicholas skutečně chápal. Jediná rána *katanou*

Mrtvého bělocha někdo rozsekl od pravého ramene šikmo dolů až k levé kyčli jediným švihnutím té nejlepší čepele, jakou kdy lidstvo vytvořilo. *Katana* v rukou dobrého bojovníka dokázala snadno proniknout i brněním a maso nebo kosti pro ni byly jako list papíru. Celé generace válečníků pečlivě ošetřovaly své staré meče, takže jejich ostří neztratila nic ze své účinnosti; ani dnes se japonské *kataně* nemohla žádná zbraň vyrovnat.

Tak tedy zemřel druhý člověk: ležel na písku tak, jak ho našli, a příboj jím jemně pohupoval. Ve vodě nebyl příliš dlouho a vůbec nepadalo v úvahu, že by se snad utopil.

Nyní bylo třeba radikálně změnit závěry. Barry Braughm rozhodně nebyl jediný, na koho měl nindža spadeno, i když na první pohled oběti nic nespojovalo: druhý mrtvý pracoval pro Lilco, longislandské rozvodné závody, a byl to obyčejný dělník. Neměli vůbec nic společného.

Přesto je nindža oba zabil.

Nicholas odložil svůj lehký pršiplášť barvy khaki a všiml si, že má tenisky a džíny až ke kolenům úplně promočené. Dál už se tím nezabýval; myslel na Justine a na tu podivnou věc, která jim vlétla v noci oknem do kuchyně. Neodvažoval se ani pomyslet, co by to mohlo být doopravdy. Nedávalo to smysl. Přesto ji požádal, aby zůstala v jeho domě a nevracela se k sobě.

Nebyla tu.

Tiše zaklel, popadl vlhký plášť do deště a vyšel ze dveří.

Klepání zůstalo bez odpovědi; vzpomněl si však, že cestou přes pláž zahlédl v zadní části domu světla.

Plný obav zaklepal ještě jednou a pak zkusil kliku: povolila a Nicholas vstoupil dovnitř.

Hned na prahu se zastavil a nehybně naslouchal. Někdo byl doma, někdo, kdo sem skutečně patřil. To všechno ho napadlo okamžitě a bez přemýšlení; na takové rychlé úsudky byl ostatně vycvičen.

Zavolal na ni jménem.

Ta jediná smrtící rána nebylo všechno, co mu dělalo starosti.

Doc Deerforth i Vincent totiž přehlédli další věc, nebo aspoň nepoznali, co znamená. Když se skláněl nad mrtvolou, všiml si modřiny na levém rameni, která právě začínala tmavnout. Dotkl se jí a zjistil, že mrtvý má zlomenou klíční kost. Rychle se vzpamatoval; nechtěl ostatní vyplašit. Jestliže se jeho domněnky potvrdily, pak…

Kdysi žil jistý muž jménem Mijamoto Musaši a byl to možná největší válečník japonských dějin. Mimo jiné založil školu kendžutsu, která se jmenovala *Niten rjú,* čili škola Dvou nebes. Vyučovalo se v ní umění boje se dvěma meči najednou. Další Musašiho zvláštností – říkalo se mu *Kensei,* Světec s mečem – bylo, že používal dřevěné meče zvané *bokken* a tvrdil, že i v normálním boji jsou neporazitelné.

Proč ho to napadlo? Důvod byl následující: zabitý muž dostal nejednu ránu, jak se domníval Vincent, ale dvě. Jednou byl zásek ocelové *kcttany,* který mu rozpáral břicho, a druhá rána dřevěným *bokkenem* mu současně přerazila klíční kost.

„Justine, to jsem já, Nlck.“ V zadní části domu zaslechl nějaký pohyb.

Bylo mu, jako by právě vyšel z deště konfet a pomalu začínal rozeznávat barevné obrazce vytvořené napadanými papírky na zemi.

To, co viděl, jím otřáslo.

Justine se objevila ve světle vycházejícím z pootevřených dveří ložnice.

„Co tu chceš?“

„Justine?“ Věděl, že je to ona, jen nedokázal uvěřit tónu jejího hlasu.

„Proč jsi přišel?“

„Říkal jsem ti přece, že máš zůstat u mě a nechodit sem.“ Pokoušel se vyhnat z mysli obraz černé, zkrvavené hromádky na kuchyňské podlaze. Snažil se uklidnit sám sebe a fakt, že šlo

o zvíře používané nindži při rituální výstraze, připsat na vrub náhodě. Nešlo to.

„Dostala jsem prostě záchvat klaustrofobie. Nepovídala jsem ti, že mě to občas chytne?“

„Tady nejsi v bezpečí.“

„O čem to mluvíš? Je mi tu dobře. Je to můj dům. *Můj* dům, Nicku.“ Proti světlu nemohl rozlišit její gesta. Ostatně, nebylo to ani nutné.

„Zdá se, že mi nerozumíš.“

„Ne,“ zavrtěla smutně hlavou. „Ty nerozumíš mně.“ Vykročila k němu. „Prosím tě, jdi pryč. Prosím.“

„Co se stalo?“

„Prostě – nemůžu ti to říct.“

„Musíš.“

„Nechci o tom mluvit.“

„Teď už nejde jen o tebe.“

„Nicku – tady nejde o nikoho!“

„Víš, co jsem chtěl říct.“

„Ano, vím. Proto jsem to řekla. Nejsem ještě připravená.“

„Na co?“

„Nenuť mě říkat to na plnou hubu.“

„Jenom bych rád věděl, co to do tebe proboha vjelo.“

„Vidím, že mě vůbec neznáš. Už jsem taková. Náladová.“

Povzdechla si. „A teď už prosím tě jdi, Nicku. Nedělej scény.“

Napřáhl dlaně a přistoupil k ní. „Nedělám scény. Chci jenom odpověď.“

„Tady žádnou nedostaneš. Rozhodně dneska ne.“ Odvrátila se od něj a chtěla se vrátit dovnitř.

„Justine, počkej!“ Natáhl se a chytil ji za ruku.

„Pusť mě!“ Snažila se ho odstrčit a nakonec zašeptala. „Jdi pryč, Nicku. Myslím to vážně.“

Otočil se k ní zády; zůstala stát na místě, silueta vykrojená světlem.

Cvak. Cvak-cvak. Pauza. Cvak-cvak-cvak. *Hed!*

Když se tak míhali podél pomyslné čáry, tvořící průměr předem určeného kruhu, cítil Terry poprvé v životě strach z protivníka.

Pro něj jako mistra, *senseie,* byl strach při kendžutsu něčím zcela neznámým. Do této chvíle.

Ne že by se bál porážky – dokonce i jeho párkrát porazili a od prvního okamžiku, kdy zkřížili meče, mu bylo jasné, že tenhle člověk by jej porazit mohl. Jeho strach měl původ v něčem jiném: ve způsobu, jakým ten Hidejoši bojoval. V kendžutsu je styl základem všeho a podle stylu boje se dá o protivníkovi zjistit mnohé. Nejen to, kde a u koho se učil, ale obecně i co je to za člověka. Styl je totiž zároveň filosofií a do jisté míry náboženstvím, něčím, co můžete respektovat nebo se toho obávat. Terryho vyvedlo z míry, že ve filosofií svého soupeře nacházel naprostý nedostatek úcty k lidskému životu. Ei měla pravdu, když tvrdila, že Hidejoši má mrtvé oči: skutečně, byly matné a bezvýrazné jako sklo. Vypadalo to, jako by za nimi už nic nebylo, rozhodně žádné city. A to Terryho děsilo. Slyšel i četl vyprávění z Japonska 17.století, kdy Ieasu Tokugawa sjednotil válčící *daimjóy* tím, že založil Tokugawův šógunát. Hovořilo se v nich o samurajích, které lidský život zajímal málo nebo vůbec ne. Byly to vraždící stroje, oddané pouze svému pánu a pravidlům *bušida* s tou výjimkou, že i přísné zásady *bušida* vycházely ze soucitu a lásky k bližnímu. Tito samurajové se rozhodli tento základ přehlížet a Terry často přemítal o tom, co je k tomu vedlo.

Zvláštní bylo, že se právě teď měl setkat s někým podobným, s někým, kdo jako by vystoupil ze stránek učebnice dějepisu.

Můj osud, napadlo Terryho.

Zaútočil zleva, ale byl okamžitě odražen. Jejich *bokkeny* hvízdaly vzduchem, pohybujíce se tak rychle, že nezasvěcený divák by se mohl domnívat, že oba soupeři mávají obrovskými vějíři.

Terry pokrčil koleno a máchl *bokkenem* ve vodorovném směru; jeho protivník použil svislý blok. Méně zkušený bojovník by se nechal svést k tomu, aby použil svislý sek obouruč, shora dolů; tím by na sebe přivolal katastrofu, protože Terrymu by stačilo učinit jen drobný výpad vpřed a zarazit mu svou zbraň do břicha. Hidejoši místo toho ustoupil, čímž donutil Terryho vstát a pokračovat v boji. Zatím dvě kola skončila remízou a toto kolo mělo být poslední. Přesto měl Terry nepříjemný pocit, že zdaleka ještě neviděl vše, čeho je jeho zákazník schopen. Po pravdě řečeno se mu zdálo, že ten druhý si s ním celých těch čtyřicet minut jen tak pohrával.

Aby skryl své znepokojení, snažil se útočit. Místo, aby jej přímo odrazilo, soupeřovo *bokken* se přivinulo k jeho jako stín; najednou stáli těsně u sebe a Terry se poprvé mohl pořádně podívat cizinci do tváře. Jeho *zanšin* – tělesná kondice spojená s duševním soustředěním a bdělostí – ochabla jen na okamžik, na pouhý zlomek sekundy; v tu samou chvíli jeho protivník téměř pohrdavě odrazil Terryho *bokken* a než stačil Terry zareagovat, musel s bokkenem na hrdle přiznat porážku.

Když Justine vyšla z ložnice, aby si namíchala něco k pití, slunce už skoro zapadalo. Když však vyhlédla z okna, viděla jen těžké masy šedivých mraků táhnoucí se po obloze jako opilci po divokém flámu; slabé světlo zbavilo svět barev a písek vypadal

Jako chladnoucí lité olovo.

S rukou na láhvi rumu se zarazila: zdálo se jí, že na zápraží zahlédla stín. Pustila láhev a přemístila se trochu doprava, aby se mohla lépe podívat; skryla se za zdí oddělující obě okna.

Záclony vlály a vadily jí ve výhledu; ustoupila vlevo a strnula.

Stín se změnil v siluetu postavy: venku někdo byl.

Cítila, jak jí strach zaplavuje tělo, a bezmyšlenkovitě si sáhla rukou na hrdlo. Srdce se jí rozbušilo a vzpomněla si na Nicholasova slova. *Tady nejsi v bezpečí.* Měl snad na mysli tohle? Litovala, že nedávala větší pozor na to, co jí říkal; tehdy ovšem bylo

Jejím jediným cílem se ho co nejrychleji zbavit, takže poslouchala jenom sama sebe.

Zoufale přemýšlela, jestli po jeho odchodu zamkla hlavní vchod. Měla dojem, že ne, ale nebyla si jistá. Neodvažovala se vzbudit pozornost tím, že by šla dveře zkusit: musela by projít přímo kolem oken. Napadlo ji, že by se mohla plížit, jenže se příliš bála, že natropí moc hluku.

Pak si vzpomněla na telefon. S očima upřenýma na siluetu venku vycouvala do haly. Když sahala po sluchátku, shodila je na zem; klekla si, aby je sebrala. Vytočila Nicholasovo číslo a se zavřenýma očima se modlila, aby byl doma. Každé osamocené

zazvonění se jí zabodávalo do srdce jako ostrý rampouch; když zavěšovala, cítila, jak jí na těle naskočila husí kůže.

Tiše se odplížila do obývacího pokoje, sedla si na opěradlo křesla a hleděla na temnou postavu. Napadlo ji, že by mohla proklouznout zadním východem. Jenže, co pak? Zaklepat u sousedů? Co by jim řekla? Ze se bojí nějakého stínu?

Zčistajasna si začala připadat jako naprostý pitomec, blázen chycený v pasti svých vlastních paranoidních představ. Od chvíle, kdy ji poprvé spatřila, se silueta ani nepohnula; mohlo by to být opěradlo židle nebo –

Než si to stačila rozmyslet, stála na nohou a šla ke dveřím.

Otevřela je a vykročila na zápraží. Vzduch byl ztěžklý mořskou solí, avšak vlhkost už začínala ustupovat; od východu vál svěží větřík.

Donutila se podívat tím směrem.

„Nicholasi," vydechla.

Seděl tam v lotosové pozici, s předloktím opřeným o kolena a s pohledem upřeným na moře.

„Co tu děláš?" Postavila se vedle něj. „Nicku!" Naklonila se k němu, snad aby ji lépe slyšel. „Co tu proboha provádíš?"

„Přemýšlím."

„O čem?" Prostá otázka, i když vezmeme-li v potaz stav její duše, ne příliš logická. Stejně tak dobře by se mohla zeptat „Nemůžeš to dělat někde jinde?". To, že se tak nezeptala, ji překvapilo. Pozastavila se nad tím, že když ho tu našla – ne jako nebezpečného vetřelce, naopak, jako věrného hlídače jejího domu a jí samotné – její úzkost se rozplynula jako zlý sen po ránu. A místo ní se objevilo – co? Zatímco uvažovala, slyšela ho, jak povídá: „Je načase, abych ti to řekl."

Reagovala lépe, než původně čekal. Kdyby jí sdělil, že má rakovinu, vyšlo by to nastejno.

„Jseš si jistý?" zeptala se ho.

„Kdybych nebyl, neříkal bych ti to. Ne že bych tomu všemu moc rozuměl, ale to zvíře v kuchyni nebyla žádná náhoda. Bylo to varování nindži."

‚Asi jsem pitomá,“ namítla, „jenže ty’s mi přece říkal, že jednou ze zásad nindžů je udeřit bez varování, ne?“

Přikývl. „Ano. To je pravda, nebo aspoň většinou. Na druhé straně v některých situacích – třeba při krevní mstě, nebo když si to někdo zvlášť objedná nebo se chce nindža vytahovat svou neporazítelností – se dává rituální varování.“

„To je přece nesmysl,“ zabručela. „Co by se mnou chtěl takový nindža dělat? Nemám žádné kontakty…“ Odmlčela se; Nicholas také nic neříkal, čekal, zda na to přijde sama. Neměl dojem, že by ji k tomu musel dostrkat.

Vstala s pohovky a začala nervózně přecházet po pokoji; luskala přitom prsty. Zastavila se u baru a nalila si bílý rum s ledem, aniž by mu nabídla – měla teď plnou hlavu jiných věcí.

Vrátila se k pohovce a pomalu upíjela.

„Napadá mě jediná věc,“ prohlásila poněkud nejisté.

„Uvidíme, jestli máme na mysli totéž.“

„Můj otec.“

„Tvůj otec,“ zopakoval Nicholas. „Raphael Tomkin.“ Vstal a nalil si bitter s citrónem. „Poslyš, co ty vlastně víš o jeho obchodech?“

Pokrčila rameny. „Nejspíš o nic víc než kdokoli jiný. Nikdy mě to nezajímalo. Základní fakta znáš sám: hlavním oborem je nafta a celá společnost je nadnárodní. To je všechno.“

„Moc toho není.“

Trhla sebou. „Říkala jsem ti to.“

„Fajn. Necháme to na chvíli plavat. Takže –“

Položila mu prst na ústa. „Prosím tě, Nicku. Neptej se mě na to. Aspoň ne teď. Nechrne to, jak to je. Prosím.“

Díval se jí do očí a přemýšlel o tom, co mu chybí. Možná nic, anebo všechno. To se mu ani v nejmenším nezamlouvalo; toužil po ní stále víc a aby toho dosáhl, musel přistoupit na kompromis. Nerad, ale musel. Mluvit je vždycky lepší než mlčet; to je základ lidských vztahů. Nakonec má možná pravdu, že teď není vhodná doba. Zhluboka se napil.

„Co budeme dělat?“

Dobrá otázka, pomyslel si Nicholas a pohlédl na ni. Nindža má zřejmě v úmyslu zabít i ji; bral to jako hotovou věc, ačkoli nemohl

přehlížet chybějící motiv. Protože však tenhle problém nemohl zatím vyřešit, odsunul jej stranou; hlavní věcí bylo zjistit, odkud se nindža vzal. V současnosti nebylo setkání s nindži rozhodně častým jevem, i když, jak naznačil Vincentovi a Docu

Deerforthovi, určitý počet jich fungoval v nejhlubším utajení jako profesionální vrazi pro zájemce z nejvyšších kruhů. Navíc, narazit na absolventa *Niten rjú* byl další důvod k znepokojení:

šlo o jednu z nejtěžších disciplín kendžutsu. Z toho faktu by se dalo mnohé vyvodit; Nicholas věděl, že nindžů je více druhů. Je to všechno jen náhoda?

„Jediné, co teď můžu dělat, je zůstat u tebe."

Justine přikývla. Kupodivu ji jeho rozhodnutí zůstat nenaplňovalo obavami, spíše naopak. Třeba se dokonce dokáže uvolnit, a Bůh ví, že po tom toužila. Ano, řekla si, chci to.

Okamžitě se začala cítit lépe.

Docu Deerforthovi se zdál sen. Ležel v houpací síti přivázané k sloupkům verandy a jemné, vytrvalé šumění deště ho uspalo.

Zdálo se mu o lese, zářivém jako obrovský smaragd, z jehož listí odkapávala voda. Nebylo to však příjemné ani krásné místo

– rozhodně ne pro něj. Utíkal hustým podrostem a občas, když se vyděšeně ohlédl, spatřil za sebou to hrozné zvíře, které jej pronásledovalo. Byl to tygr, skoro čtyři metry dlouhý, který se naprosto bez problémů pohyboval mlázím, jenž se Doca snažilo uvěznit. Několikrát se Docův pohled setkal s tygrovým: zelené oči zvířete plály jako dva majáky a osvětlovaly okolní les. Neměly tvar, jaký je pro kočkovité šelmy obvyklý: byly oválné, lidské přesněji, byly to oči Japonce.

Ty oči patřily nindžovi, se kterým se Doc Deerforth setkal těsně před koncem války ve filipínské džungli.

Do cesty se mu postavil obrovitý trs bambusu; ať se podíval kamkoli, nikde nenacházel průchod. Otočil se a spatřil, jak člověk-šelma otevírá tlamu. Vyvalil se z ní plamen, který jej obalil a pohltil jako ohnivá kaše. Svíjel se bolestí a snažil se se sebe hořící látku strhnout; držela se ho však pevně, jako by znala jeho úmysly, a pomalu se mu začala zažírat do masa. Kůže se mu

kroutila a měnila se v popel, odpadávala a odhalovala kosti a šlachy. Cítil, jak se jeho kosti rozpadají na prach; tygr s tváří nindži se na něj celou tu dobu díval s úsměškem. Ve chvíli, kdy měl pocit, že z něj veškerá síla vytéká, jako by močil vlastní život, šelma zvedla pravou tlapu: byla to lidská paže useknutá v lokti. Nad loktem byla její kůže černá a svalstvo téměř chybělo, jako by onu paži někdo opekl na rychlém ohni. Tygr s lidskou tváří k němu napřáhl tlapu, jako by chtěl říci: „Podívej se a zapamatuj si to!“ Na vnitřní straně tlapy bylo vytetováno sedmimístné číslo. Tábor, napadlo ho, a stále si opakoval: tábor, tábor, tábor. Zbyla z něj jen medúza zbavená všeho lidského i opičího; byl součástí džungle jako tehdy, když člověk byl pouhou kapkou v moři; dávno předtím, než se objevila první ryba a Země se stala obyvatelnou. V hrozivém moři džungle nyní plul společně se svým nepřítelem. „Dívej se, dívej se,“ říkala obluda a blížila se k němu. „Ne,“ zvolala medúza. „Copak to nechápeš? Zabiješ všechny!“ Muž-tygr nedbal jeho volání a vrhl se na něj. „Udělám to! Udělám to kvůli –“

Doc Deerforth se probudil. Byl zbrocený potem a bavlněné tričko se mu svezlo na stranu, takže si připadal jako ve svěrací kazajce. Zalapal po dechu a několikrát se zhluboka nadechl.

Zatímco spal, déšť ustal, ale z okapů stále padaly kapky, které mu připomínaly moře, medúzu, nindžu a konec všeho.

Cestou na schůzku s Vincentem se Terry málem nechal přejet. Ani si toho nevšiml; v hlavě se mu honilo příliš mnoho jiných myšlenek.

Když sestoupil s chodníku na Šesté avenue a mířil na Čtyřicátou šestou ulici, myslel na Hidejošiho. S Vincentem se měli sejít u Mičity, v malé japonské restauraci na Šestačtyřicáté. Tento podnik, provozovaný v tradičním stylu – s barem suší a místnostmi pokiytými rohožemi – měl otevřeno čtyřiadvacet hodin denně, protože většinou sloužil japonským obchodníkům přilétajícím do New Yorku, kteří si ještě neseřídili hodinky a žaludky na místní čas. Nicholas, Vincent a Terry tam rádi chodili už proto, že si u Mičity připadali jako doma.

Nevšiml si, že svítí červená, a taxík řítící se ulicí jej div že neporazil. Ostré zaječení houkačky ho vytrhlo ze snění a Terry uskočil zpátky na chodník, za skřípění brzd a nadávek tlustého řidiče. „Zasranej japončíku," zaslechl, když se auto přehnalo kolem.

Tato nehoda ho ovšem z úvah nevyrušila nadlouho. Zatímco si nahoře v *dódžó* připravoval svůj *bokken* na následující souboj, pozoroval Hidejošiho při tréninku aikida a karate. Mužova síla a pohyblivost jej překvapily; také mu bylo brzy jasné, že jeho návštěvník toho ví o strategii boje mnohem víc, než Terryho učitelé. Od svého založení si jeho *dódžó* udržovala pověst nejlepšího *zařízení* svého druhu na světě, a to povětšinou díky Terryho pečlivému výběru senseíů. Všichni byli mistry svého oboru a pokud je někdo dokázal takto zpracovávat, byl to dobrý důvod k znepokojení. Když procházel dveřmi restaurace, uvažoval, zda se má Vincentovi o Hidejošim zmínit.

Po odchodu z *dódžó* se Eileen pustila do nákupů. Nejprve si u Bloomingdalea koupila nějaké nové prádlo a lahvičku kolínské, kterou už dávno chtěla vyzkoušet. Cestou do Terryho bytu se zastavila v prodejně nápojů a zakoupila láhev Dom Pérignon, ročník 1970.

Když dorazila k domu, kde bydlel Terry, bylo ještě světlo. Uložila šampaňské do ledničky a balíčky od Bloomingsdalea pohodila na postel. Ještě dala vařit několik vajíček ke kaviáru a zkontrolovala, zda mají dost cibule a chleba na topinky. Vrátila se do ložnice a prošla jí do koupelny, kde se svlékla a pustila sprchu; právě když se chystala pod ní vlézt, na něco si vzpomněla. Aniž by se zdržovala tím, že by se zabalila do ručníku, zašla do obývacího pokoje a položila na gramofon desku; hlasití >sl 11 ı stavila tak, aby slyšela hudbu i při koupaní. Ve sprše si prozpěvovala s hudbou, která k ní doléhala z dálky, jakoby přes vodo pád. Představovala si, že je někde na ostrově v tropech a koupe se v azurově modré vodě opuštěné laguny. Umyla si vlasy a namydlila se.

Zavřela vodu a vylezla ze sprchy. Nejprve si vysušila vlasy a pak se kriticky zadívala na svůj odraz v Terryho velkém zrcadle.

Mohla být na své tělo hrdá. Kůži měla hladkou a čistou a ani věk neubral jejím svalům na pevnosti. Dlouhý a štíhlý krk se tyčil nad jemnými rameny, které připomínaly porcelánovou panenku. Její jemně se svažující ňadra byla stále pevná a plná, s dlouhými, tmavými bradavkami. Pas měla úzký a její boky se trochu rozšiřovaly; to hlavní, čím se pyšnila, však byly nohy. Byly dlouhé a svalnaté, s úzkými kotníky a malými chodidly. Sledovala práci svých svalů, když se utírala ručníkem. Hrubý dotek látky způsobil, že se jí vztyčily bradavky, a jak mířila ručníkem dolů, přes břicho a mezi nohy, cítila, jak se jí rozlévá teplo a jak se těší na Terryho příchod. Zbožňovala, když se jí dotýkal: měl tak jemné a něžné ruce. Všeho drsného se bála a on věděl, že Eileen má ráda jeho počáteční doteky stejně, jako když ho má v sobě. Nejraději se milovala při hudbě, jako by měnící se melodie, harmonie a rytmy napomáhaly jejímu vyvrcholení. V zrcadle pozorovala, jak se jí tělo prokrvuje, a v myšlenkách viděla Terryho, jak přichází domů, chodí po obýváku a připravuje kaviár a šampaňské. Odhodila ručník a jednou rukou si třela bradavky, zatímco druhá zamířila k podbříšku.

Po chvíli zhluboka vydechla a vešla do ložnice. Z tašky ležící na posteli vytáhla láhev parfému – byl to Chanel č. 19 – a postříkala se jím. Přehodila přes sebe svůj hedvábný župan a jemný dotek látky ji znovu vzrušil; takhle ji tedy Terry najde, až se vrátí. Vstoupila do otevřených dveří a zamračila se. Před ní byla tma; než se osprchovala, slunce zapadlo, ale ona si byla jistá, že hned po příchodu do bytu rozsvítila. Nebo snad ne? Pokrčila rameny.

V půli cesty k malé porcelánové lampičce na stolku u pohovky se zastavila a otočila hlavu. Zdálo se jí to, nebo to byla pravda, že se v koutě pokoje něco pohnulo? Viděla jen temné stíny. Venku dvakrát zavřeštěla kočka, jako by ji stahovali s kůže, a pak se ozvalo zarachocení popelnic na betonovém chodníku. Hudba stále hrála. Henry Mancini: sladkobolná píseň, poslední na této straně desky. Mancini je vždycky tak romantický…

Došla ke stolku a stiskla vypínač; světla v ložnici zhasla.

Ohlédla se, zapomínajíc, že se lampa nerozsvítila. Hudba dohrála a Eileen zaslechla, jak se přenoska zvedá a dosedá do vidlice.

Ve své blízkosti teď slyšela jen jediný zvuk, kterým bylo, jak si brzy uvědomila, její vlastní dýchání.

„Je tu někdo?“ Připadala si jako blázen.

Naprosté ticho bylo mnohem děsivější, než kdyby jí někdo odpověděl. Podívala se na světélkující ciferník svých hodinek a jediné, co ji napadlo, bylo, že Terry se brzy vrátí.

Jako by ji přitahovala nějaká tajemná síla, vydala se přes obývací pokoj zpátky do ložnice. Nahlédla dovnitř a snažila se zorientovat ve tmě: závěsy byly zatažené a za zavřenými okny se rýsovaly koruny stromů, které bránily přístupu světla z okolních domů.

Rukou se snažila nahmatat vypínač, ale než se k němu dostala, uslyšela z vedlejšího pokoje cvaknutí zapínaného gramofonu.

Po chvilce ticha se rozezněl Manciniho klavír a basy, ke kterým se zakrátko připojily bicí a kytary. Jako poslední se ozval saxofon, jehož téměř lidský křik se vznášel nad mořem ostatních tónů. Vrhla se ke dveřím, ale dovnitř neviděla: něco nebo někdo jí bránilo ve výhledu. Udělala krok dopředu a zalapala po dechu:

něco se mihlo vzduchem a chytilo ji za pravé zápěstí.

S výkřikem ucukla a trhla rukou, aby se ze sevření vymanila, ale ta věc – ať to bylo cokoli – její pohyb tiše a vytrvale kopírovala. Tlak na zápěstí sílil, až měla dojem, že jí prasknou kosti.

„Co chcete,“ zeptala se hloupě. „Co chcete?“ Její mozek, otupělý strachem, nedokázal přijít na nic jiného. Vypadalo to, jako by se noc nějakým kouzlem změnila v živoucí bytost.

Na zadní straně lýtek ucítila pelest postele; tento dotek jí zřejmě vrátil zpátky do skutečnosti, protože se vrhla kupředu. Na duchy nevěřila; dokonce ani *kami* zesnulých předků se nemohli projevovat jako hmatatelné bytosti, které sahají po živých.

Otevřela ústa a vycenila zuby, připravena kousnout. V tu chvíli jí ono něco zvrátilo hlavu vzhůru a dozadu a její zuby cvakly naprázdno.

„Ach, Bože,“ slyšela svůj hlas. Zdálo se, jako by přicházel z jiného světa.

Hleděla do něčí tváře. Obličej, stejně jako tělo, byl zahalen černou látkou; kápě na hlavě odhalovala pouze oči, které na ni zíraly ze vzdálenosti pouhých patnácti centimetrů a byly mrtvé jako kamení.

„Bože!“ Připadala si strašně zranitelná, sevřená v objetí, z něhož neměla nejmenší naději vyváznout, a to ji děsilo víc než cokoli jiného.

Dřív, než stačila vykřiknout, se na ni vrhl. Ucítila, jak se jeho stisk přesouvá jinam, jako by byla v moci rozpoutaného živlu žádný člověk by nemohl mít takovou sílu.

Když se do ní zaryly prsty v rukavicích, zdálo se, že jí trhají maso a drtí kosti. Z plic jí zmizel všechen vzduch, jako by se zčistajasna ocitla na mořském dně. Všude kolem ní se šklebila smrt jako duch na obrovském plakáte; zvedl se jí žaludek a Kile en zoufale zvracela na ruku, která jí zakrývala ústa. Pokoušela se polknout, ale nešlo to. Oči se jí zalily slzami a začala se dusit vlastními zvratky.

Ačkoli měla jeho tvář těsně vedle své, měla přesto pocit, že ji napadl nějaký náhle oživlý předmět. Nic neviděla ani necítila;

neměla tušení, co po ní chce. Jeho sevření bylo tak silné, že nemohla ani pohnout hlavou. Boj o možnost polknout vyhrála a trochu se vzpamatovala: před očima jí však vyvstal obraz úbočí hory v jižním Japonsku, kde jako malé dítě trávila poslední dny války. Zřetelně viděla vysoké, majestátní borovice šumící ve větru a rozptýlenou skupinku *sokaidžinů* lopotících se do kopce jako zdánlivě nekonečný, unavený had. Vzpomněla si na *zósui,* dušenou zeleninu, která se stala jejich jediným pokrmem;

v ústech cítila její chuť a v nose ji šimral pach turínu. Nikdy by ji nenapadlo, že si na to dokáže vzpomenout tak přesně – je přece lidskou přirozeností si pamatovat jasněji příjemné než nepříjemné zážitky.

Znovu se nad ní něco mihlo a roztržený hedvábný župan z ní sklouzl. Byla úplně nahá; usilovně myslela na Terryho, protože si byla jistá, že ta příšerná bytost ji hodlá znásilnit. To ji zároveň děsilo i uklidňovalo; zdálo se jí, že smrt jí nehrozí z tak

bezprostřední blízkosti a neznámý návštěvník je spíše hostem na slavnostním banketu než postavou z hororu.

Cítila, jak na ní leží; nebyl ani teplý, ani studený, snad něco mezi, jako by nebyl ani z masa a kostí, ani socha vytesaná z mramoru. Připadala si jako dítě pokládané do kolébky; ve snaze ubránit se mu přitiskla nohy k sobě a zahákla se kotníky.

A pak se stalo něco, co neočekávala: násilník popadl její dlouhé vlasy, zdvihl je a jednou rukou z nich smotal něco na způsob šňůry.

V chabém osvětlení je viděla nad sebou, vzpřímené jako meč a černější než noc.

Spustil je dolů a obtočil je Eileen kolem krku. Kupodivu jí nedošlo, co ji čeká, dokud se jí nezaryly do hrdla jako oprátka;

pak, když už bojovala o každé nadechnutí, s rozšířenými nosními dírkami, protože jí stále držel ruku na ústech, nemohla nepochopit, že ho její tělo nijak nezajímá. Stojí mu snad? Udělá se?

Její mozek připomínal tůni plnou mrskajících se úhořů: probíral se těmito zbytečnými otázkami, zatímco plicím se nedostávalo kyslíku.

Ne! Proboha, vezměte si mě, ale nezabíjejte mě! Prosím! Pokoušela se křičet, avšak místo slov se z ní vydraly jen neartikulované skřeky, které ji ještě víc polekaly: jako by ji jeho nelidskost zbavila také všeho lidského.

Zatáhl za smyčku spletenou z jejích vlasů; ohnula záda, jako by se spolu skutečně vášnivě milovali. Svaly na krku se jí třásly v křeči a plíce ji pálily. *Nesmím umřít. Nemůžu!* Ne ne ne ne – Bojovala o ty nejběžnější životní funkce, jako kdyby šlo o výstup na

Mount Everest. Každý vdech pro ni představoval další z řady zoufalých potyček.

Bila se jako tygřice, škrabala ho nehty, bušila do něj pěstmi a koleny: stejně však mohla bojovat proti betonové zdi. Byla proti němu bezbranná; byl vysoko nad vším živým, byl sama smrt.

Zatímco se dusila vlastními zvratky, které jí znovu vlétly do krku jako strašlivá vlna tsunami, před očima se jí rozzářil závěrečný ohňostroj. Plíce jí už vypovídaly službu, když Eileen jasně zaslechla nad svou hlavou ďábelský svist letícího

bombardéru, který jako nečekané zatmění zakryl slunce; zahlédla, jak se z něj část odděluje a míří k zemi, jako by se nějaký pták s pohrdáním vykálel na Plovoucí království.

Výbuch. Pekelný žár a světlo jako z deseti tisíc sluncí. Ach, moje ubohá země!

Popel, unášený horkým větrem.

Terry se s Vincentem rozloučil otevřeným oknem taxíku. Déšť nepřinesl městu očekávanou úlevu od letního parna; vzpomněl si na Tokio.

„Brzy ti zavolám," slíbil Vincentovi.

„Fajn. Dej mi vědět, jestli tě něco napadne." Vincent se opřel loktem o okénko auta.

Terry se zasmál. „Stejně si myslím, že ty a Nick děláte z komára velblouda."

„Ten jed jsme si nevymysleli," zaprotestoval Vincent. „Ani tu ránu *katanou.*"

„Čert ví, kamaráde. Tohle město je plné pošuků. A vůbec, co by tu dělal nindža?"

Vincent, kterého nenapadala žádná vhodná odpověď, jen pokrčil rameny.

„Chápeš?"

„Heleďte, šéfe," zabručel taxikář a otočil se. „Čas sou peníze a já nemám jen vás. Esli si chcete pokecat, tak proč ne na chodníku, co?"

„Dobrá," souhlasil Terry. „Jedeme." Když se taxík rozjel, ještě na Vincenta zamával.

Nahlásil řidiči svoji adresu a pohodlně se opřel. Trochu litoval, že svému příteli nesdělil všechno, co ho napadlo ohledně jeho podivného zákazníka. Snad by mu to i řekl, nebýt toho, že tolik zabředli do případu, se kterým si Vincent dělal starosti.

Ostatně, mohl od Vincenta čekat, že s takovou historkou přijde: tajemná a nebezpečná dobrodružství, to bylo jeho. Terry podezíral Vincenta, že se pořádně nudí – ne že by ho otravovala práce, Bůh ví, že v ní si užil tajemství dost a dost; nejspíš mu lezla na nervy Amerika. Třeba se chtěl vrátit domů.

Vzpomněl si na Eileen, která ho čeká v jeho bytě. Konečně se podařilo odstranit všechny překážky; jak říkával jeho *sensei,* trpělivost je jednou z nejmocnějších zbraní. Jsi příliš nedočkavý, chlapče! Zpomal a vychutnávej rytmus, který si sám udáš. Zčistajasna mu došlo, že musí koupit kaviár.

Naklonil se k mřížce vsazené do silné, poškrábané plastikové přepážky mezi sedadly řidiče a cestujících. „Hej," zavolal. „Na něco jsem zapomněl. Potřebuju se zastavit v Ruské čajovně, pak teprv pojedeme na tu adresu, co jsem vám dal."

Řidič zaklel a zavrtěl hlavou. „Já mám dneska vážně štěstí. To ste mi to nemoh' říct dřív? Teď abych to bral zpátky po Devátý a obracel zrovna v tyhle zácpě." Otočil volantem a taxi s kvílejícími brzdami se obrátilo do protisměru. Odpovědí mu bylo podrážděné troubení automobilových houkaček smíšené s výkřiky a skřípotem brzd. Terryho řidič se vyklonil z okna a zahrozil pěstí. „Děte se vycpat," zařval. „A cestou se naučte řídit, hovada!"

Cestou do čajovny si vytáhl Terry z kapsy papír a tužku; ke svému překvapení zjistil, že si zapisuje jména. Nejprve *Hidejoši,* pak *Jodogimi* a nakonec *Micunari.* Když dopsal, zíral na své poznámky jako archeolog na nápis v etruštině.

Taxík zastavil u chodníku a řidič se k němu otočil. „Buďte tak hodnej, šéfe, ať tady nestojím jak pánský přirození, víte co chci říct?"

Terry nacpal papír i tužku zpátky do kapsy a vypadl z taxíku.

Zakoupení kaviáru mu zabralo jen několik minut; jakmile se vrátil zpátky do auta, řidič se rozjel, jako by jim za patami hořelo.

„Dneska jeden neví," prohlásil šofér a sledoval přitom Terryho ve zpětném zrcátku. „Víte, co chci říct. Chlápek si sem sedne a vypadá jak nevinnost sama. Povídá, tady potřebuju zastavit, jenom na moment, a vezme roha a teď si ho hledejte. Víte? Dřív sem měl na takový ptáčky nos, ale copak dneska. Mám to vzít přes park?"

„Jistě," opáčil Terry. „Můžete."

Jízda netrvala dlouho. Ztichlý park připomínal svým klidem hrobku, vzdálenou městského shonu.

Cestou do schodů si Terry pohvizdoval. Mezi druhým a třetím patrem zaslechl Manciniho hudbu, která se linula ze dveří jeho bytu. V duchu se usmál: Ei Manciniho zbožňuje.

Otočil klíčem v zámku a vešel dovnitř.

Okamžitě mu došlo, že se musí nějak dostat do ložnice. Zabouchl dveře, skrčil se a začal se plížit obývacím pokojem.

Šestým smyslem vycítil, že v bytě je něco v nepořádku, a jednal podle toho. Neslyšel nic kromě hudby: kvůli tomu ji taky pustili, napadlo ho. Jinak bych se možná zarazil ještě předtím, než bych otevřel dveře. Zatracená muzika!

Ve chvíli, kdy na něj dopadl první úder, si vzpomněl na Eileen. Stalo se to, když byl asi ve třech čtvrtinách cesty k pootevřeným dveřím ložnice. Hned v první vteřině inkasoval čtyři pořádné rány; tři se mu podařilo odrazit, avšak čtvrtá ho zasáhla těsně nad pravou ledvinu. Vyrazila mu dech a nohy mu zmrtvěly.

Svalil se na zem a neohrabaně se kutálel po podlaze, přičemž zaregistroval slabé světlo vycházející z ložnice a těžký, nasládlý zápach.

Něco hvízdlo vzduchem poblíž jeho levého ucha, ale tentokrát se ráně vyhnul; u obličeje mu vybouchla hrana sraženého stolu a střepy se rozlétly do vzduchu jako podrážděný hmyz. Zvedl nohy a kopl před sebe; zasténání mu napovědělo, že se trefil, načež vyskočil a poněkud kulhavě se rozběhl do ložnice.

Prolétl dveřmi a zavřel je; zatímco se rozhlížel, měl na mysli jediné: musím získat čas.

Zhroucená postava s jednou nohou stále opřenou o postel jej zbavila schopnosti rozumně uvažovat. Kolena se mu roztřásla a Terry měl pocit, jako by se mu do břicha zabořila čepel nože.

Do tváří jí neviděl; měla ji zakrytou rozhozenými prameny temně černých vlasů, utaženými kolem krku. Ruce měla vztyčené za hlavou a ňadra pokrytá zvratky. Nemohl odtrhnout oči od temné skvrny mezi jejími stehny; nedokázal najít na těle žádné známky násilí. Ani se jí nemusel dotýkat, aby poznal, že je mrtvá; přesto se k ní sklonil, protože ho něco nutilo, aby se o tom přesvědčil.

Seděl na kolenou s její hlavou v klíně, dokud nezaslechl zvuky přicházející ode dveří.

Se vztekem zaslepenýma očima vstal a došel ke zdi, kde uchopil chladnou, koženou pochvu visící na zdi. Opatrně ji sundal a šepot vytahovaného meče mu zněl jako nejhlasitější zvuk, jaký

kdy slyšel. Přehlušil dokonce i rachot rozbíjených dveří, na které dopadal jeden karatistický úder za druhým.

Na prahu se objevila černá postava s *bokkenem* v levé ruce a s pravou rukou volnou; teprve teď Terrymu došlo, o co jde.

Otřásl se.

„Nindža," zašeptal. Jeho hlas byl tak přiškrcený dojetím, že jej sám nepoznával. „Tím, že jsi přišel sem, jsi zvolil smrt!" Vyskočil na postel a divoce se rozmáchl *katanou.* Okamžitě ho napadlo, že to bylo hloupé; neměl pod sebou pevný povrch a tudíž nemohl dát do úderu dost síly.

Nindža jeho ránu odrazil bez problémů; zdálo se, že při tom svým *bokkenem* ani nehnul. Jeho gesto znamenalo: není třeba křížit meče. Ani za to mi nestojíš.

Nindža se ztratil ve tmě obývacího pokoje a Terry neměl jinou možnost, než ho následovat. Pomyslel si, že tím svému soupeři hraje do ruky – prostředí, kde se boj odehrává, je přece stejně důležité, jako boj sám. Se sevřeným srdcem přeskočil mrtvou

Eileen. K čertu už jednou, řekl si. Dokážu ho porazit kdekoli.

Netušil, že tou myšlenkou pramenící ze zoufalého vzteku popřel vše, čemu se tak dlouho učil.

V obývacím pokoji, kde stále vyhrávala zapomenutá Manciniho deska, zahlédl obrys vztyčeného *bokkenu* a vrhl se po něm.

Nindža ovšem okamžitě uhnul a Terry se rozmáchl *katanou* proti prázdnu, připravený na náraz způsobený odražením dřevěného meče; tím pádem ho úder do odkrytých prsou dokonale překvapil. Odlétl asi tři metry dozadu, jakoby zasažen výbuchem pumy, a s rozbolavělými žebry a prsní kostí se zapotácel. Celé tělo ho pálilo. „Co to –" zachrčel zmateně.

Druhá rána do prsou jej srazila na kolena. *Katona* v pravé ruce ho tížila, jako by držel celé lidské tělo, a sotva dechu popadal.

Právě, když se vyškrábal zpátky na nohy, inkasoval třetí zásah.

Dopadl zády na zeď a konečně pochopil, co se děje. Spíše uslyšel než ucítil prasknutí, jako by povolil krov střechy, a po levém boku se mu rozlilo podivné vlhko. Žebra, napadlo ho. Připadal si jako ve snu: skutečnost by nikdy nemohla být tak neuvěřitelná.

Další úder jej odrazil od zdi a *katana* mu vylétla z ruky jako padající hvězda. Pohlédl na své tělo a spatřil přeražená žebra vyčuhující z rozervaného masa; krev, černá jako inkoust, z něj vytékala jako voda z potrubí.

Čítankový příklad, rovnou z Go *Rin No Šó:* klasický úder, o kterém psal Musaši. Udeřte levým ramenem a úder odhodlaně opakujte, dokud nepřítel nezemře. Dobře si to zapamatujte.

Nindža si to zapamatoval opravdu dobře, uvažoval Terry téměř nezúčastněně. Na životě mu pramálo záleželo – jeho Eileen ležela vedle mrtvá; avšak zabít, zničit tuhle obludu, to pro něj ještě mělo význam. Zamířil podél zdi, ale tělo mu už vypovídalo službu. S očima upřenýma na blížícího se nindžu zavrávoral a zkřížil ruce na prsou, aby odvrátil následující ránu.

Zbytečně. S bolestným zasténáním se zhroutil dozadu s rozdrcenou prsní kostí, která mu prolétla tělem jako šrapnel. Ze svého místa na zemi se podíval do nindžových očí, tvrdých jako kámen, a napadlo ho, že Musaši měl koneckonců pravdu. Sladká Manciniho hudba mu zněla v uších a připomínala Eileen, její teplo se mu propalovalo kůží až do mozku.

Z úst mu vyrazil pramínek krve. „Eileen," zavolal, „miluju tě!"

Hlava mu klesla a oči se zavřely.

Nindža stál ve tmě a vypadalo to, že ani nedýchá; bez pohnutí hleděl na tělo natažené u jeho nohou. Dlouho čekal, jestli se neozve něco neobvyklého, a pak se spokojeně obrátil a tiše přešel na druhý konec pokoje. Zpoza pohovky vytáhl plátěnou tašku, otevřel ji a opatrně do ní uložil *bokken.* Jediným pohybem tašku zavřel, přehodil si ji přes rameno a bez ohlédnutí opustil byt.

Za jeho zády se místnost plnila hořkosladkými tóny Manciniho písně o ztracené lásce. Z Terryho rozpraskaných rtů se vydralo zasténání a ještě trocha krve; zvedl hlavu a poslepu se začal plazit do ložnice, aniž by věděl, proč to dělá: jediné, co věděl, bylo, že se tam musí dostat.

Pomalu přelezl přes práh a zastavil se, zbrocený krví a bez dechu, vedle mrtvoly Eileen.

Před ním se táhla spirálovitě stočená šňůra; zatáhl za ni a padající telefon, který jej zasáhl do levého ramene, už nemohl přidat ani kapku k moři bolesti, které jej obklopovalo. Třesoucím

prstem vytočil číslo. Vyzvánění na druhém konci linky znělo jako vzdálená hrana.

Najednou ho přepadl pocit, že Eileen se od něj nebezpečně vzdaluje, a že potřebuje jeho pomoc. Sluchátko mu vyklouzlo ze zpocených prstů.

„Haló,“ ozval se matně Vincentův hlas z opuštěného sluchátka. „Haló? Haló!“

Nikdo ho neslyšel. Terry ležel tváří na černé hřívě Eileeniných vlasů, s otevřenýma nevidoucíma očima a s krví, která se jako černý jazyk přelévala z jeho rtů do jejích.

Hudba v obývacím pokoji dohrála.

PŘEDMĚSTÍ TOKIA

JARO 1959 – JARO 1960

„Víš, Nicholasi,“ začal plukovník jednoho tmavého, ponurého odpoledne. Bouřkové mraky tehdy zakrývaly výhled na vrcholek hory Fudži a občas je prořízl blesk následovaný vzdáleným hřměním. Plukovník držel v rukou lakovou skříňku, na jejímž víčku byl namalován drak bojující s tygrem, a v níž Nicholas poznal dárek na rozloučenou, který jeho rodiče dostali od So-Penga – „Myslím, že je na čase, aby sis prohlédl tohle,“ pokračoval plukovník. Zvedl pytlík s tabákem, ponořil do něj dýmku a nacpal ji. Poté škrtl zápalkou o hranu stolu a pořádně z dýmky zatáhl, aby se dobře rozhořela dřív, než bude mluvit dál. Dlouhým ukazováčkem poklepal na víčko skříňky a objel prstem obrysy obou zpodobněných zvířat.

„Nicholasi, víš, jaký mají tygr a drak v japonské mytologii význam?“

Nicholas zavrtěl hlavou.

Plukovník vyfoukl oblak modrého dýmu, sevřel troubel mezi zuby a přesunul ji do koutku úst. „Tygr je vládcem země, zatímco drak panuje ve vzduchu. Vždycky mi to přišlo zvláštní. Mayové považovali za pána nebes létajícího hada Kukulkána, i když ho obyčejně zobrazovali s peřím. Zajímavé je, že dvě takhle vzdálené kultury mají podobnou mytologii. Ne?“

„Proč ti So-Peng dával japonskou skříňku?“ zeptal se Nicholas. „Byl přece Číňan.“

„To je dobrá otázka,“ poznamenal plukovník. „Po pravdě řečeno ti na ni nedokážu pořádně odpovědět. So-Peng sice pocházel z provincie Liao-ning v severní Číně, ale řekl mi, že jeho matka byla Japonka.“

„To ovšem neřeší záhadu skříňky,“ podotkl Nicholas. „Jistě, tehdy jsi odjížděl do Japonska, jenže tahle skříňka je starožitná a zvlášť v té době nebyla jistě snadno k mání.“

„Ano,“ přisvědčil plukovník a pohladil skříňku. „Není pochyb, že ji jeho rodina vlastnila dost dlouho, dost možná, že ji do Číny přinesla So-Pengova matka. Otázka zní, proč nám ji So-Peng dával? Určitě to nebyl žádný stařecký rozmar, to by mu nebylo podobné. A podle mě to nemohla být ani náhoda.“ Plukovník vstal a postavil se k oknu smáčenému deštěm. Vodní pára na skle mrzla a vytvářela zvláštní ornamenty; zima přece jen ještě zcela nepominula. „Dlouho jsem o tom uvažoval,“ prohlásil plukovník s pohledem upřeným ven. Rukou vytvořil v námraze malý oválný průhled připomínající střílnu v hradním cimbuří. „Celou cestu ze Singapuru do Tokia. So-Peng nás požádal, abychom skříňku neotvírali dřív, než dorazíme do Japonska, a my jsme jeho přání splnili.

Na letišti Haneda nás čekali lidé z velitelství – ostatně, letěli jsme vojenským letadlem. Jenomže tam na nás čekal ještě někdo jiný: tvoje matka ji hned poznala a já také, jen podle popisu, který mi dala Ceong, když mi vyprávěla o svém snu. Byla to Itami a vypadala přesně tak, jak se o ní tvé matce zdálo.“ Pokrčil rameny. „Vlastně mě to ani nepřekvapilo. Člověk si tady na takové… jevy zvykne. Brzy zjistíš, že na Dálném Východě tvoří podstatnou součást života.

Především mě zaujal vztah tvé matky k Itami – chovaly se k sobě, jako by se znaly celý život, jako by nebyly švagrové, ale rodné sestry. Nevládlo mezi nimi napětí, jak by se dalo čekat, když se děvče vychované v malé čínské vesničce poprvé setká s kultivovanou japonskou dámou z vyšší společnosti, a to i přesto, že tvá matka a Itami mají úplně odlišnou povahu.“ Plukovník se obrátil ke svému synovi čelem. „Tvá matka je vřelá, přátelská a šťastná, kdežto Itami je chladná, povýšená a plná tragiky. Ani jedna z nich si tyhle rozdíly nebere nijak k srdci. Taky o tomhle jsem dost dlouho přemýšlel a dospěl jsem k závěru, že i když mi So-Peng tvrdil, že nemá nejmenší tušení o pravém původu Ceong, svým darem to vlastně sám popřel.“

„Chceš říct, že máma je Japonka.“

„Možná, třeba jen z poloviny.“ Posadil se k synovi a položil mu ruku na rameno. „Podívej, Nicholasi, musíš mi slíbit, že o tom nikdy s nikým nebudeš mluvit, ani s matkou ne. Říkám ti to,

protože – nu, protože jsem se to dověděl. So-Peng měl pocit, že je to důležité, a proto to taky důležité být musí, ačkoli já sám na tyhle věci moc nedám. Jsem Angličan a Žid k tomu, ale srdcem tíhnu sem, k tomuhle lidu. Moje duše s ním souzní. Tak k čemu je mi můj vlastní původ? Chci, abys to dokonale pochopil. Nezavrhl jsem svoje židovské jméno, spíš jsem ho odložil, a neříkej mi, že to je totéž. Není to totéž! Neudělal jsem to jen tak pro nic za nic, dohnala mě k tomu nutnost. Angličané neměli nikdy Židy v lásce a dodnes nemají. Sotva jsem si změnil jméno, získal jsem přístup tam, kam bych se předtím nikdy nedostal. Jistě, dalo by se polemizovat o tom, jestli bylo vůbec správné chtít se tam dostat. Já říkám, že ano, a čert vem všechny okolo. To je můj názor. Ačkoli cítím s Japonci, nejsem ani buddhista, ani šintoista. Taková náboženství pro mě nemají jiný význam než jako předmět studia. Svého židovství jsem se nikdy nevzdal, ostatně, kdo by dokázal jen tak zahodit šest tisíc let bojů? A ve tvých žilách taky koluje krev Šalamouna a Davida. A Mojžíše. Na to nesmíš zapomínat. Jestli z toho vyvodíš něco víc, to už je tvoje věc, do takových osobních záležitostí se ti nemíním míchat. Presto ti to musím říct, uvést ti fakta. Doufám, že mi rozumíš.“ Vrhl na svého syna vážný pohled a otevřel skříňku, poslední dar tajemného So-Penga.

Nicholas se podíval dovnitř a do očí jej uhodila záře šestnácti krásně vybroušených smaragdů.

Nicholas se už učil budžutsu skoro sedm let a pořád měl pocit, že neumí nic. Byl silný a pohotový, výcvikem procházel s velkou pílí a soustředěností, jenže bez žádné válké lásky nebo citu.

To ho překvapovalo a mátlo zároveň. Na těžkou práci a obtíže byl připraven, konečně jenom taková práce ho dokázala zaujmout; jeho vlastní lhostejnost jej proto dokonale zaskočila. Jednoho dne po cvičení přemýšlel o tom, že chyba nespočívá ve ztrátě zájmu o budžutsu z jeho strany – jeho zájem se spíše zvýšil, než cokoli jiného. Kde byla chyba, těžko říct. Snad tomu chyběla jiskra nebo něco na ten způsob.

Možná byl na vině jeho učitel Tanka, flegmatický svalovec, který věřil v neustálé opakování stejných pohybů a zřejmě v nic jiného. Nicholas musel stále dokola provádět stejný manévr, pořád a pořád, až se mu zdálo, že se mu sled pohybů vryl do mozku i do svalů. Byla to nudná práce, kterou nesnášel, stejně jako to, že Tanka s nimi jednal jako s dětmi, které by se ve světě dospělých bez jeho pomoci ztratily.

Častokrát se přistihl, jak lačně pokukuje po druhém konci *dódžó,* kde ředitel celé *rjú* Kansacu osobně cvičil několik vybraných starších žáků. Toužil po tom, být tam, a ne tady, v bahně nesmyslného drilu.

Vstoupil do téže *rjú,* do které chodil Saigó – jak už bylo řečeno, díky zásahu Itami – a štvalo ho ještě víc, že jeho bratranec, který byl starší a tudíž vstoupil do školy dříve, je už tak daleko. Saigó mu to neopomněl při žádné příležitosti dát najevo. V *dódžó* se k Nicholasovi choval s neskrývaným despektem – stejně jako mnoho ostatních žáků, kterým se nelíbil Nicholasův západní vzhled a kteří cítili, že budžutsu jako jedno z nejstarších a nejposvátnějších japonských umění nepatří do rukou *gaidžina,* cizince. Doma se k Nicholasovi Saigó choval úplně jinak, totiž s úzkostně dodržovanou zdvořilostí. Nicholas sám se vzdal po třech neúspěších všech pokusů si o tom se Saigóem promluvit.

Po pravdě řečeno byl Saigó jediným stínem Nicholasova pobytu v *dódžó.* Místo, aby Nicholasovi pomáhal, *ztěžoval* mu život jak jen mohl a zašel až tak daleko, že se stal neoficiálním vůdcem protinicholasovské opozice.

Jednoho večera, když se Nicholas v šatně po skončeném cvičení oblékal, obestoupilo jej asi šest chlapců.

„Co tu chceš?“ zeptal se ho největší z nich. „Tohle je naše místo.“

Nicholas mlčky pokračoval v oblékání. Nedal najevo, že otázku zaslechl, ale srdce mu tlouklo jako o závod.

„Co mlčíš?“ vyzval ho jiný chlapec. Byl menší a mladší než ostatní a odvahu mu zřejmě dodávala jen přítomnost jeho spolužáků. Zachechtal se. „Třeba neumí japonsky. Myslíte, že s ním budeme muset mluvit anglicky, jako se mluví s opicemi v Zoo?“

Všichni se zasmáli.

„Dobře," navázal ten větší, „chci slyšet odpověď, opičáku.

Řekni nám, co pohledáváš na našem místě. Bude po tobě smrdět jako hromada hnoje."

Nicholas vstal. „Zkuste si jít hrát jinam, kde se těm vašim vtipům někdo zasměje."

„Podívejte," rozkřičel se malý kluk, „opice mluví!"

„Ty mlč," odbyl ho větší. „Tvůj tón se mi nelíbí, opičáku. Řekl jsi něco, čeho budeš litovat." Bez varování vyslal svoji pravici proti Nicholasovu odkrytému krku; Nicholas ránu vykryl a v tu chvíli se na něj vrhli i ostatní.

V nastalém zmatku zahlédl odcházejícího Saigóa, kterého incident patrně nezajímal. Zavolal na něj.

Saigó se otočil a zamířil k nim. „Nechte toho," rozkázal a prodral se davem. Ustoupili ke zdi, což Nicholasovi umožnilo se nadechnout. „Co se děje?"

„To ten *gaidžin"* prohlásil vysoký kluk se zaťatými pěstmi.

„Zase dělá problémy."

„Vážně?" podivil se Saigó. „Jeden proti šesti? To se mi nechce věřit." Pokrčil rameny a vrazil hranu ruky Nicholasovi do žaludku.

Nicholas klesl na kolena a hlava mu dopadla na zem, jako by se modlil. Zvracel a nemohl popadnout dech; lapal po něm jako ryba, kterou vytáhli z vody.

„Už je nikdy neobtěžuj, Nicholasi," upozornil ho Saigó. „Copak se neumíš chovat? Co byste taky chtěli, přátelé – jeho otec je barbar a matka Cíňanka. Pojďte." Odvedl je pryč a Nicholas osaměl na podlaze se svou bolestí.

Objevila se naprosto nečekaně uprostřed týdne i se svým malým procesím a uvedla celý dům ve zmatek, ačkoli za ten mohla spíše Ceong, která se nedokázala zbavit dojmu, že pro Itami není její dům nikdy dost čistý, jídlo dost dobré a oblečení všech členů rodiny dost sváteční.

Vypadá jako panenka, uvažoval Nicholas, porcelánová hračka, kterou je třeba položit na podstavec pod skleněný poklop, aby byla chráněna před rozmary povětří. Ve skutečnosti však

Itami žádnou takovou ochranu nepotřebovala: měla železnou vůli a dost sil k tomu, aby ji prosadila, a to i proti svému manželu Sacugaiovi.

Nicholas potají sledoval, jak Ceong vykonává pro Itami složitý čajový obřad, klečíc na tatami před zeleným lakovým stolkem.

Měla na sobě tradiční japonský oděv a dlouhé vlasy sepnuté slonovinovými tyčinkami. Napadlo ho, že nikdy nevypadala tak krásně a vznešeně. Do chladné aristokratičnosti Itami měla daleko a možná právě proto Nicholas svou matku tolik obdivoval.

Žen typu Itami viděl dost v obrázkových knížkách z předválečného Japonska; ani jedna však nesahala Čeong po kotníky. Měla v sobě duševní vznešenost, o jaké se Itami ani nesnilo, a přestože byla Itami silná osobnost, její magnetismus bledl ve srovnání s mocí Čeong, ze které vyzařoval klid jako z horkého letního odpoledne. Navíc byla opravdová a to Nicholas oceňoval a obdivoval nejvíc ze všeho.

Neměl chuť se s Itami bavit, jenže odejít, aniž by ji pozdravil, by bylo navýsost nezdvořilé; matku by tím rozzuřil a určitě by si to nakonec vyčítala. Proto nakonec odsunul *šódži* a vstoupil do pokoje.

Itami vzhlédla. ‚Á, Nicholas. Nevěděla jsem, že jsi doma.“

„Dobré odpoledne, teto.“

„Omluvte mě na okamžik,“ pravila Čeong a vstala. „Čaj už vystydl.“ Bůhvíproč nechtěla svěřit práci služebnictvu, když byla na návštěvě Itami. Nechala je o samotě a Nicholas si pod pátravým pohledem Itami začal připadat nesvůj.

Přešel k oknu a zadíval se na porost borovic a kryptomérií.

„Jestlipak víš,“ zeptala se Itami, „že v tom lese je ukrytý šintoistický chrám?“

„Ano,“ přisvědčil Nicholas. „Otec mi o něm povídal.“

„Už jsi ho viděl?“

„Ještě ne.“

„A víš, že u toho chrámu je park plný nejrůznějších druhů mechu?“

„Prý je jich tam asi čtyřicet. Ano, teto, vím o tom, ale slyšel jsem taky, že prohlížet si je smí jen místní kněží.“

„Třeba to není tak složité, Nicholasi. Nedovedu si představit, že by ses chtěl stát knězem. To ti není podobné.“ Vstala a k Nicholasově překvapení navrhla: „Co kdybys mě tam dovedl?

K chrámu a do parku?“

„Kdy? Teď?“

„Ovšem.“

„Já myslel –“

„Možné je víceméně všechno, Nicholasi.“ Usmála se a zvolala:

„Čeong, půjdeme se s Nicholasem trochu projít. Nezdržíme se dlouho.“ Vrátila se k němu a napřáhla ruku. „Pojď,“ řekla tiše.

Mlčky došli až k okraji lesa, kde odbočili doprava loukou; asi po dvou stech metrech ho zavedla mezi stromy. Ocitli se na úzké vyšlapané stezičce mezi mlázím.

‚A teď mi pověz, Nicholasi, jak se ti líbí v *dódžó.*“ Itami opatrně našlapovala svými dřeváky a rovnováhu na nerovném terénu si pomáhala udržovat špičkou slunečníku.

„Práce je to těžká,“ připustil Nicholas.

„To ano.“ Mávla rukou, jako by jeho tvrzení nepřikládala žádnou váhu. „To jsi ovšem mohl čekat.“

„Také jsem to čekal.“

„Líbí se ti ta dřina?“

Pohlédl na ni; netušil, kam míří. Neměl naprosto v úmyslu se jí svěřovat s rostoucím nepřátelstvím mezi ním a Saigóem – nebylo by to vhodné. Neřekl o tom ani rodičům. „Občas,“ pokrčil rameny, „bych byl radši, kdybych viděl nějaký pokrok. Zřejmě jsem příliš netrpělivý.“

„Někdy se stává, že právě netrpěliví dojdou úspěchu,“ poznamenala a překročila pokroucený kořen stromu. „Můžeš mi pomoci?“ Nabídla mu rámě. „Tak a jsme tady!“

Ocitli se v průseku; sotva vyšli ze stínu borovic, Itami rozevřela slunečník. Kůži měla bílou jako sníh, rty temně rudé a oči temné jako uhly.

Lesklá stěna chrámu se topila ve slunečním světle a Nicholas, jehož oči přivykly lesnímu šeru, musel zamrkat. Připadal si, jako by se díval do moře roztaveného zlata.

Vyrazili po rozpraskaném vápencovém chodníčku vedoucím kolem chrámu; člověk po něm mohl chodit celou věčnost a nikdy se ani o krok nepřiblížil ani nevzdálil od svého cíle.

„Přežil jsi to," prohodila tiše. „A to je povzbudivé." Zastavili se na úpatí dlouhého dřevěného schodiště, které vedlo k dřevěným lakovaným dveřím vykládaným bronzem, otevřeným, tichým a usazeným tak pohodlně jako někdo, kdo čeká na přítele. Položila mu ruku na rameno, a to tak lehce, že kdyby ji neviděl, ani by ji neucítil. „Když za mnou přišel tvůj otec a prosil, abych ti vymohla přijetí v nějaké vhodné rjú, moc jsem tomu nevěřila."

Zavrtěla hlavou. „Nemohla jsem ale udělat nic jiného než mu to slíbit; důstojnost mi nedovolila jeho žádost nijak komentovat.

Přesto mi to dělalo starosti." Povzdechla si. „Svým způsobem tě lituju. Budeš mít těžký život. Lidé ze Západu tě mezi sebe nepřijmou pro tvůj orientální původ a Japonci tě budou nenávidět kvůli tvým evropským rysům." Ruka jí vylétla do vzduchu jako motýl; dotkla se ukazováčkem jeho tváře. „I oči máš po otci."

Spustila ruku, jako by jí nikdy ani nepohnula. „Já se tím ovšem zmýlit nenechám." Odvrátila od něj oči a dodala: „Pojďme dovnitř, pomodlíme se."

„Je tu krásně, že?" podotkla Itami.

Nemohl než souhlasit. Stáli na břehu klikatého potůčku, který padal z asi dvoumetrové, mechem pokryté skalky. Všechno včetně vody a kamenů bylo zelené; Nicholasovi se zdálo, že vidí čtyři tisíce druhů mechu místo čtyřiceti.

„A je tu klid," pokračovala Itami. „Božský klid. Okolní svět jako by vůbec neexistoval." Ve stínu kryptomérie složila slunečník, zaklonila hlavu a zhluboka se nadechla. ‚A čas také jako by zmizel – jako by nebylo žádné dvacáté století, žádné výboje, žádný imperialismus – a žádná válka." Zavřela oči. „Žádná válka." Pozorně ji sledoval; chvíli mlčela a pak oči znovu otevřela. „Jenomže válka skutečné byla." Otočila se. „Neposadíme se sem na tu lavičku? Tak. Možná zrovna na téhle lavičce sedával nějaký šógun – snad i někdo z rodu Tokugawů. Člověk má z toho pocit jako by se dotýkal dějin rukama, viď?

Pocit spojitosti, náležení…“ Podívala se na něj. „Ty ten pocit asi nemáš. Nebo rozhodně ne teď. V tom jsme si podobní. Nezdá se to, ale je to tak.“ Zasmála se. „Vidím ti na očích, že tě to překvapuje. Nemělo by.

Oba jsme svým způsobem cizinci, navždy odříznutí od toho, po čem nejvíc toužíme.“

„Jak je to možné?“ protestoval Nicholas. „Vy jste přece z rodu

Nobunagů, jedné z nejstarších a nejvznešenějších japonských rodin!“

Itami se na něj šelmovsky usmála a odhalila přitom své bílé zuby lesklé slinami. „Jistě,“ vydechla. „Jsem z rodu Nobunagů.

Jenže to je, stejně jako většina věcí v Japonsku, jen vnější stránka věci, lak, který zakrývá hnijící vnitřek.“ Tvář jí zošklivěla potlačovanou úzkostí. „Nicholasi, dobře mě poslouchej. My, jako národ, jsme zahodili svou čest a nechali se podplatit barbary ze

Západu, a naše zločiny zasluhují nejvyšší opovržení. Naši předkové se jistě obracejí v hrobech a jejich *kami* touží spíše po věčném odpočinku než po návratu do téhle – moderní společnosti.“

Mluvila hlasitěji než obvykle a Nicholas seděl vedle ní jako přibitý. Nechtěla, nebo snad nemohla přestat; správně tušil, co ji muselo stát úsilí, než se pustila do tohoto tématu. Nyní ji už nic nemohlo zastavit.

„Nicholasi, víš, co to jsou *zaibacu?*“

„Jen podle jména,“ odvětil překvapen nečekaným obratem v rozhovoru.

„Někdy požádej svého otce, aby ti to vysvětlil. Plukovník o nich ví hodně a ty bys to měl vědět také.“ Pak, jako by šlo o vysvětlení, dodala: „Sacugai pro jednu *zaibacu* pracuje.“

„Pro kterou?“

„Svého manžela nenávidím, Nicholasi. A představ si“ – krátce se zasmála – „že jenom tvůj otec ví, proč. Je to ironie, ale život už je takový. Skrývá před tebou to, po čem nejvíc prahneš.“ Složila ruce do klína. „K čemu je mi to, že jsem z rodu Nobunagů, když musím stále nést prokletí svého praděda? Nemůžu se toho pocitu studu zbavit stejně jako ty se nemůžeš zbavit své smíšené krve.

Můj praděd opustil šógunovy služby, když mu bylo osmadvacet, a stal se *roninem* – víš, co to je?“

„Samuraj bez pána.“

„Ano, a bojovník beze cti. Lupič a zloděj. Pracoval za peníze a svoje silné paže prodával tomu, kdo dal víc. Jeho zavrženíhodné chování rozlítilo šóguna, který za ním nakonec vyslal vojáky.

Když ho našli, drželi se přesně šógunova příkazu: můj praděd nesměl zemřít důstojně, nedovolili mu tedy spáchat *seppuku* a ukřižovali ho jako obyčejného zločince.

V podobných případech se společně s viníkem popravovala i celá jeho rodina, ženy a děti, aby ho zbavili pokračovatelů, jeho nejcennějšího majetku. Tentokrát se tomu tak nestalo.“

„Proč?“ zeptal se Nicholas.

Itami s lehkým úsměvem pokrčila rameny. „Osud. Můj osud, páteř mého života. Snažím se proti němu bojovat, jenže on mne stále zraňuje. Stydím se za to, ale propláču celé noci. Jsem buši, samurajská žena, a to dokonce i v tomhle století. Některé věci čas neodnese nikdy. Krev se mi vaří touhou po boji a moje duše souzní se svistem *katany.“*

Vstala a slunečník nad její hlavou rozkvetl jako obrovská květina. „Jednou to pochopíš. A pamatuj: zažíváš teď v *rjú* těžké časy. Nepřerušuj mne, prostě to vím. Ty se ovšem nesmíš nikdy vzdát. Slyšíš? Nikdy.“ Odvrátila se od něj a jemné barvy slunečníku zakryly její oči plné vášně. „Pojď,“ slyšel ji říkat, „je čas vrátit se zpátky na svět.“

„Toto je *Ai Učí“* prohlásil Muromači s *bokkenem* v ruce. Sedm studentů Nicholasovy skupiny stálo kolem něj v dokonalém půlkruhu. „Tady v Ittó *rjú* je to první věc, kterou se naučíte, první ze stovek dalších. *Ai Učí* znamená udeřit protivníka přesně tak, jako on vás. Tady se naučíte všechno správně načasovat, což je základ kendžutsu, který nikdy nezapomenete. *Ai Učí* znamená nepřítomnost zloby. Budete tedy protivníka obsluhovat tak, jako kdyby to byl vážený host. Musíte zapomenout na svůj život a zbavit se strachu. *Ai Učí* je první technikou, kterou se naučíte, a zároveň poslední. Pamatujte si to.“

To bylo první, co se Nicholas před sedmi lety v *rjú* dověděl.

Tehdy ještě přesně nechápal, o co jde, ale přesto si to dobře zapamatoval. Později, když pod Muromačiho vedením s chladnou zuřivostí nacvičoval tisíce úderů *katanou,* učil se morálním zásadám kendžutsu a shromažďoval udivujícím tempem nové vědomosti, měl tuto první lekci stále na paměti; díky ní pociťoval zvláštní klid právě v okamžicích, kdy už už hrozilo, že se jej zmocní běsnící uragán jeho citů.

Pořád dokola opakoval tisíce úderů s pocitem, že jeho paže a nohy musely už dávno vyrýt do vzduchu drážky, až nakonec se dočkal odměny: jeho meč přestal být mečem, jeho úmysly přestaly být úmysly a Nicholas pochopil, že první lekce udělená

Muromačim před lety obsahovala ve skutečnosti pravý základ tohoto umění.

Přesto však nebyl spokojen. Jednoho odpoledne po skončeném cvičení o tom přemýšlel, když tu náhle ucítil, že v místnosti je ještě někdo jiný. Vzhlédl, ale nikoho neviděl; místnost byla prázdná. Nicméně se nemohl zbavit dojmu, že ho někdo pozoruje: vstal a právě, když se chystal na neznámého zavolat, došlo mu, že na něj třeba zase čekají nějací jeho spolužáci; zůstal tedy zticha, protože jim nechtěl dát příčinu k snadnému uspokojení.

Vydal se na cestu po cvičebně. Vzdálená zeď prázdného *dódžó* byla zalita přízračným světlem rudým jako krev, které procházelo nízkým příkrovem smogu, jehož okraje se sápaly jako dravci paráty na majestátní úbočí hory Fudži. Znenadání se jeho postoj změnil: byl si jist, že je někdo nablízku, a zároveň vytušil, že ta osoba mu nechce ublížit. Nedokázal by vysvětlit, jak k tomu došel: byl to spíš automatický reflex než cokoli jiného.

Světelné paprsky se dotkly dřevěného zábradlíčka v rohu *dódžó* a pódia za ním; rohový sloup zůstal skryt ve stínu. Zatímco sledoval hru světel a stínů, ozval se hlas: „Dobrý večer, Nicholasi.“

Stín v rohu ožil a nabral podobu postavy, která vstoupila do světla. Byl to Kansacu, štíhlý a drobný člověk s bílými vlasy.

I když se zdálo, že se jeho oči nepohybují, dokázal zaregistrovat vše jediným pohledem.

Naprosto bez hluku došel k Nicholasovi, neschopnému slova.

Od jeho vstupu do *rjú* s ním Kansacu neprohodil víc než tří slova; teď tu stáli spolu a Nicholas chápal, že k tomuto setkání nedošlo náhodou.

Kansacu si jej nejprve chvíli prohlížel, pak pokročil dopředu a ukazováčkem se dotkl modrofialové modřiny nalevo pod Nicholasovou prsní kostí.

„Japonsko zažívá krušné časy," prohlásil Kansacu. „Je to smutná doba." Zvedl oči. „Do války jsme šli z hospodářských důvodů a také proto, že nám náš imperialismus velel dobývat nová území." Povzdechl si. „Proto byla válka špatným řešením:

její příčinou nebyla čest, ale obyčejná hrabivost. Nové Japonsko chce bohužel-svým činům dodávat lesk *bušida,* místo aby je na něm přímo zakládalo." V očích se mu objevil smutek. „Teď za to vše musíme zaplatit. Jsme zaplaveni Američany, naše nová ústava je americká a jediným smyslem nového Japonska je sloužit americkým zájmům. Zvláštní věc, že právě Japonsko má sloužit takovému pánu." Pokrčil rameny. „Víš, ať se s Japonskem stane cokoli, *bušido* ze světa nezmizí nikdy. Začínáme teď nosit západní obleky, naše ženy si češou vlasy po americku a vůbec, přejímáme západní způsoby. Na tom ovšem nezáleží. Japonci jsou jako osiky, ohýbají se ve větru, aby se nezlomili. Jsou to jen vnější projevy naší touhy po rovnoprávném postavení ve světě. A tak také Američané nevědomky poslouží naší věci:díky jejich penězům získáme víc moci, než kolik jsme kdy měli. Přesto musíme dbát na svoje tradice, protože naše síla spočívá jen v *bušidu.*

Ty chceš být jedním z nás," pravil znenadání. „Ovšem tohle" ukázal na stopu po Saigóově ruce – „mi napovídá, že ses zatím nesetkal se zvláštním úspěchem."

„Úspěch se jistě dostaví," namítl Nicholas. „Učím se trpělivosti."

Kansacu přikývl. „Dobře. Výborně. K tomu je však třeba víc."

Spojil ruce před sebou a vykročil kupředu, následován Nicholasem. „Podle mne je čas, abys začal pracovat s jiným *senseiem.*Tím nechci říct, že bys měl přerušit velice důležitý výcvik

pod Muromačiho vedením – spíš bych rád tvoji činnost o něco rozšířil. Zítra se začneš učit se mnou,“ uzavřel. *„Haragei.“*

Nicholas dělil svou známost se Sacugaiem na dvě období, oddělená večírkem *zaibacu,* kterého se jednou se svými rodiči zúčastnil. Je samozřejmě možné, že změna jeho pohledu na Sacugaie byla výsledkem procesu dospívání, i když on sám byl nakloněn věřit, že hlavním důvodem toho všeho byly události onoho večera.

Sacugai nebyl nijak velký, ani do výšky, ani do šířky. Přesto byl nepřehlédnutelný. Měl masivní prsa, křivé nohy a ruce, které se pro něj zdály být příliš krátké. Hlavu měl jakoby přibetonovanou k ramenům: krk mu skoro chyběl. Hlava sama byla dokonale oválná, pokrytá tmavě černými vlasy ostříhanými na ježka, což – alespoň podle Nicholase – dodávalo Sacugaiovi vojenské vzezření. Tvář měl plochou, i když ne tak, jak je běžné u Japonců; například oči měl sice typicky mandlového tvaru, černé a zářivé jako úlomky obsidiánu, ale jejich koutky zahnuté nahoru spolu s vysedlými lícními kostmi a temně žlutou pokožkou prozrazovaly jeho mongolský původ. Nicholas si jej bez velkých obtíží představoval jako nové vtělení Cingischána. Konečně, nic až tak divného na tom nebylo: Nicholas věděl z hodin dějepisu o mongolských invazích do Japonska v letech 1274 a 1281. Tehdy se zaměřili především na oblast Fukuoka na jihu, kam to měli nejblíž, a Nicholas věděl, že Sacugai se narodil právě ve Fukuoce. Ačkoli byl jinak Japonec každým coulem – zatvrzelý reakcionář, který by bez tradice nedal ani ránu – kdo mohl s jistotou tvrdit, zda jeho předkové nepatřili právě k těmto obávaným nájezdníkům?

Někdo by si mohl myslet, že všechny tyto tělesné znaky jsou s to Sacugaie popsat. Kdepak! Sacugai byl evidentně člověk zrozený k tomu, aby velel druhým. Ačkoli se narodil v zemi oddané myšlence odpovědnosti vůči kolektivu – rodině, *daimjóovi* a nakonec šógunovi, který vyjadřoval japonského ducha mnohem lépe a realističtěji než později císař – byl stále jaksi stranou. Nedával to nijak najevo: navenek byl bezvýhradně oddaný

Japonsku, *svému* Japonsku, a proto byl také členem nejrůznějších zájmových skupin a lobby, nejen z okruhu *zaibacu.* Přesto na onom večírku Nicholas zjistil, že hluboko uvnitř se Sacugai cítí být nadřazen druhým – což bylo také součástí jeho vůdcovského talentu. Japonci jako takoví jsou rození nohsledi: jsou vychováni k tomu, aby slepě poslouchali příkazy svého šóguna a plnili je i za cenu vlastního života. Co bylo tedy překvapivého na tom, že

Sacugai našel široký okruh fanatických obdivovatelů? Ovšem, bylo to pro něj velké zadostiučinění, ale také hlavní motivační faktor jeho bytí.

Itami ho nikdy neopouštěla a stejně tak Saigó, který jako by z něj čerpal veškerou energii. Toho večera s nimi však byl ještě někdo čtvrtý – dívka, která na první pohled Nlcholase upoutala.

Zeptal se své matky, kdo to je.

„Sacugaiova neteř z jihu," odvětila Čeong. „Přijela sem na pár dní na návštěvu." Z tónu jejího hlasu Nicholas vycítil, že Čeong považuje i tu nejkratší návštěvu Sacugaiovy neteře za příliš dlouhou. Rád by se jí zeptal, proč má na to děvče spadeno, jenže v tu samou chvíli ji k nim Sacugai přivlekl a začalo představování.

Byla štíhlá a vysoká – západní přirovnání by znělo: ztepilá jako vrba. Měla dlouhé tmavé vlasy a oči, které se zdály být obrovské, vlhké a divoké. Její pokožka připomínala porcelán a zářila tak, jak by to žádný kosmetický přípravek nedokázal. Nicholase úplně okouzlila; když mu ji Sacugai osobně představil, dověděl se, že se jmenuje Jukio Džokoinová.

Na večírek ji přivedl Saigó a svůj nárok na ni dával jasně najevo tím, že ji celý večer sledoval jako stín. Ačkoli se Nicholas pokoušel vypátrat, jestli je jí Saigóova pozornost milá nebo ne, nepovedlo se mu to.

Většinu večera tak strávil tím, že se rozhodoval, zda ji má požádat o tanec. Věděl, že to chce udělat, jenže neměl tušení, co všechno by z toho mohlo vzejít. Ne že by se obával Saigóa, který ji doprovázel jako ocásek; spíše ho znepokojoval jeho otec, jehož vztahy s plukovníkem byly mírně řečeno bouřlivé.

Nikdo mu ovšem poradit nemohl a tak se nakonec rozhodl, že si láme hlavu s něčím, co nemá vlastně valný význam.

Zamířil k nim; o konverzaci se kupodivu postarala sama Jukio, která se ho okamžitě začala vyptávat na Tokio, kde už delší dobu nebyla. Jeho první dojem byl, že dlouho nevytáhla paty z Kjóta. Jak se dalo čekat, Saigó nebyl Nicholasovým příchodem nijak nadšen a byl by dal své nespokojenosti volný průchod, nebýt toho, že jej zavolal otec a Saigó se musel, i když neochotně, omluvit.

Cestou na taneční parket Nicholas obdivoval její kimono; bylo šedé, vyšívané platinově zbarvenými nitkami. Výšivka představovala kolo s loukotěmi, typický vzor feudálních *daimjóů.* Při tanci mu připadala lehoučká jako pírko; když ji přitiskl k sobě, cítil její teplo a jemné pohyby svalů pod tenkým kimonem.

„Oba jsme moc mladí na to, abychom pamatovali válku," nadhodila. ‚A přitom na nás zanechala stopy. Nepřipadá ti to divné?"

„Ani ne." Vdechoval její pižmo a zdálo se mu, jako by i její pot byl ve skutečnosti luxusním parfémem. „Historie jde přece pořád dál. K událostem nedochází jen tak ve vzduchoprázdnu místo toho vytvářejí vlny jako kámen hozený do rybníka, a ty vlny se setkávají s jinými vlnami, mění jejich směr a také svůj."

„To je mi filosofie!" Napadlo ho, že si z něj dělá legraci; myslel si to až do okamžiku, kdy se zasmála a prohlásila: „Mně se ta teorie líbí, a víš proč? Ne? Protože říká, že to, co tady děláme, bude mít vliv na naše osudy."

„To myslíš nás?"

„Ano. Nás dva. Tvoříme dvojici jako černá a bílá nebo jin a jang."

Během rozmluvy se k němu přiblížila, aniž by si toho Nicholas všiml; teprve při tanci zaregistroval její nohu mezi svými stehny.

Jemně přitlačila; nejprve ucítil horký dotek jejího stehna a potom – což bylo neuvěřitelné – jejího rozkroku. Zatímco mluvila, dívala se mu do obličeje a nepřestávala se o něj třít. Nicholas se neodvážil ani vydechnout, aby snad nějakým náhlým pohybem nepřerušil kontakt, překvapivě intimní uprostřed šesti set svátečně oblečených lidí naplněných odporem k novotám a liberálním názorům. Naprostá nepřípustnost jejich spojení mu došla zvláště ve chvíli, kdy si všiml Saigóa, který je pozoroval z okraje parketu, zabrán do diskuse, z níž ho jeho otec ne a ne uvolnit.

Bylo to poprvé a naposledy, kdy Nicholas pocítil k Sacugaiovi určité sympatie.

Tanec jako by trval celou věčnost; když se nakonec od sebe odtrhli, aniž by se slovem zmínili o svém dotyku, Nicholas netušil, že Jukio znovu uvidí až za čtyři roky.

Plukovník vstával v neděli pozdě; tento luxus si zřejmě dovoloval proto, že v den, kdy nemusel do práce, považoval za nutné se zbavit všech stop disciplíny a rutiny. Proto, ačkoli jinak vstával přesně v šest ráno, poslední den v týdnu vylézal z postele, kdy se mu zamanulo.

Nikdo ho nevyrušoval kromě Čeong, na niž jeho zřídkakdy najevo dávaná zlost patrně neúčinkovala; někdy s ním zůstala ležet na *Jutónu,* dokud se neprobudil, a jindy už od časného rána pobíhala po kuchyni a odháněla služebnictvo.

O víkendech připravovala Čeong jídlo sama. Nicholas věděl, že by nejraději vařila každý den, protože to byla její oblíbená práce, jenže plukovník to nedovolil. „Ať vaří Tai," prohlásil jednou trochu příkře. „Za to ji koneckonců platíme. Ty bys měla mít čas jen pro sebe, aby sis mohla dělat, co chceš." ‚A co bych měla dělat," ptala se Čeong. „Víš dobře, co tím myslím."

„Já?"

Ukázala si na prsa. „Já být jen hloupý Číňanka, pane plukovník." Větu pronesla schválně masabobsky, ačkoli angličtinu ovládala naprosto dokonale, a znovu a znovu se ukláněla jako maňásek. Plukovník proti jejím parodiím obvykle nic nezmohl; měla výbornou mimiku a dokázala rychle pochytit gesta i způsoby řeči. Navíc se dokázala strefit do černého: plukovník si nerad připomínal některé aspekty života na asijském pobřeží, které bylo tak blízko – například pohrdání, jaké dávali Angličané i Američané najevo Číňanům a Malajcům, jako by šlo o podlidi vhodné jen pro tvrdou ruční práci nebo pro sex. Plukovník tedy uchopil Čeong do náruče a přitiskl jí rty na ústa; bylo mu dávno jasné, že to je jediný způsob, jak ji umlčet, protože dát najevo nelibost by znamenalo ji jen dále vyprovokovat.

Když Nicholas onoho nedělního rána vstoupil do kuchyně, byla Čeong už vzhůru a právě krájela zeleninu.

Sluneční paprsky se opíraly do oken a zdálky bylo slyšet vrčení letadla, které se připravovalo k přistání na letišti Haneda. Na obzoru Nicholas viděl formaci letících husí ve tvaru velkého V.

Políbil ji a ona jej objala.

„Půjdeš dnes do dódžó?“ zeptala se.

„Jestli bude táta doma, tak ne.“

Pustila se do loupání fazolí. „Myslím, že pro tebe na dnešek chystá překvapení. Doufala jsem, že tu zůstaneš.“

„Tušil jsem to,“ opáčil. „Chtěl jsem tu zůstat.“

„Možná přijde doba,“ začala Čeong, aniž by vzhlédla od vaření, „kdy to už nebude možné.“

„Máš na mysli otce?“

„Ne. Tebe.“

„Tomu nerozumím.“

„Když jsme s tvým otcem odjížděli ze Singapuru, So-Peng už umíral; čekala ho relativně pomalá smrt a musel ještě zařídit mnoho věcí. Tehdy mi říkal, že se vidíme naposled, a měl pravdu.“

Její ruce se míhaly nad dřevěným stolem, jako by se jich to netýkalo. „Věděla jsem, že musím s tvým otcem odjet ze Singapuru, že náš život je jinde – tady. Jenže když jsem měla opustit

So-Penga, málem mi to zlomilo srdce. Byl mým otcem, dokonce mnohem víc než jen otcem, jako já jsem mu byla víc než dcerou.

Snad to bylo tím, že jsme si jeden druhého vybrali, a měli jsme spíš stejnou duši než stejnou krev.

Toho dne, když už jsme byli na odchodu, jsem se zastavila na jeho zápraží – tak, jak jsem se tam často zastavovala ještě jako dítě. Když jsem pak chtěla jít dál, So-Peng mi položil ruku na rameno – bylo to poprvé a naposledy, co se mne dotkl, když jsem byla dospělá. Tvůj otec šel dál. ‚Teď jsi já,‘ řekl mi So-Peng v tom zvláštním mandarínském nářečí, kterým jsme spolu mluvili.“

„Co tím chtěl říct?“

„Nevím – jenom to můžu tušit.“ Utřela si ruce, ponořila je do mísy s citrónovou vodou a poté začala krájet okurky. „Celou cestu lesem až k džípu jsem plakala. Tvůj otec samozřejmě mlčel, i když by se mě jistě rád začal vyptávat – nechtěl mě urazit.“

„A vy jste museli odjet?“ ptal se Nicholas.

„Já ano,“ pravila a poprvé se na něj podívala. „Měla jsem povinnost vůči tvému otci. To je můj život; toho dne jsem to pochopila a So-Peng také. Bylo by pro něj nemyslitelné, abych zůstala s ním a zanedbala svoji povinnost. K tomu nesmělo dojít. Zanedbat svoji povinnost znamená zničit to, co dělá člověka člověkem, a co mu umožňuje dělat velké věci.

Odpovědnost je základ života, Nicholasi. Je to to jediné, co nepodléhá smrti. V odpovědnosti spočívá skutečná nesmrtelnost.“

Ukázalo se, že plukovník má celý den volno, a tak se s Nicholasem vydali do botanické zahrady Čindaičl, aby se podle japonské tradice podívali na kvetoucí třešně.

Cestou se zastavili u Itami, kde zanechali Čeong, která své švagrové slíbila, že s ní zajde za jejím nemocným strýcem. Ranní opar už zmizel a silný východní vítr rozehnal mlhu; na obloze pluly načechrané mráčky připomínající impresionistické obrazy rozvěšené v obrovské galerii.

Vlastně i park sám vypadal, jako by spadl přímo z nebe. Stromy obsypané narůžovělými květy, pod jejichž tíhou se ohýbaly větve, vypadaly skoro nepozemsky. V jiné roční době byl snad park krásný; teď však byl duben a jeho nádhera prostě brala dech. Procházeli se po klikatých cestičkách mezi zástupy kimon a barevných papírových slunečníků. Zastavili se u prodavače sladkých tofu; plukovník koupil oběma po porci, kterou pak v chůzi jedli. Kolem nich pobíhaly rozesmáté děti, kterým rodiče nechali volnost, a míjeli mladé párky vedoucí se za ruce. Všude byly spousty Američanů.

„Tati, mohl bys mi říct něco o *zaibacu,*“ zeptal se Nicholas.

Plukovník si strčil do úst kousek tofu a přemýšlivě žvýkal.

„Dost toho už víš sám.“

„Vím, co to zaibacujsou," uznal Nicholas. „Čtyři největší průmyslové komplexy v Japonsku. Taky vím, že krátce po válce bylo mnoho vedoucích činitelů *zaibacu* souzeno jako váleční zločinci. A tomu nerozumím."

Procházeli pod stromem a plukovník se musel sklonit, aby se vyhnul větvím. Zdálo se, jako by se vznášeli mezi růžovými mraky, jako by moderní Tokio neexistovalo, snad jedině jako ilustrace k nějaké vědecko-fantastické povídce. Každý Orientálec, který by se tu v této době procházel, by to okamžitě pochopil; Japonsko bylo zemí symbolů, ze kterých čerpalo svoji sílu. A pro Japonce sotva existoval důležitější symbol než právě třešňové květy, které obvykle znamenaly znovuzrození, očištění, lásku a nepomíjející krásu – základní pojmy japonské tradice.

To vše se plukovníkovi honilo v hlavě, zatímco uvažoval, jak začít. „Odpověď není snadná," prohlásil nakonec, „jak už to v Japonsku chodí. Kořeny téhle věci totiž leží v japonské vojenské historii. Od začátku reforem Meidži v roce 1868 se Japonsko všemožně snažilo rozbít izolaci a feudalismus, hlavní znaky dvě stě let trvajícího šógunátu Tokugawů. Zároveň to ovšem znamenalo opustit tradice, které podle mnohých tvořily základ japonské síly."

Zahnuli doprava, po povlovném svahu směrem k jezírku.

Listovím pronikal křik dětí.

„Tahle nová politika," pokračoval plukovník, „nebo snad poevropštění, chceš-li, znamenala konec obrovského vlivu samurajů, kteří snad ze všech Japonců nejvíc lpěli na tradici. Začali je považovat za reakcionáře, protože se stavěli proti všemu, o co se reformy Meidži pokoušely. Určitě víš, že od roku 1582, kdy se stal šógunem Hidejoši Tojotomi, směli nosit dva meče jenom samurajové, a jen oni měli právo používat *katanu.* To vše se změnilo – zákon o vojenské službě nošení *katany* zakázal a tím, že vytvořil celonárodní armádu složenou z obyčejných lidí, v podstatě zlikvidoval třídní bariéru, která pomáhala samurajům udržovat jejich postavení od roku 792."

Chvíli mlčky kráčeli po břehu jezera, jehož chladná modř kontrastovala s růžovo-bílými květy. Po vodě se prohánějí malé plachetničky s vlajícími bílými plachtami.

„Samurajové se ovšem tak lehce nevzdali,“ pronesl plukovník.

Plachetnice na jezeře mu připomněly staré japonské tisky. „Většina z nich se snažila o odpor a když neuspěli, vytvořili společnosti. Hlavní z nich se jmenovala Genjóša – společnost temného oceánu – ale byly i jiné, třeba Kokurjúkai, Společnost černého draka. Tyto společnosti, které fungují dodnes, sdružují reakcionáře, kteří neochvějně věří v císařství a ve zvláštní poslání Japonska na asijském kontinentě.

Genjóša byla založena ve Fukuoce a dodnes tam má své ústředí; ostatně, tahle část Kjúšú leží nejblíž kontinentu, a proto nepřekvapí, že se tam Genjóša nejvíc angažuje.“

Nicholas si vzpomněl na mongolské invaze a na silné vlastenecké cítění, které musely vyvolat; to ho v myšlenkách přivedlo zpět k Sacugaiovi.

Poblíž vody objevili lavičku a posadili se. Na druhém břehu drželo nějaké dítě v ruce svazek barevných balónků a o kousek dál se nad korunami stromů zmítal ve větru papírový drak s namalovanou ohnivou saní.

„Když se jim nepodařilo otevřeně porazit reformy, rozhodli se členové Genjóši, že proces obnovy rozvrátí zevnitř. Byli velice chytří; bylo jim jasné, že zastánci Meidži, kteří prosazují industrializaci, budou potřebovat někoho, kdo zajistí hospodářský růst. Podle nich to mělo zahrnovat využívání a případné podmanění Číny.

Členové Genjóši, kteří pracovali v politickém aparátu nové japonské společnosti, se snažili získat spojence z řad vysokých vládních úředníků, především z generálního štábu, kde bylo reakcionářské smýšlení víceméně pravidlem.

V tom jim pomohly všeobecné volby v roce 1882. Genjóša se s úředníky dohodla následovně: za to, že se postará o jejich návrat do úřadu, musejí oni zajistit, že země zaujme tvrdě rozpínavý kurs. Za tím účelem Genjóša zorganizovala bojůvky a rozeslalaje po zemi; kdo odporoval, toho zmlátili, a volby se nakonec odbývaly ve strachu.“

Minuli je dva američtí důstojníci s rodinami; vykračovali si důležitě ve svých uniformách, jako by byli vítěznými dobyvateli a

také jimi byli. Možná věděli, kde jsou a co se kolem nich děje, ale rozhodně nic z toho nechápali.

„Společně s úspěchem téhle politiky a zdařilých japonských výbojů do Mandžuska a Šanghaje vypluly na povrch i konflikty zájmů japonských obchodníků v cizině. Pro Japonsko byl v té době rozhodující hospodářský růst a jeho rychlost byla nepředstavitelná. A v tomhle vřícím kotli se zrodily ty čtyři průmyslové komplexy, které dohromady tvoří *zaibacu.*“

„V tom případě měl Kansacu pravdu, když říkal, že ekonomika má za vtažení Japonska do války stejnou zodpovědnost jako vojáci,“ poznamenal Nicholas zamyšleně.

Plukovník přikývl. „Japonsko bylo ve světovém měřítku v mnoha ohledech zaostalou zemí – to bylo dílem Tokugawů. Na druhé straně Japonci lépe než kdo jiný chápali svou vlastní čistotu; dokonce se obávám, že je to jedna z věcí, které MacArthur přehlédl. Samozřejmě věděl o Japonsku dost, aby nechal císaře na pokoji, i když spousta lidí tropila povyk, aby ho pověsili jako válečného zločince. Víš, kromě toho, že po válce vycházel císař

Američanům vstříc, jak jen mohl, měl MacArthur na paměti taky, že sesadit ho by znamenalo vyvolat v Japonsku strašný zmatek. S touhle tradicí si netroufali něco začínat ani nejmocnější šógunové.

Přesto Američané od začátku rozšiřovali mýtus, že základní popud k japonskému válečnému dobrodružství vyšel z vojenských kruhů.“ Olízl si lepkavé prsty a vytáhl dýmku. „Nic nemůže být dál od pravdy. To členové *zaibacu* zahnali národ do kouta, odkud už neměl jiné hospodářské východisko než válku.“

‚A co japonský národ,“ podivil se Nicholas, „ten přece válku nechtěl.“

Plukovník si strčil nezapálenou dýmku do úst a zvedl oči k ševelícím větvím. „Naneštěstí má tenhle národ za sebou celou historii bezpodmínečné poslušnosti. To proto, že tu tak dlouho přetrvával feudalismus, slepá oddanost císaři, šógunovi a *dairnjóům.*

Mají to v krvi.“ Seděl vzpřímeně, s tváří natočenou k synovi, a jednou rukou si přidržoval dýmku v zubech. „Jednoho pak

nepřekvapí, že mírové hnutí před válkou bylo jen slabé. Dokonce sociálně demokratická strana, která při japonské invazi do Mandžuska dávala otevřeně najevo protiválečný postoj, ztratila při volbách ve dvaatřicátém spoustu hlasů. V té době jediný skutečný odpor proti japonské rozpínavosti představovala nepatrná komunistická strana, jenže neměla šanci: *zaibacu* a Genjóša dokázaly zmanipulovat ty správné lidi ve vládě i ve sdělovacích prostředcích, takže se válce zabránit ani nedalo.“

Zaslechli dupot běžících nohou a vzhlédli: nalevo od nich brali dva uniformovaní strážníci schody po třech, s rozpřaženýma rukama, aby udrželi rovnováhu. Lidé a děti se otáčeli; někdo vykřikl. Lodičky na jezeře vypadaly náhle opuštěně. Několik amerických důstojníků se po chvilce váhání rozběhlo za policisty;

Nicholas s otcem vstali a vydali se na cestu davem, shromážděným na levém břehu jezera.

Před nimi stálo několik třešní, jejichž bohaté listoví jim zabraňovalo zjistit, co se děje.

Aby se vyhnuli přeplněnému schodišti, zkrátili si cestu přes trávník; než dorazili, dav se pořádně rozrostl. Plukovník vzal Nicholase za ruku a razil si cestu strkajícím se davem. Teprve s příchodem dalších policejních sil se návštěvníci začali uklidňovat.

První řada stojících se poněkud rozestoupila a umožnila jim spatřit travnatou pláň ne nepodobnou lesní pasece. Tráva byla posypaná opadanými třešňovými květy, jako by vítala národního hrdinu. Nicholas zahlédl jakési vyšívané kimono; zpočátku mu připadalo šedé, avšak později, když jej nervózní dav zvědavců pošoupl kupředu, shledal, že je zdobeno tenkými černými a bílými čarami, které při pohledu z dálky splývaly. Výšivky byly bílé.

Davem se tlačili další policisté a lidé museli ustoupit; přitom

Nicholas spatřil klečící postavu, která se čelem dotýkala země poseté květy. Pravou ruku měla přitisknutou k tělu a tvář zahalenou do záhybů kimona. Před neznámým ležela malá lakovaná krabička z růžového dřeva a mosazi a dlouhý pruh bílého hedvábí. Plukovník chytil Nicholase za ramena a pravil: „To je Hanšičiro.“ Měl tím na mysli známého japonského básníka.

Nicholas se kroutil jako úhoř ve snaze získat lepší výhled. Mezi lesem stojících nohou si povšiml básníkova obličeje: měl

šedivé vlasy, širokou a plochou tvář s těžkými rysy a vráskami kolem úst. Oči měl zavřené. Nicholasovi došlo, že pruh látky ležící před ním není, jak se původně domníval, něčím zastíněn, ale plný skvrn. Pórovitým hedvábím protékala krev a vsakovala se do země u Hanšičirových nohou.

„Seppuku," usoudil plukovník. „Důstojný způsob smrti."

Nicholas stále přemýšlel o tom, jak neuvěřitelně klidná a spořádaná taková smrt je. Znal mnoho příběhů z války – tehdy se umíralo chaoticky a zdaleka ne elegantně. V tomhle případě přišla smrt vážně, důstojně jako běh času, a její poklid ještě víc rozčeřil okolní rozbouřenou hladinu.

„Jsi v pořádku, Nicholasi?" Plukovník mu položil ruku na rameno a starostlivě se na něj podíval.

Nicholas přikývl. „Myslím, že ano." Zvedl hlavu. „Ano, určitě.

Jen si připadám – tak divně, jako by toho bylo příliš moc najednou. Já – proč to udělal tady, v parku? Chtěl, aby to všichni viděli?"

„Aby to viděli a zapamatovali si to," přisvědčil plukovník.

Stoupali do kopce nad jezerem; Nicholas stále viděl nad sebou vznášejícího se draka, který plival oheň jakoby na odpor proti vzdušným proudům, které jím lomcovaly sem a tam.

„Byl to zahořklý muž, pevně svázaný s minulostí. S novým vývojem v Japonsku se nedokázal smířit." Minuli rozložitou Japonku tlačící velký černý kočárek, z něhož vykukovala rozesmátá, růžová dvojčata. „Hanšičiro byl geniální umělec a čestný muž. Chtěl tím vyjádřit svůj protest proti budoucnosti, která při současném kursu Japonsko čeká, a která je podle něj s to je zahubit." Proti nim sestupoval s kopce párek milenců – americký námořník s japonskou dívkou. Drželi se za ruce; když ji námořník objal a políbil na tvář, zahihňala se a odvrátila hlavu. Vlasy jí vlály ve větru a vlnily se jako tělo létající saně.

„Je mnoho takových, jako Hanšičiro," usoudil Nicholas.

„Nenarodil se Sacugai náhodou ve Fukuoce?"

Plukovník vrhl na svého syna přemýšlivý pohled. Zastavil se a hrábl do kapsy saka; vytáhl pytlík s tabákem a nacpal si dýmku.

Nicholas, s očima upřenýma na draka poletujícího nad korunami třešní, pokračoval: „Přečetl jsem si ústavu, tati. Vím, že je to částečně i tvoje práce. Není v japonském duchu, ale je velmi demokratická – mnohem víc, než současná vládní politika. Politicky se Japonsko přesunulo hodně doprava, *zaibacu* zůstaly nedotčené a většina předválečných úředníků sedí dál na svých místech. To nechápu.“

Plukovník se otočil zády k větru a škrtl zapalovačem; několikrát z dýmky zatáhl, aby se plamen rozhořel, a pak s téměř úlevným vydechnutím zapalovač zhasil. „Než ti na to odpovím, chci vědět, co teď cítíš. Dotýká se tě nějak osobně, že je Hanšičiro mrtev? Nebo to, že jsi viděl člověka vzít si život?“

„Nevím. Opravdu nevím.“ Položil ruku na černé železné zábradlí a vychutnával chladivý dotek kovu. „Nemám pocit, že by to na mě nějak zapůsobilo, alespoň zatím. Je to spíš jako film. Neznal jsem ho, ani jeho díla; možná je mi smutno, i když nevím proč. Udělal jen to, co chtěl udělat.“

Plukovník zatáhl z dýmky a přemýšlel o slovech svého potomka. Co vlastně čekal? Pláč, hysterii? Netěšil se na to, až o tom po návratu domů bude vyprávět Ceong, která poezii starého pána prostě zbožňovala. Nebylo by spravedlivé, aby předpokládal, že se Hanšičirova smrt dotkne Nicholase stejně hluboce jako jeho samého; Nicholas byl už z jiné generace a měl i jiné zkušenosti, ačkoli zatím ještě postrádal onen smysl pro význam dějin, jakým vládla Ceong i plukovník. A ovšem, viděl věci z jiného úhlu. Na okamžik si vzpomněl na Sacugaie; bylo toho jen velmi málo, co

Nicholasovi ušlo. Bude teď na něj muset dávat větší pozor.

„Přestože se Američané snažili svalit veškerou vinu za válku na armádu,“ navázal plukovník na přerušený rozhovor, „hned po válce proběhla velká čistka mezi členy *zaibacu.* Samozřejmě, že v té době se spálily spousty materiálů a jiné byly zfalšovány, takže mnoho vysoko postavených činitelů proklouzlo. Jiní ne, a ti byli odsouzeni za válečné zločiny.“ Zamířili k východní bráně, u které stálo jejich auto.

„Američané sem přišli s nejlepšími úmysly.“ Plukovník vyfoukl kouř. „Vzpomínám si, jak jsme dokončili návrh nové ústavy a hodili ji na hlavu premiéroví jako další atomovou bombu.

Doslova je to porazilo. Nebyla to japonská ústava; její duch byl dokonale západní. A o to právě MacArthurovi šlo: odříznout Japonsko od jeho feudální minulosti, kterou považoval za velice nebezpečnou. Základním mottem ústavy bylo, zbavit císaře moci a dát ji do rukou japonského lidu s tím, že císař zůstane jakýmsi státním symbolem.“

„A co se stalo pak?“ zajímal se Nicholas.

„Roku 1947 Washington – s MacArthurovou pomocí – obrátil o sto osmdesát stupňů. Některá práva byla zrušena, stejně jako jisté rozsudky nad válečnými zločinci, a vůdcové *zaibacu* se znovu dostali k moci.“

„To zní, jako by byli sami proti sobě.“

„Jen když se na to díváš z čistě japonského hlediska,“ upozornil plukovník. „Víš, Amerika se zoufale bojí mezinárodního komunismu a dělá všechno pro to, aby zabránila jeho šíření. Vezmi si, jak pomáhali Frankovi ve Španělsku nebo Cankajškovi tady v Asii. Američané se domnívají, že fašismus je jejich nejlepší zbraní proti komunistům.“

„V tom případě ovšem Američané tím, že rehabilitovali *zaibacu,* popřeli svoji vlastní ústavu.“

Plukovník mlčky přikývl. Najednou měl pocit, že k bráně parku nedojde, jako by to byl cíl tajemné cesty napříč kontinentem, k jehož dosažení mu už nezbývá sil. „Posaďme se na chvilku,“ navrhl. Přelezli zábradlíčko a usadili se do trávy. Do plukovníka se dala zima; zkřížil tedy ruce na prsou, aby se zahřál. Po obloze se míhaly malé, načechrané mráčky, a vrhaly na zem stíny tančící mezi travou jako probuzení duchové; větve třešní šuměly ve větru a přes louku k nim doléhal štěkot psů. Kolem přelétl hnědobílý motýl, bezstarostný tanečník hledající partnerku. Celý den připadal plukovníkovi jako vystřižený z haiku, dokonalý a tragický, až se člověku zalévají oči slzami. Proč jsou haiku většinou tak smutné, přemítal.

Plukovník se během svého života setkal se smrtí nesčetněkrát: umírali lidé, které znal, i ti, které předtím nikdy neviděl. Po čase si tak člověk vytvoří štít, od něhož se podobné osobní tragédie odrážejí jak pingpongové míčky, a jedině tak je možné se vyhnout

šílenství. Aspoň do té doby, než začne být smrt stejně neskutečná jako představení pantomimy, a člověk o ní přestane přemýšlet.

Básníkova smrt v parku uprostřed krásného jarního dne, za přítomnosti dětí, dědiců japonské kultury – to bylo něco jiného.

Plukovník si připadal vyčerpaný jako Cézar vracející se do Říma z náruče Kleopatry, z věčného léta do březnové zimy. Vzpomněl si na proroctví orla, který kroužil kolem Cézarovy sochy, a zdálo se mu, že tato smrt, jíž byl svědkem, je také svým způsobem prorocká. Význam tohoto proroctví však nedokázal vytušit.

„Není ti dobře?“ zeptal se Nicholas a zlehka se dotkl jeho ramene.

„Cože?“ Plukovník se probíral ze zasnění. „Ale ne. To je v pořádku, Nicholasi. Jen klid. Přemýšlel jsem, jak sdělit tu smutnou zprávu tvé matce. Určitěji to hrozně rozruší.“ Opět se odmlčel; sledoval přitom růžovo-bílé květy kolem a zanedlouho se uklidnil.

„Tati, rád bych se tě na něco zeptal.“

Plukovníka napadlo, že třeba nastává chvíle, které se tolik obával, avšak tón Nicholasova hlasu ho nenechal na pochybách, že jeho syn se na tuto otázku dlouho připravoval. „Na copak?“

„Patří Sacugai ke Genjóše?“

„Proč se ptáš?“

„Přijde mi to jako logická otázka. Sacugai je vedoucí činitel *zaibacu,* je to zarytý reakcionář a narodil se ve Fukuoce.“ Obrátil tvář k otci. „Spíš by mě překvapilo, kdyby k ní nepatřil. Co jiného by mu umožnilo, aby se po čistkách v sedmačtyřicátém vrátil k moci?“

„Aha,“ na to plukovník. „Hm. To je skutečně logický předpoklad. Máš dobrý pozorovací talent.“ Zamyslel se. Nalevo od nich vylétlo ze stromů několik kulíků a zamířil na západ, směrem ke slunci.

O kus dál nějaké neviditelné ruce stahovaly draka s oblohy;

den pomalu končil. „Genjóšu,“ začal plukovník, „založil jistý Hiraoka Kotaró. Jeho nejspolehlivějším pobočníkem byl Munisai

Šókan, jehož synem je Sacugai.“

Po chvilce ticha mlčení se Nicholas otázal: „Takže je tomu tak?“ Plukovník přikývl; myslel už na něco jiného. „Víš, proč dal Sacugai svému synovi jméno Saigó?“

„Ne.“

„Vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že Genjóša se od začátku rozhodla pracovat uvnitř zemského politického systému?“

„Ano.“

„No, nic jiného jim v podstatě nezbylo. Zákon o vojenské službě rozdělil oligarchii Meidži na tři části. Jednu z nich vedl člověk jménem Saigó, vůdce ultrakonzervativních samurajů. Roku 1877 se Saigó spolu se třiceti tisíci samuraji střetl v bitvě s vládní armádou; ta měla pušky a děla a bez problému porazila samuraje na hlavu.“

„Jasně,“ vykřikl Nicholas. „Sacumovo povstání! Předtím mě nikdy nenapadlo vidět mezi těmi jmény nějakou spojitost.“ Utrhl stéblo trávy. „To bylo poslední povstání samurajů, že?“

„Ano, poslední.“ Plukovník vstal; konečně měl pocit, že dokáže čelit světu a posmutnělé tváři Čeong. Její smutek prostě nedovedl přenést přes srdce.

Prošli parkovou bránou; na obloze za nimi se už nevznášel žádný drak a slunce se ztrácelo v rudém oparu, který se rozléval po nebi jako kapka krve na pijáku.

Tu noc se jim oběma zdálo o Hanšičirově smrti, i když každému v jiném smyslu.

TŘETÍ KRUH

KNIHA VODY

NEW YORK A WEST BAY BRIDGE,

LETOŠNÍ LÉTO

Šedivé betonové budovy Manhattanu se leskly v červencovém slunci. Nicholas cítil, jak mu horko proniká tenkými podrážkami bot a znepříjemňuje mu tak chůzi.

Stál na chodníku na Sedmé avenue kousek od modernistické markýzy Madison Square Garden a rozsáhlého komplexu budov tvořícího Penn Station. Podíval se na ten zvláštní architektonický výtvor a pomyslel si, jak rychle zastaral. Naproti němu se tyčilo průčelí hotelu Statler Hilton a o blok dále odporný skleněný a plastikový portál McDonalda.

Roztržitě sledoval valící se vlny oceli zosobňované osobními a nákladními auty a přemýšlel o zprávě, kterou mu Vincent včera v noci zatelefonoval. Byla to těžká rána: Terryho a Eileen někdo zavraždil. *Zdálo* se to skoro nepředstavitelné – žádný vetřelec nemohl do Terryho bytu vniknout, aniž by se o tom Terry dověděl; překvapení nepadalo v úvahu. Jak k tomu tedy došlo?

Vincent byl nezvykle tajnůstkářský; mluvil jako tělo bez duše a když se z něj Nicholas snažil vytáhnout podrobnosti, jen zopakoval přání, aby Nicholas zítra odjel prvním ranním vlakem do města a počkal před Penn Station na Sedmé.

Žhavý sluneční kotouč, trůnící uprostřed bezmračné oblohy, rozpaloval ulice doběla a Nicholasovi se lepila košile na tělo. Prohrábl si vlasy a zalitoval, že si je na léto nenechal ostříhat víc nakrátko. Na semaforech svítila červená a horkem ztěžklý vzduch visel nad vozovkou jako nehybná, těžká opona.

Nicholas věděl od Vincenta, že Vincent sám nedorazí, a že místo něj přijde nějaký detektiv poručík Croaker – Dsw Croaker, pokud se dobře pamatuje. Vzpomněl si, že mu to jméno něco říká, a vytanul mu na mysli článek v *The New York Times,* jejichž četba byla jednou z mála jeho činností v době nekonečného volna. Šlo o

nějaký případ, který se odehrál začátkem roku – ano, to Didionovic děvče. Všechny noviny, včetně normálně usedlých

Timesů, to tehdy pořádně rozmázly – snad proto, že se ta věc stala v Actiu, nejluxusnějším činžovním domě na Páté avenue.

Croaker byl pověřen vyšetřováním a na Nicholase zapůsobil dojmem něčího mazánka: sdělovací prostředky, a zvláště večerní zprávy v televizi, na něm mohly oči nechat.

Znovu naskočila zelená a proud aut, v němž jasně dominovaly žluté taxíky, se dal do trhaného pohybu. Z nastalého zmatku se znenadání vynořila černá limuzína s kouřovými skly, které zabraňovaly zjistit, kdo sedí uvnitř. Tiše zastavila u chodníku a když se otevřely zadní dveře, Nicholas zahlédl vzadu na sedadle pohyb. Někdo se vyklonil a kývl na něj. „Prosím, nastupte si, pane Linneare."

Zatímco váhal, nehlučně se otevřely i přední dveře a podsaditý muž v tmavomodrém obleku s vlasy na ježka, který z nich vystoupil, ho vstrčil do auta. Pak obě dveře s jemným klapnutím zapadly a limuzína vyrazila doprostřed dopravní zácpy.

Uvnitř bylo více prostoru, než na kolik je člověk u aut zvyklý, a vládlo tam hrobové ticho. Město kolem nich ubíhalo, jako by bylo jen zachycené na filmovém pásu; jediné, co kazilo dokonalost tohoto dojmu, byla setrvačnost při zrychlování a zpomalování. Potahy byly z šedivého sametu a evidentně dělané na zakázku; nic takového byste v obchodě s auty nenašli. Přítmí a chládek ve voze připomínaly spíše nějaký exkluzivní bar; i vibrace silného osmiválce byly cítit jen minimálně.

V autě seděli tři muži: řidič, vedle něj onen chlápek v tmavomodrém obleku a na zadním sedadle jakási nezřetelná postava, která nyní Nicholase upřeně sledovala. Byl to muž, hodně vysoký a rozložitý, oblečený do dokonalého lněného obleku. Nicholas si všiml, že pod šaty neznámého se neskrývá žádné sádlo: celá jeho obrovská postava byla tvořena jen kostmi a svalstvem. Měl velkou hlavu s trochu vystouplou spodní čelistí, což mu dodávalo agresivního vzezření, zdůrazněného nízkým čelem a nakrátko ostřihanými kovově šedými vlasy. Úzké tváře měl podobané jako od neštovic a jeho modré oči jako kusy mramoru hleděly zpod hustého černého obočí. Nicholase napadlo,

že mozek za touto tváří musel přijmout hodně nepříjemných rozhodnutí – a všechny se mu vyplatily; nebylo by špatné obsadit ho do filmu, do role generála.

„Dáte si něco k pití?“ To promluvil muž vedle něj, ale pohnul se přitom strážce v tmavomodrém obleku, který přehodil ruku přes opěradlo – těžko říct, zda to měla být nevyslovená výhrůžka.

Nicholas přemýšlel o tom, co asi poručíka Croakera zdrželo.

„Dal bych si bacardi s citrónem, jestli můžu.“ Muž v modrém na ta slova otevřel malá dvířka v předním sedadle a Nicholas zaslechl jemné cinkání ledu o sklo. Zachovával klid, ačkoli neměl tušení, kdo ti lidé jsou. Rozhodl se, že nechá mluvit muže vedle sebe: čím déle ho nechá, tím dříve se dozví, o co jde.

„Nevypadáte moc jako na fotografiích,“ utrousil neznámý téměř znechuceně.

Když se muž v modrém natahoval pro láhev, Nicholas v jeho podpaží zahlédl pažbu revolveru v semišovém pouzdře. Obrátil pohled na město venku, které se zdálo být vzdálené tisíce mil.

„Na tom není nic divného,“ prohodil. „Pokud se pamatuju, nikdy mi neudělali dobrou fotku.“

„Máte tu pití,“ upozornil ho modrý oblek.

Ve chvíli, kdy Nicholas prostrčil ruku otevřenou přepážkou, poznal z nepatrných změn v chování druhého, co ho čeká. Bylo zvláštní, že dopustil, aby k tomu došlo; sotva natáhl ruku za přepážku, muž na předním sedadle ucukl se sklenkou a uchopil jej volnou rukou za zápěstí. Byl to velice rychlý pohyb, i když Nicholasovi připadal pomalý a neohrabaný; kdyby chtěl, mohl by jej odrazit hned několika způsoby. Místo toho pasivně sledoval, jak mu ten druhý svírá ruku a snaží se mu ji zkroutit; muž na předním sedadle se zadíval na ztvrdlou hranu Nicholasovy dlaně, zvedl oči, pokývl směrem k osobě na zadním sedadle a podal

Nicholasovi skleničku.

Nicholas s chutí usrkl bacardi s citrónem a když polkl, zeptal se: „Tak co – spokojen?“

„Co se týče vaší totožnosti, ano,“ odtušil muž vedle něj.

„Víte o mně víc než já o vás,“ poznamenal Nicholas.

Neznámý pokrčil rameny. „Tak je to jedině správně.“

„Podle vás.“ Nikdo neměl sluneční ani jiné brýle a nikdo nekouřil.

„To je taky jediné, co tady rozhoduje, pane Linneare.“

„Nebude vám vadit, když si zapálím?“ Zamířil pravicí ke kapse u kalhot; v temže okamžiku ruka muže v modrém ztuhla uprostřed pohybu. Zavrtěl hlavou.

„Nic takového udělat nechcete, pane Linneare,“ pravil neznámý na zadním sedadle. „Přestal jste kouřit víc než před půl rokem.“ Odfrkl si. „A dobře jste udělal. Ten černý tabák je pěkné svinstvo.“

Na Nicholase zapůsobilo, co všechno o něm vědí; ať je ten chlap kdokoli, není to žádný amatér.

„Jestlipak víte, pane Linneare, že velké nahromadění tabákového kouře ničí chuťové buňky?“ Přikývl, jako by tím chtěl dodat svému prohlášení váhu. „Je to tak. Zprávu o tom sepsal jeden tým na univerzitě v Severní Karolíně.“ Usmál se. „Ironie, co?

Ta univerzita stojí přímo uprostřed tabákových plantáží.“

„Nikdy jsem o té zprávě neslyšel,“ namítl Nicholas.

„Samozřejmě že ne. Její výsledky jsou zatím tajné. Hodláme je zveřejnit u příležitosti výroční schůze producentů tabáku v Dallasu v říjnu.“

„Zřejmě o té zprávě víte hodně.“

„Aby ne,“ zasmál se neznámý. „Ty výzkumy jsem platil já.“

Odvrátil se a hlava mu na okamžik klesla.

„Kolik toho o mně vlastně víte?“ chtěl vědět Nicholas. Teď si byl už téměř jistý; tvář jeho společníka mu připadala známá, nebo aspoň některé její rysy.

Muž se otočil a vrhl po něm chladný pohled. „Dost na to, abych měl zájem promluvit si s vámi osobně.“

Poslední kamínek mozaiky zapadl. „Napřed jsem vás nemohl poznat,“ přiznal Nicholas. „Nikdy jsem vás neviděl bez vousů.“

Muž se ušklíbl a podrbal se na vyholené bradě. „Pravda, je tu jistý rozdíl.“ Znenadání se mu z tváře vytratila vřelost; obličej nyní vypadal jako vysekaný ze žuly. „Co chcete od mé dcery, pane Linneare?“ Jeho hlas zněl jako práskání biče. Nicholas

uvažoval, jaké to asi muselo být, dospívat pod vedením takového člověka, a vůbec Justine nezáviděl.

„Co tak chce obvykle muž od ženy?“ odpověděl otázkou. „Nic víc, pane Tomkine.“

Koutkem oka zahlédl pohyb muže v tmavomodrém obleku a uvolnil se: ještě nepřišel pravý čas. Strážcovy obrovité ruce se mu zaťaly do košile a pití ze sklenky mu vyšplíchlo na kalhoty.

Nicholas odhadoval, že tenhle chlapík by klidně dokázal stěhovat piána. Tomkin se k němu naklonil. „To nebylo moc chytré,“

poznamenal; tón jeho hlasu se změnil jako barva chameleónovy kůže – teď byl ocelový, jen lehce zabalený do sametu. „Každopádně, Justine není jen tak nějaká žena. Je to má dcera.“

„Chrise v San Franciscu jste zpracovával taky tak?“ zeptal se

Nicholas.

Tomkin strnul a několik vteřin setrval bez hnutí; pak, aniž by se otočil, pokynul muži v modrém, aby uvolnil sevření. Strážce se bez ohlédnutí uvelebil na předním sedadle a zavřel přepážku.

„Takhle to tedy je,“ broukl Tomkin, když osaměli. „Zajímavé.“

Pozorně si Nicholase měřil. „Moje dcera vás musí milovat.“ Jeho hlas náhle zkysl. „Buď, anebo jste zatraceně dobrej podvodník.

Od té doby, co jsem ji přivezl zpátky, nestrávila s žádným mužem víc než dvě hodiny. Pro děvče v jejím věku je to dost dlouhá doba.“ Po chvilce dodal: „Má problémy.“

„Všichni máme problémy, pane Tomkine,“ odtušil Nicholas.

„I vy.“ Sotva to vyřkl, zalitoval, že vůbec otvíral ústa; způsobil to jeho vztek, a to nebyl dobrý rádce.

Tomkin se opřel o čalounění a po očku pohlédl na Nicholase.

„Jste divný člověk. A že mám sakra hodně co do činění s Japonci, dokonce tam tak třikrát, čtyřikrát za rok letím. S nikým jako vy jsem se ještě nesetkal.“

„To zní jako kompliment.“

Tomkin pokrčil rameny. „Berte to jak libo.“ Předklonil se, stiskl skryté perko a na jeho straně sedadla se objevil malý stolek, lampička a malá zásuvka za ní. Tomkin hrábl dovnitř a vytáhl list

papíru přeložený po šířce. Podal jej NicholaSovi. „Podívejte se," vyzval ho. „Co tomu říkáte?"

Byl to list velice jemného rýžového papíru; Nicholas jej opatrně rozložil a spatřil symbol vyvedený černou tuší: devět malých diamantů obklopujících velký kruh jako oběžnice Slunce. Uvnitř kruhu byl japonský znak pro *komusa,* jakousi obdobu poustevníka.

„No," vybízel Tomkin. „Víte, co to je?"

„Povězte mi, jak jste k tomu přišel." Nicholas vzhlédl od papíru a v chladných modrých očích svého společníka spatřil špatně utajovanou nervozitu.

„Přišlo to v pytli." Když si všiml, že se na něj Nicholas nechápavě dívá, neochotně začal vysvětlovat: „V pytli s japonskou poštou. Každá naše zahraniční pobočka tyhle pytle používá na důležité zprávy, v případě, že telefon se nehodí… Napřed jsem si myslel, že je to nějaký vtip, ale teď…" Pokrčil rameny. „Řekněte mi, co to je."

„„Je to znak," pravil Nicholas prostě. Podal papír Tomkinovi, ten si jej však nevzal, a Nicholas ho musel položit na stolek.

„Znak *rjú* – školy nindžů." Zhluboka se nadechl a pečlivě vážil slova; než ovšem stačil cokoli dodat, Tomkin zabušil na skleněnou přepážku. Modrý oblek otočil hlavu a přepážka se otevřela.

„Franku, teď pojedeme ke věži."

„Ale pane Tomkine…"

„Už jsem řekl, Franku."

Frank přikývl a zavřel přepážku. Nicholas viděl, jak mluví s řidičem, a na příštím nároží se limuzína obrátila směrem na východ. Na jižní Park Avenue se dali na sever.

Tomkin na zadním sedadle skládal list rýžového papíru, jako by to byla nějaká náhle oživlá šelma.

Když detektiv poručík Croaker toho rána vycházel z kanceláře kapitána Finnigana, nebylo mu do zpěvu; po pravdě řečeno jen tak tak zadržoval výbuch vzteku. Dlouhými ráznými kroky měřil chodbu osvětlenou zářivkami a zaplněnou zástupy policistů.

„Hej, Lewe, počkej, mám ti –“ Croaker seržanta minul bez povšimnutí a ten se s pokrčením ramen otočil. Když byl Croaker v takovém rozpoložení – a nestávalo se to zřídka – bylo lepší neplést se mu pod nohy.

Ve své kanceláři za matovou skleněnou stěnou Croaker ze všeho nejdřív praštil do laminované desky svého psacího stolu.

Už mnohokrát se ho pokoušel propálit cigaretou, ovšem neúspěšně. To je ta moderní věda.

Ztěžka dopadl do svého otočného křesla a upřeně se zahleděl na bílou skleněnou plochu před sebou; jako na filmovém plátně na ní viděl Finniganův oteklý obličej a vodnaté modré oči, které na něj pitomě mžouraly. „Chci, abyste si to jednou provždy zapamatoval, Croakere,“ povídal kapitán. „Případ Didionová je uzavřen.“ Zvedl své sádelnaté ruce, jako by se jimi chtěl bránit proti Croakerovým očekávaným protestům. „Vím, vím, sám jsem vás na to nasadil. Jenže tenkrát jsem si myslel, že to půjde rychle, a všichni včetně starosty mi sem žhavili dráty, abych už konečně někoho zatkl. Pak se do toho vložil tisk a víte, co ti pisálkové dovedou.“ Položil ruce na stůl a Croaker si pomyslel, že vypadají jako kančí kýty – jen je strčit do trouby. „Ty lidi, co bydlí v Actiu, znáte stejně dobře jako já. Takoví jako Cardin nebo Calvin Klein nemají moc rádi, když se něco podobného stane v jejich baráku, a tak taky přitlačili.“

Croaker zavřel oči a pomálu počítal – jednadvacet, dvaadvacet, tak, jak to dělával, když ještě jako dítě hrával na ulicích fotbal. Nebýt toho, dal by Finniganovi jednu pořádnou pěstí do nosu. Když oči znovu otevřel, spatřil kapitána pohodlně rozvaleného v křesle, s rukama složenýma na pupku. Croaker uvažoval, kolik panáků do sebe jeho šéf od rána nalil. Bezmyšlenkovitě pohlédl směrem k pravé dolní zásuvce, kde si kapitán schovával lahve, aby je měl pěkně po ruce. Pak svůj pohled znovu zaměřil na Finniganovu zarudlou tvář prokvetlou žilkami; kapitánovy oči vypadaly ve slabém ranním světle ještě bezvýraznější. Venku za okny se tyčily věžáky dolního Manhattanu jako černí obři.

„O tom tlaku vím, kapitáne.“ Snažil se, aby mu nebylo na hlase nic znát. „Musel jsem se s ním vyrovnávat od chvíle, kdy jsem

před deseti lety nastoupil. Jenom nechápu, co má znamenat, že jste to takhle znenadání dal k ledu.“

„Nikam to nevedlo,“ prohlásil Finnigan klidně. „Tak jsem to stopnul, to je všechno.“

„Kecy! Víte sám dobře, že –“

„Tak s tímhle na mě nechoďte, poručíku.“ Finniganovi se zablesklo v očích a na vyčnívajícím spodním rtu se mu objevily sliny. „Na vaše divadýlko nemám náladu.“ Naklonil se dopředu a jeho očka teď vypadala potměšile, ironicky a dokonce krutě.

„Možná jste jedna ruka s novináři. Nic proti tomu, poslouží to celému oddělení, protože veřejnost vás bere. Jenže si nemyslete, že vám to dává nějaká extra práva!“ Ukázal palcem přes rameno na městské ulice. „Já vám vidím až do žaludku a ne že by se mi to zamlouvalo. Vám se ta popularita líbí, jste do ní blázen – no, to bych ještě snesl, ale co vám neprojde je to, že se mnou jednáte, jako bych byl nějaký dement nebo morální zrůda.“ Výraz

Croakerova obličeje ho vyprovokoval ještě víc. „Jo, přesně tak morální zrůda. Jste u policie dost dlouho, abyste věděl, proč se musí tu a tam nějaké vyšetřování típnout. Někdo nahoře o to

.požádá‘. Jasný? Teď jsem vám to dal po lopatě.“ Tvář už měl celou rudou a laloky kolem úst se mu chvěly. „Věřte mi, že jsem se vás chtěl už mockrát zbavit, nechat vás přeložit někam jinam, jenže vás potřebuju. Dokážete mi zaručit aspoň pár pochval od starosty za rok, když už nic jinýho, a to se mi líbí – dají mi to do posudku.“ Vstal a opřel se rukama o stůl, až mu zbělely klouby.

„Ale nečekejte, že vás ještě někdy nechám hrát si na hrdinu, jako tenkrát s tím Lymanem. Případ byl oficiálně uzavřený a vy jste se v tom stejně šťoural. Nakonec jsem kvůli vám málem vypadal jako blbec a jen tak tak, že se o tom nedověděl komisař.“

Zvedl prst, který připomínal klobásu, a zatřepal jím směrem ke

Croakerovi. „Vezměte si teď tu dvojnásobnou vraždu Tanaka –

Okurová a ne abych se dozvěděl, že jste to zase hodil na krk chlapcům z okrsku jako minule.“

Odchrchlal si a utřel si ústa kapesníkem. „Copak? Máte snad něco proti šikmovokejm? Ne? Tak se do toho dejte a buďte rád, že máte vůbec co dělat.“

Croaker zamířil ke dveřím. Když se dotkl kliky. Finnigan za ním zavolal: „Jo a poručíku, víte snad, jak to tady chodil Tak po mně příště nechtějte, abych vám vysvětloval pravidla hry jako nějakému cucákovi, co ještě včera šlapal chodníky.“

Právě v ten okamžik se Croaker rozhodl, že bude ve vyšetřování případu Didionové pokračovat, i když na to bude úplně sám.

V kanceláři nemůže nikomu věřit; jestliže bude potřebovat jejich pomoc – jako že bude – nezbyde mu, než svůj záměr nějak zamaskovat. Podíval se napřed na hodinky a pak na vystydlé zbytky kávy v plastikovém kelímku. Na schůzku s Linnearem přijde pozdě; to ho však nijak zvlášť nevzrušovalo. Měl pořád plnou hlavu Didionové. Finnigan měl v jedné věci pravdu – totiž, že zatím opravdu nic nenašel. Ačkoli, ne tak docela; jak se ukázalo, to děvče mělo dost přátel, a teď byl jednomu z nich na stopě.

Držka Matty ho trochu nasměroval, ovšem Croaker potřeboval jméno a adresu, něco konkrétního, protože jinak mu to nebude k ničemu. Právě na to teď čekal a proto ho náhlé odvolání z případu tak zasáhlo. Nemělo smysl Finniganovi říkat, že něco má aspoň ne hned teď. Mohl by klidně mluvit do dubu. Ostatně proto si také Croaker nechával všechno, co se týkalo jeho případů, pro sebe, a tím také dobýval Finniganovi veřejné pochvaly.

O tom ani Finnigan nepochyboval, ačkoli by se mohl starat víc o výsledky než o způsob, jakým jich bylo dosaženo. Bude mi vyčítat, že se honím za popularitou, zavrčel Croaker a otočil se v křesle. Sám se nemusí starat o nic jiného, než jestli má v šuplíku dost whisky. Croaker zaklel a vstal; bylo na čase se sejít s Linnearem.

Přibližně v tutéž dobu pracoval Vincent v pitevně. Když včera pozdě v noci přivezli těla Terryho a Eileen, nebyl samozřejmě ve službě, ale hned ho zavolali – Tallas dal najevo soudnost a rozhodl, že by ho měli uvědomit. Díky tomu dorazil právě včas, aby zaslechl závěr hádky mezi dvěma hlídkaři z okrsku, které k nálezu zavolali, a detektivem, který je sprdával na tři doby.

Vincenta nezajímal rámus, který tropili; především si chtěl být stoprocentně jistý. Třeba došlo k omylu – nějaký instruktor z *dódžó* mohl být v Terryho bytě, nebo… Bohužel, byli to Terry a Eileen, a oba mrtví. Tehdy si vzpomněl na onen podivný telefonát, kdy se na druhém konci nikdo neozval. Třeba mu volal Terry…

Smutně se odvrátil: teď už na tom nezáleželo.

Odložil jejich pitvu na ráno, zajistil, aby všechny jejich šaty a osobní věci byly pečlivě uloženy do igelitových pytlů a označeny, a odebral se domů, aby strávil bezesnou noc. Jeho život dosáhl bodu, kdy jediné místo, kde byl spokojený, byla márnice.

Mohl tam pracovat, logicky uvažovat a řešit problémy, klestit si cestu mezi hromadami zmrzačených těl. Někdy to mělo význam a jeho zpráva vedla přímo k zadržení pachatele; jindy byl jedinou útěchou truchlících pozůstalých.

Leželi tu jako němé monolity popsané neznámým písmem a čekali na něj – na archeologa – aby rozluštil jejich tajemné poselství. Jeho práce tady v mrtvém domě, jak tomu říkali lékaři, ho uspokojovala; ostatně přezdívka „mrtvý dům“ moc neseděla, protože tu každý den on i jeho kolegové přímo kypěli životem a pracovní aktivitou ve snaze vyrvat smrti její tajemství: rozřezávali ji na kousky, sledovali ji pod mikroskopy a zbavovali ji mystického závoje kousek po kousku, až se nakonec rozplynula i její děsivost. A co může být pro živé důležitější?

Toho rána stál Vincent ve střední místnosti, zády k řadám dvířek z nerez oceli. Na vozíku u zdi ležel černoch, nahý a studený, s hlavou zvrácenou v nepřirozeném úhlu. Vincent hleděl na létací dveře vedoucí do pitevny: věděl, že za nimi na něj čeká jeho přítel, Terry Tanaka, a po něm přijde na řadu Eileen. Poprvé od svého příchodu do ústavu přemýšlel o tom, jestli skutečně chce ty dveře otevřít. Zčistajasna se mu zdálo, že tato úmrtí byla jakousi poslední kapkou, a cítil, jak se hluboko ve svém nitru mění. Věděl, že se chce vrátit do Japonska, jenže zároveň mu bylo jasné, že to nejde – jako by se na Západě, v New Yorku, nakazil nějakou strašnou chorobou, která ho změnila zvenčí i zevnitř, a kulturní šok by ho mohl zabít.

Přesto si zřejmě uvědomoval, že jedinou jeho záchranou je pokračovat v práci. Smrt mu vyvstávala před očima jako pevná

zeď, příliš vysoká na to, aby ji dokázal přelézt; musí tu zeď buď zbourat, nebo se zblázní, a jediná možnost zbourání zdi se nacházela v jasně osvětlené, čisté místnosti za létacími dveřmi.

Tam může smrt v klidu pitvat, rozebírat zeď cihlu po cihle, až nakonec pochopí, co se vlastně jeho přátelům stalo. Zoufale to potřeboval vědět.

Vincent se oklepal, rozrazil dveře a pustil se do práce. Japonsko se rozplynulo jako sen.

Dole na Padesáté limuzína vybočila z proudu aut a tiše zastavila u chodníku. Frank vystoupil první a otevřel jim dveře.

Nacházeli se pod ocelovou konstrukcí budovy, která byla už ze tři čtvrtin dokončená; stála dost daleko od silnice, za vytrhaným chodníkem, který měl být nahrazen cihlově červenými dlaždicemi; místo nich tu však pohodlí chodců sloužila jen pěšinka z prken. Na jižním konci parcely stála obrovská betonárka a vedle ní jeřáb, právě přenášející jakési nosníky.

Část průčelí z lesklého kamene už byla osazena; některé kameny ještě nesly stopy křídou nakreslených značek. Na jedné straně budovy byla však stále ještě vidět ocelová kostra, jako průhledný zámotek, ve kterém se brzy začne líhnout imágo.

Prošli po dřevěném chodníčku; na rumišti před nimi několik mužů s vystouplými svaly a zpocenými tvářemi prohánělo sbíječky jako parta zatvrzelých zubařů.

Ocitli se v zastřešeném průchodu; vzduch byl plný prachu, který jim vnikal do plic a pokrýval jim hlavy a ramena jako lupy.

Přistoupil k nim muž s úzkým obličejem a v jasně žluté přilbě, na níž byl modrými písmeny vyveden nápis „Lubin Bros.“. Když poznal Tomkina, zeširoka se usmál a napřáhl ruku. Zavedl je do maringotky, která sloužila jako kancelář stavebního dozoru.

Tomkin ho stručně představil jako Abe Russa, stavbyvedoucího. Russo si potřásl rukama s Nicholasem, rozdal jim přilby a vyvedl je z maringotky. Následovali Franka dovnitř budovy, přes rozlehlé atrium a chodbou osvětlenou žárovkami, kde jim do nozder vnikal pach vlhkého betonu.

Na stěnách výtahu ještě visely olivově zelené rohože. Vyjeli do posledního patra, kde se jich ujal muž stejně široký v ramenou jako Frank, jen o něco menší, a vydali se na konec chodby.

Strop, stejně jako zdi, byl pokryt drsnou tmavomodrou látkou, která připomínala surové hedvábí. Venkovní zeď po jejich pravé straně byla prosklená od výše prsou nahoru, či spíše byla by, kdyby už byly zasazeny skleněné desky. Zatím byla tvořena jen kovovou konstrukcí natřenou oranžovým protikorozním nátěrem, a za ní se rozkládal nádherný výhled na severní a západní

Manhattan: nejprve domy na druhé straně ulice a pak další čtverce a obdélníky až k Hudsonu. Na severu viděl Nicholas mezi střechami domů proláklinu tvořenou jižním okrajem Central

Parku. Chodba končila u pokovovaných dveří s masivními mosaznými klikami. Nalevo vedly prosté dřevěné dveře do kanceláří s podlahami zatím jen z drsného betonu; Nicholas si všiml několika rolí podlahové krytiny.

Do tváří je šlehal teplý vítr. I tady nahoře bylo vedro: horkému letnímu dni uprostřed Manhattanu člověk tak snadno neunikne. Větřík prohánět po holé podlaze saze a prach.

Tomkin se před kovovými dveřmi zastavil a vyhlédl ven; zvedl přitom paži, jako by se chystal zazpívat operní árii. „Vidíte to co já, Nicholasi?“ Šlehl po něm pohledem. *„Můžu* vám říkat Nicholasi?“ Bral to čistě jako řečnickou otázku a klidně pokračoval:

„Tamto venku býval kdysi velký svět a měl svůj význam – aspoň pro toho, kdo měl dost odvahy na to, se ho zmocnit.“ Spustil ruku a sevřel ji v pěst. „Dnes už je to jen smetiště. Je na něm málo místa a moc času mu taky nezbývá. Víte co myslím? Zdaleka se tu nemůžou uživit všichni, a proto taky jdeme jeden druhému po krku ve snaze přežít. Jo, slyšíte dobře: tady jde o přežití, ne jenom o nějaký zisk. A svět se – homogenizuje.“ Zamrkal. „Rozumíte? Ne? Jak by se vám líbilo být takovým Markem Polem, co?

Cestovat dva a půl roku přes celý ten nekonečný asijský kontinent a nakonec dorazit do Číny, do země, o jaké se žádnému

Evropanovi do té doby ani nesnilo? Dokážete si představit něco, co by se takovému pocitu mohlo rovnat? Ne, a máte pravdu. Nic se mu rovnat nemůže.“

Jakoby v transu položil dlaně na kovovou kostru budoucí zdi.

„Víte,“ zašeptal, „já vlastně ani nevím, kolik mám peněz. Jistěže bych si mohl najmout partu účetních, aby to spočítali, jenže než by se jim to povedlo, stejně už by to zase nebyla pravda. Každopádně je to dost velká suma na to, aby při pomyšlení na ni jednoho mrazilo v zádech.“ Na tváři se mu zaleskl pot. „Na světě v podstatě není nic, co bych nemohl mít, kdybych chtěl. Věříte tomu?“ Obrátil se k Nicholasovi; hlas mu zdrsněl a na spáncích mu vystoupily žíly. „Mohl bych vás nechat shodit dolů. Klidně.

A nic by se mi nestalo. Jo, musel bych strpět trochu toho vyšetřování, ale to by bylo všechno.“ Mávl rukou. „Já to ovšem neudělám.“

„To se mi ulevilo,“ utrousil Nicholas; Tomkin pokračoval, jako by jeho poznámku přeslechl.

„Bylo by to moc despotické. A zbytečně bych plýtval silou. Nic pro mě.“

„Vypadáte zklamaně.“

„Cože?“ Pomalu se probíral ze zasnění. „Ne, ovšemže ne. Ale něco vám povím: stejně jako všem slavným lidem přede mnou mi dělá starosti, že jednou umřu.“ Zaváhal. „Chci pro Justine pro obě svoje dcery – jenom to nejlepší.“

Bůhvíproč měl Nicholas dojem, že se Tomkin původně chystal říci něco úplně jiného. „Pak to taky budou mít,“ poznamenal.

„Nechte toho,“ zavrčel Tomkin. „Dobře vím, za co stojím jako otec. Justine má pořád problémy s muži a Gelda se zrovna nedávno počtvrté rozvedla. A ať najmu sebevíc lidí, nedokážou jí zabránit, aby chlastala jak pumpa. Pořád jim musím zasahovat do života, pořád něco napravovat. Jestli to těžce nesou, mají smůlu.“

„Co já vím, tak Justine po vašich zásazích zrovna netouží,“

nadhodil Nicholas.

„Nemá na vybranou,“ odsekl Tomkin. ‚Ať říká komu chce co chce, pořád jsem její otec. Pořád ji mám rád – mám je rád obě.

Všichni toho máme občas nad hlavu; jenomže ty jejich problémy jsou trochu moc vidět.“

„Podívejte, pane Tomkine –“

„Nekažte to, Nicholasi. Začínáme si přece rozumět.“ Vyplivl ta slova, jako by ho pálila na jazyku. „Jasně že jí vadilo, když jsem se do toho před dvěma lety vložil. Jenže – copak z toho měla vůbec pojem? Byla tenkrát až po uši v blátě.“ Pohodil hlavou. „Lezla za tím pávlem, jako by to byl pánbíček.“

„Říkala mi, že –“ začal Nicholas.

„Řekla vám, že řídil bordel pro teplouše? Že do sebe cpal amfetamin pomalu i ušima? A že byl spíš na chlapy než na ženský?

Svěřila se vám, že ji před souloží vždycky spoutal a pak ji bil?

Řekla vám něco z toho?“ Tvář měl zrůzněnou zlostí i studem zároveň a z úst mu tekly sliny.

„Ne,“ pravil Nicholas tiše. „To mi neřekla.“

Tomkin se drsně zachechtal; nebylo v tom žádné veselí. „No.

to jsem čekal.“ Vystrčil hlavu dopředu, takže připomínal loveckého psa větřícího kořist. Nicholas začal uvažovat o tom, jestli má být kořistí on sám; pokud ano, ukousl si Tomkin tentokrát větší sousto, než jaké dokáže strávit.

„Nechápu, proč jste mi to povídal,“ prohlásil a jeho hlas **st**přitom nebezpečně zvýšil.

„Copak? Zvedá se vám žaludek?“ Tomkin se zašklebil. „Cítíte k ní odpor, teď, když víte, co je to za ženskou? Nenávidíte sám sebe za to, že jste si s ní začal?“

„Na tom, co dělala dřív, teď nesejde,“ pravil Nicholas rozvážně. „A protože všichni žijeme v přítomnosti, nemusí to zajímat nikoho z nás.“ Zadíval se na Tomkinův upocený obličej. „Vím, co je Justine za člověka. Spíš by mě zajímalo, jestli to víte vy.“

Chvíli to vypadalo, že Tomkinovi vypadnou oči z důlků; nakonec se ovládl a jeho zuřivost opadla. Usmál se a poplácal Nicholase po zádech. „Snad se nezlobíte, že jsem si to chtěl ověřit?“

Nicholasovi došla Tomkinova hlavní slabost. Celé to divadlo s ostouzením svých dcer sehrál jen proto, že pro něj tolik znamenaly – pro něj a pro jeho rádoby nesmrtelnost. Nicholasovi bylo divné, jak to, že se smířil s tím, že nemá mužského dědice.

Zvláštní bylo, že právě objev této jeho slabosti Nicholasovi zabránil, aby k Tomkinovi pocítil odpor. V Ittó *rjú* ho naučili, že se má chopit protivníkovy slabosti a za tu ho stáhnout k zemi; mimo *dódžó* však Nicholas brzy zjistil, že většina lidí staví svůj život – či aspoň jeho větší část – na vlastních slabostech. Teprve díky nim byli skutečně lidmi – zranitelní, a také zajímaví. Například Musaši. Kdybyste brali Go *Rin No Šó* doslova, neviděli byste před sebou člověka, ale ocelovou sochu, bezcitnou a neporazitelnou. Přesto se o samotném Musašim vyprávělo mnoho různých příběhů; v jednom z nich – Nicholas ho měl stále na paměti – byl Musaši poražen v boji nindžou, jehož jedinou zbraní byl papírový vějíř. Všichni věděli, že nindžové používají tajemné síly, a proto mohli porazit i tak velkého mistra bez velkých potíží. Nicholas samozřejmě chápal, že celá věc je daleko složitější; v každém případě ho hřálo vědomí, že i sám Musaši, Světec s mečem, okusil hořkou příchuť porážky.

Bylo by jistě snadné, uvažoval Nicholas, odepsat Tomkina jako padoucha a vykašlat se na něj jednou provždy; což o to, spousta lidí vypadá navenek jako rození zločinci. Nicholas se zřejmě dotkl citlivého místa a na okamžik měl příležitost ve svém společníkovi zahlédnout jiskérku něčeho, co z něj dělalo obyčejného člověka. Navíc byl Tomkin dost inteligentní na to, aby mu došlo, že tím pádem je Nicholas ve výhodě; zajímalo jej, proč to dopustil, a nemusel čekat dlouho.

„Chci, abyste pro mě pracoval," vypadlo z Tomkina. „Chci, abyste zjistil, co se děje. O jakuze vím všechno, dokonce jsem se porafal se Šótóem – slyšel jste o něm?" Nicholas přikývl a Tom - kin pokračoval. „Byl to tvrdý oříšek, ale mně se to povedlo. Uspěl jsem." Promnul si dolní ret. „O nindžech nic nevím, a když něco nevím, přenechávám to radši odborníkům." Ukázal na Nicholase prstem. „A vy jste expert přes nindži, jestli se nepletu?"

„Dá se to tak říct."

„Dobře. V tom případě vás chci najmout. Zjistíte mi, co to má všechno znamenat." Vytáhl list papíru s namalovaným znakem a zamával jím. „Vemte si to. Já s tím nechci mít nic společného."

Nicholas se ani nepohnul. „Kdy jste to dostal?"

„Jak už jsem říkal, přišlo to v pytli s japonskou poštou, může to být tak týden.“

Týden, napadlo Nicholase. To nemůže být náhoda. Někdy v té době našli i Barryho mrtvolu. Musí mít pravdu, a v tom případě je hlavním cílem Tomkin. „Myslím, že máte být zavražděn,“ upozornil.

Tomkin ani nemrkl. „V pořádku. Není to poprvé.“

„To to ovšem neměl na starosti nindža.“

„Ne,“ připustil Tomkin. „Ale říkal jsem vám, že jsem už měl problémy s jakuzou. Není to nic, co bych nedokázal zvládnout.“

„Tohle je něco jiného.“

„Jak to? Ani se ke mně nedostane!“

„Existuje tisíc způsobů, jak by to mohl provést, a ani se nesnažte na ně přijít: nikdy se vám to nepovede.“

„Chcete tím vyšroubovat cenu?“ Tomkinovy oči ztvrdly. „Něco jste si vymyslel, abych vám zvýšil plat ještě dřív, než začnete?“

„Neřekl jsem vám, že to místo beru.“

Tomkin pokrčil rameny. „Jak chcete. Mám tady Franka a Whistla. Můžu být klidný.“

Nicholas se na strážce ani nepodíval. „Tomkine, jestli si skutečně najali nindžu, aby vás zabil, tak mezi těma dvěma projde, jako by to byla stébla trávy!“

„Říkal jsem, že se tím jen děláte zajímavý.“

„Vůbec ne. Podívejte, kvůli vám jsem zmeškal důležitou schůzku. Mě nezají –“

Než si toho všiml, vrhli se na něj, každý z jedné strany. Frank se k němu blížil s rukama sevřenýma v pěst, zatímco Whistle vytáhl pistoli: byla to osmatřicítka s upilovanou hlavní, která by sice na větší vzdálenost nebyla moc co k čemu, ale v bezprostřední blízkosti dokázala nadělat spoustu škody. Nicholas stál v klasickém prvním postoji *joroi kumiuči,* původně navrženém pro bojovníky v brnění, avšak v moderní době velice účinném v případě, že je člověk navlečen do nepoddajných šatů v západním stylu.

Whistle držel revolver vodorovně a prstem pomalu mačkal spoušť; Nicholas vykročil, vrazil mu pravou nohu do levého nártu

a současně levicí odrazil hlaveň stranou. Zazněla rána a kulka vyryla do modrého potahu stěny šedou rýhu.

Whistle zahodil pistoli a zamířil pravačkou proti Nicholasovu břichu. S rozšířenýma očima mohl sledovat, jak se jeho ruka zastavila uprostřed letu, jako kdyby narazila do betonové zdi; zamrkal bolestí, jak mu ji Nicholas kroutil, pak pocítil nesnesitelný tah a prasknutí jako ránu bičem. V tu samou chvíli se mu do klíční kosti zaryla Nicholasova levice a Whistle se v bezvědomí svalil na zem.

Na řadu přišel Frank; ani se nesnažil sahat po pistoli v podpažním pouzdře. Máchl dopředu prsty rovnými jako prkna. Nicholas stál bez hnutí a sledoval, jak se útok rozvíjí. Měl spoustu času. Nicholas si povšiml, že Frank je levák a očekává karate.

V okamžiku útoku se Nicholas skoro líně pohnul a odtrhl od sebe útočníkovy ruce; Tomkinovi, který je zpovzdálí sledoval, se zdálo, že se ani nepohnul – jenom skoro něžně strčil lokty do Frankova hrudního koše. Frank se skácel na betonovou podlahu.

„Věděl jsem, že jste dobrý," pravil Tomkin vzrušeně. „Věděl jsem to! Bylo to ve zprávách, i když těm se taky nedá úplně věřit.

Spoléhejte se na druhé a dojedete na to. To se stává každou chvíli." Pohlédl na své vyřízené gorily. „Zatraceně dobrá práce."

Vzhlédl a napřáhl ruku. „Jsem rád, že děláte pro mě, Nicku."

Nicholas hodil po Tomkinovi pohledem a vykročil k výtahu.

„Říkal jsem vám, že pro vás nechci pracovat." Zmáčkl tlačítko a výtah se rozjel nahoru. „Nevážíte si lidí." Tomkin překročil ležící těla a zamířil k němu.

„To není pravda."

„Je. Nechci, aby se mnou někdo manipuloval. A Justine taky ne. Nic vám nedlužím, Tomkine, a nemůžete mě k ničemu nutit."

Za ním se otevřely dveře výtahu. Vstoupil do nich.

„Počkejte přece, Nicku." Tomkin napřáhl ruku.

„Nevolejte mi. Zavolám vás sám."

Nicholas už zmáčkl knoflík pro přízemí a dveře se začaly zavírat; Tomkin se vrhl kupředu a zadržel je rukama. Tvář měl jako vytesanou ze žuly a oči se mu kovově leskly. „Nezapomněl jste na něco?" zafrkal. „Nejde jen o můj život, ale taky o mou dceru.

Přece byste nechtěl, aby se Justine dostala té bestii do spárů, nemám pravdu? Přemýšlejte o tom," dodal skoro zuřivě a dveře zaklaply.

Cestou dolů si Nicholas vzpomněl na tu noc, kdy jim vlétla oknem do kuchyně ta podivná věc. Černá kožešina a červená krev. Navštívenka nindži Kudži-kiri, která má vzbudit strach, jednu z nindžových nejúčinnějších zbraní. Kudži-kiri, nejobávanější ze všech *rjú,* jejímž symbolem byl znak *komuso* v kruhu, obklopený devíti diamanty.

Justine, vykřikl v duchu. Zvedl hlavu a netrpělivě sledoval, jak se mění čísla podlaží. Potřeboval se okamžitě dostat k telefonu.

Venku na ulici si okamžitě všiml tmavovlasého muže se širokými rameny a vpadlými tvářemi; byl to zajímavý obličej, který trochu připomínal kovboje. Stál vedle bílé fordky, kterou by i bez červeného světla připevněného na střeše považoval za policejní auto. Tvář poznal téměř ihned: detektiv poručík Lew Croaker.

Vystoupil ze stínu provizorního průčelí, hodil přilbu jednomu z dělníků a přešel po prknech k obrubníku.

Zavolal si z telefonu v Russově maringotce; původně měl v úmyslu zatelefonovat Rayi Florumovi, náčelníkovi policie ve

West Bay Bridge, jenže mu bylo nad slunce jasné, že Justine by něco takového odmítla. Proto si na informacích zjistil číslo Doca Deerfortha a několik minut s ním mluvil; Doc souhlasil s tím, že se na Justine občas podívá.

„Linneare," oslovil ho Croaker, sotva se k němu přiblížil, „co jste k čertu měl co dělat u Raphaela Tomkina?" Šťoural se přitom v zubech párátkem.

„Á, poručíku," kývl Nicholas. „Dobrý den."

„Nechte si ty opičky a nastupte," zavrčel detektiv a usedl za volant. „Máme dost práce."

Nicholas otevřel dveře a nasedl. Sotva zvedl nohu z asfaltu, vůz vystřelil vpřed; přitáhl dveře a za jízdy je zabouchl.

„To vám to ten váš kámoš Itó nevysvětlil?" zeptal se Croaker.

Proplétal se proudy vozidel směrem k levé části Park Avenue.

„Tomkin si mě odvezl, když jsem na vás čekal."

Croaker zabručel. „Copak vám maminka neříkala, že nemáte nikam chodit s cizími pány? Ježíši Kriste! Co vám ten kašpar chtěl?“

„Na to nemusím odpovídat.“

Croaker, bez ohledu na hustotu provozu, otočil hlavu a zadíval se na Nicholase. „Heleďte, kamaráde, nesnažte se mě dožrat.

Já vám řeknu, že cokoli se týká Raphaela Tomkina, je taky moje věc, jasný? Tak ven s tím.“ Dupl na brzdu, aby se mohl zařadit do pruhu na odbočení doleva.

„Co že vás Tomkin tak zajímá?“ Nicholas měl už dost toho, aby se ho někdo vyptával, aniž by mu sám na jeho dotazy odpověděl.

„Tak podívejte, Linneare,“ spustil Croaker s důrazem na každém slově. Bylo zřejmé, že se ovládá jen s obtížemi. „Dělám co můžu, abych se k vám choval slušně. Nic proti vám nemám, aspoň zatím. Jenže mám holt dneska špatný den a nemám chuť na sobě nechat dříví štípat. Takže, když už tu sedíte se mnou, máte taky špatný den. Teď buďte tak hodnej a řekněte mi, co chci vědět. Slibuju vám, že to nebude bolet.“ Zatroubil a pustil se parkem.

„Chodím s jeho dcerou,“ přiznal Nicholas. „Chtěl si mě oťukat.“ Croaker praštil pěstí do volantu a nadskočil na sedadle. „Sakra,“ zařval. „K čertu už jednou!“ Zavrtěl hlavou. „To svět neviděl!“ Zaklel, když se musel vyhnout pomalu jedoucími pak šlápl na plyn a na přejezd na Čtyřicáté šesté doslova vylétli.

Když se vynořili na Čtyřicáté druhé, prohlásil: „Zatracená práce,myslel jsem, že přes park se vyhneme nejhoršímu, ale podívejte se na tohle.“ Ukázal na moře aut, které se vlnilo před nimi. Ve fordce bylo dusno; pomalu se opékali a vzduch páchl vyfukovými plyny a přehřátým olejem. „Do prdele!“ Natáhl ruku a spustil sirénu; na střeše se rozblikalo červené světlo. „Panebože,“ vrčel,když se auta začala neochotně rozestupovat, „léto v New Yorku, to je něco!“

Obrátili na jih od Třicáté ulice a Croaker vypnul sirénu. „Se kterou?“

„Cože?“

„Se kterou jeho dcerou chodíte. S Geldou, co si tak ráda přihne, nebo s tou druhou, co je střelená – jak ona se vůbec jménuje?“

„Justine.“

„Jo. Já si to snad nikdy nezapamatuju.“ Pokrčil rameny. „Na

Tomkinovu dceru je moc hezká.“ Otočil hlavu a vyplivl párátko z okna. „Jednou jsem s ní mluvil, je to pár měsíců. Na takový zjev se nezapomíná.“

„Jo,“ přisvědčil Nicholas. „Krásná ona je.“ Nejradši by teď byl s ní, místo aby se v tomhle horku trmácel do márnice. Zatracený

Tomkin, pomyslel si vztekle, a pak se sám pro sebe usmál. Té bestii se musí přiznat, že zná svoje lidi. To mu něco připomnělo.

„Určitě o té rodině hodně víte.“

Dostali se sotva do půli bloku mezi Třetí a Druhou avenue, když na semaforu naskočila červená. Chladící vůz rozvážející maso se snažil vecpat do proudu vozidel a svým obrovitým předkem ucpal jeden jízdní pruh.

Croaker, s loktem opřeným o otevřené okénko, se otočil k Nicholasovi. Měl šedé oči a dlouhé vlasy sčesané dozadu; vypadal, že toho má hodně za sebou, skoro jako postava z *Odtud až na věčnost.* „Na civila jste docela zvědavý.“ Nákladní auto se konečně vmáčklo do proudu a auta se znovu začala pohybovat, i když jen pomalu jako pohřební průvod. Poručíkův hlas se změnil;

o poznání změkl. „Tomu starýmu švihákovi se určitě nelíbilo, že mu chodíte za dcerou.“

„Dalo by se to tak říct.“ Museli znovu zastavit a horko bylo téměř nesnesitelné. ‚A vůbec, jak jste mě našel?“

Croaker pokrčil rameny. „K Penn Station jsem dorazil akorát včas, abych vás viděl nasedat do limuzíny. Frank je chytrej jak necky.“

„Jo. Vím.“ Nicholas se ušklíbl. „On a nějaký Whistle se mě snažili vynést v zubech.“

Croaker ho upřeně pozoroval. „Nevypadáte, že by to na vás zapůsobilo.“

„Stejně jsem už chtěl odejít.“

Croaker zvrátil hlavu dozadu a zasmál se. „Linneare,“ prohlásil, „právě jste mi spravil náladu.“

Brzy dorazili k místu, které způsobilo dopravní zácpu: přetekl kanál a voda se valila po ulici. O kus dál poskakovalo několik dětí s vyhrnutými kalhotami kolem otevřeného hydrantu. Croaker zavřel okno a projeli kolem, jako by projížděli mycí linkou.

„Chybí vám to?“ zeptal se Nicholas.

„Co? Co jestli mi chybí?“ Croaker přidal plyn a přes křižovatku prolétli na žlutou.

„Kouření.“ Všiml si, že policista má prsty na pravé ruce zahnědlé od nikotinu.

„Jasně že mi to chybí,“ zavrčel Croaker. „Proč k čertu myslíte, že furt žužlám tyhle zatracený mentolky? Pche! Myslíte, že při tom všem bordelu tady ve městě má jeden čas se najíst? A už tři dny jsem se ani pořádně nevyspal.“ Strhl vůz nalevo do První avenue a se zaskřípěním brzd zastavil před průčelím patologie.

Zaparkoval ve druhé řadě a oba muži vyšli do schodů. Nahoře ukázal Croaker svůj průkaz vrátnému a když dodal, že jde za doktorem Itóem, vrátný kývl a vytočil na telefonu třímístné číslo.

Když položil sluchátko, vzhlédl k nim. „Doktor Itó přijde hned, poručíku. Je zrovna v márnici.“

Croaker se rozhlédl a několik minut pozoroval policistu ve službě: neznal ho.

Objevil se Vincent. Měl na sobě zelený laboratorní plášť se zapínáním vzadu. „Zdar, Nicku,“ pozdravil pochmurně a potřásl si rukou s Croakerem. Zavedl je o kus zpátky, kolem identifikační místnosti s výtahem do márnice a dolů po schodech do suterénu. Nicholase překvapila nepřítomnost jakéhokoli zápachu; vždycky si představoval, že to tu musí smrdět desinfekcí a formaldehydem. Kromě monotónního bzučení za létacími dveřmi, které prozrazovalo, že právě probíhá pitva, tu vládlo ticho. Vincent zamířil k řadě ocelových dvířek a dvě vytáhl. Podrobně jim popsal, co zjistil.

„Nebyl to žádný obyčejný vetřelec,“ konstatoval. „Vidíte, jak má zlomenou prsní kost a žebra?“

„Proboha,“ vydechl Croaker. „Něco takového jsem v životě neviděl. Vypadá to, jako by ho někdo zpracoval baseballovou pálkou.“

Vincent zavrtěl hlavou. „Nic takového, poručíku. Jediné, co ho takhle zpracovalo, bylo zase lidské tělo.“

Croaker zafrkal. „Pitomost! Jenom lidské tělo by nedokázalo způsobit za takovou chvilku takovou spoušť. Ten chlap musel mít pěsti jako kladiva.“

„Tady nešlo o pěsti,“ podotkl Vincent.

Croaker na něj užasle zíral. „Určitě toho víte víc, doktore.“

„Poručíku,“ vmísil se Nicholas, „Terry byl SENSEI, mistr kendžutsu, karate a aikida. Žádný člověk by se k němu nemohl dostat dost blízko na to, aby ho zabil, ledaže by…“

„Ledaže co? To mě zajímá.“ Croaker se opřel o kovová dvířka a přehodil si nohu přes nohu.

„Existuje jedna technika v kendžutsu, kterou zdokonalil a popsal Mijamoto Musaši, největší japonský bojovník všech dob.

Jmenuje se Úder tělem, což vysvětluje všechno. Pomocí ramene –“

„Ten člověk musel mít tělo jako tank,“ prohlásil Croaker.

„Naopak,“ pokračoval Nicholas. „Možná byl dokonce o něco menší než tady Vincent. Víte, poručíku, teď nemluvíme ani tak o tělesné, jako spíš o vnitřní síle.“

„Heleďte, Linneare, jediný příklad vnitřní síly, který znám, je od Davida Carradina v ‚Kung Fu‘ a tomu nevěřím, ani co by se za nehet vešlo.“ Nicholas se usmál. „V tom případě vás musíme poučit, poručíku.“ Croaker vstal. „Takže vy souhlasíte tady s Itóem? Tvrdíte, že ty dva zabil nějaký Japonec?“

„No, znám několik lidí ze Západu, kteří jsou mistry kendžutsu, ale ani ti by nebyli s to někoho takhle zabít. K tomu je třeba duchovní síly, na kterou nemají.“

Croaker hleděl dolů na Terryho rozdrcená prsa. „Kamaráde, na tomhle není nic duchovního. Je to, jako by ho přejel parní válec.“

„Našli v Terryho bytě něco, co by mohla být vražedná zbraň?“ zeptal se Nicholas.

„Jenom nějaký meč –“

„Terryho *katanu,*“ přerušil ho Vincent s významným pohledem. „Ležela vedle něj.“

„Jo,“ na to Croaker. „Jenže na ní nebyla krev. Nic takového.

A žádnou jinou zbraň, která by mohla udělat tohle, jsme nenašli. To ovšem nic neznamená. Vrah si ji mohl odnést.“

„Ne,“ řekl Nicholas. „Poručíku, zabíjení bylo v Japonsku vrcholným uměním po dva tisíce let. A i když dneska už vypadá

Japonsko jinak, přece jen něco ze starých časů zůstalo. Pořád existuje *bušido,* Kodex válečníka.“

„A co to sakra je?“

Nicholas se zasmál. „Nemyslím, že bych vám to mohl vysvětlit během několika minut.“

„Nevadí. Máme spoustu času.“ Vytáhl z kapsy mentolku a strčil si ji do úst. „Hezky dlouho jsem nejeď. Co říkáte tomu, že bychom to probrali při jídle?“

Nicholas přikývl a Croaker se obrátil k Vincentovi. „Tak, doktore, když už jsem tady, podepíšu vám ty pytlíky.“

„Dobře.“ Vincent vytáhl z přístěnku z hromady obsahující šatstvo a předměty nalezené u obětí vražd dva pytle a přinesl je

Croakerovi spolu s formulářem.

Croaker zvedl hlavu a vrátil Vincentovi pero. „Budu s vámi ve spojení,“ pravil.

Rozhovor s Nicholasem vyvedl Doca Deerfortha z míry; ačkoli byl velice stručný, přece jen mu nasadil brouka do hlavy.

Až do půl jedné měl plno práce, ale sotva se s ním rozloučil poslední pacient, nasedl do auta a rozjel se na Dune Road. Pochopitelně byl v neustálém spojení s Rayem Florumem; protože však vyšetřování obou vražd nijak nepokročilo, musel místní policejní náčelník chtě nechtě předat případy okresnímu oddělení.

Ne že by to mělo valný význam, pomyslel si Doc Deerforth hořce cestou přes most na Dune Road; ti chlapi z okresu jsou jako keystonští strážníci z grotesek, samé honění a žádná logika.

Zahnul doprava a pohodlně se opřel v sedadle. Po jeho levici kroužili nad vodou racci a vznášeli se nad střechou Crosstree, nového tmavohnědého činžáku s průčelím zvrásněným množstvím schodišť. Zanedlouho činžovní domy, i když neochotně, ustoupily a po stranách ulice se objevily soukromé vilky.

Po celou cestu k Justinině domu ho pronásledovala myšlenka na nindžu. Od okamžiku, kdy se jeho přítomnost zde stala

skutečností, ani jednou se pořádně nevyspal; ve snech se znovu a znovu přenášel do rozpařené džungle, ve které ve dne vybuchovaly granáty a v noci hvízdaly kulky ostřelovačů. Avšak v jeho paměti existovala jedna naprosto zvláštní noc, která mu i po letech naháněla nejvíce hrůzy a kterou se ze všech sil snažil ze svých snů vyhnat; věděl, že zakrátko mu nezbyde nic jiného, než se cpát chloralhydrátem, aby se nočních můr zbavil.

Zaparkoval vůz vedle domu a vydal se po prkenném chodníčku přes písečné duny a řídkou trávu na pláž. Vyšel po schodech a zaklepal; za ním šplouchal příboj a odněkud slyšel křik dětí hrajících si u břehu. Ozval se štěkot psa, který se hnal po písku za plastikovým házecím talířem. Pláž byla posetá namaštěnými těly, různobarevnými dekami a pruhovanými slunečníky. Chladivý větřík vanoucí od moře mu donesl k uchu vrčení letadla.

Justine otevřela dveře a usmála se na něj. „Buďte zdráv. Co vás sem přivádí?“

„Nic zvláštního,“ lhal Doc Deerforth. „Měl jsem cestu kolem a řekl jsem si, že se zastavím. Od začátku léta jsem vás neviděl.“

Justine ustoupila, aby mohl projít, a zasmála se. „Díky Bohu, že mně ta alergie přešla. Celé léto bych s ní asi nevydržela.“ Zamířila do kuchyně. „Dáte si něco k pití?“ Když kývl, zeptala se:

„Džin s tonikem?“

„Rád, díky.“

Pustila se do přípravy nápoje.

„Máte tu takový klid,“ poznamenal. „Chodí sem za vámi někdo?“

„Prosím?“ překřikla rachocení ledu. „Neslyším!“

Zašel za ní do kuchyně. „Chodí sem za vámi někdo?“

Podala mu sklenici a nalila si sama. „Jenom Nicholas.“ Usrkla. „Mmm. Ostatně, mně to tak vyhovuje. Vždycky jsem byla ve společnosti nesvá, a hlavně, když se mi lidi scházeli doma.“ Posadili se na pohovku v obývacím pokoji. „S prací je to něco jiného. Snažím se tyhle dvě věci nesměšovat.“

Doc Deerforth přikývl. „To znám. Sám to nemám rád.“

Podívala se na něj přes okraj sklenky; přitiskla si ji ke rtům a pomalu jí otáčela. „Poslyšte, Docu,“ pravila. „Určitě jste sem nejel celou tu dálku jen proto, abychom si vyměňovali zdvořilosti?“

„Přijel jsem se na vás podívat.“

„Nejsem nemocná,“ namítla.

Doc Deerforth se usmál. „To netvrdím. Nejsem tu jako lékař.“

„Aha.“ Nespouštěla z něj oči. „Nicholas vám volal, že?“

Ulehčené se zasmál. „Víte, teď mi připomínáte Kathy, mou nejmladší dceru. Té taky nic neujde.“ Potřásl hlavou. „Volal mi dneska ráno.“

„Měl radši zavolat mně,“ broukla Justine. ‚A do města neměl vůbec jezdit.“

„Co já vím, tak tam musel.“ Doc Deerforth odložil sklenici.

‚A vůbec, mohla jste jet s ním.“

Zavrtěla hlavou. „Mám moc práce a navíc, šlo o jeho přátele.

Připadala bych si tam – nepatřičná. A taky, netoužím po tom, běhat za ním jako ocásek.“ Napila se. „Každý máme svůj vlastní život. Tam, kde se stýkají, tam začíná láska. To naše spojení je jsme jako dvě kola, která se točí na svých vlastních drahách.

Přibližujme se k sobě, zkoumáme, jak daleko můžeme zajít, aniž bychom své dráhy opustili.“

‚A co když zajdete moc daleko,“ zeptal se Doc Deerforth, „a vypadnete ze svých drah, jak tomu říkáte?“

Justine vstala a přešla k oknu. „V tom případě,“ pronesla tenkým, téměř záhrobním hlasem, „by to mohla být katastrofa.“

„Děvčata se o vás postarají, mesijé.“ Vrchní uhnul doprava a ukázal rukou směrem k tmavému, strmému schodišti. Přihladil si ukazováčkem knírek.

„Skoro jsem čekal, že mě vezmete do té hospody u Parku,“

nadhodil Nicholas. „Víte, tam dole ve městě.“ Nacházeli se v East

Side, na Padesáté ulici.

„Myslíte bistro Belmore?“ zeptal se Croaker. „Proboha, tam ať si chodí tajní agenti! Já bych tam na pořádné jídlo nešel.“

Ve druhém patře panoval klid a až najeden stůl u dveří tu nebyla ani noha. Na druhém konci místnosti u oken stálo vyvýšené pódium.

Obě číšnice byly hezké, v tmavých tričkách bez rukávů a krátkých sukních; mluvily se silným přízvukem.

Croaker požádal o stůl u okna a nechali se k němu odvést.

Objednali si pití a servírka jim podala jídelní lístky.

„Jak dlouho jste znal Tanaku?“ chtěl vědět Croaker, zatímco očima přejížděl výběr jídel.

„Asi šest let,“ odvětil Nicholas. „Seznámili jsme se při kursech kendžutsu.“

„Tady?“

„Jo. Pořád tam ještě chodím. Po obědě vás tam zavedu.“

.Abych se trochu povzdělal, co? Hm, myslím, že si dám slaninu s vejci.“ Servírka jim přinesla nápoje: pro Nicholase Kir, aperitiv z bílého vína a černého rybízu, a pro Croakera rum s ledem.

Croaker si objednal jídlo a Nicholas si dal totéž; když dívka odešla, detektiv pokračoval. ‚A co to dddžd? Kde na ně bral Tanaka peníze?“

„Hlavně prací.“ Nicholas se zhluboka napil. ‚A mám dojem, že si sem nějaké peníze přivezl z Japonska. Zdědil je po matce.“

„Kolik to bylo?“

Nicholas pokrčil rameny. „Nemám představu. Pocházel z bohaté rodiny, ale měl osm sourozenců.“

„Kde jsou ti jeho sourozenci teď?“

„Pokud vím, tak v Japonsku. Terry byl jediný, kdo odjel.“

„Co jeho otec?“

„Padl za války.“

„Hm, hm.“ Potřásl hlavou. „Stejně musí mít člověk spoustu peněz, když si chce tady rozjet kšeft.“

„Kam tím míříte?“

Croaker pokrčil rameny a napil se. „Víte, jak to s penězi chodí. Když je potřebujete, dostanete je. Jenže někdy není až tak snadné je vracet, a lidi znervózní.“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Jediný Terryho obchodní partner v *dódžó* byla banka Chase Manhattan a tu vyplatil už před devíti měsíci. *Dódžó* prosperovalo.“

„Tak chtěl někdo podíl.“

„Ne. Heleďte, poručíku –“

Croaker zvedl ruku, dlaní nahoru. „Jenom probírám možnosti. Jste si vážně jistý, že v tom nebylo žádný šmé? Tím chci říct, že jste ho nehlídal čtyřiadvacet hodin denně.“

Ani jsem nemusel. Znal jsem ho. Věřte mi, nic nelegálního na tom nebylo, nebo aspoň nic, co si myslíte vy.“

A jsme zase zpátky u *bušida,* co?“ Přinesli jim jídlo a Croaker počkal, až se servírka vzdálí. „Víte, Linneare, na to, že ti dva nebožtíci byli vaši přátelé, vás to nijak moc nevzalo.“

Nicholas zkameněl. Krční tepna mu horečně pulzovala a mozkem jako by mu vál studený vítr, připomínající hlasy dávno mrtvých předků. Prsty pod stolem mu ztuhly a stejně tak svalstvo nohou; nepotřeboval žádný nůž ani jinou zbraň – on sám byl dokonalou smrtící zbraní, nejlepší, jakou kdy kdo vytvořil.

Croaker mu hleděl zpříma do očí. „To nic,“ pravil chlácholivě.

Máchl vidličkou pokrytou tekoucím žloutkem. „Vystydne vám jídlo.“ Sám si klidně ukrojil další sousto a nikdy se nedověděl, jak blízko smrti tehdy byl.

Zlost má mnoho podob, stejně jako je mnoho druhů urážek.

Lew Croaker je prostě jeden z mnoha hlupáků ze Západu, uvažoval Nicholas při jídle. Neví, co dělá, ani co mohou jeho slova způsobit; to, co řekl, řekl jen proto, aby z Nicholasovy reakce něco vyčetl. Z hodin budžutsu věděl, že se žádná reakce konat neměla; jenže to už bylo dávno a Nicholas polevil v ostražitosti právě proto, že byl ve společnosti Američana.

Budiž to pro mě poučení, napadlo Nicholase. Nebezpečí má mnoho skrytých forem; ne že by považoval Lewa Croakera za nějaké nebezpečí, to tedy zdaleka ne. Přesto si uvědomoval, že nevědomost sama je vysoce nebezpečná a že Croaker nevědomky položil hlavu na špalek; kdyby ho Nicholas zabil nebo z něj udělal nadosmrti mrzáka, bylo by už zbytečné ptát se *proč.*

Croaker občas vzhlédl od jídla, když se mu Nicholas pokoušel osvětlit složitý problém *bušida.* Za jeho základ by bylo možné považovat poslušnost, avšak pro lidi ze Západu má toto slovo hanlivý nádech; navíc, *bušido* nestaví jen na sociologických principech a náboženství, ale i na historii. Pro Američany, jejichž historie trvá jen dvě stě let, je chápání tisíciletých tradic nad jejich síly.

Přesto se Croaker usilovně snažil porozumět a čím déle Nicholas mluvil, tím jeho zájem vzrůstal. Nakonec, když přinesli kávu, se Croaker pohodlně opřel a vytáhl si mentolové párátko;

chvíli bloudil očima po místnosti a pak pravil: „Mám ženu, která mě připravuje o rozum. Když přijdu domů, nikdy tam není.“

„Podle toho, co vím,“ namítl Nicholas, „se dostanete domů jen málokdy.“

Croaker ucucl kávy, zamrkal a dolil smetanu. Rozlomil balíček s cukrem a zamíchal. „Nevím, čím to je, ale nemůžu si na to zvyknout.“ Upil, souhlasně přikývl a zvedl hlavu. „Jistě, říkal jsem, že domů chodím zřídka. Jenomže když už tam náhodou přijdu, je to o to horší, chápete?“

„Měl byste změnit zaměstnání,“ ušklíbl se Nicholas.

„Ne. Spíš bych měl změnit ženu. Víte, Alison je endokrinoložka. Už tři a půl roku dělá na jednom projektu, a musí to být docela záhul, protože co já vím, tak nejsou o nic dál než na začátku.“ Proháněl párátko mezi zuby, sem – tam. „Něco s rekombinující DNA.“

„Vyrábějí supermany?“

To se Croakerovi líbilo: tvář se mu rozjasnila. „Jo.“ Zasmál se.

„Budujou armádu superchlápků s velkejma ptákama. Po nás dvou, kamaráde, už brzo žádná ani neštěkne.“ Znovu se zachechtal. „No, nic tak děsnýho to není. Chtějí jen přijít na to, jak změnit DNA u embrya, aby mohli mít děti i lidé s dědičnými chorobami.“ Chvíli zamyšleně zíral do šálku s kávou. „Nějakou dobu už to mezi námi neklapalo. Myslím, že je na čase s tím praštit.“

„Tak s tím prášíte,“ navrhl Nicholas.

Croaker se na něj podíval. „Jo.“ Nastalo napjaté ticho. „Podívejte, co se týče toho, jak jsem vám říkal –“

„Nechte to být,“ prohlásil Nicholas a vstal. „Máme sjednanou schůzku a nesmíme přijít pozdě.“

Ačkoli nebylo v *dódžó* instalováno žádné klimatizační zařízení, bylo uvnitř chladno a sucho. Skoro jako by se nacházeli v nějaké

jeskyni pod povrchem země, kam nemohou proniknout paprsky žhavého letního slunce.

Zdi, vystavěné z velkých kamenných kvádrů, dokázaly udržet chládek i za největších veder: hlavní tíhu slunečního tepla neslo druhé poschodí.

Kromě jejich vlastních kroků slyšel Croaker ještě slabé ozvěny hlasů; nedokázal rozlišit slova, avšak věděl o nich. Když se přiblížili, povšiml si i dalších zvuků – zvuků provázejících pořadová cvičení v armádě, což mu připomnělo jeho vlastní základní službu v zapadlém špinavém městečku v Georgii.

„Film a televize se začaly bojovým uměním věnovat už před několika lety," vysvětloval Nicholas cestou, „a udělaly z nich cirkusovou zábavu. Výsledkem je, že jsou tady v Americe brána vážně asi tak, jako profesionální zápasení. V nejlepším případě je Ameriěané vůbec nechápou." Nicholas se zastavil a otočil se ke Croakerovi. „Naše Cesta, to není jenom zabíjení. To si vymysleli lidé ze Západu. Není to jako vytáhnout pistoli a někoho zastřelit. V tom Cesta nespočívá – základ budžutsu leží hluboko uvnitř člověka."

Znovu vykročili a přiblížili se tak zdroji zvuků. Croakerovi se zdálo, že slyší rytmické pleskání bosých nohou o podlahu a rachot, jako by nějaký obr hrál na obrovskou bicí soupravu.

„Ujišťuju vás, poručíku, že není dobře brát budžutsu na lehkou váhu," pokračoval Nicholas. „Není to ani společenská hra, ani kouzelnický trik; je to smrtelně vážná záležitost." Otočil hlavu. „Doufám, že se moc neopakuju, jenže chci, abyste to dobře pochopil. Víte, průměrný Američan se nikdy nedoslechne o nikom, kdo by praktikoval budžutsu, a tím spíš nikoho takového neuvidí. Ostatně, proč také – ten, kdo budžutsu opravdu ovládá, nikdy netouží po popularitě.

I přes bojový základ vychází budžutsu spíše z náboženství zvláště ze zen-buddhismu a šintoismu – než, řekněme, ze sportu. Je to způsob života řízený *bušidem.* Než by porušil tato pravidla, spáchá adept budžutsu radši rituální sebevraždu, *seppuku.* Poručíku, všechno, co je součástí života – naprosto všechno je podřízeno *bušidu.* Doufám, že mi rozumíte."

„Ne úplně,“ přiznal Croaker po pravdě. Přesto se mu něco míhalo hlavou a vyzývalo ho, aby to následoval; byl by rád věděl, co to je, ale nakonec v duchu pokrčil rameny a nechal to plavat:

bylo mu jasné, že kdyby se za tím hnal, jen by se to od něj víc vzdálilo.

„To mě nepřekvapuje.“ Nicholas mu věnoval chladný úsměv.

„Některým západním lidem trvá roky, než porozumí.“ Šel teď několik kroků před Croakerem. „A jiní“ – pokrčil rameny – „to nepochopí nikdy.“

Snad nic na světě by nedokázalo Geldu Tomkinovou-Odilovou rozplakat, avšak teď měla slzy na krajíčku. Stála ve svém chladném bytě na Sutton Pláce a vyhlížela z okna na East River, která v jasném slunečním světle připomínala pevnou plochu;

tak, jak vypadala, to mohla být řeka soli. Známý výhled byl plochý jako obraz a stejně tak nezajímavý; třeba to nakonec je obraz, napadlo ji, a pak jí došlo, že přestává jasně uvažovat. Jediná věc ji dokázala učinit šťastnou, něco, co dlouho hledala:

whisky jí už dávno nestačila a navíc, pomyslela si s kyselým úsměškem, člověku vadí při práci. Ani marjánka nebyla k ničemu, protože jí nikdy nedokázala zcela podlehnout a přitom potřebovala něco, co by ji dokonale ovládalo; také halucinogeny na ní neúčinkovaly a po opiu jenom upadala do bezvědomí. Konečně přišla na to, že kodeinové tabletky v kombinaci s whisky jsou to pravé ořechové; sardonicky se zasmála.

V pokoji za ní zazvonil telefon; jeho tiché vrčení bylo součástí atmosféry jejího bytu stejně jako dlouhá kožená pohovka, jejíž potah se dokázal zahřát jen dotekem nahé lidské kůže.

Gelda se dívala z okna a nijak nespěchala zvednout telefon;

věděla, že bude zvonit tak dlouho, dokud jej nezvedne, protože kdyby nebyla doma nebo kdyby nechtěla, aby ji někdo vyrušoval, ozval by se po prvním zazvonění záznamník. Evidentněji volala Pear, a ta může počkat.

Skoro si přála, aby se mohla rozplakat, jenže i přes alkoholový opar smíšený s drogou si připadala prázdná a vyschlá, s duší vyprahlou a nehostinnou jako poušť vybělená slunečním žárem.

Odvrátila se od okna a přešla přes kovral na druhý konec ložnice. Otevřenými dveřmi zahlédla široký kožený gauč a terakotově zbarvený koberec v obývacím pokoji, či spíše v pracovně, jak mu přezdívala; sotva kdo chtěl teď chodit do postele.

Měla husté, medově hnědé vlasy, a jak procházela světlem, leskly se jako hedvábí. Oblečená byla do zelených atlasových šatů, které ji obepínaly jako druhá pokožka, vystavovaly na odiv její mohutná ňadra a dlouhé nohy a zakrývaly ty součásti jejího těla, které v duchu tolik nenáviděla. V celém bytě neviselo jediné zrcadlo, dokonce ani nad umývadlem v koupelně; pro případ potřeby – při práci – jich však měla několik schovaných ve skříní.

Zvedla sluchátko. ‚Ano?“

„Co že’s tak dlouho neodpovídala, drahoušku,“ ptala se Pear.

„Nestalo se ti něco strašného?“

„Ne. Nebylo to ani trochu strašné.“ Gelda zavřela oči.

Pear se zahihňala. „Hodná holčička.“ Náhle se tón jejího hlasu změnil. „Geldo, jsi v pořádku?“

„Jistě. Proč?“

„Poslední dobou moc nevycházíš. Děvčata se po tobě ptaly, to je všechno. Chybíš jim.“

„Mně se po nich taky stýská,“ pravila Gelda, aniž si byla jistá, zda to myslí upřímně. „Hodně jsem teď přemýšlela, Pear.“

„Má drahá,“ začala Pear trpělivě, „víš dobře, že přemýšlení škodí zdraví. Měla bys víc chodit ven – co takhle sem tam nějaký ten večírek?“

„Znáš mě, že na to nejsem,“ odsekla Gelda.

„Prosím tě. Nechci tě lanařit.“ Hlas Pear měl teď bolestný nádech. „Jenom mám o tebe starost.“

„Aby ne, když ti vydělávám peníze.“

„Tak takhle nemluv, Geldo.“ Teď bylo na Pear, aby dala najevo nelibost. „Máš zrovna vzpurnou náladu, vím to, a proto ti taky odpouštím. Jenže na světě není moc lidí, na kterých by mi záleželo – Bůh ví, že to není žádná z mých děvčat – a ty jsi jedna z nich.“

„Já jsem jedna z tvých děvčat,“ trvala na svém Gelda.

Zaslechla, jak si Pear na druhém konci drátu povzdechla.

„Poslyš, drahoušku, to ti musím zase připomínat, že jsi mě vyhledala sama? Jistěže ti sháním klientelu, jenže je to zvláštní sorta a to ti snad nemusím říkat. Tisíc dolarů za noc, to přece není tak málo? Možná bys mohla vydělat víc, ale co na tom záleží? Štěstí by ti to nepřineslo a tohle tě, pokud vím, bavilo. Nemůžu říct, že bys byla jenom jedna z mých *děvčat.* Lidi si žádají speciálně *tebe,* má drahá, a v tom je rozdíl!“

„Máš pro mě něco?“ zeptala se Gelda bezvýrazným hlaem.

Pear si znovu povzdechla na důkaz toho, že se prozatím vzdává. „Jistě. Dare, ta herečka. Pamatuješ, jak –“

„Pamatuju se.“

„Chtěla jenom tebe.“

„Dobře.“

„Máš všechno, co potřebuješ?“

Gelda chvíli přemýšlela. „Něco jsem dala vyčistit sama, ale ty hedvábné –“

„Pošlu ti tam odpoledne Lawlesse. Ještě něco?“

Gelda myslela na obrovský šestiraňák Remington Navy s dlouhou osmihrannou hlavní a naleštěným dřevěným bubínkem, se kterým uměla tak dobře zacházet. Neříkalo se mu šestiraňák pro nic za nic. „Ano,“ přisvědčila zasněně. „Čtvrt kila uzenýho lososa a čtyři housky.“ Na okamžik se odmlčela. ‚A Pear, řekni mu, ať tam nedává cibuli. Když pracuju, tak se to nehodí.“

Pear se zasmála. „Tak se mi to líbí. Stejně to dneska večer bude spíš zábava než práce.“

Aspoň na to se tedy mohla těšit. Otočila se a vyhlédla ven, na město koupající se v jasném slunečním svitu. Sluchátko jí vyklouzlo z ruky; solná řeka na ni pomrkávala oslnivými záblesky.

Místnost byla celá ze dřeva; při spojování jednotlivých prken, lesknoucích se světlým lakem, se používalo jen dřevených koli ků a lepidla. Místnost měla obdélníkový půdorys a vysoký strop;

světlo vnikající okny bylo měkké a proudilo do všech koutů rovnoměrně. Celkově místnost připomínala tělocvičnu, až na vyvýšené pódium s nízkým dřevěným zábradlíčkem, které se táhlo po celé délce zadní stěny; nenašli byste tu ovšem žádné nářadí ani nábytek.

Dvanáct mužů v bílých bavlněných kalhotách a tričkách stálo proti sobě v řadách po šesti. Každý z nich držel v ruce vyleštěnou dřevěnou hůl s malým jílcem; nebýt toho, že neměly ani ostré hrany, ani špičku, považoval by Croaker tyto hole za meče.

Všichni muži byli Japonci a mezi dvacítkou a třicítkou, ačkoli si povšiml také jednoho, kterému nebylo dvacet, a dvou dalších, kteří se zřejmě blížili ke čtyřicítce.

Mezi oběma řadami poblíž schůdků vedoucích na pódium stál pomenší muž oblečený v šedém. Byl zcela holohlavý, takže určit jeho věk nebylo nijak snadné; Croaker jej odhadoval na něco mezi čtyřiceti a padesáti lety. Muž náhle ostře vykřikl a obě řady vykročily vpřed; následovalo něco, co mu připomínalo rituální tanec znázorňující souboj s holemi.

„To, co vidíte, poručíku, je hodina kendžutsu," upozornil ho

Nicholas. „V nejlepší škole na západní polokouli a jedné z nejlepších na Východě."

Croaker zaujatě pozoroval, jak muži nakračují a ustupují, útočí a blokují údery protivníka, a přitom všichni současně vydávají výkřiky. Všechny pohyby mu připadaly tak pomalé a metodické, že nechápal, jak by se cokoli z toho dalo využít v boji.

Občas se ozvalo cinknutí zvonku a na pokyn *senseie* žáci ustoupili, zvedli meče a vzájemně se poklonili. Někteří se usadili na paty po stranách *dódžó,* jiní se pustili do řady cviků zahrnující ohýbání a protahování těla; všichni vypadali naprosto soustředěně.

Nicholas odvedl Croakera k učiteli kendžutsu, uklonil se a prohodil s ním několik slov japonsky; učitel se také uklonil a napřáhl ruku směrem ke Croakerovi.

Croaker ji nejisté uchopil; byla tvrdá jako betonová zeď. Mužík se usmál.

„To je Fukašigi," pravil Nicholas. „Považujte to za představení."

Croaker pustil mužovu ruku a zeptal se: „Co přijde teď?"

„Dívejte se," vybídl ho Nicholas.

Fukašigi otočil hlavu doleva a pronesl několik rychlých japonských vět. Jeden žák vstal, sebral se země ještě jeden dřevěný meč a zamířil k nim. Poklonil se Nicholasovi a podal mu meč;

Fukašigi s ním ještě chvíli rozmlouval a nakonec žák přikývl.

„Hai“ přitakal japonsky.

Žák byl vytáhlý, s tvrdě řezanými rysy a inteligentníma očima.

On i Nicholas zaujali základní postoj s nohama od sebe na šířku ramen, s lehce pokrčenými koleny a s oběma rukama na jílci dřevěných mečů.

„Tak,“ spustil Nicholas, aniž by pustil žáka s očí, „ v kendó existuje pouze pět postojů: horní, střední, dolní, pravý a levý.

První tři jsou základní, poslední dva se používají, pokud se setkáte s odporem za sebou nebo po straně. To ovšem není Cesta pokud chcete zvládnout její techniku, musíte dosáhnout něčeho, čemu se obvykle říká ‚postoj, který není postojem‘. To znamená měnit postoje podle toho, jak to vyžaduje situace, bez *přemýšlení,* takže váš pohyb je naprosto plynulý a nepřerušovaný od začátku do konce boje – jako pohyb moře. Všech pět živlů, poručíku, tvoří další ze základů kendžutsu.“

Načež zaútočil na žáka s takovou rychlostí a silou, že Croaker doslova nadskočil.

„Přiblížení ze středního postoje,“ komentoval Nicholas a akci zopakoval, tentokrát zpomaleně. Zvedl meč tak, že jeho „špička“

se nacházela těsně u žákova obličeje; žák okamžitě zaútočil a Nicholas jeho ránu s minimálním úsilím odrazil.

Nyní stál s mečem vysoko nad hlavou, v horním postoji. Žák vyrazil vpřed a ve stejném okamžiku máchl Nicholas mečem dolů.

Spustil meč; žák zaútočil ještě jednou, tentokrát směrem vzhůru. Nicholas přemístil meč nalevo, pod úroveň prsou, a jakmile přišel útok, švihl jím vzhůru a přejel jím přes žákova ramena.

Nyní se na něj žák vrhl zprava; Nicholas zaujal levý postoj a znovu švihl mečem nahoru. Žák jeho ránu odrazil a Nicholas, který se ladně přemístil do horního postoje, uštědřil žákovi něco, co by ve skutečném boji byla smrtící rána na temeno hlavy.

Oba ustoupili a poklonili se.

„Tady jste viděl,“ obrátil se Nicholas ke Croakerovi, „základy kendžutsu.“

„Jenže vy tu používáte jenom dřevěné meče,“ podotkl Croaker. „Tím nemůžete nikomu ublížit –“

„Naopak, tyhle *bokkeny* dokážou být stejně vražedné jako *katana.* Dokonce –“

V ten samý okamžik se bleskurychle otočil; vycítil, že na něj zezadu útočí žák i sensei společně. Než stačil Croaker zareagovat, Nicholas jedinou ranou odzbrojil žáka a pustil se do boje s Fukašigim. Mohlo to trvat desetinu vteřiny, víc ne, počítal poručík, a to jsem viděl, že po něm jdou, dřív než on!

Místností se rozlehl rachot *bokenů* a pohyby soupeřů byly tak rychlé, že se slévaly v rozmazané šmouhy. Croaker se pokoušel je sledovat, ale ať se snažil jak se snažil, nedokázal jednotlivé pohyby rozlišit. Připomněl si Nicholasovo srovnání s mořem a pochopil.

Fukašigi umístil strašlivou ránu proti Nicholasovu vztyčenému meči; kupodivu Nicholas neustoupil a *sensei* uskočil, aby se připravil na další útok. Současně s tím se však Nicholas natáhl vpřed, srazil „špičku“ učitelova meče a dotkl se svým *bokkenem* jeho nosu. Ovšem v téže chvíli se jeho obličeje dotýkala Fukašigiho levá pěst, která by mu jistě přerazila nos a omráčila ho.Soupeři ustoupili a uklonili se; ani jeden z nich nevypadal udýchaně.

Doc Deerforth odjel a Justine opět seděla u kreslícího prkna nad výkresem, který ji zaměstnával už čtvrtý den. Několikrát se jí zdálo, že se jí to konečně povede, jenže nakonec jí přece jen představa unikla; bylo to jako chytat holýma rukama pstruhy, pomyslela si. Nakonec znechuceně odhodila pero, vytrhla list papíru z úchytek a zmačkala jej.

Zašla do kuchyně a připravila si sendvič s tuňákem; žvýkala ho, aniž by si pořádně uvědomovala, co vlastně jí, a přemýšlela, kde udělala chybu. Poslední sousto zapila sklenkou pomerančové šťávy.

Oblečená jen do plavek chvíli zírala na kreslící prkno, jako by to byl její nepřítel. To je nebezpečné, napadlo ji. Příznaky únavy dobře znala.

Sebrala ručník a vykročila dveřmi na pláž; tam odhodila ručník do písku a rozběhla se do vln. Prodírala se chladnou vodou a potopila se právě v okamžiku, kdy se na ni řítila velká vlna.

O samotě pod hladinou slyšela, jak vlna burácí a jak se voda kolem chvěje; proud ji vynesl nahoru a Justine začala plavat mocnými tempy. Cítila, jak se jí záda, ramena a nohy protahují.

Z koutku úst jí proudily bubliny; lehce klouzala vpřed a rozrážela rozechvělou hladinu, aby se občas nadechla, než se opět ponoří.

Měla plnou hlavu Nicholase a nehledě na to, co řekla Docu

Deerforthovi, uvažovala o tom, že se rozjede do města. Zatím se jí neozval; to určitě znamenalo, že má spoustu práce. Chtěla být s ním a nemohla si pomoci.

Když byla dost daleko, zabočila doprava a plavala rovnoběžně s břehem. Zjistila, že myslí na dlouhou černozlatou pochvu, která visela na zdi v jeho domě. V duchu procházela pokojem, stoupala si na špičky a snímala ji se zdi. Byla jemná, těžká a dokonale vyvážená. Do levé ruky vzala konec pochvy a pravicí uchopila jílec *katany. Nicholasovy kaiany.* Kousek po kousku se před jejíma rozšířenýma očima objevovalo zářivé ostří; jeho stříbřitý lesk ji oslepoval a meč jí připomínal vztyčený penis, který roste pod jejími prsty. Zapomněla dýchat a srdce jí zběsile tlouklo;

krev jí hučela v uších. Chladná mořská voda ji hladila po těle a prsní bradavky se jí vztyčily. Tělem jí projela vlna vzrušení.

Aniž by přestala plavat, zamířila jednou rukou k rozkroku a zasténala: bublinky vzlétly vzhůru jako holubi vypuštění z klece.

Ucítila mezi nohama proud chladné vody, stoupající sprálovitě vzhůru; natolik jí připomněl hladící ruku něžného milence, že udiveně otevřela oči. Proud objal její rozbolavělé pohlaví a pomalu se zmocňoval i horní části těla. Obrátila se a v ten okamžik ucítila, jak ji proud táhne dolů: nejprve to bylo jen jemné zatahání, ale sotva ji příboj postrčil o kus dál, sevření zpevnělo.

Instinkt ji nutil zalapat po dechu, místo toho však naštěstí zaťala zuby. Spodní proud ji nyní odtahoval na volné moře a otáčel jí, jako by byla válec rotačky. Snažila se mu vytrhnout a zamířit ke břehu; ačkoli byla výborná plavkyně a dokázala vydržet

pod vodou dost dlouho, prvním jejím cílem bylo dostat se nad hladinu.

Snaha vyplavat vzhůru se nesetkávala s úspěchem; proud ji držel tak pevně, jako by nějaký mořský had vylezl ze své jeskyně a celou ji obtočil svým slizkým tělem.

Nakonec se vynořila, kašlajíc a lapajíc po dechu, jenže tím dostalo moře novou šanci se jí zmocnit; pokusila se zvednout hlavu a vytřepat z očí vodu, aby zjistila, kde je břeh, a v tu chvíli ji proud opět stáhl dolů.

Začala propadat panice. Zvedal se jí žaludek a už neplavala;

spíše se nesmyslně plácala ve vodě. Proč nevykřikla, dokud byla nahoře? Znovu se snažila vynořit, avšak proud ji ne a ne pustit.

Potápěla se – a přitom našla cestu z tohoto pekla. Poblíž dna vládl absolutní klid; chvíli se tomu podivovala, než jí došlo, že tah ustal. Naslepo napřáhla ruku a nahmatala skálu, podle níž se vydala směrem ke břehu.

Plíce ji pálily a do levé nohy se jí dala křeč; uvolnila svaly a křeč pominula. Pokračovala dál po dně jako obrovský krab zoufale toužila po tom, vyplavat na povrch, ale strach ze spodních proudů ji zcela ovládl. V hlavě jí hučelo a oči jí lezly z důlků.

Konečně se dostala do teplejší vody, což znamenalo mělčinu, a ucítila nárazy příboje.

Vyskočila a jako nadechující se velryba se objevila nad hladinou. Lapala po dechu, frkala jako kůň a vnitřnosti se jí měnily ve vodu. Pod nohama ucítila písek; rozběhla se, jenže nohy jí vypověděly poslušnost a Justine se skácela na kolena. Přelila se přes ni vlna a ona omdlela.

Právě, když zvracela slanou vodu, zaslechla hlasy. Něčí silné ruce ji uchopily v podpaží; hlava jí sklesla na prsa a rozkašlala se.

„Jste v pořádku?“

Pokusila se přikývnout, avšak místo toho zaěala znovu zvracet. Pod zády měla suchý písek a celé její tělo lapalo po dechu, jako by pro ně nebylo kolem dost vzduchu. Plíce jí pracovaly o překot a zvuk, který přitom vydávaly, zněl jejím uším tak drsně, že si připadala jako astmatička. Někdo jí podložil hlavu složeným ručníkem; mravenčení na tvářích a kolem úst pozvolna mizelo.

Chtěla zvednout ruce, jenže jí nezbyla žádná síla: zdálo se jí, že její údy patří někomu jinému.

„Jen klid," prohlásil někdo. „Hlavně klídek."

Zavřela oči a přepadla ji závrať jako po jízdě na horské dráze:

v duchu se stále ještě otáčela v náruči víru. Nepříjemný pocit postupně mizel a dýchání se vracelo k normálu.

„Už je to dobrý?"

Přikývla; promluvit se zatím neodvažovala.

„Bydlíte někde tady?" ozval se ženský hlas.

Znovu přikývla.

„Zavolali jsme doktora."

„Nic mi není," vydrala ze sebe a nepoznávala svůj hlas.

„Bude tu každou chvíli."

Kývla hlavou a zavřela oči. Vzpomněla si, jak se kdysi koupali s Geldou u moře. Geldě bylo tehdy kolem devíti let a jí šest. Hráli si a Justine, jen tak ze žertu, šťouchla Geldu do žeber. Sestra se k ní se zuřivým výrazem otočila, položila jí ruce na temeno a zatlačila Justine pod vodu. Napřed bylo všechno v pořádku, avšak když se chtěla nadechnout, Gelda ji nepustila. Bojovala s ní, jenže Gelda se nedala; Justine ji v duchu prosila a nakonec ji začala proklínat. Když ji nakonec Gelda nechala nadechnout, dostala Justine hysterický záchvat: vyběhla s pláčem z vody, rovnou do matčiny náruče. Nikdy nikomu neřekla, co jí Gelda provedla – jen s ní týden nepromluvila slova, ani se na ni nepodívala. Gelda na to reagovala neskrývaným potěšením.

Justine otevřela oči a spatřila Doca Deerfortha, který se nad ní skláněl a něco jí říkal. Natáhla se po něm a rozvzlykala se mu na prsou.

Když se poručík Croaker rozloučil s Nicholasem, zavolal rádlem na oddělení, jestli mu někdo nenechal nějaké vzkazy.

McCabová chtěla, aby jí zavolal – určitě kvůli tomu případu

Tanaka – Okurová; stavěl se u něj Vegas, jen tak na pár slov, a Finnigan si vyžádal zprávu o postupu vyšetřování.

Prodíral se beznadějně ucpanými ulicemi. „Jestli stihnete Vegase, řekněte mu, že se vrátím tak v půl pátý, jo? „ S

prokurátorem ještě mluvit nehodlal a co se týče Finnigana, ať si klidně políbí. Nikdo jiný mu netelefonoval. Croaker se snažil vyhnat z mozku pocit radostného očekávání, ale nešlo to. „To je ono," zabručel si pro sebe. „Spojte mě s patologií, s Vincentem Itóem." Vzduch kolem se v horku vlnil a poručík si otřel zpocené čelo. Když se Vincent ozval, Croaker ho pozval na večeři; Vincent navrhl restauraci u Mičity a detektiv si poznamenal adresu. Projížděl Central Parkem po přejezdu přes Sedmdesátou druhou ulici; za několik okamžiků zastavil před třípatrovým domem, v němž se nacházelo *dódžó* Terryho Tanaky. Vyslechl všechny učitele a zavolal policejního malíře, aby načrtl portrét záhadného Japonce, který navštívil *dódžó* odpoledne před vraždami. Nikdo z vyslýchaných ho předtím ani potom neviděl a stejně tak nikdo nevěděl, odkud přijel. *Sensei* aikida si vzpomněl, že se neznámý jmenoval Hidejoši, ale to Croakerovi absolutně nic neříkalo. Přesto bylo možné, že onen cizinec je buďto sám vrahem, nebo má každopádně s vraždami něco společného.

Když skončil, bylo už dávno po čtvrté. U Terryho nenašli jiné otisky prstů než ty, které patřily obětem; i tak zavolal techniky, aby prohlédli i *dódžó.* Nebylo by dobré opomenout byť i málo pravděpodobnou možnost. Kdo ví, říkal si, třeba budeme mít štěstí a na něco přijdeme. Potom požádal detektivního seržanta, aby se poptal u sousedů, jestli někdo z nich neznámého neviděl.

V kanceláři se pozdravil s Ireně a hodil igelitové pytle s osobními věcmi Terryho a Eileen do kouta.

Nikdo mu nevolal.

Právě se chystal otevřít pytle a prohlédnout si jejich obsah, když se ve dveřích objevil Vegas. Byl to obrovitý chlapík s plnovousem a očima jako dva blesky, kůži měl tak černou, že ve světle zářivek chytala modravé odlesky.

„Nazdar," pozdravil ho Croaker.

„Nápodobně." Vegasův hlas zněl jako rachocení hromu.

„Slyšel jsem, že's se mnou chtěl mluvit."

„‚Si piš."

„Tak si dřepni."

Vegas se posadil. Na sobě měl seprané džínsy, kovbojské boty a šedočernou flanelovou košili. „Musím odtamtud vypadnout."

Měl tím na mysli protinarkotické oddělení. „Tlačej mě ke zdi.“

„Kdo? Sallyson?“ jmenoval Croaker kapitána oddělení.

„Jo. Kapitán Achab.“ Vegas si odfrkl. „Ten pošuk zatracená už dávno patří do cvokhauzu.“ Předklonil se a opřel si lokty o stehna. „Koukni, Lewe, rád bych šel sem, k vraždám.“

Croaker se podíval na svého přítele. Znal Vegase pěkně dlouho a už spolu absolvovali pár pořádných průšvihů; jeden druhému pomáhal a vážil si ho. „S Finniganem taky není med vyjít, kamaráde,“ pravil Croaker rozvážně. „Je to špína chlap.“

„Jen mě neděs, brácho,“ ozval se Vegas. „Hlavně když vypadnu z narkotik – s těma klukama už nejni žádná sranda.“

Croaker po něm vrhl rychlý pohled. „Hele, vraždy taky nejsou jediný oddělení. Co takhle mravnostní, tam bys to měl bez problémů.“

Na Vegasově tváři se objevil bolestný výraz. „Prdlajs! Jasně že bych si tam moh každej měsíc nahrabat na výpalným, jenomže ty hajzlíci si nechtěj‘ pustit k lizu černou držku, chápeš? Prostě mě tam nechtěj‘.“

„Hele, Vegasi, já taky k sakru nevím, jestli tě bude chtít Finnigan.“

„Ty víš a já vím, brácho, že na kůži von nekouká. A vůbec, copak se mnou nechceš dělat?“

Croaker se zasmál. „Jasně že bych rád, akorát že teď jsme zrovna s šéfem na kordy.“

„Do prdele, to přece nic není. Víš, jakej je. Až mu zas chytneš nějakou velkou rybu a starosta ho poplácá po zádech, poleze ti do zadku jako dřív.“

Croaker se ušklíbl. „Možná. Možná ne.“

„Tak to přece chodí, brácho.“

Croaker by nejradši vyprávěl Vegasovi o případu Didionová, o tom, koho podezírá a po čem jde. Koneckonců, tak se to vždycky dělalo – při každé operaci bylo třeba mít náhradníka – ale zároveň věděl, že to nemůže udělat. Ne že by Vegasovi nevěřil – na to si už mockrát vzájemně zachránili život; problém byl v tom, že by to vůči němu nebylo spravedlivé. Jedna věc byla, když se

Croaker vydával v nebezpečí vyhazovu, a druhá, kdyby do toho chtěl namočit ještě někoho.

Croaker natáhl ruku a poplácal černocha po stehně. „Tak jo.

Zeptám se na to Finnigana, jen co si budu myslet, že mi hned neukousne hlavu.“

Vegas vycenil zuby v úsměvu. „Jasně, jasně.“ Vstal; tyčil se nad Croakerem jako věž. „Nějak mu to naservíruj a uvidíme, co z něj vyleze. Do tý doby abych zas šlapal chodníky. Sallyson chce, abychom plnili ty jeho zasraný limity, chápeš? Zatracená práce!“ Otočil se a zamával. „Tak se měj.“

„Přeřízni za mě taky jednu,“ vyzval ho Croaker.

Vegas se zazubil. „Tu nejhezčí, bráško.“

„Víš, Nicku, připadám si, jako bych tu žil už sto let.“ Vincent pohlédl na burák, který loupal. „Zvláštní věc – mám pocit, že Tokio je jenom sen a nic víc.“

„Tak to by ses měl vrátit. Třeba jen na dovolenou.“

„Jo, taky si to myslím.“ Strčil si oříšek do úst.

Scházeli po sešlapaných kamenných schodech do zoologické zahrady v Central Parku. Šlapali po dlaždicích a natahovali do nozder zápach zvířecího potu. Nyní zamířili na sever, směrem k opičinci.

„Jenže se nevrátím. Nedávno mi to došlo.“

„Nic ti v tom přece nemůže zabránit.“

Vincent zavrtěl hlavou. Nalevo od nich za prázdnou klecí pro paviány probleskovalo jezírko, kde se potápělo několik tuleňů a snažilo se získat přízeň postarší samice, která pamatovala lepší časy. „Může za to rodina, Nicku. Moje sestry. Kdybych se vrátil, musel bych se s nimi setkat. To víš, povinnost. A to bych nemohl. Ne teď, ne když jsem tím, kým jsem.“

Vedle opičince stál za dvěma zelenými válci rozložitý chlapík s hustým knírem a v námořnické čapce. Skupina dětí ho zaujatě sledovala, jak nafukuje balónky.

‚A kým teď jsi?“

Vincent otočil hlavu. „To je to. Nevím. Vím jen, že jsem se změnil, že nejsem jako dřív. Přizpůsobil jsem se. Připadám si, jako by mě Amerika zkazila. Změnilo se moje pořadí hodnot a všechny moje tradice se hroutí.“ Před gorilí klecí stál shluk lidí; s

potěšením sledovali opičí rodinku, která si lebedila pod proudem vody z hadice. Samička natáhla ruku a postříkala diváky; ozvaly se výkřiky a hlouček se na okamžik rozprchl, aby se pomalu zase shromáždil. Z vedlejší klece je nevzrušeně pozoroval orangutan, jako by studoval nějaké zvláštní bytosti, o nichž hodlá sepsat učené pojednání.

„No tak," povzbuzoval Nicholas. „Vzpomínám si, jak jsme se prvně setkali. Ty, Terry a já. Bylo to u Mičity, pamatuješ? Všichni jsme si tehdy připadali stejně ztracení. A proto jsme tam taky chodili." Usmál se, nebo se o to aspoň pokusil. „Kousek domova uprostřed ciziny." Zavrtěl hlavou. „Ovšem, co nás tři spojilo? Neřekl bych, že to byl jenom stesk po domově."

„Eileen říkala, že nás spojoval bojový duch jako magická pupeční šňůra. Podle mě nás v tomhle ohledu považovala za dětiny."

Nicholas potřásl hlavou. „Ne. Mýlíš se. Ona to respektovala.

Nerozuměla tomu, a snad ani nemohla rozumět. Přesto věděla, jak je to silné, a nechtěla do toho zasahovat. Proto taky s námi nechtěla nikam chodit – věděla, že by se necítila ve své kůži, i kdybychom se snažili sebevíc. Terry mi jednou povídal, že se bála, aby nám nepřekážela, a vlastně měla pravdu."

„Nevím," na to Vincent. „Všechno mi to teď připadá tak vzdálené, jako bychom mluvili o finském folklóru. Ani netuším, jestli *já sám* to ještě chápu."

„To jsou jen řeči, prázdná slova. Takhle přemýšlejí Američani.

Otevři duši a najdeš to; to, že žiješ tady, nerozhoduje."

Vypadalo to, jako by se snažil přesvědčit nejen Vincenta, ale i sama sebe. „Narodili jsme se v zemi bojového ducha, a to nás drží pohromadě mnohem silněji – a trvaleji – než pokrevní svazek. Co jsme se jednou naučili, to nezapomínáme. Pamatuj si to.

V jádře jsme stejní, jako když jsme před dvanácti lety vystoupili z letadla."

„Ne, já nejsem. Zdaleka ne. Nemluvím stejně a neuvažuji stejně jako tehdy. Amerika mě změnila a nezdá se mi, že by se to dalo zvrátit. Nemůžu se vracet zpátky, nepatřím do Japonska a ani nemám pocit, že bych tam měl patřit. Západ mě nepozorovaně obral o všechno cenné, o všechno, co mělo nějakou hodnotu."

„Můžeš to dostat zpět. Ještě není pozdě.“

Vincent na něj pohlédl, zastrčil ruce do kapes a šel dál. Blížili se k bráně, na jejímž vrcholku byly vidět hodiny, na nichž se vždycky v celou hodinu objevovalo procesí zvířátek. Zezadu k nim doléhal smích a dupot z dětské zoo.

„Tohle jsem nikomu neřekl, dokonce ani policii. Tu noc, co zabili Terryho a Eileen, mi někdo zavolal a pak se neohlásil.“ Zvedl hlavu. „Čím víc o tom přemýšlím, tím víc jsem sl jist. Že jsem přece jen něco slyšel. Nějakou hudbu.“

„Vzpomeneš si, co to bylo?“

„Jo. Určitě to byl Mancini.“ Nemusel ani dodávat, že Mancini ni byl oblíbený skladatel Eileen.

Vincent se otřásl. „Skoro jako by mi Terry volal ze záhrobí.“

Spěšně máchl rukou. „Vím, vím. Nevěřím na duchy, jenže – zatraceně, vypadalo to, jako by mi chtěl říct, kdo to udělal.“

„Myslíš, že Terry vraha *znal?*“

Vincent pokrčil rameny. „Možná dělám z komára velblouda.

Nevím. Jenom – škoda, že’s tehdy v noci nebyl ve městě. Proboha, vždyť to byli taky tvoji přátelé!“

Nicholas mlčel a díval se na rozesmáté děti, které pojídaly zmrzlinu a vyplazovaly jazyky na opice. Rád by něco cítil, například smutek: bylo by to lepší, než ho s sebou vláčet jako hrbáč hrb. Místo toho však cítil zvláštní klid jako v oku uragánu z bezpečí mohl pozorovat katastrofu, která se odehrávala okolo.

Mohl to nějak zarazit? Samozřejmě, že věděl jak, jenže to nechtěl udělat. Vincent na něj zíral, jako by se domníval, že svým pohledem Nicholase donutí k nějakému činu. Bylo to nevyhnutelné a Nicholas to věděl od chvíle, kdy o tom začali mluvit. Tady šlo o povinnost; Vincent měl pravdu, byli to jeho přátelé. Vincent se dotkl jeho ramene. „Promiň, kamaráde,“ pravil. „To jsem celý já.

Mám nervy v kýblu a ty to víš. Je mi líto, že jsem si to vylil zrovna na tobě.“ Lehce se ušklíbl. „Vidíš, jaký Američan se ze mě stal.“

Nicholas mu opětoval úsměv. „Ne. Měl jsi pravdu. Ani jeden z nás ještě nezapomněl, co to je povinnost.“

„Hele, Croaker mě pozval na večeři. Nechceš jít s námi? K Mičitovi.“

„Dobře,“ přikývl Nicholas. „Přijdu rád.“

Vincent se podíval na hodinky. „Tak, a teď zase zpátky do rachoty. Uvidíme se večer.“

Nicholas marně hledal v parku telefon; nakonec jej našel na Páté avenue. Zavolal Justine a ozval se Doc Deerforth.

„Co se stalo?“ ptal se Nicholas s bušícím srdcem.

„Taková malá nehoda, nic vážného. Ale stejně bys měl přijet, jestli nemáš moc práce.“

„O cojde?“

„Justine se dostala do spodního proudu. Teď už je v pořádku.“

„Jsi si jistý, že to nebylo nic jiného?“

„Docela jistý. Co máš na mysli?“

„Byli u toho nějací lidé? Neviděl někdo něco podezřelého?“

„Byla tam spousta lidí. Jeden soused ji pomáhal vytáhnout z vody. Nikdo se o ničem nezmínil.“

„Zůstaneš u ní, než tam dorazím? Pojedu prvním vlakem.“ Pohlédl na hodinky.

„Jistě. Nemám naspěch a sestra ví, kde mě má hledat. Jestli ovšem dojde k něčemu nečekanému –“

„Chápu, Docu. Řekni jí, že už jedu.“

„Nedělej si starosti. Řeknu jí to, až se probudí.“

Zavěsil a nechal se taxíkem odvézt na Penn Station; dole u pokladny Longislandské železnice si koupil lístek a zjistil, že má ještě pětadvacet minut času. Zavolal Tomkinovi. Trvalo dlouho, než ho sehnali; mezitím si bezmyšlenkovitě prohlížel kolemjdoucí. Dva mladíci zápolili s neforemnými batohy a vzadu za nimi se o sloup opírala mladá žena, která zřejmě na někoho netrpělivě čekala. Zapochyboval o tom, že to má být její šéf. ,

„To jste vy, Nicholasi?“ Hlas ho udeřil do ucha.

„Tomkine?“

„Jsem rád, že jste zavolal. Přemýšlel jste o mé nabídce?“

Ten hajzl, napadlo ho. Že do toho zatahoval Justine! Teď však věděl, že Justine by stejně neunikla ohrožení, a jeho vlastní pozice se mu vůbec nezamlouvala. Ovládl se. „Rozmyslel jsem si to. Ode dneška pracuji pro vás.“

„Dobře. Což abyste přijel do věže a –“

„Ne. Jsem na Penn Station a odjíždím příštím vlakem na Long Island.“

„Pak ovšem nechápu –“

„Mám práci tam. Justine.“

„Aha.“

„Tak fajn,“ zavrčel Nicholas. „Zítra vám zavolám.“

„Nicho –“

Umlčel ho tím, že zavěsil sluchátko zpět do vidlice.

Muž pracoval; už před víc než týdnem si našel zaměstnání u firmy Lubin Bros. Přidělili ho na stavbu na Ralph Avenue v Brooklynu; když pak onemocněl Manucci, přeložili ho na staveniště na Park Avenue. Tomkin byl ochoten připlatit, jen aby stavba nebyla ve skluzu, a vedení Lubin Bros. dělalo vše, co bylo v lidských silách, aby mu vyhovělo. Mimo jiné to znamenalo, že na stavbě musí být stále plný počet dělníků.

Muž pilně prováděl vše, co mu uložili, a dělal to dobře; mluvil jen málo a v podstatě nikdo si ho nevšímal. Když toho dne nastupoval do práce, měl plnou hlavu toho, co dělal minulou noc, či spíše v časných ranních hodinách. Zatímco jeho přední mozek rozebíral práci předešlé noci, jeho podvědomí analyzovalo současné problémy.

Nebyl vůbec žádný problém vniknout do podzemního parkoviště v Actiu: vjel tam na prázdném zadním sedadle Lincolnu

Continental, jehož pasažéři vystoupili u hlavního vchodu. Pak už stačilo jen čekat. Tomkinová limuzína sjela po rampě deset minut po třetí ráno: o Tomkinovi se vědělo, že trpí nespavostí, a že tráví většinu nocí ve své kanceláři v nové budově. Silné reflektory osvítily strop parkoviště a znovu klesly dolů, jak automobil sjížděl po rampě.

Motor tiše bručel; řidič zaparkoval a vypnul zapalování.

Muž znal zpaměti, co bude nyní šofér provádět; přesto však vyčkal celou hodinu, až do jeho odchodu. Času měl dost a věděl, že čas může být jak nejlepší přítel, tak nejzavilejší nepřítel, a proto k němu přistupoval s úctou. Spěchat se nikdy nevyplácelo.

Nakonec se vydal na cestu k limuzíně, jako stín dravce hledajícího kořist. Během několika sekund otevřel zadní dveře a znovu je za sebou zavřel. Uvnitř vytáhl tužkovou baterku a chirurgický skalpel. Tam, kde se koberec dotýkal zadního sedadla, vyřízl skalpelem rýhu ve tvaru T a pod záhyby látky vložil kruhový předmět o průměru ne větším než dva centimetry. Poté záhyby opět slepil epoxidovým lepidlem, které bylo naprosto bez zápachu. Když skončil, zaměřil se na telefonní přístroj: otevřel skříňku a aniž by si všímal sluchátka, umístil další předmět na její vnitřní stěnu. Posadil se na sedadlo přesně do míst, kde sedával

Tomkin, otevřel skříňku a pohlédl na sluchátko: předmět neviděl. Spokojeně skříňku zavřel, zhasil baterku a vylezl z auta.

O dvacet vteřin později již kráčel, zachumlán do černé nylonové větrovky, po Padesáté první ulici. V limuzíně strávil všeho všudy devět minut.

Nyní, zatímco se zabýval nýtováním v atriu Tomkinová věžáku, uvažoval o tom, jak se dostat nahoru.

V době oběda nasedl do stavebního výtahu a vyjel do patra pod Tomkinovou kanceláří – výš už to nešlo. Omítka na chodbách tu byla ještě vlhká a počmáraná znameními tužkou. Chodby byly sice vylidněné, ale přesto zachovával potřebnou opatrnost a vždy měl po ruce dostatek dveří, do nichž by mohl uskočit. Občas se zastavil a naslouchal zvukům v budově: okamžitě by zaregistroval i sebemenší změnu.

Nevadilo by mu, kdyby někdo spatřil jeho tvář: potřel si ji pudrem a trochu zvětšil nos. Do úst, mezi čelisti a tváře, si vložil smotky vaty, a i jeho postava byla jiná než ta, která vstoupila do dveří *dódžó* Terryho Tanaky. Nyní měl svislá ramena a při chůzi znatelně kulhal, jako by měl jednu nohu kratší; toho docílil *zvýšeným* podpatkem na pravé botě. Jistě, namaskovat si obličej bylo správné, jenže existovaly tisíce jiných způsobů, jak by ho někdo mohl poznat. Člověk musel pečlivě změnit všechny

součásti těla i obličeje, aby byl výsledný dojem úplně jiný. Převlek musel být stoprocentní.

Nalezl požární schodiště a vystoupil po něm do nejvyššího patra, které přímo kypělo horečnou aktivitou. Pobíhali tu jak dělníci, tak Tomkinovi zaměstnanci; tím lépe, pomyslel si.

Tomkinova kancelář, která zabírala celý roh podlaží, byla už z devíti desetin hotová; stejně však mělo její dokončení prvořadou důležitost, protože průmyslník zde už začínal úřadovat.

Proto zde také neexistovaly žádné přestávky na oběd: ranní směna se šla najíst teprve ve chvíli, kdy dorazila odpolední směna a pokračovala v započatém díle. Muž přišel právě včas, aby se k nim připojil a v jejich společnosti prošel kolem Franka, který stál za tlustými kovovými dveřmi kanceláře. To byla nejtěžší část jeho plánu: musel jednat veřejně, všem na očích.

Řešení bylo samozřejmě snadné – stačilo, aby vypadal, jako že ví, co dělá, a nikdo si ho ani v nejmenším nevšímal. Kdyby dokázal vůbec něco cítit, mohlo by ho pobavit, jak naprosto nepokrytě provádí ty nejtajnější operace – úplně jako by hrál v životní verzi „Ztraceného dopisu“.

Ovšemže musel pracovat jen po kouskách, ve chvilkách mezi uloženými činnostmi. Nedělalo mu to potíže, jenom to prodlužovalo dobu, kterou musel strávit v kanceláři.

Nicméně tohoto času využil ve svůj prospěch, jak bylo jeho zvykem: uložil si do paměti obrysy místnosti, otevřené a uzavřené prostory, všechny rohy a výčnělky. Zjistil, kde jsou stěny zvukotěsné a kde jsou pod vrstvou malby a omítky holé; kudy probíhá elektrické vedení a kde jsou rozmístěny zásuvky, vypínače a pomocné osvětlení. V daném okamžiku žádná z těchto informací nijak nesouvisela s jeho plány, avšak jeden nikdy neví.

Přesné plánování je sice nezbytné, ale přesto musí člověk nechat ve svých odhadech trochu volného prostoru pro náhodu; věci mají nepříjemný zvyk vymykat se člověku z rukou a často, *příliš* často se objeví něco nepředvídaného: jeden hlídač navíc, bouřka, nečekaný zvuk, nějaká maličkost, kterou nikdo nemohl předvídat – a neštěstí je hotovo. Vážně, jeden nikdy neví.

V půl druhé byl hotov a společně se zbytkem odpolední směny prošel před bdělým Frankovým okem. Za kovovými dveřmi

zabočili doprava směrem k výtahu na patře pod nimi; právě, když zahýbal za roh, se otevřely dveře výtahu na konci chodby a vystoupil z nich Tomkin ve Whistlově doprovodu.

Muž se na chvíli zastavil a v jeho mrtvých očích zlověstně zajiskřilo. Jak by to bylo lehké, pomyslel si malátně, zabít ho hned teď, na místě. Whistle by za okamžik klečel u zdi mrtev a magnát by se snášel na nedokončený chodník dole. Ta představa se mu líbila; byla tak hezky ironická. Líbila se mu, avšak ne dost, a to rozhodovalo: především, nebylo to elegantní řešení, a pak,

Tomkin by při tom zakusil jen velmi málo strachu – jen tu chvilku, co by letěl vzduchem a horký vítr by ho šlehal do tváře. Na co by asi přitom myslel, uvažoval muž. Na boha? Zapomnění?

Na peklo? Muž v duchu pokrčil rameny. Nezáleželo na tom, a on ostatně těmto západním pojmům ani pořádně nerozuměl. Pro něho existoval jen osud, *karma.* Osud a *kami, jímž* se stane po smrti a bude čekat předepsanou dobu, než se bude moci vrátit v jiném těle zpátky do života.

Toto chápání života bylo tak zásadní, že, jak védél, bylo povrchním lidem Tomkinová typu naprosto cizí. Ne že by proto bylo snadnější je zabíjet – bylo to jen o to méně zajímavé. Jeho mysl zaplňovaly nejrůznější techniky nepozorovaného pronikáni do střežených prostor a rozsévání strachu; samotný akt zabiti pro něj neznamenal nic víc, než zašlápnutí štěnice. A koneckonců,

Tomkin byl štěnice. Nikdo soudný by ho nemohl nazvat civilixo váným člověkem.

Co se týkalo opuštění místa činu, muž dobře věděl, že v tomto případě se to nemusí podařit. Nijak ho to nevzrušovalo, protože na něco takového se celý život připravoval. Umřít v boji bylo nejvyšším cílem života, neboť lidé vstupovali do historie podle toho, jak zemřeli, a ne, jak žili.

Nebál se, že by ho snad mohli dostat, až bude zabíjet Tomkina: v tomto ohledu ho zajímala víc druhá část jeho úkolu, která jej pro něj ostatně činila přitažlivými. Za Tomkinovu hlavu mu zaplatili malé jmění, ale peníze pro něj neměly valný význam. Po pravdě řečeno, když se přijel „porozhlédnout kolem“ – jak tvrdil svým budoucím zaměstnavatelům – nebyl si zcela jist, že se té práce ujme. Jenže pak narazil na něco tak neodolatelného, že nedokázal

odmítnout: dávno se naučil přijímat bez ptaní to, co život nabízí. Nyní mu spadlo do klína něco tak fantastického, že se mu až sbíhaly sliny; promarnit takovou příležitost by byl smrtelný hřích.

A to byl druhý důvod, proč nezabil Tomkina na místě. Navíc by musel spěchat a taková naprostá improvizace mu neseděla.

Mohl to udělat – dokonce dobře – jenže se ovládl. Neměl rád, když musel po činu uklízet stopy: líbilo se mu, když všechno probíhalo čistě a logicky. V jiném životě by mohl být výborným brusičem diamantů. Proto se jen na procházejícího Tomkina dlouze zadíval; průmyslník se nikdy nedověděl, že po jeho levici na něj číhala smrt.

Pak muž vykročil dolů chodbou, vyhnul se smyčce kabelu visící z otevřeného podhledu a za okamžik už sestupoval po požárním schodišti.

Dole v atriu si v temném koutku strčil prst do ucha, jako by se chtěl podrbat. Umístil si tak do zvukovodu lehce zploštělou plastikovou kuličku, které si nikdo nemohl všimnout. Dotkl se jejího povrchu ukazováčkem a začal naslouchat.

Sotva Nicholas odstoupil od řady pochromovaných telefonních budek, ucítil ono varovné šimrání v zátylku. Klidně vykročil směrem k trafice, aniž by měl ovšem v úmyslu si něco koupit:

byl už tímto směrem otočen a nechtěl dělat žádné náhlé kličky a obraty. Místo aby vešel dovnitř, zastavil se u výlohy.

U pokladny stála krátká fronta: trafika nabízela dvacetiprocentní slevu na prvních deset největších bestsellerů. K výloze se postavil trochu bokem; nedíval se na vystavené knihy, ale používal skleněnou stěnu jako zrcadlo, aby tak mohl potají pozorovat velkou část nádražní haly za sebou. Odraz ve skle však nebyl nijak dobrý – kazila jej záře světel i vlastní nerovnost skleněné tabule. I s tím počítal.

Nemohl tam ovšem zůstat příliš dlouho. Podíval se na hodinky a zjistil, že má do odjezdu vlaku ještě čtvrt hodiny. Neměl důvod sedět nečinně v prázdném vagóně, a zvláště ne teď.

Vyrazil šikmo přes halu. Cestu mu zkřížila stařena s kufrem na kolečkách a dva námořníci v bílých uniformách, z nichž jeden

právě vyprávěl druhému jakýsi slizký vtip. Mladá žena už u sloupu nestála; buďto se dočkala, nebo se na schůzku vykašlala. Kolem sloupu teď poskakovaly tři tmavovlasé děti pod dohledem zarputile se tvářící ženy. U skříněk úschovny zavazadel postával muž v tmavé větrovce se zapálenou cigaretou v ústech; naproti němu nějaký člověk v okrovém obleku listoval *Hustlerem,* dokud k němu nepřistoupil muž s hnědým kufříkem. Potřásli si rukama a odešli. Nicholas vstoupil do bistra a vtiskl se k baru vedle tlouštíka, který se cpal šlehačkovým dortem. Na pultu před ním ležela dolarová bankovka a nějaké drobné; tlusťoch měl ústa umatlaná od šlehačky a posetá drobky. Příchozího se nevšímal. Nicholas si objednal párek a pomerančovou limonádu. Na sloupech v bistru visela zrcadla, díky nimž mohl

Nicholas i při jídle pokračovat v pozorování. Barman mu podal talíř a nechal si zaplatit. Pořád ho pronásledoval tentýž pocit, pro nějž mohlo být jediné vysvětlení: sledoval ho adept *haragei.*

Přijímač byl zároveň vysílačem, a toto oboustranné spojení se nedalo nijak přerušit. Tenhle se jen příliš přiblížil, nic víc – zřejmě nebyl dost opatrný.

Nicholas si utřel ústa tuhým ubrouskem, ještě jednou pohlédl do zrcadla a vyšel ven. Do odjezdu vlaku zbývalo jen něco přes pět minut a během té doby musí pronásledovatele setřást. Ani ho nenapadlo, že by snad mohl jet jindy – jeho hlavní starostí byla teď Justine, která byla evidentně v nebezpečí a naprosto bezbranná. Bylo možné požádat Doca Deerfortha, aby se za ní občas podíval, jenže po něm nemohl chtít, aby čelil nějakým nenadálým událostem – v tomto ohledu Nicholas zcela oprávněně nespoléhal na nikoho jiného, než na sebe.

Musel udělat ještě jednu věc. Znovu zamířil k telefonům a vytočil Croakerovo číslo.

„Haló.“ Hlasně zněl drsně; dotyčný zřejmě spěchal.

„Tady Linnear, poručíku.“

„Copak?“

„Vracím se zpátky na Long Island. Justine měla nehodu.“

Nastalo ticho; Nicholas pátral očima v nejbližším okolí.

„Croakere, někdo mě sleduje.“

„Jsou to stíny, nebo se moc koukáte na televizi?“

„Zatím jsem ho ještě neviděl.“

Šum na lince zněl jako hlas nějaké živé bytosti.

„Tak jak víte, že tam někdo je?“

„Když vám to řeknu, nebudete mi věřit.“

„Zkuste to.“

„Díky *haragei.* Je to součást výcviku budžutsu – určitý druh mimosmyslového vnímání. Způsob, jak nahlížet na svět, cítit věci – dalo by se říct, zvětšený šestý smysl.“

Nicholas skoro čekal nějaký úsměšek, ale žádný nepřicházel.

„Kdo myslíte, že to je?“

„Nindža.“

Croaker se nadechl. „Zůstaňte, kde jste, Linneare. Přijedu tam za minutku.“

„To by nemělo smysl. Nevydržel by tak dlouho na jednom místě. A navíc by vás vyčmuchal na sto metrů.“

„Nemůžeme tu přece jen tak sedět!“

„Věřte mi, že jinak to nejde. Nechte to na mně.“

„Na vás? Co s tím máte hergot co společnýho?“

„Mám dojem, že jde po Tomkinovi, a taky po Justine. Proto jedu na Long Island.“

„Odkdy se staráte o Tomkina?“ Croakerův hlas teď zněl rozzlobeně.

„Ode dneška. Pracuju pro něho.“

Zaslechl hluboké nadechnutí. „Do hajzlu! Tak poslouchej, ty parchan –“

„Ne, vy poslouchejte, Croakere. Nemáte ani ponětí, za čím se ženete. Ani sebemenší ponětí. Pokoušel jsem se vám to aspoň trochu osvětlit dneska v *dódžó,* ale ono to asi bude pravda, že

Američani jsou moc natvrdlí na to, aby se nechali poučit.“

Praštil s telefonem a vmísil se do davu mířícího na sedmnáctou kolej. Celou dobu ho svědělo pod vlasy; na konci schodiště měl dojem, že zahlédl jakousi tvář, jenže to byl jen záblesk. Něco na tom obličeji, který se mu ukázal napůl z profilu, ho přece jen zarazilo. Málem by se za ním rozběhl, jenže tlak lidí mu to nedovolil.

Ve vlaku si sedl k oknu. Pocit byl pryč. Existoval vůbec? Ani si takovou otázku nemusel pokládat. Proč by ho však měl nindža

sledovat? Na to určitě byla odpověď, jenomže jeho žádná uspokojivá nenapadla.

V uličkách nastal zmatek, jak se cestující na poslední chvíli cpali do vlaku. Klimatizace se na okamžik zastavila a někdo zasténal; pak zablikala světla a elektrické napájení se obnovilo.

Všechno se zdálo být v pořádku.

Ozvalo se zvonění a dveře se se sykotem zavřely. Vlak se rozjel a nástupiště pomalu ubíhalo dozadu. Vyhlédl z okna: nějaký černoch zametal perón, a jinak už jen hra světel a stínů vyvolaná v život pohybem vlaku.

Město zmizelo a Nicholas přemýšlel o Justine; na chvíli usnul s hlavou opřenou o sklo.

„Jízdenky, prosím."

Okamžitě se probral s hlavou plnou oné letmo zahlédnuté tváře, jejíž rysy byly podivně matné, jako by hleděl na měsíc skrz mračný příkrov.

Gelda se smála; třásla se jí přitom prsa a Dare vždycky tvrdila, že když se jí třesou prsa, vypadá báječně smyslně. Dare navíc dokázala Geldu rozesmát a to byl jeden z důvodů, proč ji Gelda měla ráda: druhým důvodem bylo její tělo.

Dare měla po celém těle do bronzová opálenou pokožku, bez bílých proužků od plavek. Možná, že to byla její přirozená barva

– Gelda se na to nikdy neptala. Byla vysoká, určitě vyšší než Gelda, která také nebyla žádný trpaslík. Na hlavě měla dlouhé a kudrnaté blond vlasy.

Dare měla i nohy delší než Gelda, a také štíhlejší. Její vysoko posazená ňadra byla dokonale kulatá, a pod nimi úzký pas a štíhlé boky. Vypadala zároveň chlapecky i ženský; na tom, jak vypadala a jak se oblékala, nebylo nic mužského. Milovala Divoký Západ – sluncem opálené mužství, pevné svaly cválajících koní a především naprostou neúctu k zákonům.

Jak říkala Pear, bude to spíš zábava než práce.

„Tentokrát jsem skoro jednoho našla," vyprávěla Dare. Ležela lenivě ve vaně a vzduch byl prosycen vůní fialek; Gelda klečela před vanou a točila křišťálovými kohoutky. Voda padala na bílý

porcelán mezi roztaženýma nohama Dare, na husté houští chlupů, které se vlhkostí zbarvilo do karamelová.

„Ale to víš," pokračovala, „když k tomu mělo dojít, ani jsem tomu sama nevěřila."

„Copak se stalo?" Gelda přidala trochu horké vody.

„Co se stalo?" zaúpěla Dare. „Z mého báječného Texasana, z toho nádherného kovboje se vyklubal obyčejný teplouš!" Vystrčila lokty z vany a zavrtěla zadkem ve vodě. „Dokonce se mi v posteli rozbrečel – říkal, že se žen bojí." Zaklonila hlavu, zavřela oči a v klidu si tak lebedila. „Jo, já nejspíš nikdy žádného nenajdu."

Otevřela oči. „Na druhou stranu, víš, já už o to snad ani nestojím." Snížila hlas do chraptivého šepotu. „Mám tebe a nic na světě není opravdovější." Natáhla paže. „Pojď ke mně, miláčku.

Musí ti tam být zima."

Gelda vstala a vyklouzla z broskvového atlasového županu:

sklouzl na dlaždičky se smyslným zašustěním.

Když Gelda lezla do vany a Dare jí dělala místo, jejich ruce se dotkly.

„Nikdo se ti nevyrovná," šeptala Dare. „Nikdo a nikde." Pohladila Geldu po rameni a zajela rukou na ňadro. „I kdybys chtěla sebevíc peněz, mně by to bylo jedno."

Geldiny prsty bloudily po stehnech její společnice. ‚A co kdybych," zeptala se, „nechtěla vůbec žádné peníze?"

Dare se zamračila a Gelda jí přejela čelo ukazováčkem. „To nedělej," řekla.

„Možná by to mělo význam ze začátku," prohlásila Dare. „Teď už nemám ten pocit." Pokrčila rameny. „Účet sice stejné dostává studio, ale i kdyby…" Usmála se. „Chodím za tebou, miláčku, a jenom náhodou to stojí peníze. Koho to zajímá? Peníze byly, peníze budou. Jsi tisíckrát lepší než gram kokainu nebo čertvíčeho."

Také Gelda se usmála. „To zní jako lichotka."

Dare vyprskla smíchy. „Víš dobře, že je." Rozhlédla se. „Kde to máš?"

Gelda ji hladila dál, něžně a vytrvale. Sval na Darině stehnu naběhl a Dare zalapala po dechu; Gelda poznala, že se jí zrychluje

tep. „Máme spoustu času, miláčku. Uvolni se. Mám ho na bezpečném místě.“ Prsty hladila její pružné svalstvo. „Až budeš připravená, vylezu.“

Dare otočila hlavu, uchopila do dlaní Geldina ňadra a třela jí palci bradavky, až se vztyčily. „Hmm,“ vydechla. „Tohle na tobě zbožňuju – tu dvojjakost. Oheň i led, něžnost i tvrdost, děvka i roztomilé děvčátko.“

„Jsem jenom zrcadlo,“ zašeptala Gelda.

„Ne, to není pravda, aspoň ne se mnou. Vím, že se ti to líbí stejně jako mně. Mužské můžeš balamutit podle chuti, ale na ženskou si nepřijdeš. Vím to. Chceš mě, stejně jako já chci tebe.“

Gelda jemně rozevřela nehty Dariny stydké pysky a prostrčila jimi prst, přičemž se pečlivě vyhýbala poštěváčku. „Jsi jediná žena, kterou jsem kdy takhle chtěla,“ přiznala.

Pohyb kyčlí Dare rozvlnil vodu, až vystřikovala z vany. Jedna pro druhou teď představovaly celý vesmír – fáze měsíce, vysílající přílivové vlny.

Gelda protáhla volnou ruku pod hýždě Dare.

„Ach, ach, ach,“ vzdychala Dare a kroutila celým tělem; vášnivě se přisála na Geldiny bradavky. „Ááá!“ Pustila ňadra pokrytá slinami. „Při filmování ležím v noci v posteli a myslím na tebe.

Masturbuju a přitom vzpomínám na tvá prsa, na tvoje nohy, na tvou báječnou kundičku, ach, Bože!“ Pocítila tření na klltorisu a sevřela Geldina ramena. „Teď, teď!“

Gelda natáhla ruku za vanu a vyndala odtamtud kolt Remington. Dare se rozšířily a rozzářily oči chtíčem. „Dej mi ho,“

zachrčela a Gelda jí nechala olíznout ústí hlavně. „Ještě.“ Jenže

Gelda jí hračku vytrhla, přidržela protestující Dare a vsunula jí hlaveň do vagíny. „Ááá.“ Dare se prohnula a celá hlaveň do ní zajela, až se kohoutek dotýkal jejího poštěváčku. Stačilo, aby

Gelda dvakrát zatáhla za Remingtonku, a ucítila, jak se Dare začíná blížit vyvrcholení. Zadržovala je a přitom lízala její vztyčené bradavky; tělo Dare reagovalo skvěle a Gelda dokázala přesně odhadnout, kdy nastává orgasmus.

Dare se konečně vymrštila vzhůru a vytrhla se jí; přesně v tu chvíli stiskla Gelda kohoutek. Jednou, dvakrát, šestkrát. Při každém stisku vlétl do Dare proud teplé vody; křičela rozkoší.

Celá koupelna byla zatopená vodou a Dare se třásla jako v horečce. Objala Geldina ramena a s ústy mezi jejími ňadry zašeptala: „Nech ho tam.“ Zatřásla se jí oční víčka. „Ach, Bože!“ Prsa se jí zdvíhala, jako by právě doběhla maratón.

„Ještě jednou,“ zaprosila.

Vincent se s poručíkem Croakerem setkal přesně ve čtvrt na sedm před dřevěným průčelím Mičitovy restaurace. Díky svému umístění byl podnik plný lidí, ve spěchu pojídajících večeři předtím, než půjdou do divadla.

Restaurace byla vystavěna ve tvaru L, s tmavými dřevěnými přepážkami mezi boxy. Když vešli, měli po levici bar suši, který pokračoval i za roh, do kratšího ramene L. Bylo asi ze tří čtvrtin plno. Vincent si všiml jednoho osamělého Američana.

Číšník je zavedl do zadní části restaurace, kde nestály žádné stoly v západním stylu; spíše tu byla řada soukromých místnůstek pokrytých tatami. V této tradiční části byste nenašli ani židle – jen dlouhý nízký stůl, u něhož seděli stolovníci se zkříženýma nohama. Místnůstky byly oddělené několika *šódžt*

Když si zuli boty a vstoupili do místnosti, Vincent objednal sake pro oba. Číšník položil na zářivě lesklý stolek jídelní lístky a odešel připravit pití.

Croaker položil na stůl obálku, vytáhl z ní dva listy papíru a položil je vedle sebe před Vincenta. „Viděl jste už tohohle chlápka?“

Vincent si kresby pozorně prohlédl a zavrtěl hlavou. „Ne.

A abych vám pravdu řekl, dost by mě to překvapilo.“

„Proč?“

„Je to přece ten muž, co přišel k Terrymu do *dódžó* toho dne, co je oba dva zabili?“

„Jak to víte?“

Přinesli sake; než jim je číšník nalil do malých šálečků, oba mlčeli. Když odešel, Croaker vrhl na Vincenta zpytavý pohled.

„Ten večer jsem s Terrym večeřel," pronesl Vincent pomalu.

‚A obstaral jsem většinu hovoru." Do hlasu se mu vkradl smutek. „Teď toho lituju, protože bylo vidět, že Terryho něco tíží. Říkal mi něco o nějakém Japonci, který si k němu přišel zacvičit.

Karate, aikido a – kendo." Usrkl sake a mávl rukou. „Dochází mi to až teď, když s vámi mluvím. Víte, Bennoku, Terryho obvyklý učitel kendžutsu, je už asi deset dní na dovolené. Jestliže si ten člověk přišel do *dódžó* procvičit kendžutsu, jediný, kdo mu mohl posloužit, byl Terry sám."

Croaker pokrčil rameny. ‚A co je na tom divného? Linnear mi řekl, že Tanaka byl v kendžutsu mistr – *sensei,* jak vy říkáte."

Vincent přikývl. „Jistě. Ale Nick vám zřejmě neřekl, že Terry už *katanu* dávno odložil. Stalo se mu něco, čemu já říkám duchovní přerod. Kendžutsu mu už nepřinášelo potěšení, a proto také necvičil."

„Kdy k tomu došlo?"

„Nevím to přesně. Snad před půl rokem."

„Proč mi to Linnear neřekl?"

Vincent jim oběma nalil další sake. „Po pravdě řečeno si nejsem jistý, jestii to Nick ví. On – totiž, on také prodělal duchovní přerod, i když ho vlastně ještě prodělává a já nemám tušení, co všechno ten jeho obnáší. Jsme si pořád velice blízcí a stejný byl

1 jeho vztah k Terrymu, ačkoli poslední dobou trochu ochladí.

Terry měl určitě dost příležitostí mu o tom povědět, jenže se nejspíš rozhodl to neudělat." Pokrčil rameny. „Každopádně, jestli je tohle váš člověk" – poklepal na obrázek – „tak přišel v přestrojení. Mohl bych ho znát já nebo Nicholas a přitom bychom ho tady nedokázali poznat."

Croaker přikývl. „Dobrá." Začal papíry sbírat.

Vincent napřáhl ruku. „Nechcete počkat, až přijde Nick? Klidně by si je mohl také prohlédnout."

„Linnear mi odpoledne volal, že se vrací do West Bay Bridge.

Jeho dívka měla nějakou nehodu." Schoval kresby do obálky.

„Nikdo toho parchanta neviděl přicházet ani odcházet. Ani v *dódžó,* ani v Tanakově bytě."

„To mě nepřekvapuje. Ten člověk je profesionál a jako takový je vysoce nebezpečný. Mám dojem, že nevíte, do čeho jdete.“

„Přesně to mi říkal Linnear,“ zavrčel Croaker. „Nerad to slyším.“

„Je to tak, poručíku, a vy se s tím musíte smířit. Ten chlápek prostě dokáže odrovnat každého, koho si usmyslí.“

„Dokonce i Raphaela Tomkina.“

Vincent pokývl hlavou. „Ijeho.“

„Už se o to snažili snad dvacetkrát,“ podotkl Croaker, „ a taky to byli profesionálové.“

Vincent si povzdechl. „Tohle je jiný profesionál. Tady není řeč o nějakém zabijákovi z Detroitu, nebo odkud je sem posílají.“

„Z Jersey City,“ poznamenal Croaker s úsměškem.

„Tak tedy, poručíku, tohle je nindža. Kromě toho, že je to profesionální vrah, je to Houdini, Superman a Spiderman v jedné osobě.“ Vincent poklepal na desku stolu. „Je to čaroděj.“

Croaker hleděl svému společníkovi do očí a hledal v nich sebemenší náznak Ironie; nenašel žádný. „To myslíte vážně?“

„I když to bude znít teatrálně: smrtelně vážně.“

Vrátil se číšník a oba sl objednali večeři a další sake.

„Nespěchejte,“ prohodil Vincent k číšníkovi, který přikývl a odešel.

„Linnear mě dnes odpoledne zavedl do hodiny kendžutsu,“

začal Croaker.

„Kampak?“

„Nevím, jak se to tam jmenuje. Setkal jsem se jen se *senseiem.* Nějaký Fukašigi.“

Vincent se na něj zvědavě podíval. „To máte velké štěstí. Do

Fukašigiho školy smí vstoupit jen velmi málo Američanů. A že vás tam Nicholas vzal…“ Potichu hvízdl.

„Jo,“ zavtipkoval Croaker. „A to ještě potom, co jsem ho urazil. Ten tedy dovede odpouštět!“

Vincentovy oči posmutněly. „On vám nesměl dát najevo, že se zlobí – jen to, že jste ztratil tvář.“

„Že jsem ztratil tvář? Co to má znamenat?“

„Tohle. Vztahy mezi lidmi se zakládají na úctě – na vzájemné úctě. Z ní pak pramení důvěra a vzájemné závazky. Nebudu se vás

vyptávat, co jste provedl – neříkejte mi to, ani si to nepřeji vědět – ale povím vám, že jestli jste ho urazil, jeho úcta k vám se znatelně snížila.“

„Co mi je sakra po tom, co si o mně myslí?“

„Jistě, možná že nic.“ Vincent se usmál. „Jestli to tak je, nemusíme o tom dál mluvit.“ Napil se sake a dolil si.

Croaker si odkašlal a po krátké pauze Vincenta vyzval, aby dokončil myšlenku.

„Chtěl jsem jen říci, že Nick vám nemá co odpouštět – to už udělal, protože jinak by vás nevzal k Fukašigimu. Teď se vy musíte snažit, abyste obnovil původní rovnováhu.“

„Jak?“ zeptal se Croaker podezíravě.

„Nu, kdybych na tohle znal odpověď, tak bych byl hrozně moudrý.“ Vincent zavrtěl hlavou. ‚A dneska večer si, poručíku, moc moudře nepřipadám.“

U baru suši seděl muž s nepostřehnutelným nánosem líčidla na obličeji: zvýrazňovalo mu lícní kosti, zplošťovalo široký nos a prohlubovalo oční důlky. Ani jeho vlastní matka by ho nepoznala, a to to byla velice inteligentní žena. Když Vincent s poručíkem Croakerem vstoupili do restaurace, zabýval se právě talířem sašimi; neotočil za nimi hlavu, ale pozoroval je periferním viděním.

O chvíli později odstrčil talíř a přešel místností k toaletě.

V restauraci vládlo přítmí; bylo plno a ze všech stran se ozýval šum hovoru. Na toaletě nikdo nebyl; umyl si ruce a pohlédl na svůj obraz v zrcadle. Otevřely se dveře a dovnitř vešli dva lidé;

náš muž odešel a zaplatil.

Venku zastavil taxi. Než narazil na vůz, který mu vyhovoval, musel čtyřikrát přesednout.

Přesně ve 20.18 obrátil policista Pete Travině hlídkový vůz, až škrtl pravými koly o obrubník. Projížděl Dvacátou osmou ulicí už podruhé a nyní si byl jist, že to, co zahlédl v uličce mezi činžovním domem a krejčovstvím, tam ještě před dvaceti

minutami, při jeho prvním průjezdu, zaručeně nebylo. Vzpomínal na staré dobré časy, kdy se na hlídky jezdilo ve dvou; dnes se, vzhledem k tomu, že město trpělo vážným nedostatkem peněz, experimentovalo v některých oblastech se sólovými hlídkami i přes organizovaný odpor sdružení pochůzkářů.

Rádio vytrvale skřehotalo, ale v jeho nejbližším okolí se nic nedělo; zaparkoval tedy, vytáhl baterku a přejel kuželem světla po ztemnělé uličce. Z noci se vyloupla řada stříbrně natřených popelnic. Vládlo tu ticho; nechodili tu žádní chodci a jediné, co bylo slyšet, byl tlumený šum provozu na Lexington Avenue.

Otevřel dveře a vystoupil z vozu. Jednou rukou rozepnul tuhé kožené pouzdro s pistolí; při řízení ho nosil vždycky zavřené.

Opatrně kráčel po chodníku. Před ním byla otevřená branka vedoucí k několika betonovým schůdkům; zeď napravo, patřící činžáku, byla slepá až do výše tří poschodí. Nalevo už okna začínala na úrovni druhého patra – nad krejčovstvím bylo ještě několik bytů, z jejichž oken se teď linulo matné světlo televizních přijímačů. Travině sešel po schodech. Napadlo ho, že by mohl zavolat na oddělení, a zase tuto myšlenku zavrhl: musel by mít v ruce něco konkrétnějšího.

Za řadou popelnic byla tma, avšak zpoza nich vyčuhovalo něco, co vrhalo na cihlovou stěnu zvláštní stíny, které vzbudily

Travinovu pozornost.

Nyní stál nad podivným předmětem: pustil pažbu pistole, sehnul se a dotkl se toho. I přes pytel, který tu věc zpola zakrýval, spatřil Travině lidský obličej ležící tváří ke zdi. Dva prsty přiložené na krční tepnu potvrdily, že muž je mrtev. Travině vstal a aniž by se čehokoli dalšího dotkl, zamířil ke schodům. Rozhlédl se: kolem něj prošel milenecký párek, držící se za ruce, a jinak nebylo nikoho vidět. Zavolal napřed na oddělení a pak na patologii. „Ne abyste to odložili na ráno," varoval úředníka na drátě. „Chci nějaké výsledky už dneska večer."

Vrátil se, aby zjistil totožnost mrtvého, jenže neměl z čeho.

U těla nebyly žádné doklady, peníze ani navštívenky – a přesto evidentně nešlo o žádného pobudu. Znovu sáhl na tělo – ani nestačilo vychladnout. V dálce se rozezněly sirény a jejich jekot stále sílil.

Totožnost neznámého se nakonec podařilo určit podle otisků prstů. Trvalo to něco přes tři hodiny a když byli hotovi, stáli před další záhadou: co se asi tak stalo s jeho taxíkem.

Vincent vyšel ze dveří Mičitovy restaurace a začal se shánět po taxíku. Byl trochu opilý a vůbec se za to nestyděl. I přes dusné vedro letní noci si připadal lehký jako balónek; všechny starosti a problémy, které ho po několik měsíců tížily, s něj spadly jako svlečená hadí kůže.

Všiml si, že kráčí poněkud nejisté. Překvapilo ho to a zároveň potěšilo: už dávno se potřeboval takhle odreagovat.

Vdechoval těžký noční vzduch nasycený výfukovými plyny a zápachem přepáleného tuku z bistra na rohu. Připadal si jako na tokijské Ginze s jejím ruchem, spěchajícími davy a džunglí neónových reklam propagujících noční podniky a americké zboží

Sledoval kolemjdoucí a hlava se mu točila. Potlačil chuť se zasmát, ale pak si řekl, proč ne, a vypukl v hlasitý smích. Nezdálo se, že si ho někdo všiml.

Pustil se na západ. Provoz na Šesté avenue k němu doléhal jako příboj rozbíjející se o vzdálené pobřeží. Vzpomněl si na Uragu, kde roku 1853 přistály lodi admirála Perryho a ukončily tak dvě stě padesát let japonské izolace. Tajuplný příboj valící se na

Plovoucí království. Vůbec jsme se neměli pouštět do toho tichomořského dobrodružství, pomyslel si. Bylo by to tak lepší. Tisíciletá bariéra, která držela Japonsko v magickém zajetí, se rozpadla; byl to mýtus, z jakých se ostatně japonská historie většinou skládala. Mýtus, vrhající na plátno paměti stíny v nadživotní velikosti.

Na konci bloku, na rohu Šesté, se vynořilo taxi a zamířilo k němu s rozsvíceným nápisem, který mu padl do oka jako zářivý klenot uprostřed temnoty. Byl stále v Japonsku.

Opile zamával a auto zastavilo. Bylo velké a prostorné, s fungující klimatizací. Zřejmě postavené na zakázku: nemělo uvnitř plastikovou přepážku a přední sedadla byla vyrobena z béžové kůže.

Vincent udal řidiči svou adresu a pohodlně se opřel. Vůz se rozjel. Stávalo se – přemýšlel Vincent – že i uprostřed přecpaných moderních tokijských ulic plných evropsky střižených obleků člověk znenadání narazil na starý šintoistický chrám zastrčený mezi dvěma mrakodrapy; uslyšel jemné cinkání bronzových zvonů, zavěšených svisle pod sebou a zelených věkem, a mohl i ucítit vůni kadidla prostupující vzduch. V takových okamžicích zmizely výfukové plyny a smog jako mávnutím proutku a kolem zavládl duch věčného Japonska, aby neobtěžován západními vlivy vzýval stará božstva.

V taxíku byla tma. Pohlédl ven na světla velkoměsta a došlo mu, že jedou nějak pomalu. Naklonil se k řidiči. „Hej," zavolal.

„Rád bych se dostal domů ještě dneska."

Všiml si, že řidič pohnul hlavou; zvedl oči a spatřil jeho tvář ve zpětném zrcátku. Byl to Japonec. Vincent se pokoušel přečíst jeho jméno na licenčním štítku na palubní desce, jenže ve tmě je nedokázal rozeznat. Omluvil se řidiči japonsky za hrubost.

„To nic," odpověděl šofér. „Všichni jsme měli perný den."

Zahnuli na západ, na Čtyřicátou pátou, a poté na Osmou avenue. Zde byla ulice po obou stranách lemována prodejnami nepoživatelného rychlého občerstvení a zchátralými pornokluby.

Po chodnících tu přecházely děvky čekající na rito, černí pasáci, pouliční prodavači narkotik a portoričtí rváči, veškeré bahno velkoměsta v celé své kráse.

Řidič projel přes křižovatku na oranžovou; na druhé už svítila červená.

„V noci to tu vypadá jak doma," poznamenal Vincent japonsky.

„Nikdy k tomu nemělo dojít," opáčil řidič. „Nikdo to přece nechtěl."

Vincent si znovu vzpomněl na čtyři Perryho bitevní lodě vplouvající do Uragy. Možná má pravdu, napadlo ho. Nikdy jsme neměli –

Šofér se k němu otočil obličejem modrozeleným od neonů blízkého kina. Roztáhl ústa do úsměvu, který mohl patřit masce z divadla Nó. Oči, jakoby vytesané z kamene, nedávaly najevo sebemenší vřelost nebo přátelství, a právě tento kontrast mezi

úsměvem a nepřátelským výrazem očí připomněl Vincentovi první hru Nó, kterou kdy viděl, a kde vystupovala maska strašného démona. Na tváři před ním bylo určitě něco divného, avšak ve slabém světle nedokázal určit, co. Předklonil se: zdálo se, že řidičův obličej je plný skvrn, jako by –

Překvapeně ucukl, jenže reflexy už měl otupené alkoholem:

mohl jen sledovat, jak se k němu šoférův obličej přibližuje s nadutými tvářemi a sešpulenými rty. Z otvoru vylétla jemná mlha a zastihla ho uprostřed nádechu; než zadržel dech, vniklo mu trochu látky do plic.

Když Vincent odešel, zůstal Croaker sedět se zkříženýma nohama na tatami a podpíral si bradu rukou. Objednal si další sake a zuřivě přemýšlel o tom, že bude muset jít domů. Napil se vystydlého likéru a netrpělivě čekal na novou láhev. Pití mu zachutnalo; nemělo sice žádnou chuť, ale umělo člověku sakramentsky zvednout náladu.

Jít domů se mu nechtělo. Nene, pomyslel si. To není ono. Nevadí mi domov, vadí mi Alison. To ho překvapilo a rozzlobilo zároveň. I když už dlouho něco podobného očekával, zarazila ho síla, s jakou to nyní vyplulo na povrch; zlobil se sám na sebe, že nechal věci dojít tak daleko. Ne snad že by mu Alison dala nějakou příčinu k zlosti, napadlo ho; prostě už s ní nechtěl mít nic společného. Chvíli uvažoval o tom, jak je možné, že dva lidé k sobě tak dlouho něco cítí, a najednou jako když utne. Tak to asi chodí, uzavřel pro sebe.

Číšník donesl sake a naplnil mu šálek. Croaker jej vyprázdnil a okamžitě si nalil další. Nejradši by hned zavolal Držce Mattymu, ale tušil, že kdyby to udělal, mohl by tím celý případ Didionová pohřbít. Zdálo se mu, že celý případ teď stojí a padá s jednou věcí: dostat jméno a adresu té holky.

Nemusel ani zavírat oči, aby si vybavil byt Angely Didionové;

přesto to udělal. První, čeho si po příchodu do jejího bytu povšiml, byl odporný, nasládlý zápach. Éter ještě v kombinaci s něčím. Ve tmavém obývacím pokoji nenašel nic zvláštního, avšak v ložnici narazil na indiánskou dýmku míru; přičichl k ní a ucítil

opium. Olízl ji a shledal, že šlo o prvotřídní drogu, jakou člověk na ulici koupit nedostane. Ovšem, stál v ložnici Angely Didionové, a žena, která byla podle všech zpráv nejlépe placenou modelkou ve Státech, si sotva bude kupovat něco, co není ve své kategorii to nejlepší.

Natáhl si chirurgické rukavice a zamířil ke skříni naproti posteli. Všechno v ložnici, od hedvábných tapet po stínítka na lampách, bylo vyvedeno v tmavé modři. Když vstoupil do místnosti, svítila pouze lampička u postele, a on jiná světla nerozsvěcel.

Opatrně otevřel posuvná dvířka; uvnitř spatřil róby od Calvina

Kleina a Ferragama, a pak šest kožichů, od dlouhého z obarvené soboliny až po tříčtvrteční kabát ze stříbrné lišky. Pod nimi se válely střevíce od Botticelliho a Charlese Jourdana.

Na chlupatém koberečku mezi postelí a skříní leželo černé hedvábné kombiné. Zvedl ho cestou k posteli, která byla také zřejmě zhotovena na zakázku. Zvlněná prošívaná deka objímala kotníky Angely Didionové jako příboj, hrozící, že ji stáhne do moře.

Ležela napůl na posteli, s hlavou visící přes pelest a s dlouhými medovými vlasy rozhozenými na zemi. Byla nalíčená a nahá až fta tenký zlatý řetízek, který nosila kolem pasu; žádné jiné šperky neměla. Ležela v levé polovině lůžka; pravá půlka byla prázdná, ačkoli polštář na této straně byl promáčklý, jako by na něm někdo spal. Pokrývky byly pokryté ještě vlhkými skvrnami a nikde nebyla vidět krev. Angela Didionová měla záda podložená polštářem.

Někdo se na ní doopravdy vyřádil: obě strany krku, prsa, hrudník a břicho měla poseté modřinami, které sotva začínaly tmavnout. Záda měla ohnutá jako ve stavu nejvyššího vzrušení a tvář naprosto bez výrazu – ani sebemenší náznak strachu, bolesti nebo vášně.

Kdyby šlo o někoho jiného, vypadala by groteskně; Croaker už takových případů viděl spousty. Jenže tentokrát nebyl obětí jen tak někdo – byla jí Angela Didionová. Musela to být obdivuhodná žena, říkal si Croaker, když postával nad její mrtvolou:

její krása totiž dokázala překonat i toto ponížení, i samu smrt.

Croaker věděl, že hledí na ztělesnění lidské krásy, a mrzelo ho, že je někdo tak brutálním způsobem zničil. Po pravdě řečeno tak

Croaker uvažoval o všech obětech vražd, které vyšetřoval, s výjimkou lidí, které vehnala do náruče smrti jejich vlastní chamtivost; bez takových se ve městě lépe dýchalo.

Odtrhl zrak od postele, obešel ji a poklekl vedle černých hedvábných šatů ležících na koberci. V přítmí pokoje byly téměř neviditelné, černé na tmavomodrém podkladu, který byl sám spíše černý.

Zvedl je ukazováčkem a přičichl k nim; ucítil slabou vůni parfému. Vstal a zamířil k toaletnímu stolku. Prohlédl si slonovinovou soupravu hřebenů a kartáčů, želvovlnové zrcátko, oční stíny, pudr, pleťové krémy a další kosmetické potřeby. Na stříbr ném tácku u zdi stály dvě lahvičky s parfémy: Joy a Bal

Versailles. K oběma čichl; pak, aby se ujistil, se vrátil k hedvábnému kombiné. Vydávalo naprosto jinou vůni, tedy – neslo stopy jiné ženy.

Trvalo to dlouho a dalo to hodně práce, ale nakonec se Držka

Matty vyznamenal a Croaker čekal jen na jméno a adresu milenky Angely Didionové, či spíše – jedné z mnoha. Samozřejmě, že ona sama ji zabít nemohla; podle velikosti kombiné bylo zřejmé, že je příliš malá na to, aby dokázala někomu způsobit taková zranění. Vrah *nepoužil nic kromě vlastních rukou,* prohlásil patolog. To znamenalo, že půjde o někoho urostlého a silného.

I když tedy tahle žena nevraždila, Croaker byl přesvědčen, že byla aspoň svědkem vraždy. Ona to ví, napadlo ho, ona to musí vědět. A teď má z toho, co viděla, naděláno v kalhotech. Nikdo se k ní zatím nedostal a nedostane, kromě Croakera; na to si musí dát pozor.

No tak, Matty, dej se do toho. Zjistil, že se mu ruka na stole třese, a zíral na ni, jako by byla cizí. Věděl, že tenhle případ chce vyšetřit, zoufale po tom touží – víc, než kdy jindy. Nejhorší na tom bylo, že Croaker věděl, kdo Angelu Didionovou zabil – byl si tím jist, stejně jako si byl jist tím, že se on sám jmenuje Lew Croaker. Ovšem beze svědka neměl v rukou nic, nic než dohady, teorie a nepřímé důkazy, po kterých by McCabeová ani neštěkla,

natož aby na jejich základě vydala zatykač. Panebože! Nesnášel, když se musel spoléhat na někoho jiného tolik, jako v tomto případě; Držku Mattyho si však pěstoval už sedm let a teď se konečně zdálo, že se vynaložená námaha začne vyplácet. Pokud to zjistí. Až to zjistí, opravil se Croaker. Musím myslet pozitivně.

To ho v myšlenkách dovedlo zpátky k nindžovi: tenhle případ se hnal dopředu jen setrvačností a v podstatě nevedl nikam. A to bylo velice nebezpečné, jak Croaker znal ze zkušenosti; znamenalo to, že nemá čeho se chytit, a tím pádem nemůže také držet otěže v rukou tak pevně, jak by si přál. Když k něčemu takovému došlo, bývaly následky bolestivé.

A navíc je tu problém s tím Nicholasem Linnearem. Vincent měl pravdu; to, co jsem mu řekl, muselo Linneara strašně urazit. Bylo to hloupé; to mu ostatně došlo už ve chvíli, kdy ta slova vyřkl. Teď si uvědomoval, že právě Linnear by mohl být oním hledaným klíčem k případu. Ví o *nindžech víc než kdokoli tady nebo v Japonsku,* sdělil mu Vincent koncem večera. *Dej na něj.*

Ví o čem mluví. Teď ale pracuje pro toho parchanta Tomkina, napadlo Croakera. Pocítil strašlivou touhu s tím praštit a nechat věcem volný průběh, ať si to Tomkin slízne nebo ne. Na druhé straně dobře věděl, že něco takového nikdy neudělá; že nic takového ani nechce. Nemohl zapomínat na čtyři další mrtvé. Jestliže jde nindža po Tomkinovi, proč zabil čtyři lidi, kteří

Tomkina neznali, ani s ním neměli žádnou spojitost? Na to zjevně nikdo nedovedl odpovědět a u sboru nebyl nikdo, s kým by si o tom mohl promluvit. Jediný, kdo zbýval, byl zase Linnear:

jestli mu někdo může poskytnout vodítko, pak je to on.

Croaker mrkl na hodinky a napadlo ho, že by mohl Linnearovi zatelefonovat. Pak si to rozmyslel: mluvit o tom po telefonu se mu nezamlouvalo a navíc byl příliš nametený na to, aby dokázal jasně uvažovat. S povzdechem dopil sake. Má dost.

Přesto se nemohl odhodlat k tomu, jít domů. Potřeboval ženskou. Vybavil si obraz jakési ženy a v tom okamžení se mu postavil; její tvář mu připadala povědomá, jenže, kde ji už viděl?

Možná že nikde. Možná jen na nějakém plakátě. Třeba už je dávno mrtvá nebo prostě nikdy neexistovala.

Vincent zuřivě vydechl, aby vyhnal neznámou látku z plic.

V hloubi duše věděl, že je to zbytečné, ale nechtěl svému tělu upřít poslední šanci.

Oči ho začaly pálit a vyhrkly mu slzy; poslepu nahmátl kliku u dveří. Na semaforu blikla světla a taxík vyrazil vpřed. Opřel se o kliku a na druhý pokus se mu podařilo ji uvolnit. Vykutálel se ven, nohou o něco zachytil, avšak téměř okamžitě se uvolnil a za zvuku vyjících houkaček se válel po asfaltu. Slyšel kvílení brzd a přidušené výkřiky; vstal a neohrabaně se dal do běhu, přičemž uklouzl po psím výkalu, jako by to byla banánová slupka. Rozpřáhl ruce, aby si udržel rovnováhu, a vyběhl na chodník. Za sebou cítil přítomnost taxíku, jehož řidič rychle zastavil a vyskočil z vozu.

„Hej," křičel. „Vraťte se! Zapomněl jste zaplatit!"

Vincent klopýtal mezi davem na ulici, vrážel do kolemjdoucích a černoši se po něm zvědavě otáčeli.

Ta bestie, pomyslel si, když ho chytil za ruku obrovitý černoch s rozhalenkou a v úzkých hnědých kalhotách. „Hele, kámo, klídek, a koukni se, co děláš."

Proplétal se davem a uvažoval, kolik má ještě času. Nedělal si iluze o tom, co vdechl: i když postrádal jakýkoli charakteristický zápach, nepochyboval, že šlo o nervový jed.

Ohlédl se, ale svého pronásledovatele neviděl. Zkusil štěstí, seskočil s chodníku a pokusil se zastavit projíždějící taxi – nemělo by smysl čekat, jestli se tu náhodou neobjeví policajt.

V tom okamžiku si všiml, že ho neznámý sleduje mezi zástupem, a znovu se rozběhl.

Uvědomil si, že tím jen přispěje k rozšíření jedu po těle; navíc mu srdce tlouklo jako o závod a konečky prstů měl studené. To bylo špatné znamení. Přesto to, že ho ten člověk pronásledoval, znamenalo, že nevdechl dostatečné množství jedu.

Vincent správně tušil, že smrt je velice blízko, že mu sedí na ramenou jako číhající dravec. Došlo mu konečné, jak zoufale touží po tom, žít, a síla této touhy ho zaskočila. Aby nad tímhle ďáblem v lidské podobě zvítězil, bude na to muset jít od lesa. Nepřítel byl proti němu ve výhodě; snažil se na to nemyslet. Otočil

se doprava a seskočil s chodníku, jenže muž ho pomalu doháněl a taxi s konečnou platností zmizelo.

Při běhu kašlal a zdálo se mu, že se mu nedostává kyslíku.

Ruce mu zeslábly a jen s velkým vypětím sil nutil své nohy, aby fungovaly. Za sebou uslyšel ostrý výkřik a dupot běžících nohou. Probíjel si cestu mezi lidmi a snažil se soustředit – ten sprej! Byl hlupák. Samozřejmě, že se ten sprej vstřebal kůží, a dýchání mělo jen okrajový význam.

Musím najít… Pochopil, jak strašně bezmocný je tady, na ulici, kde by se pomoci nikdy nedovolal. Restaurace by také nebyla k ničemu – bylo tam příliš mnoho světla. Potřeboval nějaké místo, kde je tma.

Vtom je uviděl přímo před sebou.

Zastavil se před portálem kina, na kterém visel plakát blondýny s velkými ňadry, doplněný o zvětšenou novinovou recenzi filmu. „Prvotřídní erekce," hlásal plakát. Vincent odstrčil od pokladny nějakého muže a hodil pokladníkovi bankovku. Proběhl turniketem, aniž by si všímal výkřiků „Haló, pane! Počkejte!

Vrátím vám nazpátek!"

V setmělém sále to páchlo vlhkostí, potem a uschlým spermatem. Na plátně se míhaly nezřetelné obrázky a reproduktory vysílaly do celého sálu mnohonásobně zesílené těžké oddechování.

Ozval se mlaskavý zvuk a pak vzrušené výkřiky.

Vincent několikrát zamrkal, aby přivykl oči temnotě. Hledal záchody; zjistil, že jsou nahoře nad schody, vedle balkónu. Zdálo se mu, že tam nikdy nevyjde.

Opatrně se plížil zadní uličkou, až narazil na řadu automatů.

Pražená kukuřice, bonbóny a limonáda.

Hrábl do kapsy u kalhot a vytáhl dva čtvrťáky. Vhodil je do automatu a stiskl náhodně vybrané tlačítko. Netrpělivě čekal, zatímco v drážkách zarachotil kelímek, do kterého se spustil čůrek vody a sirupu. Strčil do stroje ruku a zachytil hrst sekaného ledu, který měl spadnout do nápoje. Přetřel si ledem obličej a mrkal a mrkal; studená voda mu tekla po tvářích a do očí.

Snad to stihl včas. Led působil jako hojivý balzám, zmenšoval bolest. Snad má přece jen naději. V taxíku běžela klimatizace,

okénka byla zavřená, ale on se dostal ven docela rychle. Pokoušel se odhadnout, kolik času ve voze strávil, a brzy to vzdal.

Obrátil hlavu ke dveřím. Lidé, kteří pro něj představovali jenom stíny, vcházeli i odcházeli. Dorazil už jeho pronásledovatel?

Nemohl to s jistotou říci a tady, vzadu, poskytoval dokonalý terč. Procházel uličkou a zrak se mu začínal vyjasňovat: viděl sedící muže, strnule zírající na plátno, na němž se o sebe zběsile třela jakási těla.

Vklouzl do řady asi v polovině sálu a posadil se až ke zdi, do nejtemnějšího kouta v celém biografu. Podlaha byla lepkavá a celé místo páchlo starobou. Rozhlédl se: lidé přicházeli a odcházeli a mihotavé světlo jim přebíhalo po tvářích.

Začaly se mu třást ruce, jenže to mohlo být způsobeno přebytkem adrenalinu. V ústech měl sucho a těžko se mu dýchalo, ačkoli jinak se po těle cítil lépe než předtím: dávka evidentně nebyla smrtelná. Snažil se uvolnit, zhluboka dýchal, avšak bok ho nesnesitelně bolel – zřejmě z toho zběsilého běhu. Mezitím v duchu probíral jednotlivé možnosti – nebylo jich mnoho. Tím, že přišel sem, sám vlezl do pasti. Nindža je tu někde také a pokud se teď pokusí odejít, bude mrtev dřív, než se dostane ke dveřím.

Jediná možnost byla: bojovat. Nebyl ovšem ani *sensei,* ani neznal *haragei* jako Nicholas – nebo Terry. Snažil se nemyslet na

Terryho, aby nepropadl zoufalství. Protože, jestli dokázal porazit

Terryho…

Terryho ale zaskočil a navíc tu byla Eileen. Vincent byl ve střehu. Jediné, co potřeboval, byl čas, a toho se mu teď dostávalo vrchovatou měrou; cítil se pořád lépe. Mysli, okřikl sám sebe.

Musíš se z toho nějak dostat!

Nalevo za ním seděli nějací lidé; stíny se míhaly uličkou, sem a tam. Někdo vstoupil do jeho řady, o jedno sedadlo vedle, a Vincent ztuhl. Zašilhal tím směrem… mladý, hladce vyholený obchodník, s oblekem od Brooks Brothers a malým kufříkem na kolenou. Vzor obchodního agenta.

Vincent začal znova přemýšlet. Něco se dotklo jeho ramene a on nadskočil. Byl to ten obchodník, se zrudlými vyholenými

tvářemi; bydlel zrovna přes řeku u Jersey Palisades, určitě se ženou, dětmi, psem a dvěma auty v garáži. Plácal Vincenta jemně po ruce a něco šeptal, jenže Vincent ho neslyšel mezi zesílenými steny z reproduktorů. „Nechcete si sednout vedle mě?“ zeptal se obchodník toužebně.

Vincent na něj vytřeštil oči a asi minutu na něj němě zíral, než zavrtěl hlavou a ucukl.

Utřel si čelo zbrocené potem. Teď věděl, co má dělat – čekat, jedině čekat.

V uličce nastal nějaký pohyb; na konci jeho řady se zastavil stín. Vincent tím směrem natočil hlavu, ale viděl jen rozmazanou černou skvrnu. Obchodník, který mu dělal návrhy, se na sedadle nějak ošíval, ruce schované pod kufříkem na klíně. Na to, aby si vzal plášť, bylo příliš horko.

Někdo vstupoval do Vincentovy řady. Zadržel dech a s bušícím srdcem čekal. Je to nindža? Postava se pomalu blížila. Vincent vzhlédl: neznámý stál zrovna vedle obchodníka. Odlesk světla na plátně dopadl na mužovy oči. Byl to nindža. Sklonil se, řekl něco obchodníkovi, který pak skrčil nohy. aniž h\ odtrhl zrak od plátna.

Přicházel. Vincent se připravil na to, co musí udělat, liudr k tomu potřebovat veškerou rychlost a sílu, a – muž stál před se dadlem vedle Vincenta, avšak nesedl si.

Teď!

Vincent se pohnul. Nic se nestalo. Oči mu překvapením má lem vypadly z důlků. Nemohl se hýbat!

Chtěl zvednout ruce, ale měl je nepohyblivé, jako by mu je někdo zalil do olova. Pokoušel se vstát, ale v nohách neměl žádný cit. Neměl vlastně žádné nohy; náhle si s hroznou jistotou uvědomil, že nindžův sprej ho neměl zabít, pouze znehybnět.

Stín se tyčil nad ním a zastíral všechen výhled. Slyšel zvířecký řev a chlípné vzdechy; to, co se kolem něj dělo, viděl jako zpomalený film. Klidně a vyrovnaně sledoval, jak se nad ním nindža shýbá a pokládá mu předloktí na levou klíční kost. Ucítil tlak a zamrkal, možná, že i zkroutil prst na dřevěném opěradle; jinak však v něm nebyl žádný strach ani smutek, jen obraz Japonska, skalnatého pobřeží u Uragy s polorozpadlými domky,

čistě bílých plachet rybářských člunů na pozadí červenožlutého úsvitu.

Viděl na útesu osamělou borovici, temného strážce své vlasti.

Druhé předloktí se mu opřelo o levou stranu obličeje a zatlačilo na ucho. Síla to byla nepředstavitelná; první ruka udržovala celý zbytek těla v totální nehybnosti. Vlast se zvětšovala, přibližovala – lup!

PŘEDMĚSTÍ TOKIA,

PODZIM 1963

„Odtud je krásně vidět západ slunce," poznamenala Čeong.

Obrátila se k Tai a podala jí lakovaný tác; Tai se uklonila a potichu vyšla z kuchyně.

„Víš, požádala jsem tvého otce, aby dal pryč šddžia místo něj sem zasadil sklo." Krátce se zasmála. „Itami to samozřejmě šokovalo – ona by ve *svém* domě nikdy nic takového neudělala."

Povzdechla si a okamžitě zvážněla. „Nerada to přiznávám, ale tvoje teta dokáže občas lézt člověku na nervy."

„Itami přece není moje pokrevní příbuzná, mami."

Položila mu dlaň na ruku a usmála se. „Nicholasi, duch někdy dokáže lidi svázat silněji než krev. Až vyrosteš, možná na to přijdeš sám." Odtáhla ruku. „Máš hlad?"

„Ano."

„Dobře. Tai ti připravila tvé oblíbené jídlo." Ukázala mísu.

„Nejradši mám *dim* sum," prohlásil. „Tai je nedělá tak dobře jako ty, i když jí říkáš, jak je má dělat."

Čeong se zasmála a políbila ho na tvář. „Tak dobře," souhlasila. „Tenhle víkend ti *dim sum* připravím sama."

„Kolik druhů?"

„Bude jich dost," odpověděla.

Vyhlédla z okna. Obloha nad obzorem byla žlutá jako vaječný krém, avšak vysoko nahoře měla tmavomodrou barvu. „Málokdy si můžeš tenhle pohled vychutnat, viď?"

„Budžutsu mi zabírá spoustu času, mami.“

„Vím.“ Zaváhala. „Tvá práce ve škole tím netrpí.“ Vůbec to neznělo jako otázka.

„Nemám problémy.“

„Podívej, můj otec“ – nazývala So-Penga svým otcem, jako by ji skutečně počal – „říkával, že hodně záleží na tom, z čeho jsi vyšel. Předky má člověk v krvi.“

„Nevím,“ připustil Nicholas. „Mám hodně amerických přátel, kteří se nejvíc ze všeho snaží právě od těchhle věcí odpoutat. Jejich rodiče –“

„Tak mi tedy pověz, synu, jestli vlastně i v tomhle případě jejich rodiče neurčili jejich osud?“

Pohlédl na ni a zjistil, že má pravdu.

„Cokoliv byl tvůj dědeček, jsem i já,“ pravila Čeong. „To mi odkázal ještě dlouho předtím, než jsem s tvým otcem odjela ze Singapuru. Tady v Asii je to něco zvláštního, naprosto“ – hledala vhodné slovo – „jedinečného. A teď můžu udělat totéž – pra b be.“

„Jenže já o něm skoro nic nevím.“

„Až přijde čas, všechno se dovíš. Zatím jsi ještě moc mladý“

„Ty jsi byla ještě mladší než já, když –“

„To byla jiná doba. Nebezpečná. A já jsem jenom ráda, že té nic takového nepostihlo. Nikdo na světě by neměl tolik trpět.“

Na její krásné tváři se objevil úsměv. „Mluvme raději o příjemnějších věcech.“

Chci to vědět, říkal jí v duchu. Hrozně moc chci vědět, co se tenkrát dělo. Ve skutečnosti jí to ovšem říct nemohl. Nikdy. Pokud se jednoho dne sama rozhodne promluvit… což neudělá.

Dokonce pochyboval, zda o tom pověděla otci. Zřejmě to bylo tajemství Čeong a So-Penga, a ten už byl dávno mrtev.

„Dneska se po tobě ptala teta,“ přerušila jeho úvahy. „Vždycky se po tobě ptá, když tě tu nezastihne.“

„To je od ní hezké.“

„Ano.“ Čeong se zasmála a pohladila ho. „Měl bys jí to říct. Potěšil bys ji.“

„Nevím, jak – tedy –“

„Nicholasi, Itami nás všechny považuje za svou rodinu. Má tě velice ráda.“

„Někdy u ní jeden neví.“

„Jistě, lidé jsou složití. Musíš se učit je poznávat, pomalu a trpělivě. Třeba se ti to zdá těžké. To máš po otci. On je také trpělivý a netrpělivý zároveň.“ Jakoby v úžasu zavrtěla hlavou.

„Je strašně nevypočitatelný, ano. To nedokážu pochopit.“

Pohladila ho po zátylku. „V tom ohledu jsi hodně po něm. Také si snadno nezískává přátele, jak to dělá většina cizinců. Jenže on není cizinec. Asie se stala jeho domovem, stejně jako je mým. Jsme oba děti Východu.“

„Zní to tak složitě.“

Usmála se. „Život není jiný.“

Sacugai s Itami nyní přicházeli na večeře častěji. Jeho teta byla vždycky víceméně součástí domácnosti, jak si to přála

Čeong. Nyní ji však její manžel doprovázel v daleko větší míře než doposud.

Když naslouchal Sacugaiovi, začínal Nicholas chápat, jak se stalo, že tento muž a jemu podobní členové *zaibacu* dokázali zavést Japonsko do válečné katastrofy. Sacugai nikdy nehovořil o válce, ani o událostech před ní; pokud se jeho týkalo, válka jako by nikdy nebyla. Jako pštros strkající hlavu do písku byl zřejmě slepý ke všem jejím následkům, dosud zřetelně viditelným ve městech i na venkově.

„Komunisti byli vždycky v Japonsku problém, plukovníku,“

prohlašoval jednoho chladného podzimního večera. Obloha tmavla do tmavofialova a ostrý vítr hvízdal v korunách borovic a ktyptomérií jako posel nadcházející zimy. Na velká okna pracovny dopadal jemný déšť a stékal po okenních tabulkách jako tiché slzy. Nějaký zoufalý střízlík zašveholil z naprosto nedostatečného úkrytu pod ostříhaným živým plotem, na němž se zachycovaly dešťové kapky jako perly a přes jehož listí zářila vlhká pavučina. Střízlík napřahoval hlavičku k nebi a toužil po tom, aby mohl odletět.

„Ani teď není jejich strana příliš velká,“ poznamenal plukovník. Nacpal si dýmku a nyní ji zapaloval; pokoj se naplnil sladkým modrým kouřem.

„Drahý plukovníku,“ opáčil Sacugai, „pokud chceme definovat nebezpečí, nestačí nám k tomu pouhá čísla, aspoň ne tady v Japonsku.“ Mluvil, jako by Nicholasův otec byl v zemi jenom jako turista. „Musíme brát v potaz *odhodlanost* nepřítele. A lidé, o nichž mluvíme, jsou víc než jen odhodlaní: jsou to fanatici.

Podcenit je by bylo strašnou chybou a v podstatě jejich prvním vítězstvím.“

Plukovník mlčel; zabýval se tím, jak donutit dýmku, aby pořádně táhla. Byla to hnědá, drsná bryerka, s vysokou hlavičkou a zahnutou troubelí; strávila s ním celou válku a hodně pro něj znamenala. Měla pro něj symbolickou hodnotu a ačkoli ve své sbírce měl ještě dalších pětadvacet dýmek, tuhle v poslední době téměř neodkládal.

Člověk ve válce získá zvláštní názory, napadlo plukovníka. Je to naprosto pochopitelné, protože když kolem vás celý den řádí smrt, když jsou velitelé koseni kulomety jako sláma a mina vám roztrhá kamarády na kousky pár kroků od vás, nebo je nějaký noční vetřelec rozpáře od krku až po břicho, tyhle zvláštní názory jsou to jediné, co stojí mezi vámi a šílenstvím.

Plukovník si vzal do hlavy, že dokud bude mít při sobě tuto dýmku, dokud bude moci pustit kouřící samopal, sáhnout do kapsy uniformy a nahmatat její nepravidelně řezanou hlavičku, všechno nakonec dobře dopadne.

Naprosto živě si vzpomínal na ono ráno začátkem léta roku

1945, kdy jeho jednotka zahájila útok na obvod Singapuru.

Zvedli právě tábor a pomalu postupovali na jih; všechny oddíly byly v nepřetržitém rádiovém spojení.

Uprostřed džungle sáhl plukovník po dýmce a zjistil, že není na svém místě. Zastavil se, očima propátrával zemi za sebou, jenže mezi zablácenými kořeny nenacházel nic kromě stonožek a pijavic. Zmocnila se ho panika a aniž by pořádně přemýšlel, svolal mužstvo, aby se vrátili po svých stopách až na místo původního tábora. Našel dýmku napůl zapadlou do vlhké půdy;

očistil ji a právě, když se chystal dát rozkaz k pochodu, zaslechl palbu. Země se chvěla jako při zemětřesení a na jihu spatřili vyletující směs rudě zbarvené hlíny a listoví.

Plukovník dal pokyn svým vojákům a začali se klikatě plížit hustou džunglí, aby nakonec zjistili, že celý zbytek roty byl zni čen: ti, kdo nezemřeli v chytře umístěném minovém poli, padli za oběť ostřelovačům. Plukovník nahmátl v kapse dýmku; hřála ho do prstů. Zvedl samopal a odvedl své muže na západ, přes páchnoucí bažinu, aby se vyhnuli místu krvavého masakru.

V noci narazili na japonský tábor, který překvapili odzadu. Bez hlučně vyřídili stráže a přivázali je ke stromům jako němé svědky. Pak plukovník odeslal polovinu svých vojáků na jihovýchod a přesně ve 4.00 zahájili palbu ze svých pozic na jih od tábora.

Olovo svištělo vzduchem a ze samopalů se vesele kouřilo. Celá polovina osazenstva tábora padla za oběť této úvodní palbě;

druhá polovina už takové štěstí neměla. Ustoupili přesně před hlavně plukovníkova předsunutého oddílu a chyceni do pasti křížové palby tančili džunglí jako šílené loutky, dokud se jejich těla doslova nerozpadla na kusy.

Jindy by to snad plukovník považoval za nezodpovědné mrhání vzácnou municí, ne však té noci, která byla *Walpwgisnacht* v pravém slova smyslu.

„Sacugai," začal plukovník klidně, s hlavou ještě plnou válečných zážitků. „Znáte historií své země stejně dobře jako kdokoli jiný a víte, že komunismus se v Japonsku nemůže uskutečnit.

Proti takovému idealistickému rovnostářství tu stojí příliš silná tradice. Myšlenka komunizace Japonska je prostě směšná a národ by ji snadno odmítl."

Na Sacugaiově tváři se objevil náznak úsměvu. ‚Ať se domnívám cokoli, nemá to význam, haf? Záleží jen na tom, co si myslí Američani. Oni chápou komunistické nebezpečí a vědí, že my lidé ze *zaibacu* tvoříme nejsilnější hráz proti komunismu v této zemi. Liberální reformy se s ním vypořádat nemohou. Ten váš

MacArthur na to přišel už v sedmačtyřicátém."

Plukovníkovi zajiskřily oči. „Tehdy jsme všichni doufali ve skvělou budoucnost Japonska –"

„Doufat, plukovníku, mohou naivní prosťáčci," odtušil jeho společník drze. „My musíme brát v úvahu fakta. Jenom *genkainada* odděluje kontinent od Fukuoky. Hrozba je opravdu reálná, to vám

zaručuji – nikdy se nepřestanou snažit pronikat k nám a rozvracet japonskou vládu, ať bude jakákoli. Proto požadujeme rozhodné kroky a striktní dodržování zákonů. Tady nemůžeme trpět nějaký liberalismus a jistě už chápete, proč.“

„Jediné, co chápu, je země znásilňovaná v něčím zájmu, tak, jak tomu bylo za války.“

Oba muži si na okamžik pohlédli do očí a skoro se zdálo, že mezi nimi poletují jiskry.

„Kdyby to bylo v roce 1873 stejné jako dnes,“ pronesl Sacugai tiše, „*seikanron* by nikdy nebyl poražen.“ Hovořil o požadavku

Genjóši na útok proti Koreji, vzneseném v onom roce. Jeho zamítnutí vyprovokovalo Genjóšu k prvnímu násilnému činu proti vládě Meidži, k zavraždění Tomomiho Iwakury. „Nezapomínejte, plukovníku, že kdyby se *seikanron* setkal s úspěchem, k žádným bojům v Koreji by nakonec nedošlo, a až by přišli komunisté, ocitli by se v pasti v Mandžusku. Víte“ – pokrčil rameny –

„Američani se ženou z války do války, aniž by to brali opravdu vážně.“

„Jak to myslíte?“

„To je snad jasné, ne? Sám jste bojoval v asijských džunglích.

Ty americké tanky a děla a plošné bombardování a čertvíco, to není řešení. Komunisté jsou příliš dobře organizovaní a v každém případě mají téměř nevyčerpatelné zásoby lidského materiálu.“

„Vietnam nás nemusí zajímat.“ Plukovníkova dýmka vyhasla, jenže on si toho zřejmě nevšiml.

„Promiňte, drahý pane“ – Sacugai zkřížil nohy a uhladil si puky na kalhotách – „ale v tomhle ohledu se nejspíš mýlíte. Jestliže padne Vietnam, přijde jako další na řadu Kambodža a pak, co bude s Thajskem? Ne, takzvaná teorie domina je až moc skutečná – až z ní člověku mrazí v zádech.“

Vypadalo to, že plukovník poklimbává. Chladné modré oči měl přivřené a v koutku úst stále svíral vychladlou dýmku.

Naslouchal uspávajícímu šumění deště na okenních tabulkách a v okapech, a myslel na historii.

Takže s idealismem jsme tedy skoncovali. Každopádně to tak hezky začalo, nebýt toho, že MacArthur byl takový paranolk.

V roce 1947, kdy došlo k americkému „obratu v kursu vůči Japonsku“ už Spojené státy ani nijak zvlášť netoužily po válečných reparacích; ostatně, Japonsko bylo demilitarizováno, a to stačilo. Spíše je zajímal fakt, že Japonsko by se mohlo stát jejich věrným hlídačem proti komunismu na Dálném Východě, a aby toho dosáhli, začali se dvěma různými strategiemi. Především vrátili k moci mnoho dříve podezřelých pravicových politiků a obchodníků, a potom investovali milióny dolarů do rozvoje japonské ekonomiky, až se jim podařilo zprovoznit osmdesát procent předválečného průmyslu. Zároveň s tím vypustili čistě *japonskou* iniciativu vedoucí k odstavení podezřelých komunistů a levých radikálů; zopakovali tím to, co prováděli ve Španělsku, Iránu a Jižní Americe s tím rozdílem, že tentokrát se to povedlo.

Venku se zvedal vítr a hnal proudy deště proti oknům. Nízké mraky už ztratily všechnu barvu.

Zbyla jen ta malá, ale neohrožená skupinka nadšenců z pětačtyřicátého, která věřila, že skutečná demokracie bez feudálních přežitků je pro Japonsko tou jedině správnou volbou.

Jak jsme byli naivní, pomyslel si plukovník hořce, a dal tím vlastně za pravdu Sacugaiovi. Všichni, všichni moji přátelé už odešli. Sledoval déšť, který stékal po skle jako slzy. Poryvy větru se zmocňovaly listí, které spadlo se stromů od Atakiho poslední návštěvy v zahradě, a roznášely je po okolí jako malá letadélka nějaké cizí civilizace. Po třiadvaceti letech strávených na Dál něm Východě si zde plukovník nikdy nepřipadal víc jako cizinec, než teď. Připadal si dokonale a neodvolatelně izolovaný: jeden po druhém byli členové onoho kroužku spřízněných duší. MacArthurových politických poradců, převeleni jinam nebo propuštěni. Po pravdě řečeno ani netušili o politických machinacích, které se kolem nich odehrávaly, ani o MacArthurově rostoucí nespolehlivosti. Dokonce i po obratu v sedmačtyřicátém se kojili bláhovou nadějí, že svým spojeným úsilím dokážou zabránit nejhoršímu a vrátit Japonsko na cestu demokratizace. Teď, když se díval zpátky, věděl, že neměli šanci, a viděl jejich naprostou bezmocnost. Politiku vytvářeli lidé na druhém konci světa a od nich se očekávalo, aby ji prováděli a ne kritizovali. To jim ovšem na začátku nikdo neřekl. Terlaine se rozhodl promluvit

a byl za to exemplárně propuštěn; McKenzieho zlomili a poslali zpátky do Států, a Robinson odešel před dvěma lety na penzi poté, co ho vláčeli bahnem tak dlouho, dokud to byl ochoten snášet. Zůstal jen plukovník, navenek stále stejný železný muž. Jenže hluboko uvnitř trpěl těžkou ztrátou iluzí a srdce ho bolelo; nemohl uvěřit, že jeho celoživotní dílo bylo zbytečné, že to, za co bojoval tak dlouho a s neutuchající intenzitou, se nikdy neuskuteční.

Přesto se však plukovník nehodlal ani teď vzdát; neodpovídalo jeho povaze, aby o něčem takovém vůbec uvažoval. Myslel si, že byl chytřejší než ostatní, a proto si schoval v rukávu eso, o němž nikdo nic nevěděl.

Vypadá to, říkal si, jako bych hrál a prohrál. Jako by mě přechytračili. Jenže hra ještě neskončila; nemohla skončit, protože něco takového bych nikdy nepřipustil.

Zárodek této myšlenky se v něm zrodil toho dne, kdy koncem roku 1946 zatkla Sacugaie vojenská policie Spojeného velení.

Plukovník proti tomu zdánlivě nemohl nic dělat: Sacugai byl po celém Japonsku znám jako mocný reakcionář a hlava jednoho z obrovských kombinátů *zaibacu.* Nebylo možné se vyhnout tomu, aby na něj padlo podezření, a aby byl nakonec zatčen jako válečný zločinec. Itami nesla tíhu skandálu se stoickým klidem, tak jako všechno v životě. Naopak Čeong propadla hysterii. Té noci, když leželi v posteli, prosila plukovníka, aby využil svého vlivu a zasáhl. Stál vysoko v hierarchii velitelství a byl osobním poradcem generála MacArthura. Určitě by mohl Sacugaiovi nějak pomoci.

„Miláčku," odpověděl jí tehdy, „tak jednoduché to zas není.

Teď je dost napjatá doba. A kromě toho," dodal logicky, „je přece možné, že je Sacugai skutečně vinen."

To ovšem Čeong jen více rozvášnilo. „Na tom nezáleží," prohlásila prostě. „Patří do rodiny."

„Chceš říct, že proto není zločinec?"

„Přesně tak."

„Miláčku, plácáš hlouposti."

„Možná." Mluvila naprosto vážně, hlasem, v němž zaznívala síla, jakou v něm plukovník slýchal málokdy. „Přesto ti říkám, že je tvou povinností vůči rodině pomoci Sacugaiovi tak, jak jen to

bude možné. *Kakudžin wa hombun wo cukusa neba narimas*en.“ Každý musí plnit své povinnosti.

Čeong je velmi inteligentní, uvažoval plukovník, jenže je občas trochu moc tvrdohlavá. Věděl, že ji nemůže žádným způsobem od jejího úmyslu odradit, a také, že dokud jí nedokáže, že udělal vše, co bylo v jeho silách, nebude mít doma chvilku klidu.

S tím usnul a když se za svítání probudil, v hlavě se mu zrodil nápad. Samozřejmě existoval způsob, jak Sacugaie osvobodit, jenže jeho provedení bylo velmi riskantní. Nepochyboval o tom, že dokáže vojenský soud přesvědčit, aby podpořili jeho návrh. Záleželo jen na tom, jestli to on sám chce udělat nebo ne.

Nakonec musel uznat, že v podstatě nemá na vybranou. Už v té době chápal nejisté postavení poradního sboru, jehož byl členem, a svůj plán považoval za jakousi pojistku proti tomu, kdyby se něco vážně zvrtlo.

O Sacugaiovi toho věděl hodně, dokonce více, než sám Sacugai. Spojení s Fukuokou bylo příliš zřejmé, než aby je mohl přehlédnout. Genjóša nebyla v Japonsku nikdy postavena mimo zákon, a proto nebylo těžké vyhledat si záznamy: plukovník se potají vypravil na Kjúšú a odhalil pravdu o tom, že Sacugai je jedním z vůdců Genjóši.

Právě v této době by taková informace vyvolala poplach a kdyby se o ní doslechl vojenský soud, vůbec by nezáleželo na tom, kolik inkriminujících dokumentů stačil Sacugai včas zničit, a byl by popraven.

Plukovník neměl ovšem vůbec v úmyslu se o tomto svém zjištění komukoli zmiňovat. Sacugaiova smrt by nic nevyřešila; společnost by si našla jiného vůdce a jelo by se dál. Její činnost byla v příkrém rozporu se vším, co plukovník považoval za správný kurs nového Japonska, a jediné, po čem toužil, bylo Genjóšu zničit. Pokud se Sacugaie podaří osvobodit, bude jen jako pes na vodítku, jehož konec bude pevně držet plukovník. Dřív nebo později Sacugai plukovníka zavede přímo do středu Genjóši.

Plukovník obrátil pohled od uplakaného okna do vyhřáté pracovny. Sledoval šikmé, mongolské oči svého protivníka, které neprozrazovaly nic z toho, co se odehrávalo uvnitř, nebo aspoň nic z toho, co nechtěl jejich majitel dát najevo.

Už je to dost dávno, přemýšlel plukovník, co jsem ho pustil, a on mě nezavedl nikam. Od začátku mu bylo jasné, o co mi jde.

Podařilo se mi ho odstavit od válu, ale jinak mě přelstil. Plukovník cítil, jak se ho zmocňuje smutek. Byl jsem blázen, že jsem se vůbec domníval, že tuhle partii můžu vyhrát. To, že ho Sacugai nenávidí, plukovníka nijak nepřekvapilo; konečně, oba stáli na opačných stranách politického spektra. Ačkoli plukovník chápal lépe než kterýkoli jiný Evropan v Japonsku důležitost zachování jeho tradic a kulturního dědictví, dobře věda, že bez nich by se celá země rozpadla, přesto považoval tradicionalismus reprezentovaný Sacugaiem za nejhorší a nejsobečtější věc v Japonsku. Japonsko, které znal, bylo zemí hrdinů, ne padouchů. Těch bylo jenom málo. Jak se tak díval do těch zlověstných očí na druhém konci pracovny, uvědomoval si plukovník, že něco důležitého mu uniklo hned na začátku. Byl to, jak se nyní domníval, klíčový dílek skládačky: myslel si totiž, že už před lety pronikl do Sacugaiova tajného života, a všechny jeho činy od té doby vycházely z tohoto přesvědčení. Nyní viděl, že jeho domněnka byla mylná, a zlobil se sám na sebe, že se nechal tak snadno nachytat.

Hrál si se mnou jako s děckem, pomyslel si plukovník zuřivě.

Ani ho příliš neutěšovalo to, že tím, že mu pomohl, dostal Sacugaie do nepříjemné situace: byl zavázán právě plukovníkovi, člověku, kterého z hloubi duše nenáviděl. Pro Japonce byla taková situace nesnesitelná, ale Sacugai ji zvládal velmi dobře. To se mu musí přiznat, uvažoval plukovník.

Proboha, napadlo ho, co to přede mnou vlastně celá ta léta skrýval? Ta stará liška se ještě dovede otáčet!

Vtom plukovníkovi došlo, co musí udělat. Už ztratil příliš mnoho času zbytečným pletichařením; teď musí, jak to říkal sám Sacugai, brát v potaz fakta. Faktem bylo, že musí z té patové situace prorazit stůj co stůj. A existoval jenom jeden způsob.

Plukovník dobře věděl, že co se Sacugaie týče, je nezranitelný.

Mohl by kupříkladu Sacugaie urazit a on by se mu ani nemohl pomstít. Byl mu zavázán, a proto by musel Sacugai zatnout zuby a snést to. Opak však nebyl pravdou.

Na okamžik naplnila plukovníka hluboká lítost. Nicholas byl ještě tak mladý; měl už jen málo času a čekaly na něj sliby, které nemohl dodržet.

Plukovník hleděl na svůj pozemek, na stromy smáčené deštěm a ohýbající se ve větru. Zkusil najít střízlíka; ten však už odlétl, dávaje zřejmě přednost bouři před nucenou nečinností.

Všechno kolem bylo krásné, jenomže plukovník toho dne nedokázal tu krásu vychutnat.

„Co's vyčetl z Go Rin No Šó?" zeptal se jednou Kansacu.

„Je tam pár docela užitečných postřehů," opáčil Nicholas,

„ačkoli ten zbytek dá člověku rozum."

„Mnozí tu knihu považují za revoluční dílo." Kansacu mluvil zcela neutrálně, takže se z jeho tónu nedalo vytušit, zda skutečně tento spis považuje za tak důležitý. Oči mu zářily jako sklo;

za ním se dlouhé odpoledne poznenáhlu měnilo v soumrak.

Slunce se ztratilo v mlžném oparu a vzniklé rozptýlené světlo vzbuzovalo dojem, že svět je jednobarevný.

„Byl bych skoro radši, kdybych to nečetl."

„Můžeš se vyjádřit přesněji?"

„No, je na tom něco – jak to mám říct – znepokojivého." Kansacu mlčky stál a čekal. Místnost byla zaplněna jemným cvakáním *bokkenů* a oddechováním.

„Někdo by mohl říct, že největší ctností téhle knihy je právě její vnitřní čistota," začal Nicholas opatrně. „Jenže podle mě je to spíš posedlost. Cítím v tom něco hrozně nebezpečného."

„Mohl bys mi říct, co přesně?"

„Izolaci."

Jako by o tom celou dobu přemýšlel, zeptal se Kansacu: „Víš něco o Musašiho životě?"

„Ne, nic."

„Mijamoto Musaši se narodil roku 1584," pravil Kansacu vážně. „Jak určitě víš, nebyla to tehdy pro Japonsko lehká doba.

Vládly tu obrovské vnitřní rozpory v podobě neustálých válek mezi jednotlivými *dairnjóy.*

Musaši byl *ronin,* tedy sotva něco víc než obyčejný lupič. Jeho rodina pocházela z jihu, z Kjúšú, ale on se v jednadvaceti přestěhoval na sever do Kjóta a tam také vybojoval svou první bitvu, v níž zdecimoval rod, který byl zodpovědný za smrt jeho otce před lety.

O Musašim se vypráví spousta nejrůznějších historek a člověk musí být při jejich studiu nanejvýš opatrný. Jak je tomu u většiny našich historických postav, je i Musašiho osobnost opředena mýty. Toto slévání pravdy a výmyslů může být sice dobré pro čtenáře, který hledá jen zábavné počtení, jenže pro někoho, kdo se chce vážně zabývat dějinami – a to by měl být každý student budžutsu – může představovat nebezpečnou past.“

„Vždyť samurajové mnohdy žijí z mýtů,“ podotkl Nicholas.

„To ne,“ odporoval Kansacu důrazně. „Bojovníka musí posilovat historie sama. Historie a vědomí povinnosti, Nicholasi, nic jiného. Mýty sem nemají přístup, protože kazí úsudek. Dokonce mohou ovládnout i smysly.

Budžutsu se zabývá velice vážnými věcmi. Mimo jiné i obranou života, jistě, ale to není všechno. Denně se zabýváme způsoby, jak rozsévat smrt, a jejich seznam by byl opravdu nekonečný. Nikdo se nemůže těmto věcem naučit, aniž by zároveň uznai svoji zodpovědnost, a právě mýty tuto zodpovědnost narušují.

Bez *bušida* bychom nebyli o nic lepší než nindžové, pouliční zločinci. A přitom je tak snadné propadnout mýtům, velice snadné.“

Dal Nicholasovi pokyn, aby se posadil. „Ušel jsi už dlouhou cestu,“ pokračoval. „Techniku ovládáš naprosto bezchybně a tvoje schopnost učit se je zřejmě nevyčerpatelná. Přesto se domnívám, že tady se už dál nedostaneš. Zbývá ti překonat jedinou překážku, a to tu nejtěžší. Po pravdě řečeno, většina studentů, která dojde až sem, se už nikdy dál nedostane.

Nicholasi, musíš nyní tu překážku v sobě objevit a překonat ji. Teď už ti nemohu ani pomoci, ani poradit. Buďlo lo v (obe je.

nebo ne.“

„Znamená to, že chcete, abych odešel z *rjú?“* Nicholas shledal.

že má hrdlo sevřené a nemůže polykat.

Kansacu zavrtěl hlavou. „Nic takového. Můžeš tu zůstat tak dlouho, jak budeš chtít.“

Nicholas si uvědomil, že jeho učiteli něco chybí; zuřivě si znovu promítal v mysli jejich rozhovor ve snaze zjistit, co to bylo.

Nezdálo se, že by Kansacuovi vadilo něco na něm samém; naopak dokázal vycítit, jak jím probíhá určité vzrušení. Mysli! Co jen mohl opomenout? Kansacu vstal. „Místo dnešní hodiny,“ nadhodil, „bych byl rád, kdybys třídě něco předvedl.“ Zadíval se na Nicholase. „Pojď.“ Došel doprostřed cvičebny a tleskl rukama. Veškerý hovor i pohyby okamžitě ustaly a všechny hlavy se k němu otočily.

Kansacu si vybral – zřejmě náhodou – čtyři žáky. Všichni to byli žáci z posledního ročníku, tělesně nejvyspělejší z celé *rjú.*

Jeden jako druhý byli starší než Nicholas.

Kansacu se otočil a pokynul Nicholasovi, který se s *bokkenem* v pravici postavil vedle něj. „Rozestupte se kolem Nicholase,“

přikázal Kansacu žákům, kteří se kolem něj začali pohybovat ve velkém kruhu. „Teď,“ zašeptal tak, že jej mohl slyšet jenom Nicholas, „uvidíme, jak dobře sis zapamatoval učení Niten *rjú,* Musašiho školy.“

Odstoupil a zanechal Nicholase se dvěma *bokkeny* obklíčeného čtyřmi žáky, z nichž každý měl v ruce jeden *bokken.* Všichni byli v *rjú* déle než on.

Tma padající jako opona; kradmé nakračování bosých nohou na leštěné podlaze; slunce obklíčené čtyřmi jasnými měsíci.

Vážka.

Byl to jen jeden ze souboru figur *tai-sabaki,* otoček a klouzavých pohybů vyvinutých Musašiho školou Dvou nebes.

Nespočetněkrát viděl Kansacua, jak je naprosto dokonale provádí, četl o nich v mnoha starých textech, které mu *sensei* půjčil, a sám je také cvičil. Nikdy je však nepoužil v boji.

Musí své první kroky odvodit z jejich strategie, protože jen v případě, že budou útočit zároveň, bude on moci použít *tai-sabaki* a jedině *tai-sabaki* mu dává naději na úspěch proti čtyřem protivníkům.

Nejprve se na něj vrhli dva, po jednom z každé strany; *bokkeny* drželi v tradičním stylu oběma rukama. Vykřikli a současně se po něm ohnali.

Obrácený motýl. Otočil se, přičemž zbraní v pravé ruce udeřil jednoho žáka do kyčle; zároveň zvedl svůj druhý meč, dokončil obrat a zasáhl druhého protivníka do krkavlce. Oba soupeři padli na podlahu a byli okamžitě nahrazeni druhou dvojicí. Nicholas měl zpočátku v úmyslu použít vodní kolo; protože se však postavení soupeřů změnilo, rozhodl se jinak a vodní kolo pouze naznačil. Prorazil mezi nimi, stále se přitom otáčeje, a s ohnutými zády vrazil svůj pravý *bokken* do prsou žáka nalevo; mezitím se zbraň v jeho levici vymrštila vzhůru a vyrazila poslednímu zbylému protivníkovi jeho *bokken* z ruky. Šlo o propletený kříž, jednu z nejtěžších figur *tai-sabaki.*

Zastavil se s *bokkeny* připravenými k dalšímu boji: chvěly se ve vzduchu, jako by samy ožívly a toužily po dalším dobrodružství.

„Saigó," zvolal Kansacu. Čtyři poražení už opustili bojiště, do něhož nyní vstoupil Saigó. Do *rjú* teď docházel už jen zřídka; Nicholas nevěděl, k jaké jiné RJÚ nyní patří, a zřejmě to nevěděl nikdo. Jediné, co mohl tušit, bylo, že nešlo o žádnou nú v Tokiu.

Bez varování se Saigó vrhl na Nicholase. *Katanu* měl ještě v pochvě, ale v mžiku ji vytáhl a napřáhl ji proti němu. Saigó se, mimo jiné, vyznal v iaidžutsu, umění rychle tasit, jehož cílem bylo spojit vytasení *katany* s prvním úderem proti protivníkovi.

Iai sensei dokázal soupeře zabít ještě dříve, než si nebožák stačil uvědomit, že vytáhl zbraň.

V jednu chvíli byl tedy Saigó neozbrojený, a v příštím okamžiku – snad o desetinu vteřiny později – už zasazoval smrtící úder.

Jenže i přes rychlost, s jakou vytasil meč, se Nicholas stačil otočit kolem pravé nohy a stál teď k Saigóovi levým bokem. Rána, která měla směřovat přímo do Nicholasova srdce, se zapíchla do prázdna; Nicholas odrazil soupeřovu *katanu bokkenem* v levačce, otočil se, takže na okamžik stál k Saigóovi zády, využil jeho hybnosti a vzdálil smrtící čepel ještě víc od svého těla. Potom dokončil kruhový sek a jeho pravé *bokken* se zaťalo do Saigóova odkrytého boku. Vodní kolo.

Stál nyní s nohama rozkročenýma a *bokkeny* volně svěšenými podél těla, a díval se na ležícího Saigóa. On i všichni přihlížející věděli, že Saigó bude muset chodit přinejmenším týden s ošklivým fialovým pruhem na boku.

V místnosti nastalo hrobové ticho, tíživé a bolestivé. Nicholas neměl oči pro nic jiného, než pro tvář svého bratrance, která na něj hleděla ze země. Nikdy v životě nespatřil pohled tak naplněný nenávistí. Nicholas způsobil, že ztratil tvář před očima celé *rjú* – on, absolvent, se nechá porazit jedním z žáků! Jejich tichý, soukromý boj byl natolik urputný, že se chvílemi zdálo, že mezi nimi přeskočí blesk.

Kansacu dvakrát zatleskal a žáci se rozešli; pro ten den vyučování skončilo.

Nicholas zjistil, že se třese, a že se mu svaly pod kůží nekontrolovatelně smršťují a natahují. Byl stále ještě plný napětí a adrenalinu, vyvolaného v život stresovou situací. Jeho mozek věděl, že boj už skončil, ale jeho tělo potřebovalo nějaký čas, než se vrátí k normálu.

Hluboce oddechoval; vypadalo to, jako když se klepe zimou.

Když se toho večera vrátil domů, neotevřel mu dveře nikdo ze služebnictva, dokonce ani jeho matka. Byla to Jukio.

Neviděl ji už tři roky, a i tehdy ji zahlédl jen krátce na Jakémsi rodinném pohřbu. Od jejich setkání na večírku uplynulo tři a půl roku a Nicholas na ni nikdy nezapomněl.

Uklonila se. „Dobrý večer, Nicholasi.“ Na sobě měla světle šedé kimono protkané platinově zbarvenými nitkami a ozdobené tmavomodrým symbolem kola, znakem feudálních *daimjóů.*

Také se poklonil. „Dobrý večer, Jukio.“

Ustoupila, aby mohl projít, a dívala se přitom na zem.

„Překvapilo tě, že mě tady vidíš.“

Odložil tašku a nespouštěl oči z její tváře. „Neviděl jsem tě pěkných pár let.“

„Teta Itami mě sem přivedla dnes odpoledne, když jsi byl v *dódžó.* Měla jsem bydlet u nich, jenže přestavují dům a ložnice pro hosty není obyvatelná.“

Provedl ji domem a vzadu odsunul *šódži.* Vyšli do ztemnělé zenové zahrady.

Byla jasná noc, jen na obzoru se pohybovalo několik zbloudilých mráčků připomínajících chomáče kouře. Obrovský úplněk naplňoval vzduch rozptýleným světiem; sledoval, jak proti němu vystupuje její profil se zastíněnýma očima. Mohla by klidně být sochou v šintoistickém chrámu, nebo se mohli nacházet pod vodou.

Z korun stromů nad nimi se ozval slavík a z dálky k nim dolehlo osamělé zahoukání sněžné sovy.

„V Kjótu jsem nikdy nebyl," prohodil Nicholas.

„Musíš k nám někdy přijet." Pootočila hlavu. Hleděla na kamenné masy, které se jako živé bytosti zvedaly nad mořem oblázků. Její hlas zněl sametově; stáli nehnuté a nedotýkali se. „Je to tu krásné."

Ne tak krásné jako ty, pomyslel si Nicholas. Cítil, jak mu buší srdce. „Pořád vzpomínám na to, co se stalo."

Obrátila se k němu a zorničky se jí v měsíčním světle zaleskly.

„Co máš na mysli?"

Připadal si jako hlupák. „Tehdy na večírku." Odmlčel se. „Jak jsme tančili…"

Zasmála se. „Ach, tohle. Na to už jsem zapomněla."

To ho zchladilo. Původně se domníval, že přijela aspoň částečně kvůli němu; nyní chápal, jaká pitomost byla něco takového předpokládat. K jejich setkání došlo před třemi a půl roky; proč by se na ně měla pamatovat?

„Byl Saigó dneska v *dódžó?"*

„Ano. Nějaký čas jsem ho neviděl. Nejspíš vstoupil do jiné *rjú."*

„Možná proto teď tak často jezdí na Kjúšú."

Nevěřícně na ni zíral. „Na Kjúšú?"

Přikývla. „Určitě mu to zařídil strýček Sacugai. Když jsou ti dva spolu, pořád něco tajného plánujou, a nedovedu si představit, že by jel Saigó tak daleko sám od sebe. Jinak jediné co vím je, že je to tajemství."

„Ajak to víš?"

„Jednou jsem se na to ptala tety Itami a ona dělala, že neslyší."

„Já si myslím, že z toho stejně nic nebude."

Jukio jen pokrčila rameny a zkřížila si ruce na prsou.

„Nepůjdeme dovnitř? Mám hlad.“

Vešli do domu a Nicholas se omluvil. Ve svém pokoji se sebe strhal špinavé šaty a vpadl do koupelny. Pustil sprchu a vstoupil do proudu vody; někdo tak dbalý tradic jako Itami by nejspíš dal přednost vaně, jenže Nicholas netrpěl takovými předsudky.

Horká voda na těle mu byla příjemná; začal se mydlit a přitom přemýšlel o dni stráveném v *dódžó.* Rád by si po zápase se Saigóem pohovořil s Kansacuem, ale nešlo to. Proč se vlastně o souboji nezmínil Jukio? Měl k tomu dostatek příležitosti, když se o Saigóovi sama zmínila. Pokrčil rameny; nechtěl na to myslet. Zvědavě otočil hlavu: na matném skle sprchového koutu se objevil stín a zvětšoval se. Někdo vešel do koupelny.

Zavřel vodu a otevřel dveře.

Stál naprosto bez pohybu. Voda v kapkách odrážela světlo zářivek v koupelně, takže jeho kůže se matně leskla.

„Jsi docela krásný,“ zhodnotila ho Jukio. Byla nahá, až na ručník přehozený přes ruku. Nepodala mu ho.

Hledal v její tváří nějaký náznak toho, o čem přemýšlí; nakonec spatřil v jejích očích touhu.

Bylo mu sedmnáct a ona byla o dva roky starší. Jistě, nebyl to velký rozdíl, jenže jemu připadal jako několik světelných let.

Přes všechen svůj výcvik, vzdělání a intelekt si vedle ní připadal ztracený a malý, jako by byla branou do jiného světa, do nějž zatím ještě nedorostl.

Vykročila směrem k němu. Otevřela ústa a něco řekla; mohlo to být něco tak prostého jako „Chceš mě?“ nebo něco na ten způsob – nedokázal říci. Stál s jednou nohou mírně vpředu, tak, jako dnes odpoledne v *dódžó,* když zahajoval figuru zvanou propletený kříž.

Zdálo se mu, že se v jeho mozku něco zvedá a odplouvá, jako by někdo přesekl poslední provazy, které ho poutaly k břehu. To něco se rychle vzdalovalo a zmenšovalo, až úplně zapomněl, že to k němu kdy patřilo.

„Pojď sem,“ vyzval ji rychle a natáhl ruku, aby jí strhl ručník s lokte. Ručník dopadl na lesklé dlaždičky a ona k němu napřáhla paže.

„Jukio,“ vydechl.

Ňadra měla kulatá a vysoko posazená, s dlouhými a tuhými tmavými bradavkami. Úzký pas a bílé bříško.

Objala ho a on jí zakryl ústa svými rty.

Třela se o něj, aniž by přitom používala ruce; líbala ho na rty, na krk a zase zpátky, skoro se zoufalou naléhavostí. Její ňadra se otírala o jeho vlhký hrudník a její přirození se k němu tisklo;

chloupky ho trochu lechtaly.

Náhle měl její ústa u ucha a slyšel ji šeptat: „Pusť vodu.“ Pootočil se a otevřel kohoutek. Zaplavila je teplá voda a on se obrátil zpátky k ní, přičemž ke svému překvapení zjistil, že už je hluboko uvnitř. Zalapal po dechu. Jakým kouzlem se jí to podařilo?

Začal se na ni tedy tisknout; všiml si, jak zaklonila hlavu a jak jí vlasy padají dolů jako půlnoční vodopád. Na tvář jí dopadal proud vody a stékal do úst rozevřených v němém výkřiku.

Slyšel, jak těžce oddechuje. Zvedla paže a chytila se kluzké chromované trubky, až jí zbělely klouby. Kyčlemi jej objala kolem pasu a opřela se o něj, zatímco její břicho se kroutilo, jako by se jej nemohla nabažit; musel se dokonce chytit rukama jejího pasu, aby z ní nevyklouzl. Její tělo se pohybovalo stále rychleji – bylo to, jako kdybyste chtěli držet v náručí divoké zvíře v předsmrtných křečích.

Začala křičet a Nicholas pochopil, proč trvala na tom, aby pustil vodu. Slast začínala být téměř nesnesitelná; nohy se mu třásly, jak se snažil zadržet svou ejakulaci. Matně si uvědomil, že na něj mluví.

„Prašť mě,“ sténala. „Udeř mě!“

Nejprve se mu zdálo, že špatně slyšel, jenže ona ta slova opakovala pořád dokola jako nekonečnou litanii. Ňadra se jí otřásala a kapky vody jí stékaly po těle.

Lapala po dechu, sténala a Nicholas měl pocit, že už to dlouho nevydrží.

„Prosím,“ křičela. „Prosím!“ Nedokázal by na ni vztáhnout ruku. „Já vím,“ vydechla mu do ucha. Cítil na sobě horký déšť, který je oba skrápěl, a její pevné bradavky na prsou. „Vím, co se dneska stalo v *dódžó.*“ Mluvila přerývaně, jak těžce dýchala;

přesto jí rozuměl. „Vím – ach! Udeř mě, miláčku, udeř mě!“ Nakonec divoce vykřikla: „Soustala jsem se Saigóem tak, jako teď s tebou!“

Udeřil ji, tak, jak to chtěla, a jak to zřejmě potřebovala. „Á!“

Její tělo se prohnulo. „Ach, miláčku! Končím!“

Vtom ucítil, jak jej svaly uvnitř svírají, a vykřikl. Nohy mu vypověděly službu a oba se svalili na dno sprchového koutu, polévaní vodou a obklopeni stoupající párou. Objala ho a přitáhla pevně k sobě; jejich orgasmus stále trval.

Oblaka hořela.

Slunce se na své cestě dolů přehouplo přes šikmý hřeben hory Fudži a zbarvilo oblohu do karmínova. Záře zmizela stejně rychle, jako se objevila; slunce zapadlo za obzor a zbyly po něm jen růžové skvrny, pomalu se hojící rány na břiše letících mraků, které posléze zešedly. Světla se rozsvítila.

Kansacu seděl se zknženýma nohama uprostřed *dódžó* a Nicholas naproti němu. Mlčeli. Žáci i ostatní učitelé už odešli domů, jen tihle dva tu zůstali tiše sedět.

„Pověz mi,“ zeptal se nakonec Kansacu se zavřenýma očima,

„co ses dověděl v *Go Rin No Šó.*“

„Je v něm dobro,“ opáčil Nicholas, „i zlo.“

„To je dost vzácné.“

„Naopak, *sensei.*“

„Ano?“

„Nemyslím, že by v životě bylo něco dokonale dobré nebo dokonale špatné.“

Kansacu otevřel oči a přikývl. „Učil ses dobře, Nicholasi. Jsi bystrý. Opravdu není dobře se příliš spoléhat jen na jednu disciplínu nebo strategii; člověk si na to snadno zvykne a jeho myšlení se tím otupí. Spoléhej se jen na situaci tak, jak se ti jeví. Pokud se necháš vést strategickými poučkami, nemůžeš zvítězit.“

Znovu zavřel oči. „Překvapilo by tě, Nicholasi, kolik dobrých žáků se téhle chyby dopustilo. A kolik *senseiů.*“

Na chvíli opět zavládlo ticho; Nicholas zvenčí zaslechl přidušené kašlání startujícího motoru. Auto se rozjelo a jeho

světla přeběhla po stropě *dódžó.* Ozvala se čejka a za stálého švitoření odlétla.

Nicholas si odkašlal. „O tom všem jsem četl.“

‚A co si o tom myslíš?“

.Abych řekl pravdu, nevím, co si o tom mám myslet.“

„Zajímají tě nindžové, Nicholasi?“

„Ano.“

„Tak proč ještě váháš?“

„Nevím, že bych váhal.“

„V tom případě se podívej sám sobě do duše.“

Přemýšlel. „Mám skoro pocit, že jsem měl říct ne.“

„Ach!“

„Nindžutsu je přece zapovězené téma.“

„Tajemné ano. Zakázané ne.“ Kansacu se zadíval na Nicholase. „Dokonce i tady v Japonsku se toho o nindžech ví překvapivě málo. Pocházejí ze společenské třídy, na kterou žádný Japonec nemůže být hrdý. Jenže nindžutsu je velmi staré umění; přišlo k nám z Číny, nebo se to tak aspoň tvrdí. Nevím o nikom, kdo by ti to dokázal povědět s absolutní jistotou.

Nindžové nebyli vázáni Cestou bojovníka. *Bušido* pro ně bylo jen prázdným pojmem. Jejich vzestup byl rychlý; protože byli velice schopní, *bušiové* je využívali víc a víc. S tím, jak rostlo jejich bohatství, rostla i složitost a různorodost jejich technik. Nakonec nastala doba, kdy se samurajové chodili k nindžům učit, a Cesta tím byla poškozena.

V Japonsku funguje víc rjú, než kolik je uvedeno v kterémkoli vládním hlášení. A disciplín, které se v nich učí, je skoro nekonečně mnoho. Dobro a zlo se někdy prosazují ruku v ruce.“ Nemusel se ani ptát, jestli Nicholas rozumí jeho slovům. Nastala tma a mraky zakryly měsíc: svítila jen světla vyrobená člověkem. „Chce-li být někdo opravdovým mistrem, Nicholasi, musí prozkoumat i temnoty.“

Toho večera si Čeong vzala Nicholase stranou a zašli do plukovníkovy pracovny. Voněla tabákem a kůží; kromě kuchyně

to byl jediný pokoj zařízený po západním způsobu v jinak tradičním japonském domě.

Čeong si sedla na židli s vysokým opěradlem před plukovníkovým psacím stolem; Nicholas se usadil na pohovku poblíž.

„Jsi rád, že u nás bydlí Jukio.“ Nebyla to otázka.

„Ano,“ přiznal po pravdě. „Je na tom něco špatného?“

Čeong se usmála. „Sice jsi už velký, ale přesto jsi pořád můj syn. Myslím, že mám právo se tě na to zeptat. Víš, že mi nemusíš odpovídat.“

Sklonil oči. „To vím,“ pravil tiše.

Předklonila se a vzala ho za ruce. „Synku, nemusíš se z mé strany ničeho obávat. Co s Jukio děláte, je jenom vaše věc. Tvůj otec s tím nemusí souhlasit, jenže on vidí věci jinak než my. Je to pořád voják, a proto nevěří nikomu a ničemu.“

Nicholas na ni pohlédl. „Nevěří Jukio. Ale proč –“

Čeong zavrtěla hlavou. „Nechápeš, že na tom nezáleží? V tom ohleduje zřejmě slepý. Nemusí ti to vadit. Vím, že zpočátku nedůvěřoval ani So-Pengovi.“

Obrátila se, otevřela zásuvku psacího stolu a vytáhla krabičku s namalovaným drakem a tygrem–So-Pengův dárek na rozloučenou. Zručnými a úspornými pohyby ji otevřela.

„Vidíš,“ pronesla potichu. „Jejich tu patnáct.“ Měla na mysli smaragdy. „Původně jich bylo šestnáct. Za jeden z nich jsme koupili tenhle dům.“ Vzhlédla k němu. „Tvůj otec ti jistě vyprávěl historii tohohle daru.“ Nicholas přikývl a ona pokračovala.

„O jeho smyslu ti ovšem nic neřekl. Nejsem si ani jistá, jestli ho zná.“ Pokrčila rameny. „I kdyby ho znal, nejspíš by to stejně pustil z hlavy. Jak víš, je velmi pragmatický.“ Usmála se. „Obávám se, že je to jedna z jeho nečetných chyb.“

Položila otevřenou krabičku do Nicholasova klína. „Můžeš jich použít šest, vyměnit je za peníze, pokud je budeš potřebovat. Ne, počkej, vyslechni mě do konce. Chci, abys tomu dokonale porozuměl, a myslím, že to dokážeš.“ Zhluboka se nadechla. „V té skříňce nesmí nikdy byt méně než devět smaragdů.

Nikdy. Na důvodu nezáleží, ale nesmíš jich utratit víc než šest.

Je to tajemná skříňka, Nicholasi, a má určitou moc.“ Odmlčela se, jako by na něco čekala. „Vidím, že se neusmíváš. Dobře. Věřím tomu stejně jako můj otec So-Peng, který byl velký a moudrý člověk – ve všech ohledech, Nicholasi. Nebyl to žádný blázen.

Věděl, že na asijském kontinentě existuje mnoho věcí, které se vymykají popisu, a které, možná, nemají v moderním světě místo. Souvisí s úplně jinými zákony. Jsou nadčasové.“ Znovu pokrčila rameny. „A tomu já věřím.“ Pustila skříňku a podívala se mu do očí. „Teď jsi už dost starý na to, aby sis mohl vytvářet vlastní názory na svět a jeho tajemství. Pokud uvěříš, bude ti ta síla k dispozici, až ji budeš potřebovat.“

Byla noc. Nicholas seděl se zkříženýma nohama v obývacím pokoji, naproti oknu. Vysoko na jasném nebi vysílal měsíc v úplňku proudy odraženého světla na koruny stromů a na zahrádku před ním. Vysoká borovice před domem, ozářená jakoby nebeským reflektorem, vrhala na okenní sklo temné stíny. Vítr pohyboval větvemi a stíny poskakovaly nahoru a dolů, jako loďka z pohádek, které mu matka vyprávěla před usnutím, když byl malý. Ta doba mu nyní připadala vzdálená; Nicholas uvažoval o tom, zdali něco takového necítí všichni lidé – totiž, že dětství je krásná, poklidná doba, kdy není třeba dělat žádná závažná rozhodnutí.

V dřívějších dobách považoval v bezesných nocích tu borovici za svého ochránce. Znal každý úhel jejích větví a každou část jejího silného kmene; dnes mu však připadala jako proměněná.

Viděl ji jako starého vojáka, nočního hlídače, přítele a spojence.

Chce-li být skutečným mistrem…

Jeho svět se teď měnil příliš rychlým tempem.

Díky *haragei* si uvědomil její přítomnost, sotva vstoupila do místnosti. Ani se nehnul. Slyšel, jak se k němu tiše přibližuje, a s překvapením si uvědomil, že mu tuhne přirození. Rád by vůlí erekci potlačil, avšak tělo mu odepřelo poslušnost.

Ladně se posadila naproti němu; byla zády ke světlu, takže její obličej se utápěl v temnotě. Zdálo se mu, že vidí, jak celé její tělo pulzuje rytmem jejího tepu.

Její přítomnost ho ovládla. Její pižmo se mísilo s vůní, kterou nepoznával, jakýsi druh živočišného tepla, který se dokáže přenášet prostorem. Cítil, jak ho její aura opřádá.

V domě panovalo takové ticho, že slyšel, jak mu šumí v uších;

znělo to jako bouře.

Vstal tak rychle, že spíše ucítil než uviděl, jak sebou trhla.

Vzal ji za ruku, pomohl jí na nohy a vyvedl ji ven. Nehledě na noční chlad ji vedl za hranice jejich pozemku, k lesu kryptomérií, a hledal nenápadnou stezku, kterou mu Itami před lety ukázala.

Nakonec ji našel a oba společně vstoupili do lesa. Zde vládla tma, až na roztroušené světelné skvrny, které se vznášely jako podivné květiny v místech, kde měsíční světlo proniklo zelenou klenbou nad jejich hlavami. Cikády vrzaly a stranou od nich se mezi listím objevil pár jasných rudých oček.

Utíkali po pěšince; Nicholas je neomylně vedl jako netopýr, vybavený radarem. Přeskakovali kořeny, shýbali se pod nízko

visícími větvemi a posléze dorazili na měsícem ozářené prostranství s kruhovou cestičkou a zavřenými dveřmi chrámu.

Stáhla ho do trávy. „Teď," zašeptala ohnivě. „Už nemůžu dál čekat."

Její šaty se rozevřely: byla neodolatelná. Kůže jí zářila, jako by v sobě měla ukrytou lampu. Nicholas se předklonil a odhalil ji ještě víc; hladil její stehna, až začala sténat a objala ho pažemi. Do ucha mu proudil její horký dech; otevřel ústa a pokryl jimi její prsní bradavku. Sál, cítil, jak zadržuje dech, a jak mu přejíždí nehty po žebrech. Objala ho stehny a přitahovala jej blíž ke svému vlhkému středu. Její dýchání znělo, jako by se dusila, a její vůně se šířila nočním vzduchem. Jako had se protáhl přes její svíjející se tělo a pomocí rtů a jazyka vyhledal rozkrok; nadzvedl se a pak se zabořil do měkkého svalstva na vnitřní straně stehen. Pohyboval se tak pomalu, až začala křičet touhou; chytla ho za vlasy a táhla jeho hlavu k sobě.

Zvedla boky nad zem, aby mohl lépe postupovat jazykem tak, jak si to přála. Jenže on místo toho stále kroužil kolem, až teprve

po chvíli projel jako šíp hustým ochlupením a zajel dovnitř. Sevřela ruce v pěst a šlachy na krku se jí napjaly. Křičela jako šílená a její tělo se nepřestávalo zmítat.

„Narodila jsem se proto, aby ze mě něco bylo," prohlásila později. „Něco víc, než co jsem teď."

Nad hlavami jim spokojeně šuměly kryptomérie a půda pod jejich unavenými těly byla měkká.

„Zatím nejsem nic." Mluvila tak tiše, že její hlas připomínal šepot nočního větru. „Nic než odraz." Tomu nerozuměl. „Po celý život mi nikdo neřekl jediné slovo, které by mělo nějaký význam." Obrátila k němu hlavu. „Jen samé lži."

„I tvoji rodiče?"

„Nemám rodiče." Převalila se na břicho.

„To jsou mrtví, nebo…"

„Jestli mě opustili? Otec mi zemřel za války. Byl to Sacugaiův bratr. A můj strýc s jeho svatbou nikdy nesouhlasil."

‚A co se stalo s tvou matkou?"

„Nevím. Nikdo mi to neřekl. Třeba jí Sacugai dal nějaké peníze, aby odešla."

Jakoby zdálky zacvrlikal lelek. Vzduch zhoustl mlhou, ačkoli obloha se zdála víceméně jasná. Měsíc visel nízko jako nafouklý pomeranč.

„Překvapuje mě, že si tě Sacugai nevzal k sobě."

„Vážně?" Hořce se zasmála. „Mě ne. Vím, že Itami by mě chtěla. Jenže Sacugai zařídil, že se o mne staral jeden manželský pár v Kjótu." Na okamžik se odmlčela. „Jednou jsem se na to ptala tety Itami a ta mi řekla, že Sacugai plánoval velikou vlastní rodinu a nechtěl, aby mu do ní něco zasahovalo. A samozřejmě, nakonec to dopadlo úplně jinak."

„Takže vlastně máš rodiče."

„V té domácnosti je něco v nepořádku." Stále mluvila o svém strýci. „Nevím, co to je. Týká se to Sacugaie a Saigóa. Itami v tom zapletená není, i když určitě ví, o co jde." Nad hlavami jim zatřepetal křídly pták. „Myslím, že se to tyká toho, kam Saigó jezdí."

„Kjúšú.“

„Ano.“

„Vsadím se, že je to nějaká *rjú.*“

Znovu se převalila na záda a její oči ve tmě zazářily. Vnímal teplo a vůni jejího těla. „Proč ale jezdí tak daleko? V Tokiu je přece spousta *rjú.*“

V Japonsku je spousta rjú. Kansacuova slova se mu rozezněla v hlavě jako chrámový zvon. Copak to vědél? Dobro a zlo, bílá a černá, jin a jang. *Musí také prozkoumat temnoty.*

„Určitě je to hodně zvláštní *rjú.*“

„Cože?“

Mluvil tak potichu – protože přemýšlel nahlas – že ani z těsné blízkosti mu nerozuměla. Zopakoval jí to.

„O jakou školu jde?“ chtěla vědět.

Nicholas pokrčil rameny. „Musel bych znát jméno města, kam jezdí.“

„To můžu zjistit,“ vylířikla a opřela se o loket. „Dnes večer odjíždí na Kjúšú. Stačí, když se podívám na jeho jízdenku.“

„Uděláš to?“

Spiklenecky se na něj usmála a v očích se jí zablesklo. „Když chceš.“

Chvíli si ji prohlížel a pak si lehl na záda, s rukama pod hlavou. „Rád bych se něco dověděl.“ Cítil, jak se mu svírá hrdlo.

„Chci vědět, jestli to, co jsi říkala… předtím, je pravda. Spala jsi se Saigóem?“

„Záleží na tom?“

„Ano.“

Objala ho kolem krku. „Ach, Nicholasi. Neber všechno tak vážně.“

„Spala jsi s ním nebo ne?“

„Mohlo k tomu dojít – jednou.“

Vztyčil se. „Mohlo?“

„Dobře, tak ano. Prostě – došlo k tomu.“

„Tak, jako k tomu došlo mezi námi,“ popíchl ji.

„Ale ne.“ Upírala mu pohled do očí. „Tak se to vůbec nestalo.

On se ti vůbec nepodobá.“

„Chceš říct, že se mnou jsi to všechno naplánovala?“ Jeho hlas zněl pánovitě.

Zamrkala. „Já jsem – nevěděla, co si mám myslet, když mi teta Itami oznámila, že mě přestěhuje k vám. Vzpomněla jsem si, že jsem se s tebou chtěla vyspat už tenkrát na večírku, jenže –“

„Říkala’s, že si na to nepamatuješ!“ Záchvěv potěšení se mu podařilo ukrýt do rozzlobeného tónu.

Nevěděla, kam uhnout očima. „To jsem lhala.“ Usmála se a vyplázla jazyk, což bylo velmi nejaponské. „Nechtěla jsem zkazit překvapení. Sotva jsem tě podruhé uviděla, bylo mi jasné, co chci.“

„Když jsme šli do zahrady, ani mě to nenapadlo.“

Pokrčila rameny. „Já jsem dva různí lidé. Už jsi poznal oba.“

„Jak se ti dospívalo?“

„Proč se ptáš?“

Zachechtal se. „Protože mě zajímáš. Proč? Myslíš, že z tebe chci něco vytáhnout?“

„Každý chce z každého něco vytáhnout.“

„Každý ne,“ pravil tiše a přitáhl ji k sobě. „Já ne.“ Políbil ji zavřenými rty. „Zajímáš mě, Jukio. A hodně.“

Zasmála se. „No, aspoň že jsi neřekl, že mě miluješ.“

„I to je možné,“ prohlásil vážně. „Ještě nevím.“

Pohodila hlavou. „Nech toho, prosím tě. Víš, že mi takové věci nemusíš říkat. Jsou to jen slova. Co chceš, to dostaneš, ne?“

„Teď ti nerozumím.“

„Už jsem ti to říkala,“ odpověděla trpělivě. „Nemusím takové věci poslouchat. O žádné iluze nemám zájem. Jeden druhému děláme radost, a mně to stačí.“

„Se Saigóem to bylo taky tak?“ zeptal se drsně. „Co jsem řekl, jsem myslel vážně. Opravdu mě zajímáš, ty a to, co se s tebou děje. Co cítíš, jestli jsi šťastná nebo smutná.“

Dlouho na něj mlčky zírala, jako by nenacházela slov. Nakonec se usadila zpátky do trávy.

„Když jsem byla malá,“ začala tenkým hlasem, „jezdili jsme na léto do hor, do jednoho městečka na zalesněném svahu. Všechny domy, vzpomínám si, byly podepřené kůly – tehdy jsem něco takového viděla poprvé. Vypadalo to jako město z pohádek. Moji

nevlastní rodiče na mě nikdy neměli dost času, i když jim Sacugai každý měsíc dával dost peněz. Děti mít nikdy nechtěli, a tak jsem měla spoustu času sama pro sebe. Pamatuju se, jak jsem sedávala v trávě a poslouchala cikády…“ Zhluboka se nadechla a pohlédla na kývající se koruny kryptomérií. „Odpoledne mi vždycky připadalo nekonečné. Sedávala jsem na stráni a dívala še dolů do údolí. Mezi stromy byly dvě dlouhé, hluboké brázdy, jako by nějaký rozzuřený obr tu zemi rozdrásal. Celé hodiny jsem si představovala, co to asi mohlo způsobit.“

„Snad válka,“ nadhodil Nicholas.

„Ano. To mě nikdy nenapadlo.“ Odvrátila se od něj. „I když jsem věděla, že o mě nijak nestojí, dostala jsem vždycky výprask, když jsem se zdržela venku. Nikdy se ani nepokusili mě pochopit nebo se mnou cítit. Byla jsem pro ně vetřelec, miniaturní dospělý. Skoro jako by proto, že nikdy neměli děti, neměli ani ponětí o tpm, co to je, být dítětem.“

„Juklo,“ oslovil ji něžně a sklonil se, aby ji políbil. Když se odtrhli, pokračovala. ‚A pak tam byl ten bambusový lesík, kousek dál na svahu. Našla jsem ho náhodou jednoho odpoledne, když jsem se ztratila. Pak jsem se obvykle v noci vyplížila z domu – nemohla jsem prostě ležet v posteli, tma mě děsila a nemohla jsem usnout.

Ten lesík ležel hned u potoka, který pořád bublal a při měsíci vypadal jako proud stříbra. Voda byla studená, že po ní mrzla pusa. Ty vysoké a rovné bambusové kmeny mi připomínaly nějaký chrám.“

Opřela se o něj, jako by se chtěla pohodlněji uvelebit. Cítil na sobě její nahé tělo. „Bylo to jediné místo, které bylo skutečně moje. Mé tajné místečko. A tam jsem se poprvé milovala.“ Svaly se jí začaly třást, jakoby zimou. „Přivedla jsem si tam chlapce.

Bydlel na farmě nedaleko odtamtud a zřejmě to taky dělal poprvé. Viděl jen, jak to dělá dobytek, a nebyl nijak zvlášť dobrý.

Byl jenom hrozně nervózní a chtěl to dělat tak, jako koně. Vzrušil se tak, že mi postříkal celé stehno.“

„Na Západě,“ poznamenal Nicholas, „se říká: ‚Už budu‘, kdežto tady ‚Už končím‘. To je úplně naopak!“

„Se smrtí je to stejné,“ zašeptala. „Slyšela jsem o tom. Lidé ze

Západu nechápou *seppuku*, co? Místo dovnitř se obrátí ven a třeba skočí z okna –“

„Nebo napřed odprásknou nějakého chudáka a pak obrátí zbraň proti sobě.“

„Divná věc, viď?“ Zahihňala se. „Třeba to nakonec jsou doopravdy barbaři.“ Přesto se otřásla.

„Nemluvme o smrti,“ navrhl.

„Ne,“ zašeptala. „Nebudeme.“ Sáhla mu mezi nohy a začala ho jemně hladit.

„Copak nedokážeš myslet na nic jiného?“ zeptal se chraptivě.

„Nic jiného nemám,“ vydechla.

ČTVRTÝ KRUH

KNIHA OHNĚ

WEST BAY BRIDQE A NEW YORK

LETOŠNÍ LÉTO

„Ne, ne, ne,“ křičela se smíchem. „Prostě na to zapomeneme.“

Místo, aby před ním utíkala, vrhla se nyní přímo na něj; přeskočila písečný přesyp, chytila ho za kotníky a strhla ho na zem.

Justine se znovu zasmála. Nicholas vyplivl písek a převalil se na záda.

„Obrovská legrace!“

Skočila po něm a oba se kutáleli po pláži; chladný vítr od moře jim čechral vlasy. Přízemní mlha rozptylovala světlo linoucí se z otevřených dveří.

Tvář s rozšířenýma očima měl těsně u své: červené skvrnky jasně vyvstávaly ve světle. Její dlouhé vlasy je spojovaly, zatímco se jemně dotýkala prsty jeho obličeje. Dotek to byl lehký a jistý, jako rukou sochaře. „Nechci, abys byl smutný, Nicholasi,“ pravila něžně.

Zlehka ji políbil.

„Jsem tady.“

„To vím.“

„Je pro mě dost těžké o tom mluvit. A taky myslím, že… to ode mě není hezké.“ Mluvila naprosto vážně; její hravá nálada zmizela jakoby kouzlem. „Měla jsem hodně času přemýšlet.“

„V posteli?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Ve vodě. Neviděla jsem před sebou svůj život, jak to v takových případech bývá.“ Nucené se zasmála.

„V jednu chvíli jsem si myslela, že se už nikdy nevynořím. Když jsem plavala, představovala jsem si tebe. Úplně nevinně, víš.“

Byla u něj tak blízko, že nemohla zaostřit oči. „Jenže když jsem se potopila, přemýšlela jsem o něčem jiném. Jaké by to bylo, kdybych tě už nikdy neměla vidět.“ Hlas se jí ztišil natolik, že sotva rozuměl tomu, co říká. Polkla, jako by jí slova uvázla v

krku. „Bojím se. Mám strach z toho, co ti teď povídám. Jedna věc je něco takového si vůbec připustit a druhá o tom vyprávět, chápeš?“ Zpříma na něj pohlédla. „Miluju tě,“ prohlásila. „Jakmile jsem s tebou, nedokážu myslet na nic jiného. Mám svoje místa, kam ráda chodím, známé – jenže když jsem s tebou, nic z toho pro mě neexistuje. Vím, že to zní romanticky a dětinsky a –“

Zasmál se. „Romanticky ano, ale ne dětinsky. A vůbec, co je na romantice špatného? Já jsem romantik. My romantici jsme vymírající druh.“

Pátravě se na něj podívala. „Miluješ mě, Nicku? Chci slyšet pravdu. Jestli mě nemiluješ, nevadí. Chci jenom pravdivou odpověď.“

Nevěděl, co na to říci. Mysl měl plnou příjemných i bolestivých vzpomínek; bylo mu jasné, že se mu zdaleka ještě nepodařilo vyhnat z duše stín Jukio. Připadal si jako losos plující proti proudu, kterého voda stále strhává zpátky; ovšem, nebyl ryba a proto ho udivovalo, proč to dělá. Proti čemu vlastně bojuje, a proč je to tak důležité?

Věděl, že odpovědi na tyto otázky zná – jen kdyby je dokázal v sobě najít. Pořád ho bolel políček, který mu Croaker uštědřil při obědě, a zlobil se sám na sebe, že si ho tak bere k srdci. A co když měl Croaker pravdu? Jak hluboce ho zasáhla smrt Terryho a Eileen? Jistě, něco cítil. Musel něco cítit, není přece robot. Plakat nedovedl; možná, že existují jiné způsoby, jak dát najevo smutek, avšak v tomto ohledu byl po matce: příliš se ovládal, než aby dopřál svým citům možnost se projevit. Tím ovšem zapíral část sebe sama a to mohlo mít katastrofální následky – pokud nebude rozumět sám sobě, nemůže se vyrovnat se žádnou situací, která se naskytne, a nebude mistrem ničeho – ani světla, ani tmy. Při té myšlence sebou trhl, jako by ho píchli sídlem, a na prahu jeho vědomí se objevil nejasný záblesk…

„Na co myslíš?“

Zaostřil oči, aby ji viděl. Tvářila se starostlivě. „Neměla by ses obětovat,“ pravil. „Ani pro mě, ani pro nikoho jiného. Může to být nebezpečné.“

„Sakra, já se přece neobětuju! Teď už ne. S tím jsem skončila, jednou provždy. Ničeho se kvůli tobě nevzdám, aspoň pokud já

sama nebudu chtít.“ Oči jí zářily jako dva malé ohníčky uprostřed noci. „To je tak hrozné, že mě uspokojuješ, a že se mi to líbí, že se proti tomu musíš bouřit?“

Nevědomky se trefila do černého. „Proboha, proč to říkáš?“

Posadil se a cítil, jak mu tluče srdce.

„Protože je to pravda?“ Snažila se mu pohlédnout do očí. „Sama nevím. Vím jenom, že tvoje tělo reaguje na moje, a že to je ten nejprostší a nejstarší způsob komunikace – tak se to dělalo před miliónem let, kdy lidé neměli žádné knížky, aby o nich mohli tlachat, ani kina nebo divadla a vůbec zábavu; kdy měli jenom jeden druhého. A ráda bych věděla, proč to a priori odsuzuješ. Copak svému vlastnímu tělu nevěříš, že ti poví, co je pro ně nejlepší? Vždyť to ví mnohem líp než ty sám.“ Zasmála se.

„Nemůžu tomu uvěřit. Zrovna ty! Celý život své tělo cvičíš a přesto mu nedůvěřuješ.“

„Tomu ty nerozumíš,“ odsekl.

„Ne?“ Také se posadila. „Tak mi to vysvětli. Pověz mi to po lopatě, aby to ten můj slepičí mozek pochopil.“

„Chováš se jako děcko.“

„Já ne, Nicku. Zkus se sám poslouchat. Strašně se bojíš se komukoli svěřit.“

„Copak tě nikdy nenapadlo, že pro to člověk může mít dobré důvody?“

„Jo, jistě. Proto se tě na to taky ptám.“

„Co když ti do toho nic není?“

„Fajn. Moc fajn,“ vybuchla. „Teď vidím, kam bych to s tebou dotáhla!“

„Nikam, Justine. Nejsem tvůj majetek.“

‚A to mám za to, že jsem s tebou chtěla mluvit na rovinu.“

„Chceš mluvit na rovinu?“ Věděl, že by to říkat neměl, ale bylo mu to jedno. „Dneska jsem se ve městě setkal s tvým otcem.“

Zvedla hlavu a zatvářila se nevěřícně. „Tý ses setkal s mým otcem? Jak?“

„Když jsem vycházel z nádraží, vzal si mě k sobě do auta. Měl jsem to s prvotřídní obsluhou.“

Vstala. „Nechci o tom slyšet.“ Hlas jí zdrsněl; moc dobře si ještě vzpomínala na San Francisco a krev se jí začínala vařit.

Připadala si proti němu bezmocná – jako vždycky.

„Měla by sis to poslechnout," prohlásil krutě. Něco uvnitř ho ponoukalo, aby mluvil dál, a kochal se pohledem na její bolest.

„Ne," vykřikla a přitiskla si dlaně na uši. Dala se na útěk.

Vstal a utíkal za ní po studeném písku. „Chtěl o nás dvou vědět všechno, tak jako ví všechno o tobě. Co jsi dělala a co ne."

„Ať chcípne!" Uklouzla, vstala a otočila se k němu. Oči jí svítily nenávistí...Panebože, vy jste ale hajzlové, oba dva! On proto,že ti lo řekl. a ty, žes to musel povídat mně! Víš to, že jsi parchant? Nenapadlo ho nic jiného,než ji odstrčit . „Myslel si, že jsem třeba druhý Chris –"

,,Drž hubu! Drž hubu ty svině!"

Nic ho nemohlo zastavit „Nabídl mi práci a víš, v čem je fór?

Že jsem to vzal. Ode dneška dělám pro něj."

„Jak jsi mi mohl tohle udělat," křičela; evidentně přitom neměla na mysli Nicholasovo zaměstnání. „Panebože!" S pláčem vyběhla po schodech do domu a zmizela mu z dohledu. V Nicholasovi se něco zlomilo: padl na kolena do nemilosrdného písku a rozplakal se.

„Za chvíli tu bude," upozornila Ah Ma. „Je všechno v pořádku?"

„Ano, matko," odpověděla Penny. „Vrba se právě vrátila s ostatními… ehm, pomůckami." Bledá tvář Penny se shýbala nad knihou vázanou v kůži, do níž zanášela čínské znaky ve svislých sloupcích; používala přitom tenkého štětce, který občas namáčela do lahvičky s inkoustem. Pracovala zručně a jistě.

Její paní mlčela; Penny několik vteřin váhala a pak se zeptala:

„Myslíte, že bychom ho sem měli pouštět?" Nezvedla oči od psaní, jen srdce se jí na okamžik stáhlo v předtuše, že by se Ah Ma mohla rozzlobit.

Nicméně Ah Ma si jen povzdechla. Jistě, Penny měla pravdu;

dřív by nikdy něco takového nepřipustila. V duchu pokrčila rameny.

Inu, časy se změnily a člověk se jim musí přizpůsobit, jak nejlíp umí. Když konečně promluvila, nebylo na jejím hlase nic znát. „Penny, drahoušku, jak jistě víš, jde tu o spoustu peněz.

Navíc netrpím předsudky a ty bys taky neměla.“ I když to Penny nikdy nepozná, věděla, že nemluví pravdu. Dnes šedesátiletá Ah

Ma pocházela z Fu-Kienu, čínské pobřežní provincie ležící mezi

Hongkongem a Šanghají. Měla ještě čtrnáct sourozenců, ale vždycky se cítila nad nimi povznesená; snad za to mohlo její jméno.

Existovala legenda o chudé dívce z Fu-Kienu jménem Ah Ma, která sháněla loď, která by ji převezla přes moře. Bez úspěchu prošla celým přístavem, až se nad ní nakonec jeden kapitán slitoval. Když vyjeli na moře, dostala se loď do strašné bouře a právě Ah Maji dokázala vyvést do bezpečí. Dokonce jí za to postavili chrám na úpatí hory Bara na Makau.

Pohnula se v křesle, až zavrzalo. Otevřeným oknem k ní jasně doléhal ruch z Doyers Street. Na rohu stála rybárna, která měla otevřeno dlouho do noci, a kde prodávali výborné olihně. Zaslechla nějakou hádku a hodila okem po Kantoňance. Zde, ve třetím patře budovy, se mluvilo jen mandarínsky – tak, jako se mluvilo v domě Ah Ma, když byla ještě malá.

Ah Ma vstala, přešla k oknu a vyhlédla ven do úzké uličky plné lidí. Věděla; že si mohla vybrat libovolný dům v Manhattanu, a že v průběhu let dostala mnoho zajímavých nabídek, kam by se mohla přestěhovat. Přesto vždy odmítla; připadalo jí správné, aby svou živnost provozovala přímo v srdci Čínské čtvrti. Zchátralost okolí vytvářela tu správnou atmosféru, která Ah Ma připomínala domov. Nic jiného si nepřála; i když se stala milionářkou, přece se mezi skleněnými a kovovými věžáky horního Manhattanu necítila volně. Ano, pomyslela si Ah Ma, když sledovala noční shon na ulici a nasávala vůni čerstvých ryb a vařených dim sum z vývařovny odvedle, tady je mi dobře. Moc dobře.

Znovu si povzdechla. Plánovací komisi Čínské čtvrti by se určitě nelíbilo, kdyby se dověděli, čím se Ah Ma doopravdy živí.

Na druhou stranu, policii se docela zamlouvalo tisíc dolarů bezpracného zisku každý měsíc; navíc je vždy obsluhovala Ah Ma osobně, čímž by se měli cítit obzvlášť poctěni.

Nikdy nepřestala vzpomínat na svůj domov ve Fu-čou, a čím byla starší, tím více na něj myslela. Čínská čtvrť jí jej neustále připomínala. Nikdy neuvažovala o tom, vrátit se: komunistická

Čína ji nijak nepřitahovala a ani teď, když by mohla bez nebezpečí přijet alespoň na návštěvu, nikdy na takovou cestu nepomyslela.

Ne, tady měla vše, co ji na Fu-čou přitahovalo.

Zpoza rohu probleskovalo modré a červené světlo restaurací.

Samozřejmě, Japonce se naučila nenávidět dávno před komunisty; ti nafoukaní bohatí obchodníci se sjížděli na pobřeží po jednáních v Šanghaji, namlsaní tamním nočním životem nebo proto, že chtěli poznat ještě další kousek Číny. Je zvláštní, jak se od Číňanů liší, napadlo Ah Ma. Pochopitelně nemají za sebou naši tisíciletou historii; je to víceméně nový národ a když my jsme už měli vladařské dynastie a zkoušeli výrobu střelného prachu, na jejich ostrovech se teprve prohánělibarbarští Ainuové, nevzdělaní divoši. Jestliže jsou dnešní Japonci jejich potomky, není divu, že se jim pořád chce válčit.

Odvrátila se od okna. „Ráda bych si ho prohlédla, Penny.

Všechno musí být v naprostém pořádku.“

Penny přikývla, odložila knihu a štětec a vstala.

„Penny…“

Zarazila se s rukou na klice. „Ano, matko?“

„Není doufám odtud?“

„Ne, matko. Je z horní čtvrti.“

Ah Ma kývla. „Dobře. Nechci, aby… se do toho míchali sousedi.“

Zatímco byla Penny pryč, přemýšlela Ah Ma o ní. Nebyl to špatný nápad se o ní postarat: byla chytrá a šikovná. Ah Ma by to sice nikdy otevřeně nepřiznala, ale tu a tam se spoléhala na

Pennyin úsudek a to, že jí byl ten Japonec proti srsti, ji znervózňovalo. Ah Ma ji pojmenovala Penny, už když k ní přišla žádat o místo, jak bylo jejím zvykem; jméno, které pro děvče vybrala, pak bylo jediným jménem, pod nímž ji kdy kdo poznal.

Bylo to elegantní, čisté a anonymní, přesně tak, jak se od živnosti Ah Ma očekávalo, a navíc pojmenovávat své „děti“ jí dělalo radost; ještě větší radost pak měla z toho, že ji vždycky oslovovaly „matko“, což bylo slovo, které se v její zemi nikdo neodvážil brát na lehkou váhu.

Jednou přijde čas, uvažovala Ah Ma, kdy už nebudu moci podnik řídit. Pro takový případ si chtěla být jistá, že živnost přejde do těch správných rukou.

Penny se vrátila s asi jedenáctiletým chlapcem; zastavila se na prahu a položila mu ruce na ramena. Hošík stál naprosto nehnuté a jeho oči nevyjadřovaly nejmenší zájem o okolí. Pootevřenými dveřmi slyšela Ah Ma tiché zvuky provázející přípravy na večer. Čekali maximálně dva zákazníky – tak si to Japonec vymínil a byl za to ochoten pořádně zaplatit. Ah Ma to nevadilo.

Prohlédla si chlapce: měl čistou hladkou pleť a poněkud mongolské rysy v obličeji. Jeho oči připomínaly uhlíky, které se leskly nad širokými, trochu smyslnými ústy.

„Jmenuje se Philip Chen,“ představila ho Penny.

„Zavři dveře, drahoušku,“ vybídla ji Ah Ma jemně. Ruce držela sepjaté před sebou, s propletenými prsty. „Když budeš tady, budeš se jmenovat jinak,“ sdělila chlapci. „Vrabčák. Tak ti tady bude každý říkat. Rozumíš?“

Hošík přikývl a pousmál se.

„Mně budeš říkat matko.“

„Ano, matko.“

„Vysvětlili ti všechno? Nechci, aby tě něco překvapilo.“

„Ano,“ opáčil vesele. „Penny mi všechno řekla. Žádný problém.“

„Opravdu?“ Ah Ma zdvihla obočí. „To ještě uvidíme. Dobrá.

A teď nás nech o samotě, Vrabčáku, a jdi za Vrbou. Zavede tě do pokoje. Víš, co máš dělat.“

„Ano, matko.“ Obrátil se a odešel.

Když za ním Penny zavřela dveře, zeptala se Ah Ma: „Rodiče?“

Penny zavrtěla hlavou. „Bydlí u strýce, který je pořád opilý a ani si nevšimne, že je kluk přes noc pryč.“

„Je to tedy naprosto bezpečné?“

Penny přikývla a černé vlasy se jí rozkývaly jako koňský ohon.

„Vrba za to osobně zodpovídá.“

Ah Ma se lehce usmála. „Dobrá práce, dítě.“

Penny sklonila oči, aby nebylo vidět, že se červená. Nestávalo se často, aby Ah Ma s někým mluvila tak laskavě. „Děkuji, matko,“ zašeptala.

Ah Ma přešla k Penny, natáhla ruku a nadzvedla jí bradu.

„Pověz mi, co tě trápí,“ vyzvala ji klidně.

Penny hleděla do vševědoucích očí své paní a nenacházela slova; krk měla stažený, že sotva mohla dýchat.

„No tak, děťátko. Dělá ti starosti ten Japonec? Co ti na něm tak vadí?“

„Stydím se za to, že dávám své city takhle najevo,“ pronesla

Penny smutně. Sklopila oči a chvíli měla pocit, že se každým okamžikem rozpláče.

„Nesmysl,“ vybuchla Ah Ma podrážděně. „To, co poznám já, nemusí ještě poznat druzí. Pro mě jsi tvář neztratila. A teď mi, prosím, odpověz.“

„Ta droga mě děsí,“ přiznala Penny. „Nezdá se mi, že bychom se měli namočit do něčeho takového.“

Ah Ma mlčela a vzpomínala, jak jako malé děvčátko přijela do

Šanghaje, a jak ji tehdy praštil do nosu odporný zápach hořícího opia. Nozdry se jí při vzpomínce zachvěly: nikdy opium sama nekouřila, ale vzpomínky na jeho pach se nedokázala zbavit.

Něco podobného cítila tu noc, kdy si komunisté přišli pro jejího muže, tiše a bez varování. Skrývali se, avšak komunisti věděli přesně, kde je mají hledat; někdo je jistě udal.

Manžel Ah Ma byl politický aktivista a předvídavý člověk.

Předpověděl komunistickou revoluci s naprostou jistotou a možná, že dokonce chápal i její nevyhnutelnost. Přesto proti ní bojoval s neutuchajícím elánem. „Jednou jedinkrát,“ prohlašoval ve svých projevech, „máme nyní příležitost vzít si poučení od Japonců. K čemu jim byla dobrá izolace prosazovaná šóguny? Na konec se ukázalo, že jejich země stagnuje, že se dusí pod tíhou svých vlastních tradic. Jedinou cestou z bludného kruhu byl pro Japonsko západní model kapitalismu. A teď si vezměte, Jak daleko to dotáhli! Můžeme si snad my, Číňani,

dovolit takový příklad ignorovat? Komunistický puč nás odřízne od Západu, od kapitalismu, který vytvořil prosperující města jako Hongkong nebo Šanghaj, a Čína zaostane za ostatním světem.“

Vrazili dovnitř a odhodili Ah Ma stranou, až narazila hlavou do skříně. Vytáhli ho z postele, svlékli donaha a bili ho holemi a pažbami pušek. Na špičatých čapkách a nárameních páchnoucích uniforem měli vyšitou rudou hvězdu. Nakonec jejího manžela, v bezvědomí a krvácejícího, odvlekli z domu – a to bylo naposledy, kdy ho spatřila. Dodnes si nebyla jistá, zda žije nebo je mrtev; spíše však doufala, že se mu dostalo rychlé smrti. Třeba našel kousek drátu nebo dostatečně dlouhé prostěradlo. Nechtěla ani pomyslet na to, co provedli s jeho duší.

To vše se odehrálo velice dávno, jenže za smutných, šedivých dní, kdy se déšť opíral do okenních skel a zakrýval výhled na ulici dole, Ah Ma cítila, že její rána se doposud nezahojila.

Přenesla myšlenky zpět do přítomnosti a usmála se na Penny.

Byla tak krásná, dokonale krásná. „Jsem ráda, že si to myslíš, drahoušku,“ pochválila ji. „Víš, že obyčejně tady žádné drogy nepovoluji. Tenhle člověk je – výjimka.“ Svým způsobem vlastně bojuje proti čínským komunistům, napadlo Ah Ma. Domnívá se, že je v naprostém bezpečí, jenže já vím, jak tomu ve skutečnosti je. A jak také jinak. Vím všechno o každém, kdo sem přijde – jinak bych nemohla být tím, čím jsem. Odhadnout tohoto muže jen zabralo víc času; ovšem, vždycky se najde dost ochotných dlaní, lačných po penězích, a za informace se samozřejmě platí.

„Můžu vědět, proč?“ zeptala se Penny.

Ah Ma ji poplácala po rameni. „To se tě netýká.“ Usmála se.

‚A teď běž pomoct Vrbě. Času už moc nezbývá.“

Penny sklonila hlavu a upřela oči na podlahu. „Ano, matko.

Hned.“ Ah Ma ji sledovala, jak tiše vychází z místnosti, a přemýšlela o tom, kam to ten svět spěje.

Japonec, kterého čekali, právě vycházel postranním východem z kina. Přešel Čtyřicátou devátou ulici a doběhl autobus;

byl nacpaný, ale vyprázdnil se, sotva přejeli Čtyřiatřicátou. Vystoupil stanici před konečnou a do Greenwich Village došel pěšky. Na Osmé ulici zahnul na východ, na Cooperovo náměstí s

černou kovovou krychlí stojící na jednom z vrcholů. Přes jednu stěnu krychle kdosi nastříkal sprejem „Zombie miluje Karen R.“.

Docela se to tam hodilo.

Na rohu Osmé a Třetí avenue chytil autobus k radnici a dojel jím na Canal Street. Tam objevil telefonní budku. Podíval se na velké staromódní hodiny nad klenotnictvím.

Vytočil číslo a zjistil si přesný čas. Zavěsil a počkal přesně jednu minutu a padesát sekund; poté vytočil newyorkské číslo.

Tento postup z duše nenáviděl, avšak byla to logická součást jeho práce a on nebyl z těch, kteří se bouří proti logice. Někdo zvedl sluchátko. Japonec mu nadiktoval sedmimístné číslo budky, ve které stál, a zavěsil. Když znovu zvedl sluchátko, podržel vidlici dole; žena, která si chtěla také zavolat, se znechuceně obrátila a vydala se hledat jiný telefon.

O čtyři a půl minuty později se ozval zvonek. Japonec uvolnil vidlici a ohlásil se japonsky.

„Ano.“ Slyšel dutý šum zámořské linky.

„Stav.“

„Pokračujeme.“

„Chci vědět víc. Výsledky?“

„Výsledky?“ Zdálo se, že ho dotaz překvapil. „Jsem na místě a nákup pokračuje podle plánu.“ Nákup byl jeho vlastní krycí výraz pro zakázku.

„Aha.“ Nastala odmlka, během níž zaslechl nezřetelný zvuk jiného hovoru. „Telefon je bezpečný?“

„Z mé strany dokonale.“

Muž na druhém konci zřejmě špílec přehlédl. „Očekáváme rychlé rozuzlení.“

„To mi bylo řečeno hned na začátku.“ Každých patnáct vteřin propátrával své bezprostřední okolí; sice nečekal, že objeví něco zvláštního, ale opatrnosti není nikdy nazbyt.

„Přesně tak.“

„Tyhle věci se nedají uspěchat a vy to víte. Pracuji určitým způsobem – na tom jsme se dohodli. Jinak bych tenhle nákup nikdy nepřijal.“

„Jistě, to všechno chápeme. Jenže svět se mění rychle a události, ke kterým došlo po vašem odjezdu, si žádají co nejrychlejší ukončení práce.“

„Tak já to nikdy nedělám.“

„Tentokrát budete muset.“ Hlas zněl měkce jako hedvábí a naprosto vyrovnaně. Ani stopa po spěchu nebo výhrůžném tónu. „Je nezbytně nutné, abyste nákup ukončil do dvaasedmdesáti hodin.“

„Nemyslím, že –“

„Dostanete dvakrát tolik.“

Sluchátko v jeho ruce oněmělo.

„Dobrý večer,“ pozdravila Ah Ma. Zkřivila rty do úsměvu a napřáhla ruku. „Je nám ctí, že –¨

„Je všechno připraveno?“

Ah Ma dělala co mohla, aby své podráždění nedala najevo.

Byla to slušně vychovaná žena a skákání do řeči nebo dokonce hrubiánství jí nijak neimponovaly. Okamžik přemýšlela o tom, zda nemá Japonce vyhodit; jeho peníze ji rozhodně nezajímaly.

Jenže bojoval proti čínským komunistům a zabil tři vysoce postavené úředníky – aspoň pokud jí bylo známo, což znamenalo, že ve skutečnosti jich pobil mnohem víc. Komunisty nenáviděla ještě silněji než Japonce a kromě toho, kdyby měly všechny přípravy na jeho návštěvu přijít nazmar, bylo by to neodpustitelné mrhání časem vlastního personálu.

Ah Ma se tedy na Japonce usmála. „Vše je připraveno tak, jak jsme se dohodli.“ Její všímavé černé oči ho potají pozorovaly; napadlo ji, že není v dobré náladě. Rozhodně není tak uvolněný jako posledně – spíš nervózní. Třeba, až odtud odejde, půjde rovnou zabít dalšího komunistu. V duchu pokrčila rameny; po tom jí nic nebylo.

„Dáte si napřed trochu čaje?“

„Ne.“

„Právě se vaří knedlíčky.“

Zavrtěl hlavou.

Ah Ma pokrčila rameny. „Jak si přejete.“ Barbar! Společenské zvyklosti pro něj nic neznamenají, jen honí čas, tak jako Američani. A proč ne? Japonci se teď jen opičí po Američanech.

„Vrbo,“ zavolala.

Objevila se vysoká, štíhlá žena s ostře řezaným obličejem, který dával vyniknout protáhlým očím a širokým rtům. Byla krásná, ačkoli dávala najevo nedotknutelný chlad; nikdo by ji nemohl považovat zajedno z děvčat Ah Ma – na první pohled bylo jasné, že je něco víc, a nikdo nemohl tušit, co.

Vrba na Japonce ani nepohlédla; její zraky se upíraly na Ah Ma.

„Odveď pána,“ přikázala Ah Ma, „do Zlatého salónku.“ Všechny místnosti používané k práci se jmenovaly podle barev. Vrba se uklonila a následována zákazníkem zamířila do spoře osvětlené chodby. Stěny byly pokryté modrozeleným hedvábím, až na štukovou výzdobu u podlahy a pod stropem. Koberec měl temně bezovou barvu, stejně jako dveře, jimiž prošil. Dorazili k posledním dveřím nalevo a Vrba se zastavila. Natáhla ruku po klice.

„Moment.“ Muž ji uchopil za zápěstí a přitáhl ji k sobě. „Ty máš –“ Mluvil kantonsky; když uviděl nechápavý výraz na jejím obličeji, přešel do mandarínštiny. Nemohl čekat, že by rozuměla japonsky. „To madam pro mě poslala tebe? Říkal jsem přece, že nechci žádnou vysokou.“ Vrba ho mlčky pozorovala. „Slyšíš, já tě nechci! Rozumíš? Je to omyl!“

Vrba stočila pohled k jeho prstům, které jí svíraly ruku.

„Řekni madam, že se spletla. Za ty peníze, co jí –“ Zmateně se zarazil. Vůbec se nesnažila vytrhnout se mu; byl by rád, kdyby se bránila, kdyby začala kňučet. Schválně přitlačil, ale nijak na to nereagovala. Pustil ji.

Vrba se otočila a tiše otevřela dveře. Práh nepřekročila. Japonec vešel dovnitř a ohlédl se po ní; v tu chvíli se však dveře zavřely.

Pokoj byl velký, s podlahou pokrytou zeleným kobercem. Zdi byly natřené zlatě a strop bíle. Stála tu velká dvojitá postel, široká pohovka a tři křesílka, všechno se zlatým čalouněním. Otevřené

dveře vpravo vedly do rozlehlé a honosně vyzdobené koupelny. U levé stěny poblíž okna stála leštěná dubová skříň.

Zamířil k oknu a vyhlédl na Pell Street. Po straně budovy se vinulo kovové požární schodiště; koupelna neměla okna. Učiniv zadost bezpečnostním opatřením, otočil se.

Spatřil malého chlapce a za ním mladou ženu.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se hocha. Ženino jméno ho nezajímalo.

„Vrabčák.“

„Máš to?“

Chlapec přikývl a vykročil k Japonci.

„Ne,“ zarazil ho Japonec. „Dej to tomu děvčeti.“

Dítě se obrátilo a něco podalo dívce.

„A teď mi to přines.“

Dívka se uklonila; cestou k němu nalila šálek horkého sake, který mu předala.

Podíval se jí zpříma do očí; jeho ruka se vymrštila a vyrazila jí šálek z ruky. Dívku rozbolely prsty a jen tak tak potlačila vzlyknutí.

„Nedělej nic,“ upozornil ji chladně, „dokud ti neřeknu. Pak musíš udělat přesně to, co ti přikážu. Jasné?“ Dívka přikývla.

„A teď mi to ukaž.“

Otevřela dlaň; ležely na ní dvě hnědé tabletky a vedle nich hromádka jakési černé látky. Nabral jí špetku a přičichl k ní.

Přikývl, vrátil ji zpátky ženě na dlaň a uchopil tabletky, které ochutnal špičkou jazyka. Zjevně spokojený jí přikázal, aby je rozdrtila.

Nebylo to poprvé, co užíval tuto kombinaci opia a syntetického halucinogenu DMT; přivedl ho na ni už před lety jeden spolužák. Práce v rjú byla vyčerpávající a jako zdroj uvolnění se hojně používalo sake. Jemu to nestačilo.

Skelným zrakem sledoval dívku, která v pokleku drtila tabletky v kamenném moždíři. Když skončila a naplnila mu dýmku, vyzval ji, aby napustila vodu do vany.

„To můžu udělat sám,“ nabídl Vrabčák.

„Zůstaň, kde jsi,“ vyštěkl Japonec a přejel dívku pohledem.

„A ty dělej, co jsem ti nařídil.“

Sklonila hlavu a vyběhla z pokoje. Než si stačil zapálit dýmku, zaslechl zvuk tekoucí vody.

Japonec z dýmky třikrát zatáhl a vyndal ji z úst. „Pojď sem,

Vrabčáku. Teď ty. Ne, pořádně. Táák.“ Strčil si dýmku zpátky do úst a dokouřil ji. Zvuk vody v koupelně k němu doléhal jako vzdálený vodopád.

Kdykoli nyní vdechl, cítil, že vzduch je studený, kdežto při výdechu mu spaloval nosní dírky. Srdce mu bušilo a bylo mu horko. Zmocnila se ho zemská přitažlivost, jako by stál pod vodou; táhla ho za ruce, nohy, za hlavu i za penis. Varlata jako by se mu zdvojnásobila.

„Pojď,“ přikázal chlapci a společně vešli do koupelny. Vana byla už ze tři čtvrtin plná a dívka právě zkoušela teplotu vody.

„Svlékni ho,“ vyzval ji. Pokaždé, když promluvil, pocítil vibrace na prsou, jako by se slova měnila v kuličky, které se kutálejí ze plic ven. Některá byla malá jako hmyz, jiná obrovská a neskladná jako žirafy.

Japonec zvědavě pozoroval, jak se dívka činí. „Klekni si,“ nakázal jí a uspokojilo ho, jak poslušně vykonává jeho rozkazy.

Bude za to muset madam pochválit.

Hošík před ním stál nahý a Japonec si ho prohlížel rozšířenýma očima. Plíce mu pracovaly jako kovářské měchy. Děvče sedělo na patách, se zakloněnou hlavou a rozpuštěnými lesklými vlasy. Vybídl ji, aby ho také vysvlékla; nejprve však košili, aby pak zbytek mohla provést vkleče. Přitom se nedíval na ni, ale na chlapce.

Než skončila, postavilo se mu přirození a také hoch se vzrušil;

aniž by se na dívku podíval, chytil ji Japonec za hlavu a přitiskl si ji na šourek. Otevřela ústa.

Odstrčil děvče a vlezl do vany. „A teď mě umyj.“

Když ho umyla, vylezl ven a nařídil jí, aby vanu očistila; teprve poté do ní znovu vstoupil a dívka začala napouštět čistou vodu. Ležel na zádech a civěl na bílý strop, jako by tu byl sám. Přemýšlel o telefonátu a co to pro něj znamená. Musel se usmát;

stejně chtěl Tomkina zabít v příštích třech dnech, což ovšem nemínil svým zaměstnavatelům prozrazovat. Čím méně věděli, tím lépe. Jakmile jim člověk poskytne nějakou informaci, mohou

se dostat do výhody, a něco takového by Japonec nikdy nedopustil. Všechny jeho dosavadní úspěchy spočívaly v tom, že jediný, kdo byl vždy ve výhodě, byl on sám.

Plácal se ve vaně a vlnky se odrážely od porcelánu. Jen díky tomu, že jím neřekl nic o svých plánech, teď dostane dvojnásobný honorář. Už předtím byl dost vysoký a nebylo divu: hodně lidí se pokoušelo zabít Raphaela Tomkina, a všichni bezúspěšně.

Japonec nepochyboval o tom, že jemu se to podaří – jediné, co musel ještě promyslet, byl způsob. Jeho první odhad se potvrdil:

Tomkin byl nejzranitelnější ve své nové kanceláři. Ležela vysoko nad zemí, izolovaná a obklopená bludištěm chodeb a průchodů, v nichž se mohl ve vteřině ztratit.

Samozřejmě, že existovaly metody zabíjení na dálku: pušky, bomby a tak dále. Nic z toho Japonec nepoužíval. Byly to metody pro zbabělce, typicky západní vražedné zbraně. Veškerou práci vždy konal vlastnoručně, pomocí svých zbraní – jinak by zabíjení postrádalo důstojnost. To ho naučili; i nindžové měli svá pravidla. Naprosto odlišná od slaboduchého *bušida,* pomyslel si pohrdavě. Rozhodně nestálo za to přijímat objednávku, pokud se člověk nemohl dostat na vzdálenost paže od oběti, a to mu bohatě stačilo.

A přesně totéž se stane v posledním patře Tomkinova věžáku, v jeho plyšové kanceláři. Dnes sice ne a možná ani zítra – ještě je třeba připravit spoustu věcí – ale pozítří určitě. Nemusí spěchat.

Znovu a znovu procházel jednotlivé fáze operace a starosti mu dělala jediná maličkost – jediná, se kterou v dané chvíli nemohl nic dělat. Nedal snad své úmysly najevo příliš zřetelně? Možná, že byla chyba zabíjet Itóa? Ne. Vždyť jsem s tím počítal od začátku, a přesně tohle je třeba.

Konec jeho ztopořeného penisu se objevil nad vodou. Fascinovaně na něj zíral.

„Je čas," pravil a dívka otevřela odtokový otvor. Vstal a horká voda mu stékala po těle. Na prsou ani na nohou neměl jediný chlup.

Vylezl z vany a odstrčil ručník, který mu dívka nabízela. „Ne,"

prohlásil. „Olízej mě." Zatímco dívka plnila jeho rozkaz, sledoval chlapce, který se za celou tu dobu ani nepohnul.

Ano, řekl si v duchu, mám spoustu času. Dokonce i na to, abych sem zašel ještě zítra. Odpočinek má také svoji důležitost.

V ložnici vykouřil další dýmku a znovu nabídl Vrabčákovi.

Dívka, jako jediná z nich, byla stále ještě oblečená. Když jí přikázal, postavila se před ním, s očima sklopenýma k zemi; jediným rychlým pohybem s ní serval šaty. Měla malá, pevná prsa s dlouhými a tvrdými bradavkami, úzký pas a boky. Nedívala se na něj; to se mu líbilo.

Zvedl levou ruku; byla tak velká, že prsty dokázal obejmout dívčin krk, a pravicí jí popleskal ňadra, až se rozkývala. Na tváři se jí objevil bolestný výraz, ale neřekla nic. Japonec pootočil hlavu, aby zjistil, co na to chlapec; ani se nepohnul. Japonec děvčeti znovu rozkýval prsa, tentokrát na druhou stranu. Zalapala po dechu a kousla se do rtu. Pot jí stékal po tvářích. Když ji udeřil potřetí, vložil do rány mnohem větší sílu. Vykřikla a nohy se jí podlomily.

Japonec ji hodil na postel, k jejímž pelestem byly přivázané hedvábné šňůrky. Sténající a napůl v bezvědomí ji přivázal za ruce a za nohy; poté uchopil keramickou láhev se sake a přidržel jí ji u úst. Dvakrát zakašlala, otevřela oči a křečovitě polkla.

Nalil do ní celý zbytek likéru a lehl si na ni, s tváří u jejích nohou.

„Pojď," nařídil Vrabčákovi. Chlapec přistoupil k lůžku a skrčil se mezi dívčinýma nohama v poloze, jakou mu Japonec určil.

Oči mu zabloudily k jejímu rozkroku; překvapeně sebou trhl, až přepadl z postele.

„Nech toho," okřikl ho Japonec. „Sem se máš dívat." Ukázal na svůj vztyčený penis.

Japonec si sedl dívce na obličej; ucítil, jak otvírá ústa, a její horký dech. Jazykem zamířila k jeho konečníku.

„Teď," vyzval chlapce. Vrabčák se předklonil a otevřel pusu.

Japonec zavřel oči a začal ze sebe chrlit sprostá slova. Ani

Vrabčák, ani děvče mu nerozuměli, jelikož mluvil japonsky; ton jeho řeči byl však nezaměnitelný.

S tím, jak rostlo jeho vzrušení, používal stále hrubších výrazů. Nevědomky hrábl pod sebe a stiskl dívce stehno, až jí udělal

modřiny, a když stříkal do Vrabčákových úst, udeřil ji pěstí do rozkroku tak, že omdlela bolestí.

Vrabčák zahlédl Japoncův pohled a vylezl z postele. Teď byla řada na něm.

Doc Deerforth vzpomínal na válku. Seděl v křesle za svým psacím stolem, před sebou kouřící šálek kávy, a s očima obrácenýma k oknu na hlavní ulici. Nebylo ještě ani sedm hodin ráno, a proto se venku nic zvláštního nedělo.

Doc Deerforth popaměti nahmátl hrnek a zhluboka se napil.

Opařil si jazyk, ale zřejmě mú to nevadilo.

Je to jako malárie, napadlo ho. Jakmile ji člověk jednou chytne, nikdy se jí nezbaví; naopak, vrací se mu znovu a znovu jako nepříjemná vzpomínka. Možná, že to má i souvislost s ročním obdobím: přichází vždycky v červenci a srpnu, za horkých letních dnů, kdy i zde ve West Bay Bridge slunce pálí jako pominuté a listy stromů se ani nepohnou.

V zimě si na válku ani nevzpomněl.

Zvedl telefon a vytočil číslo Raye Floruma. Nechal jej vyzvánět šestkrát; pak zavěsil. Zkoušel Florumovu soukromou linku – nikdo jiný než on by nemohl sluchátko zvednout.

Kde k čertu je, přemýšlel Doc Deerforth podrážděně. Podíval se na hodinky a zjistil, kolik je hodin. Ray do kanceláře nepřijde před osmou; Doc Deerforth by přesto rád věděl, jestli pátrání po nindžovi nějak pokročilo. Zmocňovala se ho nesmyslná zlost, o níž věděl, že pramení ze strachu.

Zazněl zvonek a Doc nadskočil. Chvíli uvažoval o tom, že nepůjde otevřít; když se však zvonění ozvalo znovu, vzdal to a zamířil ke dveřím.

‚Á, Nicholas.“ Zamrkal ve světle. „Pojď dál.“ Zavřel dveře. „Co tě sem přivádí? Nejsi nemocný?“

„Nevzbudil jsem tě, doufám?“

Doc Deerforth se zasmál. „Kdepak, synku. Jenom jsem tady tak posedával a přemýšlel.“ Zahleděl se na Nicholase. „Nevypadáš dobře. Snad abych se na tebe podíval.“

„Jen jsem se nevyspal, nic víc,“ odporoval Nicholas a nechal se zavést do domu. Doc Deerforth ho nevzal k sobě do ordinace;

místo toho jej posadil v kuchyni.

„Snídaně tě postaví na nohy,“ prohlásil. Otevřel ledničku, vyndal z ní krabici pomerančové šťávy a podal mu ji. „Nalej si.“

Vzhlédl od regálů. „Slaninu s vejci, co ty na to?“

„Poslyš, kvůli mě vážně nemusíš –“

Doc Deerforth ho máchnutím ruky umlčel. „Jasně že nemusím, ale chci.“ Usmál se a donesl vajíčka k plotně. ‚A vůbec, už hezky dávno jsem s nikým nesnídal. Pořád tu trčím sám, jako kůl v plotě. Tak mi nekaž radost.“ Pustil se do přípravy jídla: nejprve přihřál další kávu a pak postavil na oheň pánvičku se slaninou. Prskání tuku v něm vzbuzovalo příjemné vzpomínky; došlo mu, že takhle nějak dělával snídani svým dcerám. Připadalo mu to tak dávno… „Asi bys rád věděl, co dělá Ray Florum,“ nadhodil. Nicholas, který si u stolu naléval džus, zvědavě zvedl hlavu.

„Tak ti to povím,“ pokračoval Doc Deerforth. „Nic. A ani nemůže. Nemá se čeho chytit.“

„To mě nepřekvapuje,“ opáčil Nicholas a začal svému hostiteli vyprávět, co se stalo ve městě.

„Přátelé, co?“ zeptal se Doc Deerforth, když Nicholas skončil.

„To je teda smůla. Je mi to líto.“ Obrátil slaninu na pánvi.

‚A ty si myslíš, že jde po Tomkinovi?“

Nicholas přikývl.

„Tak proč zabíjel ty druhé? Žádná z těch obětí přece nemá s Tomkinem nic společnýho.“

„Nemá. Nebo o tom aspoň nikdo neví.“

„Tak o co mu jde? Už to mohl dávno udělat a v klidu zmizet.“

„Taky jsem o tom přemýšlel.“ Nicholas se podíval na sklenici se šťávou, jako by v ní plavala odpověď. „Především, není zase až tak snadný se k Tomkinovi dostat. To mu zabere čas.“

„Tím spíš by si měl dát pozor a nevystrkovat čumák. Tihle nindžové si přece nepotrpí na popularitu.“ Začal rozbíjet vajíčka.

„Obvykle to tak chodí,“ připustil Nicholas. „Jenže tenhle chlápek je jiný, chytřejší než ostatní. Podívej: jde zabít někoho, koho už chtěli párkrát oddělat předtím. Určitě jsou dobré důvody pro to, že je Tomkin pořád ještě naživu. Nindža si z toho odvodí,

že jednoduše se k němu nedostane, a začne zkoušet něco složitějšího. Víš, jak to dělají. Bude se k němu muset dostat sám – nikdy nepoužije pušku nebo bombu řízenou na dálku.“

„To vím.“ Kuchyně byla plná vůně jídla. Doc Deerforth podal Nicholasovi chléb, aby ho nařezal.

„Dobře. Základem všeho je: zmást nepřítele. To je jedna z nejstarších strategií kendžutsu. Používat různé druhy útoků a útočit z různých stran. Zatímco se nepřítel snaží zjistit, co tím sleduješ, zasadíš mu rozhodující ránu a rozdrtíš ho.“ Doc Deerforth položil na stůl talíře. „Ty si myslíš, že takhle ten nindža uvažuje?“

„Přijde mi to logické.“

Doc Deerforth se dal do jídla a soustředěně se mračil. „Určitě jsi přemýšlel i o jiných možnostech,“ zkusil to po chvíli. Nicholas vzhlédl. „O jakých?“

„Nevím. Ti parchanti jsou nevypočitatelní. Nikdy bych nemohl tvrdit, že vím, co se jim děje v hlavě.“

Nicholas se chvíli díval stranou. „Pár jsem jich v Japonsku poznal.“

Docu Deerforthovi se zablesklo v očích. „Vážně?“

„Jo, už je to hodně let.“

„Čas pro ně nic neznamená.“ Nicholas pochopil, že Doc chce mluvit o svých vlastních zkušenostech; odložil vidličku a mlčel.

„Snad to ani nejsou lidé,“ pokračoval Doc Deerforth. „Aspoň je na nich něco nelidského – jako by to byli upíři nebo tak nějak.

Nadpřirozené bytosti.“ Jeho oči dostaly zasněný výraz, jak pátral v paměti.

„Ta naše válka,“ vyprávěl, „se naprosto lišila od všech ostatních, co jich na světě bylo. Tam, kde jsme byli, vůbec nešlo o to, aby nějaká četa dobyla kopec a udržela ho proti nepřátelům. Neexistovala žádná fronta, úseky, ani útoky nebo ústup. Šlo jen o to, vydržet. Vydržet ten hrozný zmatek, kdy jsme ráno byli předsunutý oddíl a večer daleko za nepřítelem, aniž bychom se celý den pohnuli z místa.

Nikdy jsme si nemohli být jistí, kde nepřítel je. Přesné rozkazy jsme dostávali jen zřídka a když už, jasně z nich plynulo, že generálové nemají ani ponětí o skutečné situaci. Byla to taková

částečně řízená anarchie, a to jediné nám dokázalo zabránit, abychom propadli panice.

To, co ti chci vyprávět, se stalo až koncem války. Většina z nás byla v Tichomoří od samého začátku a mnozí už nebyli s to dál bojovat. Malárie, úplavice a spousta dalších nemocí – s tím vším jsme se naučili žít. Jenže po nějakém čase jsme se začali bát noci víc než cholery.

V noci k nám totiž chodily návštěvy, nebezpečnější než co jiného, a nebylo síly, která by je mohla zastavit. Zdvoj násobili jsme stráže, některé chodily i po táboře, ale nebylo to k ničemu.

Noční hlídky střílely po stínech nebo po ptácích; samozřejmě, nikoho netrefily a nakonec jsme je stejně našli mrtvé.

Byla to hrůza. Nějaký idiot to začal srovnávat s Drákulou. Měl s sebou ten zatracený Stokerův román a dal ho kolovat; za chvíli jsme měli všichni naděláno v kalhotách. Co bys taky čekal?

Člověk má vždycky tendenci si vymýšlet nadpřirozené bytosti, aby si vysvětlil něco, co nedokáže pochopit. A my jsme prožívali scény jak z černého románu. Ani teď se tomu nemůžu smát. Byli jsme zvyklí bojovat s vojáky z masa a kostí a ne se stíny, které za úsvitu zmizí. Kdyby se nám jednoho z nich podařilo chytit nebo aspoň zahlédnout, měli bychom přinejmenším představu, o co jde. Jak víš, strach má ve zvyku nekontrolované narůstat.

Nikdo z nás nebyl zbabělec a všichni jsme si už užili dost zabíjení, dokonce i já… Jenže se nám zdálo, že nás to zavalí. Bylo to úplně mimo naše chápání. Třeba to zní dětinsky, ale…

Bojovali jsme na Leyte, po té ohromné námořní bitvě. Na moři se Japonce podařilo rozprášit, jenomže na zemi to bylo něco jiného. My jsme ten malý ostrůvek pořád ne a ne ovládnout a Luzon, hlavní ostrov na Filipínách, měli stále v rukou Japonci. Bylo jich málo a trpěli katastrofálním nedostatkem zásob, takže jsme si mysleli, že už jsou poražení a že naše utrpení končí.

To jsme se tedy pletli.

Těsně před bitvou poslali z Tokia nového velitele První letecké flotily námořního letectva v Manile, viceadmirála Unišiho. Dva dny po příjezdu se vypravil na letiště Clark Field na Luzonu, kde byla umístěna japonská 201. stíhací eskadra, a uspořádal tam

schůzi, která, i když to tehdy nikdo netušil, měla znamenat zásadní mezník v celé válce.

Zanedlouho poté se dostavily první výsledky. Nejprve jsme tomu nevěřili, všichni z nás věděli dobře, co dokážou fámy, jenže ani ne o týden později jsme měli příležitost se o tom přesvědčit na vlastní oči. Napřed jsme si mysleli, že ta zera (kódové označení japonských stíhaček Micubiši A6M – pozn. překl.) jdou po nás, ale přelítla nám nad hlavami, jako bychom ani neexistovali.

Pak jsme na moři zahlédli naši letadlovou loď a dva křižníky. Ta zera se nesnažila lodi ostřelovat ani bombardovat, prostě do nich narazila. Zpočátku jsme si říkali, že první letoun dostal zásah z děla a spadl na loď, ovšem když se objevovali další a další a všichni se takhle sebevražedně vrhali na naše plavidla, brzy nám došlo, o co běží. Přesto jsme tomu nerozuměli. Nedokázali jsme si představit, že by se rozumně uvažující lidé mohli propůjčit k něčemu takovému, dokonce jsme předpokládali, že těm pilotům vymyli mozek nebo tak něco – znali jsme v tomhle ohledu japonské metody – a u toho už zůstalo.

Stejně mi to vrtalo v hlavě a téhle obecně přijímané teorii jsem nedokázal uvěřit. Psychologická přeměna trvá nějakou dobu a rozhodně se nedá provést přes noc. Prostě, chtělo to čas, a ten

Japonci neměli. Proto jsem došel k závěru, že muselo jít o něco jiného, ale o co?

Tehdy zrovna nastalo období dešťů a vypadalo to, že na celém ostrově Leyte není kousek suché země. Postupovali jsme, i když, samozřejmě, za cenu těžkých ztrát. Jedné noci musela naše jednotka provést urychlený přesun, jenomže jsme měli hodně raněných, o které bylo třeba se postarat. Nabídl jsem se, že zůstanu s nimi, abych je mohl pořádně ovázat, a počkám na posily, které přijdou ráno. Situace však byla značně nejistá a velitel trval na tom, abych odešel s ostatními.

Tábor jsme rozbili těsně před úsvitem a většinou jsme byli tak utahaní, že jsme nemohli usnout. Jen tak jsme seděli a mluvili o Drákulovi; minulou noc přišli o život tři muži a to dodalo duchařským historkám na věrohodnosti.

Nakonec jsem si zalezl do stanu a ještě chvíli jsem slyšel jejich hlasy. Pak ustaly; nevím, jestli jsem usnul, nebo jestli toho tlachání nechali sami.

V polospánku se mi zdálo, že je někdo ve stanu a že mě pozoruje. Chtěl jsem se probudit, ale nešlo to. Měl jsem dojem, že moje hlava váží metrák; pokoušel jsem se ji zvednout, ovšem bezvýsledně. Jako by někdo oddělil mé vědomí od nervů, které uvádějí svaly do pohybu. Snažil jsem se ohlédnout, věděl jsem, že za mnou se skrývá nebezpečí, jenže jsem se nemohl ani hnout. Nade mnou se vznášela tvář jakoby bez těla. Nevím, kdy jsem otevřel oči, ani jestli jsem je vůbec měl zavřené. Něco mě tížilo na prsou a těžko se mi dýchalo; navíc mi byla zima, ne zvenku, ale zevnitř. Otřásl jsem se.

Viděl jsem obličej Japonce, černý, jako by si ho potřel uhlím nebo sazemi. Oči měl velké a divně mu zářily – vypadalo to, že ačkoli se dívá na mě, hledí přitom do nějakého jiného vesmíru.

Bylo to děsné. Něco podobného jsem zažil v posledním ročníku na fakultě, kdy jsme šli do psychiatrické léčebny prohlédnout si pacienty. Jeden z nich byl asi tak dvacetiletý mladík, s ulízanými vlasy, vysedlými lícními kostmi a dlouhým, úzkým nosem.

Vypadal jako vědec, a přitom měl na sobě svěrací kazajku.

Dlouho jsem pozoroval jeho oči, zatímco vedle mě bez přestání mlel primář o jejich léčebných metodách. Tenhle člověk, nebo spíš to stvoření bylo evidentně mimo dosah všech těch rádoby moderních a humánních prostředků, které primář s takovou dojemnou láskou popisoval; ten člověk totiž prodělal regresi, změnil se z lidské bytosti zpátky na zvíře. V jeho očích bys nenašel ani stopu toho, čemu se říká ‚inteligence' – v dnešním slova smyslu. Jistě, zračila se v nich vychytralost, dokonce takového druhu, že mě až zamrazilo. Uvažoval jsem, co by z toho muže bylo, kdyby jej pustili na svobodu. Nový Richard Speck, Gary Gilmore nebo Jack Rozparovač? Nedovedl jsem si to představit; bylo jasné, že ten chlapík stojí nad veškerou morálkou.

A něco podobného jsem zahlédl v očích toho Japonce na Leyte. Ne všechno, samozřejmě; nazývat to šílenstvím by znamenalo hrubě podceňovat. Bylo to něco jiného, většího. Víš, že žijeme v

uspořádaném světě ovládaném zákony, přírodními nebo zákony etiky. Tenhle člověk žil v jiném světě, mimo čas, jako by někde uvnitř něj existoval prvotní chaos a dodával mu všechnu tu hroznou energii. Nevím, jak bych to popsal; když jsem ho takhle viděl, jen se mi tím potvrdilo podezření, že by mohlo jít o nadpřirozenou bytost. Možná, že ty naše historky o upírech nebyly ani tak daleko od pravdy. Vím, vím, zní to jako úryvek z horroru, můžu tě však ujistit, že je to míněno naprosto vážně.

Zatímco jsem přemýšlel, pohnul se, vytáhl kus černé látky a zavázal mi ústa; přitom se ke mně přiblížil a já si všiml, že je celý v černém.

Vynesl mě ze stanu, pak se předklonil a hodil si mě na záda.

A rozběhl se.

Běžel naprosto bez hluku a ani nevytvářel stín, protože nikdy nevystoupil na světlo. Z tábora nezamířil ani přímou cestou, ani oklikou – prostě se vydal po stezce, kterou nikdo jiný než on nemohl vidět.

Nebránil jsem se; místo toho jsem přemýšlel, jak to, že mě nezabil tak jako ostatní. Udivovalo mě to. I když jsem visel hlavou dolů, viděl jsem dost na to, abych uznal, že ten člověk musí být kouzelník. Nikdo, koho jsem znal, by se nedokázal dostat do tábora a ven nepozorovaně jako on. Když se pohyboval, zdálo se, že ani nehne svalem; zní to jako protimluv, jistě, ale přesně tak to bylo. Běžel tak plynule, že jsem necítil žádné házení, jen pohyb vpřed. Obrovskou rychlostí probíhal džunglí; přestože jsme teď měli v cestě víc houští a stromů, dokonce zrychlil. Měl nepředstavitelnou sílu a výdrž. Byli jsme úplně sami, nebo mi to tak aspoň připadalo – noční zvířata už zalezla do svých děr a denní ještě nevylezla. Kolem vládlo ničím nerušené ticho, až na občasný výkřik rozespalého ptáka, který zněl jako z jiného světa.

Cesta trvala asi půl hodiny; pak se ten muž zastavil, shodil mě s ramene a přetáhl mi látku, kterou jsem měl ovázanou kolem úst, ještě přes oči, abych neviděl. Vedl mě před sebou a pokaždé, když jsem upadl, zachytil mě, jako bych visel na věšáku.

Bylo to příšerně ponižující a já se snažil na to nemyslet.

Po nějaké době jsem uslyšel hlasy. Nemluvím japonsky, trochu však rozumím a nechtěl jsem, aby na to on přišel. Nakonec mi sundal šátek s očí: stáli jsme uprostřed japonského tábora.

Původně jsem si ho představoval úplně jinak, takže to, co jsem viděl, mě skoro odrovnalo – měl jsem pocit, že nejsem ve vojenském ležení, ale v nějaké nemocnici. Většina vojáků ležela nebo seděla, nikde ani stopy po pochodujících oddílech nebo po hlídkách.

Tábor ležel u vody, i když jsem netušil, na které straně ostrova; zahlédl jsem moře skulinou mezi větvemi stromů a chvíli jsem se tím směrem díval, aniž si mne někdo všiml, zatímco ten člověk, který mně přinesl, hovořil s nějakými svými kolegy. Vypadali, jako by byli jediní v celém táboře, kdo něco dělá. Nejdřív jsem se snažil vyrozumět, o čem spolu mluví, jenže buďto mluvili moc rychle nebo v nějakém neznámém nářečí a já jim nerozuměl.

Vycházelo slunce a na obzoru se objevila bílá čára; napadlo mě, že tím směrem leží východ. Spatřil jsem proužky dýmu a zároveň zaslechl hukot přicházející ze severozápadu, od Luzonu.

Byla to 201. flotila, její černá zera se jasně rýsovala proti bledé obloze. Mraky se protrhaly.

Žera přelétla nízko nad námi a zamířila nad moře směrem k přibližujícím se pruhům dýmu.

„Jistě víte, že chtějí napadnout vaše lodě.“

Trhl jsem sebou. Vedle mne stál vychrtlý Japonec o berlích, s levou nohavicí od kolene prázdnou a přišpendlenou k zadku;

určitě zemře na podvýživu dřív, než mu ten pahýl způsobí nějaké starosti.

„Mluvíte dobře anglicky,“ pochválil jsem ho.

„Ano.“ Stále se ještě díval za letadly. „Nevrátí se, ani jeden z nich. O to se už Oniši postaral.“ Pochopil jsem, že má na mysli nového viceadmirála. Smutně zavrtěl hlavou. „Víte, říká se, že pomáhal Jamamotovi připravovat útok na Pearl Harbor.“ Mlaskl jazykem. „To už snad ani není pravda, jak je to dávno.“ Otočil hlavu. „Mluvíte japonsky? Ne? Škoda.“ Odvrátil se. Žera se již přiblížila k našim lodím a bylo vidět, jak jednotlivé baterie zahajují palbu. Objevovaly se černé obláčky protkané oranžovými záblesky, podivně tiché, dokud k nám o několik vteřin později

nedolehl zvuk výstřelů. „Kdepak, ti chlapci se nevrátí. Vždyť se s tím ani nepočítá.“

Najednou jsem si uvědomil dosah jeho slov. „Chcete říct,“

vyhrkl jsem, „že to je sebevražedná akce? Že letadlo i s pilotem…?“

„Je jedna velká, řiditelná bomba. Ano.“ Japonec se ani nepohnul; zdálo se, že mu zvlhly oči, ale tón jeho hlasu se nezměnil.

„Je to nápad viceadmirála Ónišiho, poslední zoufalý krok. Dalo mu práci přesvědčit ostatní, jenže to zvládl.“ Pronesl něco japonsky, co znělo jako nadávka. „Ještě nás dost nezemřelo za vznešený cíl‘. Císař pořád posílá své syny do dávno prohrané války.“

Daleko od nás, na černobílém obzoru, zmizela zera.

Za zády jsem zaslechl ostrý výkřik; nemusel jsem ani umět japonsky, abych pochopil, že se mnou chce mluvit můj únosce.

Řekl jsem zmrzačenému vojákovi na rozloučenou: „Měl byste se najíst.“

Krátce se zasmál. „Kdybych mohl, myslíte, že bych byl teď tady?“

„Což takhle nemocnice?“

„Nepřijmou vás, když si nepřinesete vlastní jídlo,“ prohlásil.

Oči měl jasné a pod uniformou mu prosvítala žebra. Napadlo mne, o co se vlastně snažím. Vždyť je to nepřítel. „Všichni umíráme na podvýživu. Do lazaretu nás nepustí a od jednotky nás vykopli, protože už nemůžeme bojovat. Takhle by voják neměl umírat, není to důstojné.“ Zadíval se na mne a na okamžik jako by rozdíly mezi námi přestaly existovat.

Můj únosce se mne chopil, vyštěkl na mne několik slov a odvlekl mě do další části tábora. I zde se povalovali vojáci jako tragické postavy z divadelního dramatu.

V ruce nesl malý černý pytlík, kterého jsem si předtím nevšiml, a vypadalo to, že právě tento pytlík se stal předmětem dohadování. Byli asi čtyři a klidně to mohli být bratři. Litoval jsem, že jsem se svého nečekaného přítele nezeptal, kdo jsou. Evidentně nepatřili k normálnímu vojsku. Stranou od nich jsem spatřil ohniště s černým kotlíkem, vedle nějž stála hromádka

malých filipínských brambor, kterým Japonci říkají kamote a které chutnají skoro jako běžné sladké brambory. Také tam leželo několik shnilých normálních brambor; to bylo zřejmě veškeré jídlo, které měli.

Muž, který mne přivlekl, vytáhl pár konzerv, které patrně ukradl v táboře. Nemám ponětí, jak se mu to podařilo.

Začali se znovu dohadovat, domnívám se, že šlo o to, kolik jídla kdo dostane. Můj únosce mne odehnal pryč, směrem ke skupince zbědovaných mužů; bylo jasné, že chce, abych se o ně postaral.

Tehdy jsem pochopil, proč mi darovali život; věděli, kdo jsem, a docela by mě zajímalo, co všechno o mě ještě věděli. Prohlédl jsem si vojáky a ukázalo se, že pro ně sotva mohu něco udělat.

Neměl jsem s sebou nástroje ani léky, ačkoli ani ty by nijak zvlášť nepomohly. Můj přítel měl naprostou pravdu: ti Japonci umírali na podvýživu.

Nakonec jsem vstal a zamířil k muži, který mne přivedl. „Lituju," povídám, „ale nedá se nic dělat."

Bez varování mne udeřil, dokonce jsem si ani nevšiml, odkud ta rána přišla. V jednu chvíli jsem stál a mluvil s ním a v následujícím okamžiku jsem už seděl na zadku v blátě.

„Potřebují se najíst," tvrdil jsem nesmyslně.

Zvedl mě na nohy; v očích neměl vůbec žádný výraz. Udeřil mě znovu, tentokrát silněji, hranou ruky. Připadal jsem si, jako kdyby na mě spadla míchačka. Padl jsem na zem a už jsem nevstal. Když jsem se probral, byla tma. Příšerně mne bolela hlava a pravé rameno mě neposlouchalo. Bylo to zvláštní: mohl jsem hýbat prsty, dokonce je i sevřít v pěst, avšak zvednout paži aspoň o centimetr bylo nad mé síly.

Ležel jsem ve stanu, na něčem tvrdém. Nebyla to země. Na sobě jsem měl košili a kabát, ale ne kalhoty; od pasu dolů jsem byl nahý. Chtěl jsem se pohnout a samozřejmě, že to nešlo: kdybych se hodně snažil, snad bych mohl převrátit stůl nebo co to bylo, na čem jsem ležel, a víc nic. Hlava mi ostatně začala třeštit tak, že jsem toho raději nechal. Celé tělo mě bolelo a před očima se mi míhaly mžitky.

Brzy nato se objevil. Neslyšel jsem ho přicházet, jen jsem ucítil závan vlhkého vzduchu. Sklonil se nade mnou: čerň s tváře si už umyl, černý oděv si však ponechal – zřejmě jej nosil místo uniformy.

„Jak velká je vaše jednotka?“ zeptal se.

Pochopil jsem. Když jsem se neosvědčil jako lékař, stal se ze mne normální válečný zajatec. Bylo mi jasné, co to znamená.

Pověděl jsem mu, jak se jmenuji.

„Jaká je vaše palebná síla?“

Pověděl jsem mu, jak se jmenuji.

„S kterými jednotkami se máte spojit?“

Pověděl jsem mu, jak se jmenuji.

„Jaký je časový rozvrh pro navázání spojení?“

Tentokrát jsem změnil taktiku a sdělil mu svou hodnost a číslo.

„Na kdy se plánuje obsazení Luzonu?“

„Luzon už je obsazený,“ opáčil jsem. „Japonci.“

V tu chvíli se do mne pustil. Nepoužíval přitom nic jiného než prsty – palce a ukazováčky. Nepotřeboval nic z tradičního inventáře inkvizice – žádné nože, oheň, drogy ani vodu. Nic tak hrubého.

Pracoval na mně celou noc, přes deset hodin. Jistěže ne bez přestávky – to bych nevydržel. A přesto jsem po těch deseti hodinách neměl na těle jediný škrábanec.

Opravdu to byl kouzelník. Využíval nervy – nejen hlavní nervová centra, jak by se dalo čekat, ale 1 samotná nervová vlákna.

Stačilo jenom stisknout.

Všechno ostatní přestalo existovat, o to se postaral. Bylo to něco podobného senzorické deprivaci: necítil jsem nic jiného než bolest. Párkrát jsem se i pomočil; nepoznal jsem to, dokud jsem neucítil zápach, a i na ten jsem brzy zapomněl.

Užíval bolest tak, jak dokáže šikovná žena používat slast. Víš, jak v tobě některá žena dokáže vystupňovat vzrušení, pomalu a něžně, až se ocitneš na prahu vyvrcholení – ona tě na něm na chvíli udrží a pak přestane, aby mohla zase začít od začátku, takže když se nakonec uděláš, je to tisíckrát větší slast. Tenhle chlap se řídil stejným principem. Víš, že silná bolest dokáže nakonec

umrtvit samu sebe – jako když moc šoustáš, nějakou dobu se ti pak nepostaví. S bolestí je to stejné. I nervy mají své hranice a když je překročí, prostě se vypnou a nepřenášejí nic.

To by mohla být jediná naděje při mučení.

Jenže ten člověk tomu dokázal zabránit právě touhle technikou. Znovu a znovu mne dováděl na samotný vrchol bolesti, chvilku mne na něm udržel, ale nedovolil mi přepadnout do prázdna na druhé straně. Věděl přesně, jak dlouho to vydržím.

Celou dobu mi pořád dokola opakoval svoje otázky. Nekřičel, mluvil spíš tiše a dokonce přátelským tónem, jako bychom byli kamarádi, co si v baru povídají o starých časech.

Byla to zvláštní kombinace a po chvíli jsme si začali být blízcí

– skoro jako milenci. Rád bych mu důvěřoval, svěřil se mu se svými tajemstvími, prolomil všechny hradby, které nás dělily.

Také bolest se změnila. Najednou byla – jak to říct? – míň bolestivá? Ano, to je ono. Míň bolestivá. Nechápu, jak se to mohlo stát. Samozřejmě jsem věděl, že působí na mou duši stejně jako na moje tělo, jenže to nějak nepomáhalo. Prostě jsem tomu nedokázal zabránit. Všechno ode mne odplouvalo, jako bych ztratil rovnováhu na ledové kře, a pak zmizela i ta kra a zdálo se mi, že se propadám hlouběji a hlouběji do jakéhosi bahna, do močálu, který nemá dno.

Celou tu dobu kulminovala bolest a já jsem opravdu toužil po tom, abych se mu mohl svěřit. Byl to můj přítel a já se cítil provinile, že před ním něco skrývám. Že jsem sobec, nehodný jeho přátelství.

Nezmocnila se mne nečitelnost – už jsem říkal, že to by nedovolil. Byl to jiný pocit. Potěšení. Zalilo mě, právě když jsem se soustředil na to, abych na jeho otázky neodpověděl. Bylo stále silnější, až jsem se musel kousat do jazyka, abych mu neřekl všechno, co chtěl vědět.

Cítil jsem, jak se mé já rozpadá a odkrývá někoho jiného, někoho, koho jsem vůbec neznal; měl jsem dojem, že ten člověk toho o mně ví daleko víc, než já sám, a to mě děsilo.

Začal jsem zběsile toužit po tom, abych mu mohl všechno vypovědět. Byl jsem přesvědčen, že sotva to udělám, bude na mne hodný a utěší mě. Pocit slasti rostl, došel jsem tak daleko, že jsem

tu bolest vychutnával, protože to bylo jediné, co nás spojovalo, a protože jsem cítil, že bez tohoto spojení bych byl ztracen, nebyl bych ničím. Čas ztratil význam, neexistovala minulost ani budoucnost, jen nekonečná přítomnost naplněná tímhle spojením. Ústa jsem měl plná krve, jak jsem se snažil zabránit si, abych promluvil.

A najednou bylo po všem. Slastná bolest skončila a já osaměl ve stanu. Začal jsem plakat, či spíše vzlykat nasucho – tělo jsem měl tak vysušené, že se ani slzy nemohly tvořit. Bál jsem se samoty, jako dítě opuštěné matkou. Závisel jsem teď na svém mučiteli jako na matce – opustil mne, jen aby mě posléze snáze zlomil. Věděl jsem, že až se vrátí a znovu se do mne pustí, že začnu mluvit a nic mě nezastaví.

Zčistajasna se za mou hlavou ozval nějaký zvuk. Myslel jsem si, že se vrátil, a dokonce jsem začal plakat radostí. Zkusil jsem otočit hlavu, ale neviděl jsem nic než třesoucí se stanové plátno.

„Vstávej," zašeptal mi někdo do ucha.

„Cože?" ptal jsem se zpitomělé. Díky dehydrataci a nateklému jazyku jsem mluvil jako něco mezi těžkým alkoholikem a pacientem po lobotomii.

„Vstávej, vstávej," syčel hlas.

Pod zády jsem ucítil ruce, které mne zvedly do sedu. Byla to pro mne zbrusu nová zkušenost: okamžik jsem tupě zíral na své tělo, snad jsem čekal, že je najdu rozedrané na cáry nebo že pod nehty objevím bambusové výhonky. Nebyl jsem nijak poznamenán; při vzpomínce na bolest jsem se otřásl.

„Tudy," vyzval mne hlas. „Pojď, hni sebou! Není čas tu vysedávat!"

Neohrabaně jsem se svezl se stolu a otočil jsem se. Byl to můj přítel, jednonohý Japonec. Tvář měl ustaranou a rukou přidržoval otevřenou celtu; otvorem jsem zahlédl jasně zelenou džungli.

Světlo mne oslepilo a přepadla mne závrať.

Klopýtal jsem přes stan; musel jsem se opřít, abych neupadl.

„Nikdy to nedokážu," prohlásil jsem.

„Kdepak," zašeptal. „Dokážeš. Ve dne tě nebudou sledovat."

Podal mi trochu vody a odvrátil se, zatímco jsem ji hltal. „Už jsme si toho všichni užili dost," pokračoval tiše. „Nemá to smysl."

Popošel k otvoru. „Tak pojď, nemůžeme ztrácet čas. Nechceš přece, aby tě tu takhle našli?“

Zamířil jsem k otevřené celtě. Srdce mi bušilo tak divoce, že jsem měl pocit, že se po deseti krocích zhroutím a umřu na infarkt.

„Nevím, jak vám mám poděkovat,“ řekl jsem mu cestou.

„Není třeba,“ odtušil. „Každý jsme z jiného světa. Nikdy jeden druhého nepochopíme.“

„Určitě ne?“ Napřáhl jsem ruku; zlehka se jí dotkl, ale rychle zase ucukl. „Ještě poslední věc,“ povídám. „Kdo jsou?“ Okamžitě vytušil, koho mám na mysli.

„Ani to nechtěj vědět.“ Měl se k odchodu a celta se mezi nás spouštěla jak opona.

„Chci to vědět. Moc.“

Stál ke mně zády. „Nindžové.“ Jeho hlas ke mně doléhal jakoby z velké dálky.

Popřál jsem mu hodně štěstí,“ uzavřel Doc Deerforth, „jenže mě nejspíš neslyšel. Vzal jsem nohy na ramena a utíkal do džungle, pryč z tábora a hlavně pryč od nindžů.“

Seděl a civěl na zbytky vajíček, jako by to byla brána minulosti. Vysoké čelo měl zbrocené potem. Poprvé po dlouhé době si Nicholas uvědomil chraptivé tikání nástěnných hodin.

Po chvíli zvedl Doc hlavu a zadíval se na Nicholase unavenýma očima. „Nikdy jsem o tom nikomu neřekl,“ pravil měkce.

„Ani lidem od útvaru, ani veliteli, dokonce ani své ženě ne. Tobě, Nicholasi, jsem to vyprávěl proto, že vím, že mě pochopíš.“ Očima provrtával Nicholasovu lebku.

„Takže to víš.“

Doc Deerforth ani nemusel přikyvovat; jeho oči odpověděly za něj.

„Co budeš dělat?“

„Dělat?“ Doc Deerforth vypadal opravdu překvapeně. „Přece nic. Co bych měl dělat?“

„Vím, co si o nich myslíš,“ pravil Nicholas.

„Jenom o tomhle,“ opravil jej Doc Deerforth.

„Většina jich je stejná.“

„Skutečně?“

„Jsou na to cvičení. Jejich výcvik je mnohem náročnější než samurajský, už proto, že všechny jejich tradice jsou tak tajné.“

„Hm, tradice. Zvláštní věc, co, že takhle zarytí zastánci tradic v podstatě prosazují násilí a anarchii.“

„Tohle mě nikdy nenapadlo, ale jistě, máš pravdu.“

„Chci, abys tohohle vyřídil, Nicholasi.“ Doc Deerforth odstrčil vychladlé jídlo. „Jsi jediný, kdo to může dokázat. Policie neví –“

„To tedy neví.“

„– o těchhle záležitostech, ani co by se za nehet vešlo. Ještě štěstí, že’s k tomu přišel ty. Už tě to napadlo?“

Den byl jasný, obloha bez mráčku. Chromování auta se tak lesklo, že si musel nasadit sluneční brýle.

Nicholas nechal město za zády a zamířil na Dune Road. Zajel na příjezdovou cestu ke svému domu, zvedl *Timesy* ležící přede dveřmi a očima přelétaje titulky sešel po schůdcích na pláž.

K Justininu domu se blížil zprava, takže nemohl zjistit, jestli je její vůz na svém místě. Hlavní vchod i roztahovací dveře byly zavřené, ale *Timesy* na zápraží neležely. Vyšel po schodech na terasu.

„Není doma.“

Nicholas se otočil; za levým rohem domu se objevil Croaker.

Měl na sobě pomačkaný hnědý oblek s vázankou na půl žerdi a vypadal, jako by pár nocí nespal.

„Auto tu není.“

„Co tu děláte, Croakere?“

„Pojďme se trochu projít.“

Odváděl Nicholase směrem k pláži.

„Nemáte na to zrovna vhodné oblečení,“ poznamenal Nicholas.

„Nevadí. Mám rád v botách písek. Připomíná mi to dětství.

V létě jsme vždycky zůstávali ve městě, na nějakou dovolenou nikdy nebyly prachy. Pouštěli jsme si hydranty.“ Napravo od nich šplouchal a pěnil příboj; daleko od nich se rozkládaly pestré skvrny dek a řvalo rádio. „Bylo nás sedm. Nechápu, jak se tátovi podařilo vyjít, ale každé léto si mě jednou za měsíc zavolal ráno k

sobě a povídá ‚Lewisi, pocem, něco pro tebe mám' a pak mi dal peníze tak akorát na autobus na Coney Island a na jednu zmrzku. Věděl, že to tam zbožňuju.. ‚Jedno mi slib', říkával pokaždé..Vezmeš si ručník. Nechci, aby si mamka dělala starosti, okej?'"

Někdo se smíchem vběhl do vody; bylo vidět, jak se ve vodě pohupují hlavy jako plovoucí melouny. Přiblížila se k nim žena v jednodílných plavkách a s ručníkem nonšalantně přehozeným přes rameno. Nicholas si vzpomněl na Justine a přemýšlel o tom, kam zmizela.

„Jo, písek a já ‚sme starý kámoši."

Žena už byla dost blízko na to, aby mohli ocenit, jak je krásná. V dlouhých vlasech jí zářilo slunce. Proběhla kolem nich, oči jen pro svého přítele.

Croaker hodil okem po horkém slunečním kotouči. „Včera večer jsem Alison vypakoval z bytu."

Nicholas na něj mlčky pohlédl.

Croaker se letmo usmál. „No, tak úplně to nebylo. Taky si myslím, že stejně chtěla vypadnout. Nervózní byla, to jo. Byli jsme nervózní oba." Nacpal si ruce do kapes u kalhot. „Prošlo to relativně v klidu. Přežije to. Tyhle věci –" zvedl a spustil ramena –„to víte, začínají a končí."

Oba se zastavili, jako na příkaz.

Croaker se podíval na své boty, napůl ponořené do písku.

Když vzhlédl, pravil: „Nicku, Vincent je po smrti. Včera večer ho našli." Neřekl, kde. „Zlomili mu vaz."

Nicholas se zhluboka nadechl a posadil se na pláž. Objal si kolena rukama a hleděl na moře.

„Nicku…"

Připadal si jako pod vlivem anestetika. Vzpomněl si, jak Doc

Deerforth mluvil o bolesti. Bylo jí víc než dost; dnes měli Terry a Eileen pohřeb.

„Panebože," zamumlal. „Panebože."

Croaker si dřepl vedle něj. „Nicku," zkusil to opatrně. „Nemohl jsem vám to říct jinak. Po telefonu to nešlo."

Nicholas přikývl. I přes pocit prázdnoty pochopil, že Croaker si uvědomil svůj dluh. Ocenil, že se poručík hnal takovou dálku, i

když mohl jen někomu nařídit, aby mu zavolal. Vzpomněl si, že ti dva spolu včera večeřeli, a že by to mohlo být takové malé Vincentovo dědictví. Pokud ano, přišlo právě vhod.

„Nicku," začal Croaker a zaváhal.

Nicholas bloudil pohledem po krajině.

„Co se děje? Musíte mi to říct."

„Nevím. Co chcete vědět? Já – podívejte, Tomkin je v tom až po uši. Asi před týdnem mu došlo nindžovské varování. Všechno do sebe zapadá. Má spousty kšeftů s řadou mocných japonských firem a v obchodě se nikdo s nikým nemazlí – zvlášť ne oni. Nejspíš jim někde šlápl na kuří oko, co já vím, každopádně je musel k smrti dožrat. Nepochybuju o tom, že sem poslali někoho, aby ho oddělal."

„O to se už přece snažili. Tomkin je dospělý, ten se vám na pomoc může vykašlat."

Nicholas zavrtěl hlavou. „V tomhle se mýlíte. Beze mě je vyřízený."

„To přece nedává smysl, copak to nechápete? Dvě vraždy tady, tři ve městě. A žádná spojitost s Tomkinem."

„Ta spojitost určitě existuje," trval na svém Nicholas. „Kromě toho se už taky snažil nahnat strach Justine." Pověděl Croakerovl o zvířeti, které jim kdosi prohodil kuchyňským oknem. Croaker ho chvíli pozoroval; zezadu k němu doléhal sykot příboje a jasný, křehký smích dětí.

‚A co když," nadhodil Croaker, „nebyla ta výstraha míněna pro Justine."

Nicholas na Croakera udiveně zíral.

„Co tím myslíte?"

„Myslím, že bychom si konečně měli kápnout božskou. To varování patřilo vám."

Nicholas se krátce zasmál. „Mně? Proboha, nebuďte blázen.

Není důvod –"

„Jistě nějaký je," odporoval Croaker vážně. „Všimněte si toho:

napřed dvě vraždy tady, potom Terry a Eileen a nakonec Vincent ve městě. Vy jste mezi tím vším spojovací článek."

„Toho druhého chlapíka tady jsem neznal."

„To sice ne, ale zabili ho kousek od vás."

„Hele, Lewe, zabili ho i kousek od jiných lidí.“

„Jenom jeden z nich ovšem potom přišel o tři přátele.“

Znělo to logicky, to ano, uvažoval Nicholas, jenže logika není vždy jediné vysvětlení.

Zavrtěl hlavou. „Jsem proti. Jak jsem už říkal, nemá k tomu důvod. Je to jen zastírací manévr.“

„Houby zastírací manévr,“ zavrčel Croaker.

„Jemu je to jedno, nezdá se vám? Určitě ví, že jsem se do toho zapletl přes Justine, a že já jsem pro něj nebezpečný – zdaleka ne vy nebo Tomkinovy gorily. Kdepak, on jde čistě po Tomkinovi.

Jen by rád napřed trochu zkalil vodu.“

Croaker zvedl ruku. „Dobrá, dobrá. Byla to jen taková teorie.

A to vám teda řeknu, doufám, že máte pravdu, protože jsem měl Vincenta Itóa tisíckrát radši než Raphaela Tomkina.“

Nicholas se na něj podíval. Nyní stáli nejblíž otevřeného přiznání vzájemného přátelství; formální chování už dál nemělo smysl. Usmál se. „Dík. Pro mě to znamená hodně. A Vincenta by to určitě taky potěšilo.“

Vstali. I přes panující parno si Croaker nechal na sobě sako;

teď se už silně potil, a tak si je svlékl. Tenkou bílou košili měl promočenou potem.

„Vrátíme se?“

Nicholas přikývl. „Ještě jednu věc, Lewe.“ Zaváhal.

„Ven s tím.“

„Třeba mi to nebudeš chtít říct.“

„Tak ti to nepovím. Okej?“

Nicholas se usmál. „Jo.“ Zamířili po pláži směrem ke Croakerovu autu. „Co to vlastně mezi sebou s Tomkinem máte?“

Croaker otevřel dveře, hodil sako na zadní sedadlo a usedl k volantu. Zaparkoval sice ve stínu, ale vnitřek auta byl přesto rozpálený. Nicholas si sedl na sedadlo vedle něj a Croaker nastartoval.

„Máš pravdu,“ přiznal. „Možná ti to nechci říct. A před pár dny bych ti to docela určitě neřekl.“ Otočil vůz a pustil se po Dune Road k mostu přes kanál. „Teď už je všechno jinak a já si říkám, že jestli nemám věřit tobě, tak už nikomu.“

Přerachotili přes most, kolem domků a malých loděk s přídavnými motory, a pokračovali k dálnici.

„Určitější slyšel o případu Didionová.“

To Nicholase překvapilo. „Myslíš vraždu té modelky? Jistě, slyšel jsem o tom, ale jen to, co bylo v novinách. Jeden skoro nemohl vzít do ruky časopis a nenarazit tam na ni.“

„Jo,“ přisvědčil Croaker zamyšleně. „Nádherná ženská. Prostě nádherná. Nadpozemsky krásná.“

„To zní, jako –“

„Ne. Ne to, co máš na mysli.“ Vjeli na dálnici a Croaker šlápl na plyn. Vítr byl i nadále tak horký, že neměli jedinou šanci se trochu ochladit. „Jenom mě překvapilo, že ta holka byla ve skutečnosti jako každá jiná. Každého zajímala vždycky jenom fasáda, obličej, tělo, prostě vnější vzhled. Nikoho nenapadlo, že by mohla mít taky nějaké problémy. Že sl třeba po jídle krkla nebo si občas upšoukla. Že by prostě dělala tyhle lidské… věci.“

Zabočil do vedlejšího pruhu, aby se vyhnul modrobílému autobusu, který vysílal do vzduchu mračna výfukových plynů.

Když ho předjížděl, zmáčkl houkačku a pak už se řítili směrem na západ.

„Najednou byla po smrti a všichni kolem toho dělali povyk.

Byla to osobnost a spousta lidí se na ní živilo, nehledě na to, kolik miliónů jí mělo plnou hlavu. Ovšem – a to ti garantuju – nikoho nenapadlo, že zase někdo zbytečně zničil lidský život. No, mě to napadlo, když jsem tam v té ložnici nad ní stál. Povídal jsem si: byl to člověk a já chci vědět, kdo jí to provedl.“ Pokrčil rameny. „Teda, to samý bych si pomyslel o pouliční šlapce, kterou vzal někdo přes palici, a taky se mi to už mockrát stalo. Kapitánovi to moc nevoní, ale může mi tak akorát políbit. Prej,.Mrháte penězi daňových poplatníků,‘ říká mi pokaždý..Najděte si radši něco důležitějšího.‘ Panebože!“ Praštil pěstí do volantu.

„Chápeš to? A to se ten parchant v jednom kuse válí a dloube se v prdeli!

No, každopádně se z tohohle případu vyklubala pořádná zabíračka. Tím chci říct, že ‚sme se nikam nedostali. Furt jenom záhady a další záhady, a na ty si můžu jít do kina.

Podle toho, co jsem zjistil u ní v ložnici, tam v noci někdo byl.

Nějaká ženská, která byla evidentně Angele Didionové blízká a která viděla, jak k vraždě došlo. Problém je ten, že zmizela beze stopy.

Takže mám v ruce houby s voctem, noviny řádí jak černá ruka, komisař sprdne kapitána Finnigana, a ten zas – no, musím to rozvádět? Jistě to chápeš.“

Z dálnice sjeli ještě před odbočkami na Manhattan a pomalu zamířili na Queens Boulevard. Provoz směrem na západ byl vcelku mírný a nijak zvlášť je nezdržoval.

„Pár pochůzkářů prošlo barák, jestli někdo něco neviděl. Jenže to víš, je to Actium, takže jim řekli, aby byli opatrní a jednali v rukavičkách – no, a výsledek byl ten, že nezjistili nic. Tak.

A o týden později, zatímco všichni prahli po krvi – po mojí krvi jsem si řekl, že se tam kouknu sám. Abych to zkrátil, tak ten pochůzkář, co měl vyslechnout lidi na patře, kde bydlela Didionová, zapomněl na jednu nájemnici. Zajímavý na tom je, že odjela hned to ráno po vraždě do Palm Springs, pobyla tam tejden a pak se teprv vrátila. Alkoholická. Táhne jí na šedesátku, ale vypadá na sedmdesát. Mluvil jsem s ní v deset ráno a už z ní táhla kořalka. Nedokázala to bez flašky vydržet ani tu chvíli, co jsem u ní byl.“

Zahnul na Yellowstone Boulevard a směřoval na jih; projížděli čtvrtí Forest Hills.

„Ještě zajímavější bylo, že přísahala, že viděla nějakého muže

– pořád stejného – jak navštěvuje Angelu Didionovoú dobře půl roku a možná i dýl – předtím si ho nevšimla. Jednou v noci se tam zřejmě porvali a od té doby je pořád sledovala špehýrkou.

Nic lepšího na práci stejně neměla.“

Zastavil před nevelkou jednopodlažní budovou s bílým cihlovým průčelím a tmavozeleným, značně oprýskaným krovem. Na otáčející se tabuli na trávníku před domem stálo: PARKSIDESKÝ POHŘEBNÍ ÚSTAV. Na druhém konci trávníku stál vysoký jilm. Dveře domu byly otevřené a uvnitř Nicholas zahlédl několik lidí; v jednom z nich poznal instruktora z *dódžó.*

„Přesně mi toho chlápka popsala. Nicku. Je to evidentně Raphael Tomkin.“

„Takže Tomkin měl aféru s Angelou Didionovoú. Nijak mě to nepřekvapuje, konečně, dva boháči, co bydlí ve stejném domě.

Byl tam v tu noc, kdy došlo k vraždě?“

Croaker se zadíval na jilm, který lehce šuměl v teplém větru.

„Bojí se letadel,“ prohlásil nakonec. „Vzala si chloralhydrát a pořádnou lampu ginu, takže v šest večer už nevěděla o světě.

A probudila se až ráno v pět.“

„A odletěla na Key West.“

„Přesně tak.“ Croaker se k němu otočil. „Jenže já vím, co vím.

Dal jsem si prověřit pohyby všech jejích známých. Byl to Tomkin, to je bez diskuse.“

„Nemáš důkazy, Lewe,“ opáčil Nicholas. „Nemáš nic.“

„Dokonce ještě míň,“ opravil ho Croaker pochmurně. Vystoupil z auta a Nicholas ho náledoval po dlážděné cestičce k obřadní síni.

Další instruktor z *dódžó* Nicholase zastavil na schodech a prohodil s ním několik slov. Nicholas přikývl.

„Hele,“ přitáhl si Croaker Nicholase k sobě. „Případ Didionová je oficiálně uzavřený. Konec, šlus. Tuhle mi to povídal Finnigan.

Přišlo to shora, nikdo by nebyl takový blbec, aby se snažil podmazat jeho.“

„Chceš říct, že policii někdo ucpal hubu?“

„Chci říct, že jestli jsem měl nějaké pochybnosti o tom, že je v tom Tomkin až po krk, tak teď, jak došel ten příkaz, už nemám ani jednu. Jenom málo lidí může něco takového nařídit, a on je jeden z nich.“ Hlas se mu snížil do chraplavého šepotu. „Navíc jsem konečně na něco kápl. Jeden práskač může zjistit, kdo byla ta ženská v bytě u Didionové, a já teď čekám na její jméno a adresu. Jen co je dostanu, může se ten hajzl mizerná těšit.“

Obřad byl sice krátký, ale dojemný, vedený napůl v angličtině a napůl v japonštině. V podstatě převládal americký styl, jak by si oba mrtví přáli. Nicholase požádali, aby pronesl nekrolog, a on tak učinil: mluvil japonsky. Dva Eileenini přátelé, profesionální

hudebníci, obstarali hudbu. Zahráli několik tradičních japonských skladeb na *koto* a *šakuhači*

Croaker počkal, až se pohřební hosté rozešli. Za jejich zády začali zasypávat hrob; hnědá hlína padala do jam téměř bezhlučně.

„Nicku," zeptal se, „co ti říkají jména Hidejoši, Jodogimi a Micunari?"

Nicholas se zastavil a obrátil se zády k slunci: nechtěl si nasazovat sluneční brýle. „To jsou slavná jména z japonských dějin.

Proč?"

Croaker otázku ignoroval. „Mohl by se tak jmenovat někdo, kdo žije dneska?"

Nicholas pokrčil rameny. „Je to možné, jistě. Jsou to rodová jména. Jenže tahle tři mají zvláštní spojitost, takže naděje –"

„Chápu."

Na cestě za nimi bouchla dvířka automobilu a motor se rozkašlal; podél pěšiny, na níž stáli, šustily javory a platany. Vedro sílilo.

„Pověz mi, o co se jedná."

Croaker sáhl do kapsy saka a podal mu malý útržek papíru.

Když ho Nicholas rozkládal, vysvětlil: „Našel jsem to mezi Terryho věcmi, co jsem dostal ze soudního. Měl to v kapse a možná to napsal tu noc, co ho zabili."

‚A dál?"

„Navíc to samé odpoledne přišel k němu do *dódžó* nějaký chlap, Japonec. Dva instruktoři, *sensájové* karate a aikida –"

„Senseiové."

„Na tom nesejde. Prostě, ti dva tvrdili, že ten chlapík byl nejlepší ze všech, co zatím viděli. Potom cvičil kendó s Terrym a Vincent mi řekl, že když spolu večeřeli, měl z toho Terry těžkou hlavu. A tentýž večer došlo k té dvojí vraždě."

Nicholas se na něj podíval. Na papírek v ruce jakoby zapomněl: byl tenký, zmuchlaný a zřejmě promočený potem. „Jak to spolu souvisí?"

„Ten Japonec se představil jako Hidejoši."

Nicholas se zahleděl na hřbitov. Bílé náhrobní kameny zářily v palčivém slunci a dokonce i tmavě šedé, rýhované náhrobky vypadaly, jako by každou chvíli měly vyskočit ze země a vzlétnout do oblak. Nyní, uprostřed týdne, byly úzké stezičky a pečlivě ostříhaný trávník dokonale vylidněné; barevné skvrny květinových záhonů lemujících soukromé brány do nebes připomínaly svou falešnou veselostí opuštěný lunapark. Stranou, v dálce, shrnoval žlutý buldozer nahnědlou zeminu, a za ním se vypínal železobetonový oblouk dálnice.

„Roku 1598," začal Nicholas, „zemřel Hidejoši, Kwambaku čili ten, kdo ovládal všechny válčící *daimjóy* v Japonsku té doby.

Dlouho se věřilo tomu, že jako předvídavý člověk odkázal svou moc Ieasu Tokugawovi, nejsilnějšímu členovi vládní rady, ovšem tak to nebylo. Jodogimi, Hidejošiho milenka, s ním měla syna, kterého Hidejoši miloval stejně jako ji a nade vše si přál, aby jeho dítě jednou vládlo Japonsku. Těsně před smrtí si k sobě pozval svého dávného přítele, policejního prefekta Micunariho, a pod pečetí naprostého tajemství ho požádal, aby střežil Jodogimi a jejich syna. Ve skutečnosti ho poštval proti Ieasuovi. ‚Micunari, příteli,' řekl mu tehdy, ‚Ieasu se z mojí smrti raduje, i když třeba dává najevo jiné city. Nenech se tím zmást, Ieasu je chytrý a nebezpečný. Zanedlouho po mé smrti se bude chtít stát šógunem a ty, Micunari, mu v tom musíš všemi prostředky zabránit – protože, pokud chce uspět, musel by Ieasu zabít Jodogimi a mého skutečného dědice.'

Okamžitě po tomto rozhovoru si k sobě Hidejoši povolal Tokugawu. ‚Jsi nejmocnější člen rady,' sdělil mu, ‚a proto musíš převzít správu země, až odejdu.' ‚O takových věcech nemluv,

Kwambaku,' na to Ieasu, jenže Hidejoši ho pohybem ruky umlčel. „Poslouchej mě, nemám už mnoho času. Až zemřu, vypukne mezi členy rady zmatek, určitě se rozdělí do skupin a rozpoutají znovu občanskou válku. Tomu je třeba za každou cenu zabránit. Musíš se zmocnit vlády, Ieasu: ti tři ostatní *daimjóové* ti v tom nemohou překážet. Smeteš je s cesty a povládneš tak, aby

Japonsko zase neupadlo do války, která by je zničila.' Poté Ieasu Tokugawa kývl hlavou na znamení souhlasu.

Hidejoši tím v okamžiku své smrti uvedl v život složitý mechanismus, který měl zajistit jeho synovi vládu, a doufal, že se mu tak i po smrti podaří ovlivnit budoucnost Japonska. Věděl, že konec jeho života se blíží mílovými kroky a jeho syn je ještě příliš mladý na to, aby mohl sám vládnout nebo si aspoň udržet oddanost těch několika věrných, které měl. Také si byl dobře vědom Ieasuovy snahy stát se šógunem, a něco takového nemohl připustit.“

Nalevo od nich scházel s cesty malý pohřební průvod a mířil k otevřenému hrobu, u nějž ležela naleštěná rakev pokrytá květy. Pozůstalí se řadili a došlo k určitému zmatku ve chvíli, kdy se jeden z nich zhroutil; vzdálenost a těžký vzduch tlumily zvuk natolik, že celá událost připomínala pantomimický výstup.

„Podařilo se to Hidejošimu?“ otázal se Croaker.

„Ne,“ odvětil Nicholas. „Nepodařilo.“ Stále ještě sledoval zástup; omdlelá žena se už vzpamatovala a obřad začal.

„Především Ieasu Tokugawa byl příliš mocný a příliš chytrý.

A za druhé, Micunari kolem sebe soustředil skupinu *daimjóů,* která Tokugawu prostě nedokázala porazit. Roku 1615 se Ieasu vypravil se svou armádou proti těm, kdo se snažili chránit Jodogimi a Hidejošiho dědice, a kteří se opevnili v téměř nedobytném osackém hradě. Čtvrtého června téhož roku Tokugawova vojska hrad dobyla, ovšem to už byla Jodogimi i se synem mrtvá: nejprve zabila dítě a pak sama spáchala *seppuku.“*

‚A kdo je v tomhle příběhu záporný hrdina?“

Na obloze se objevil záblesk a ozval se hukot přistávajícího Boeingu.

„Záleží na tom, jak se na celou věc díváš,“ pronesl Nicholas.

„Můžu ti říct, že Ieasu Tokugawa byl jeden z největších japonských vládců v celé historii. Jestli to Hidejoši nějakým způsobem vytušil, o tom by se dalo diskutovat – každopádně byli ti dva tak odlišní, že je sotva možné s naprostou jistotou určit, kdo z nich byl hrdina a kdo padouch. Oba zásadním způsobem přispěli k rozvoji své země.“

„I když nakonec Hidejoši prohrál,“ poznamenal Croaker. „Jeho rod vymřel.“ Nicholas mlčel. Na hřbitově panoval klid; lidé stáli jako sochy a za nimi směrem na západ se tyčily mohutné

mrakodrapy Manhattanu, které jako by sem ani nepatřily – jako by je tam jen odhodil nějaký opilý kulisák. Když Croaker znovu promluvil, ztišil hlas. „Proč by si ten člověk měl říkat Hidejoši a jsem si jist, že to nebylo jeho pravé jméno – když Hidejoši prohrál?“ Nicholas se lehce usmál a obrátil se ke Croakerovi.

Zvláštní věc, napadlo ho: podle toho, jak silné je světlo a odkud proudí, vypadá jeho obličej jednou energicky a jindy unaveně; dost možná, že je v něm od každého něco. „To je čistě západní způsob chápání historie,“ namítl. „Japonci uznávají něco, čemu říkají vznešenost porážky. Mnoho našich národních hrdinů v životě neuspělo, jenže jejich život a skutky *byly* hrdinské. Vy na Západě uctíváte jen vítěze. Není to škoda?“

Croaker ve slunci zamrkal. „Chceš říct, že Hidejoši byl hrdina?“

Nicholas přikývl. „Přesně tak.“

„A co ta ostatní jména? Jak ta sem zapadají?“

„Po pravdě řečeno nevím. Jen tak z hecu to ovšem Terry nenapsal.“ Podal papír zpátky Croakerovi.

„Já tomu prostě nerozumím.“

„Já taky ne,“ přidal se Nicholas.

Klid vznášející se v ovzduší kolem jako by neměl nic společného se smutkem nebo se smrtí; Nicholase překvapilo, jak dlouho si už nebyl s nikým tak blízký, jako právě s Lewem Croakerem.

„Víš,“ spustil, „když jsem před lety přijel sem, do téhle země, rozhodl jsem se odložit část svého života. Není to nikdy lehké rozhodnutí a zvlášť ne pro někoho, kdo vyrůstal v Japonsku. Cítil jsem dluh vůči otci, a vlastně i vůči Západu.“ Croaker Nicholase tiše sledoval a jeho oči se ve světle leskly.

‚A najednou jsem prostě nemohl dál, jako bych se z ničeho nic probudil z dlouhého snu. Co jsem tu vlastně celá ta léta dělal, čeho jsem dosáhl? Nechtěl jsem, abych jednou umíral se stejným pocitem, jaký měl můj otec – totiž, že jsem svůj přidělený čas zbytečně promrhal. Stačilo mi, že jsem musel nést tíhu *jeho* smutku *a jeho* hořkosti – nesnesl bych, aby se totéž stalo mně.“ Chvíli mlčeli; snad naslouchali větru ve větvích jilmů.

Slunce pálilo.

„A co teď?“ nadhodil Croaker poněkud váhavě. Stál na křehkém ledě. „Změnilo se něco?“

Nicholas se zasmál – ostře, i když ne nepřátelsky. „Celý můj svět je vzhůru nohama. Jako bych sem přijel včera.“

„Snažím se představit si, že bych zažil něco podobného.“

Nicholas po něm vrhl krátký pohled plný radosti.

Aniž by si řekli slova, vydali se oba současně ke Croakerově autu; kráčeli pomalu a neochotně, jako by se jim zpátky do městského shonu nechtělo. Než došli k vozu, zeptal se Croaker:

„Co si myslíš o tátovi Justine?“

„To se těžko řekne.“

„Zkus to.“

„Nejdřív jsem ho z duše nenáviděl,“ začal Nicholas, jako by si teprve při řeči srovnával myšlenky. „Na tom není nic divného, když uvážíš, co mi o něm Justine vyprávěla a způsob, jakým jsme se – on a já – setkali. Je zpupný, umíněný a zvyklý dostávat všechno, co se mu zamane. To já nemám rád.“

‚A teď to ‚ale‘.“

Nicholas se zastavil. „Podívej, bylo by hrozně jednoduché pro nás pro všechny – ho jednou provždy ocejchovat jako bohatého gaunera z nějaké detektivky a víc se s tím nepárat. Jenže ono to nejde.“

„Vždyť je to vrah, Nicku!“

„Má svoje slabiny –“

„Proboha, to –“

„Miluje svoje dcery, bez ohledu na to, co si o něm myslí. Udělá všechno, jen aby je ochránil. A taky není tak sebejistý, jak bys možná čekal. Je v něm něco –“

„To na tebe jen hraje! Potřebuje tě a ví, že nejsi žádnej blbec.“

„Ne, myslím, že nemáš pravdu. Není zdaleka tak černobílý, jak si myslíš.“

„No dobře. A ten tvůj nindža si běhá po městě a vraždí lidi,“

nadhodil Croaker. „Musí přece mít někoho, koho má rád, ke komu se vrací. Je to přece člověk.“

„Zapomínáš, že lidská povaha je –“

„Je to jestřáb, Nicku. S tím se nedá nic dělat.“

„Když ty to nechceš pořád vidět z druhé strany –“ Croaker zavrtěl hlavou. „Ne, Nicku. Prostě ho znám dýl, to je všechno.“

Cestou do města vylíčil Croaker Nicholasovi vše, co věděl o Vincentově smrti. Nebylo toho mnoho. Posléze Nicholase vysadil u Tomkinová mrakodrapu na Park Avenue a pokračoval směrem do města. V kanceláři ho již čekala zpráva z patologie; přehodil propocené sako přes opěradlo svého šedozeleného křesla, vytáhl si z náprsní kapsy mentolové párátko, strčil si ho do úst a otevřel desky.

To, co si přečetl, ho rozrušilo natolik, že mu na čele a kolem úst vyrazil pot; prohrábl si rukou vlasy a polohlasně zaklel.

Sáhl po telefonu.

„Haló, Nate,“ zvolal, když na patologii zvedli sluchátko. „Tady

Croaker. Dík za tu zprávu o Vincentovi Itóovi. Někdo se musel přetrhnout, že to tu mám tak brzo.“

„Dělal jsem to sám.“ Graumannův hlas zněl unaveně. „Pořád se z toho nějak nemůžeme vzpamatovat –“

„Hele, Nate, pracuju na tom.“

„Co se děje? Co vůbec víte?“

„Nic moc,“ připustil Croaker. „Vypadá to, že je tu souvislost s vraždou Terryho Tanaky a Eileen Okurové. Byli to Vincentovi přátelé.“

„Jo, vzpomínám si. Pitval je Vincent osobně. Ale nechápu, kde vidíš souvislost. Způsob provedení je v obou případech úplně jiný.“

Croaker si protřel oči. „Nemůžu ti říct nic jinýho, než že na způsobu provedení ani tak moc nezáleží.“

„Aha. Volal jsem Docovi Deerforthovi. Chtěl jsem, aby to slyšel první ode mě.“

„Jak to vzal?“

„Dobře ne. Podívej, Lewe, byl bych ti hrozně zavázán, kdybys tedy, ech –“ Hlas se vytratil.

„Vím, že jste byli přátelé. Spolehni se, jakmile budu něco mít, tak ti brnknu.“ Zvedl hlavu: ve dveřích stál Vegas a křenil se jako

kočka z Alenky v říši divů. Kývl na něj, zakryl mluvítko dlaní a pravil: „Vydrž moment.“

„… přípravy na pohřeb,“ bylo slyšet Graumanna.

„Určitě,“ souhlasil Croaker. „Chci být u toho.“ Podíval se na zprávu. ‚A co se týče té drogy – jsi si jistý, že –“

„Jak jsem říkal, pitvu jsem prováděl sám. Veškeré pochybnosti jsou vyloučeny.“

„Dobře. Tím se všechno zjednodušuje.“

„Nepřipadá v úvahu, že by se mu ta látka dostala do těla náhodou. Stalo se to jen krátce před smrtí.“

„Tady čtu,“ mumlal Croaker s očima upřenýma na papír.

„Modifikovaný nervový jed, který zpomaluje svalovou reakci natolik, že –“

„Prostě, když ho – když se to stalo, byl dokonale bezmocný.“

„Nebyla to injekce.“

„Ani nemohla, protože tak by jed neúčinkoval. Je to organická látka, žádný laboratorní výmysl. Musel to na něj někdo nastříkat sprejem, a z malé vzdálenosti. Možná, že Vincent vraha znal.“

„Nebo ho nepodezíral. Postříkat ho mohl kdokoli, třeba někdo, kdo se jen na chvíli vynořil z davu. Hele, ještě ti zavolám.“

„Jo. Doufám, že brzy.“

Croaker zamyšleně zavěsil. Od Mattyho nedošla zatím žádná zpráva. Co k sakru dělá? „Tak pojď dál,“ vyzval Vegase a přesunul si párátko do druhého koutku. „Kampak tak nastrojenej?“ Vegas měl na sobě švestkově modrý oblek s širokými klopami a růžovou košili s vysokým límcem.

„Zátah,“ odtušil Vegas, stále s úsměvem. „Zatraceně pemej zátah. Stálo nás to čtvrt roku dřiny.“

Croaker zamručel. „No jo, samá práce.“ Myslel přitom na zprávu z patologie.

„Nedá se nic dělat, brácho.“ Vegas se opřel o dveře; židle v kanceláři ho patrně nelákala. „Tentokrát jsem mezi vším tím pózlem padnul na náramně fajnovou buchtu, kámo.“

Croaker mlaskl. „Nepovídej, že si chceš v práci taky něco užít.“

Vegas zavrtěl hlavou a jeho úsměv se ještě rozšířil, pokud to vůbec šlo. „Nene, s touhle buchtou ne. To je něco extra.“

„Jo? Prosím tě, vždyť jsou jedna za osmnáct a druhá bez dvou za dvacet, a to platí o všech!“

Přesně na to Vegas čekal. Zamířil na Croakera ukazováčkem a s potěšením prohlásil: „Kdepak tahle. Tahle buchta je totiž tvoje, brácho. Já jsem ti ji jen hlídal.“

Croaker zmateně vzhlédl. „O čem to ksakru mluvíš?“

Vegas se srdečně zasmál. „Dole v antonu mám prvotřídní masíčko, brácho. Pojď se mrknout.“ Croaker sebral sako s opěradla a následoval Vegase přes halu.

„Ať to stojí za to,“ zabručel. „Na nějaký srandičky teď nemám čas.“

„Žádný srandičky, brácho,“ smál se Vegas a stiskl přivolávači tlačítko výtahu. „Věř mi, že budeš mít radost.“ Než vstoupili do kabiny, poplácal Croakera po zádech. Ve výtahu s nimi jel uniformovaný strážník, vedoucí za límec zuřivě se tvářícího Portorikána; mlčky vyšli z výtahu a zadním vchodem na ulici. Před nimi stála policejní dodávka; v malém prostoru uličky se Vegasova obrovitá postava ještě zvětšila, takže vypadal jako Gulliver mezi Liliputy. Položil Croakerovi na rameno ruku jako lopatu; poručíkovi tím připomněl jeden z mnoha případů, na nichž spolu pracovali.

Případ Atherton. To byla tehdy pekelná polízanice, vzpomínal.

Už už si tenkrát myslel, že se utopí v moři krve a nikdy tenhle zatracený svět neuvidí. Panebože! Viděl tu scénu, jako by se to stalo včera: on sám leží na zemi s ramenem rozdrceným ránou z pětačtyřicítky a Vegas se zjevuje za troskami auta jako anděl pomsty. Croaker na útočníka vypálil, až ho to otočilo, jenže tu pořád byl ten obr s motocyklovým řetězem a seříznutou pistolí, kterou si parchant upravil tak, aby dokázala vystřelit z pěti metrů díru do zdi. Vegas ho dostal holýma rukama; Croaker nikdy neviděl, že by jedna rána někoho položila tak tvrdě a tak rychle, jako toho pošuka. Bože, to byla mela!

„Jen klid,“ pronesl Vegas tiše. „Dáváme jeden na druhýho bacha, ne? Víš, že na všechny ostatní tady se můžu klidně vysrat?

Je to jen banda špinavejch pokrytců. Já si dělám svou práci, ale oni si jenom přihřívají polívčičku. Vždycky tu můžou něco uhrát, no ne? Jako dycky ve válce. Na to tyhle chytráky užije.

Nemaj‘ žádný svědomí, nic se jich netkne, hlavně, aby měli nohy v teple a pěkně si v tom svinstvu tady nahrabali a –“ Vegas se zarazil; všiml si, že svému příteli ždíme rameno jako mokrý ručník. Potřásl hlavou. „Promiň, Stará vojno. Byl to pernej den.“

Smutně se usmál. „Zatraceně pernej den.“

„To nic, Strašáku.“ Už když se poprvé setkali, vymysleli si jeden pro druhého přezdívky; dávalo jim to příjemný pocit soukromí a spojenectví. Občas měl Croaker dojem, že to nepomohlo, zvláště, když se sám cítil zavalen prací. „Jsme prostě dva nadšenci, co si myslí, že hrabat se v hnoji je hrdinství.“ Zasmál se.

„Ale co, mohlo by to být horší. Mohli bychom ten hnůj sami dělat“

Vegas zaklonil hlavu a zachechtal se. „Tak, tady to máš,“ upozornil. „Jak ‚sem ti říkal, dělali jsme na tom Scarsdalu celýho půl roku. Nakonec jsme dostali tip, tak tam jedeme a co myslíš, že jsme našli? Takovou spoustu svinstva, že by to udrželo na nohou čínskou armádu aspoň rok. Pytle heroinu, náklaďák kokainu a půl tuny trávy. No, nebylo to špatný. A vepředu v baráku zrovna měli večírek, tak jsme se tam šli kouknout a tam jsem ji taky zmerčil. Povídám si, co kdybych ji sem přivez‘, jen tak pro strejčka Příhodu. Nejspíš bude čistá, ale“ – pokrčil rameny – „víš, jak to chodí. Jestli chceš, můžeš si ji nechat, já už to nahoře nějak zmáknu.“

„Jak mám vědět, jestli ji potřebuju,“ zeptal se Croaker, „když nevím, kdo to je?“

Vegas spustil ruku s Croakerova ramena a stiskl kliku dodávky. „Tady v tý tmě před tebou, brácho, sedí Raphaelova nejstarší dcera, Gelda Odile-Tomkinová.“

Croaker sebou trhl, jako by ho polili studenou vodou.

Vegas s úšklebkem otevřel dveře, nechal Croakera, aby vlezl dovnitř, a zase dveře zabouchl.

Croaker se ocitl v šeru, zmírněném jen tenkým proužkem světla procházejícího předním sklem.

Seděla na jedné z kovových lavic připevněných ke stěnám antonu. Hlavu měla opřenou o zeď a vystavovala tak na odiv svůj profil: vysoké čelo, rovný římský nos, smyslné rty a dlouhý krk.

Aniž by viděl cokoli jiného, dokázal si představit její tmavé oči, mohutná ňadra a široké boky. Představoval si i její dlouhé, dokonalé nohy, které nějakým nevysvětlitelným způsobem dokázaly změnit její celkovou podsaditost v rozhodující výhodu.

„Tak…“ Slova mu vázla v krku; odkašlal si tedy a začal znovu.

„Tak co, Geldo, do čehopak jsme se to zas namočili?“

Podívala se jeho směrem a ostře řezaný profil se změnil v rozplizlý stín.

„Kdo k čertu jste?“ I když byla rozzlobená, zněl její hlas podivně sametově, takže měl náhle pocit, že s ní naposled mluvil včera a ne před několika měsíci.

„Poručík Croaker,“ představil se a zamířil k ní. „Nevzpomínáte si?“

„Měla bych snad?“ Hlas jí zeslábl.

„Možná. Už jsme se setkali.“ Stál teď nad ní; ve tmě neviděl nic než bledý lesk jejích očí, avšak cítil její blízkost a to ho těšilo.

„Vyslýchal jsem vás začátkem léta ohledně té vraždy Angely Didionové. Ptal jsem se vás na otce.“

„Ten póvl!“ Vyplivla to slovo s nevídanou elegancí. Slyšel, jak se nadechuje. „Jo, už si vzpomínám. Vy jste ten velkej polda s kslchtem jako Robert Mitchum.“

Krátce se zasmál. „Dík za lichotku.“

„Není zač. Vypadá, jako by přežil Třetí světovou, a vy taky.“

Po chvíli mlčení se zeptal: „Můžu si sednout?“

„Můžu vám to snad zakázat?“ Když neodpovídal, pokrčila rameny.

„Posluž te si. Tady nejsem doma.“

„Bydlíte na Sutton Pláce, že?“ otázal se a posadil se vedle ní.

Narovnala se. „Co to má ksakru znamenat?“ vyštěkla. „Chcete mě snad zatknout nebo co?“

„To se uvidí.“

„Jak to?“

Rychle vytáhl pravici z kapsy u saka, zatímco levačkou ji chytil za zápěstí a přitáhl ji k sobě. Kapesní baterkou jí posvítil na předloktí a dobře si je prohlédl; snažil se přitom nemyslet na to, jak je její kůže hebká.

Pustil ji a znovu se posadil. „Taky bych se vám mohl podívat na stehna," poznamenal. „Nebo mi to můžete říct sama." Stiskl ji docela pevně, takže ji musí zápěstí pěkně bolet; netřela si je však, a to se mu líbilo. Přece jen měla v těle důstojnost. „Stříkám si to do očí," odsekla. „Jistě jste o tom slyšel. Nezanechává to stopy." Otočila hlavu a přes tvář jí přelétl stín mříže v okně. Vypadala jako hrdinka psychologického filmu z padesátých let. „Nedělám nic, co byste vy nedělali taky. A ještě míň! Například si nepíchám kokain."

Mlčky seděl a nasával její vůni; nakonec odvrátila hlavu zpět do stínu, takže si připadal jako slepec. Nesmyslně toužil po tom, aby ji mohl znovu uvidět. „Věříte mi?" Zeptala se slabým hlasem a Croakera napadlo, nakolik to na něj hraje.

Rozhodl se, že s ní bude jednat na rovinu; kdyby to neudělal, byla by veškerá jeho snaha zbytečná a navíc zřejmě nebezpečná.

„Ano," odpověděl pomalu. „Věřím vám."

„Takže můžu jít."

„Ještě minutku." Ani si neuvědomil, jak jeho hlas zněžněl.

„Jak jste se proboha zapletia do tohohle?"

„Ach, snad nechcete zlomit srdce mému papínkovi," zasmála se ironicky. „Tak dost. Co ode mě chcete?"

„Jenom si s vámi promluvit," odvětil klidně.

„Jo, to určitě. V policejním antonu."

„Za to si můžete sama."

Na okamžik se odmlčela a i když ji neviděl, byl si jistý, že ho bedlivě pozoruje. Došlo mu, že teď by mohl všechno pokazit, a zadržel dech.

Znovu se zasmála a její smích se odrážel od stěn dodávky.

„Dobře," pravila tiše. „Povím vám, proč to dělám. Prostě se mi to líbí. Je to sranda, šukat s někým a nechat si za to platit. Jsem herečka, modelka, prodávám se přesně jako Angela Didionová.

A vždycky je to jen chvilková záležitost, nikdy nic trvalého."

„Nikdy?"

Pohodila hlavou jako vzpínající se kůň a přes tvář jí přelétl proužek světla. „Někdy," připustila. „S ženami." Myslela přitom na Dare. „Šokuje vás to?"

„Ani ne," odvětil. „Myslíte, že by mělo?"

„Nevím. Nemám ponětí, co jste zač.“

„Podle vás jenom prachsprostý newyorský prasák.“

„Jo, to vím.“ Bylo jí jasné, že se ho tím dotkla, a měla pocit, že si o to sám řekl.

‚A co chlast?“ zeptal se.

„Co je s ním?“ Její hlas zdrsněl; zřejmě obranný mechanismus, napadlo ho.

„Pořád tak nasáváte?“

Kupodivu pocítila touhu odpovědět po pravdě, ale včas si to rozmyslela. „Už ani ne. Zahřívám se prací.“

‚A co chlapi – nic?“

„To je nějaká soutěž? Desetkrát odpověz nebo tak?“

„Jestli to chcete brát takhle –“

„Nechci to brát nijak,“ odsekla. „Chci odtud vypadnout.“

„Nemůžu vás zdržovat.“

„Chcete říct, že můžu jít?“

„Nejste z ničeho obviněná.“

‚Asi bych vám měla poděkovat, čo?“

Věděl, že je konec, a že s tím vlastně neměl vůbec začínat. Připadal si unavený a otrávený. „Ničím jste se neprovinila. Můžete jít.“ Schválně použil její vlastní slova.

Ani se nehnula.

Opíral se o stěnu vozu a hleděl na své ruce v klíně; sotva přitom dokázal rozlišit bledý lesk nehtů.

„Co ode mě chcete?“

Otázku pronesla tak tiše, že měl zpočátku dojem, že mu ji našeptává jeho vlastní mozek.

„Nic.“ Hlas mu zněl dutě. „Nic od vás nechci.“

„To povídejte svojí babičce.“

„Tak dobře.“ Zvedl hlavu a shledal, že ho upřeně pozoruje.

Zamrkala. „Chtěl bych vám pomoct, Geldo.“

„Co to má znamenat?“

Věděl, že to myslí vážně, že z ní nechce jen vytáhnout další informace o Raphaelu Tomkinovi; že se mu o ní v minulých čtrnácti dnech mnohokrát zdálo. Přeběhl mu mráz po zádech a pootočil se směrem k ní; její oči se mu vpíjely do obličeje.

„Jen to, co říkám.“

„Nevěřila bych vám, ani kdybych se topila a vy byste mi jediný podával provaz.“

„Jenže vy se opravdu topíte,“ opáčil a po chvíli dodal: ‚A nemusela byste. Všechen ten chlast a drogy a – ta vaše práce. “Zaváhal. „Mohla byste třeba někam odjet.“

„Odjet,“ vybuchla. „Odjet! Ježíšmarjá, kam má člověk utéct sám před sebou?“ Znovu si opřela hlavu o kovovou stěnu a vystavila tak jemnou linii svého krku. „Víte, proč mě pojmenovali

Gelda?“ Své jméno vyslovila, jako by mělo odpornou pachuť.

„Jenom proto, že moje matka byla vtělená nenávist.“ Nevesele se zasmála a byl to první nepříjemný zvuk, který vydala. „Ne že by nenáviděla přímo mne, něco tak osobního – k tomu by se nikdy nesnížila. Jediné, co ji zajímalo, bylo nenávidět svůj vlastní život, který ji svazoval a pronásledoval všude jako žárlivý milenec.

Jejím jediným snem bylo mít obrovské bohatství a moc, to byl její hlavní cíl… ano, tak by se to dalo nazvat, hlavní cíl. A můj otec jí to umožnil. Načež zjistila, že to zdaleka není to, po čem prahla. Jistě, měla všechnu moc i peníze, jak si je vysnila, ale život s otcem pro ni znamenal peklo a každá chvíle, kterou s ním strávila, ji ničila.“ Povzdechla si. „Myslím, že nakonec si s ní jen tak hrál – zkoušel, co všechno jí může vzít. Ne peníze nebo věci, to jistě ne – těch měla víc než dost. Tady šlo o duši, o něco, co je pro otce rozhodující. Kdyby ji napadlo se bránit, vyšla by z toho boje sice zkrvavená, ale vítězná – znáte to klišé.

Jenže kdepak ona. Tak se bála o svůj sen, že neprojevila ani ždibec odvahy. Sloužila otci jako otrok, nebo spíš jeho prachům.

Prostě, děvka bez vůle, která zbožňovala bolest, kterou jí otec působil. Vyrovnala se s tím, chápete? A dokonce i potom, co –“

Zčistajasna zmlkla a přitiskla si dlaň k ústům. „Panebože, co to tu povídám? A zrovna fízlovi!“ Potlačila nervózní smích. ‚Asi jsem se zbláznila.“

Srdce se mu rozbušilo. Zeptal se: „Co to má všechno co dělat s vaším jménem?“

„Cože?“ zamumlala roztržitě.

„Chtěla jste mi vyprávět o svém jméně.“

„Jo, aha.“ Zkřížila ruce na stehnech a pomalu si je třela.

„Mám vážně pocit, že dítě bylo to poslední, po čem moje matka toužila. Jenomže otec – jako vždycky – trval na svém, a tedy na dětech. Zvláštní bylo – nebo vlastně ani tak moc ne „ – uchechtla se –“ že mu nezáleželo na tom, jestli to budou kluci nebo holky.

Chtěl jenom zplodit potomstvo. V tomhle ohledu je staromódní, myslí si, že je to projev mužnosti.

Matka ho ovšem nepochopila a domnívala se, že od ní chce syny, kteří by dál vládli Tomkinově říši, a že nic jiného nevezme.

Z toho je vidět, jak se mu odcizila.

Proto se také zaradovala, když se jí narodila dcera, a proto mi také dala jméno Gelda. Chtěla ho tím popíchnout, chápete?

Geld – jak víte, anglicky to mimo jiné znamená někoho vykleštit.“

Odvrátila se, jako by jí vzpomínka byla nepříjemná.

„Mohla jste si to jméno změnit,“ navrhl a Gelda se poprvé za celý rozhovor od srdce zasmála. Pomyslel si, jak krásně se směje.

„Asi jsem perverzní,“ opáčila. „Nosím to jméno jako suvenýr.“

„Na co?“

„Co je vám do toho,“ vyštěkla. Veškerá vřelost se z jejího hlasu vytratila.

„Heleďte,“ začal, „řeknu vám to po pravdě.“ Původně s tím nepočítal, ale teď musel vsadit všechno na jednu kartu. „Potřebuju píchnout s jedním případem.“

„S čím?“

Na tuhle otázku čekal. „Mám dojem, že váš otec zavraždil Angelu Didionovoú.“

„No a co?“

Taková reakce ho na okamžik vyvedla z konceptu. Geldu to zřejmě potěšilo.

„Koukám, že vám došla řeč,“ zasmála se. „Dobře vám tak. Čekal jste snad, že řeknu. Nenávidím ho, drahý fízle, ale přece jen, je to můj otec?‘ To jsou jen kecy. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ji oddělal.“

„Podle vás by tedy byl schopný vraždit?“ Srdce mu tlouklo jako o závod.

„Podle mě? Jo, podle mě by otec klidně dokázal zabít. Co já vím, zákony ho nikdy moc nepálily.“

Natočila se směrem k němu, takže viděl její oči a bolest ukrytou hluboko v nich.

„Věděla jste o té Didionové?“

„Myslíte, jestli jsem věděla, že s ní chodí? Jasně. Jednou jsem u něj byla a ona zrovna vešla dovnitř. Vstoupila tak, jako by věděla, že je paní domu – chápete?“

„Mluvila jste s ní?“

Ušklíbla se. „Nijak jsme spolu nevycházely. Na první pohled jsme se odpuzovaly, jako dva magnety se stejným pólem.“

„S otcem se ale taky nesnášíte.“

„To tedy ne.“ Připadala mu náhle bližší, ačkoli se ani nepohnula. „Někdy ho bohužel nejde jen tak přehlížet. Stává se to snad dvakrát do roka.“ Pokrčila rameny. „Kdo ví, třeba chce jenom zjistit, jestli jsem se změnila.“

„V jakém ohledu?“

„Do toho vám –“ Z očí jí zmizel oheň a pokračovala už docela klidně: „Ze jsem přestala chodit s děvčaty. Tohle mu hrozně vadí a pro mě je to jeden z důvodů, proč je mám radši než muže.“

Opět pokrčila rameny. „To mi povídal jednou jeden psychoanalyrik a od té doby jsem k němu nechodila. Přece mu nebudu platit padesát babek za hodinu, aby mi říkal to, co vím sama!“

„Jak se o tom Tomkin dověděl?“

„O mě a o děvčatech? Jednou mě nachytal v našem letním bytě na Gin Lane, krátce potom, co jsme prodali ten barák v Connecticutu, když matka… zemřela.“

„Jak to přijal?“

„Matka spáchala sebevraždu. On pak –“

„Ne, myslím, když vás nachytal s tou holkou.“

„Hm, asi takhle – o tom neví ani moje vlastní sestra Justine, já ani otec bychom jí o tom nikdy neřekli. Ostatně, otec ji bere stejně jako dřív matka – jako ubožáčka, o kterého je pořád třeba pečovat. Vždycky byla středem pozornosti. Na rozdíl ode mě byla štíhlá, sportovní typ, kdežto já – ať jsem držela jakou dietu jsem chtěla, a že mě donutili držet všechny – nikdy jsem neshodila ani gram. A

matka mi to pochopitelně nikdy neopomněla připomenout, chtěla, abych se za svou váhu styděla.“ Odmlčela se.

„Proč o tom vlastně mluvím?“ Nehovořila teď ani tak s ním, jako sama se sebou. „No prostě, otec mě jednou s tou holkou vyhmátl. Bylo to uprostřed léta, asi týden před matčinou smrtí.

S Lisou jsem se setkala na pláži – bydlela na druhém konci Gin Lane s otcem a nevlastní matkou, kterou nesnášela. Zřejmě nás spojila právě tahle nenávist, ačkoli v tom hrálo roli i fyzlčno.

Vážně. Naše láska byla tak čistá, že jsem se nikdy potom s něčím takovým nesetkala.

Ten den bylo příšerné vedro, dokonce i u vody. Ležely jsme jen tak v plavkách pod keřem, abychom byly aspoň trochu ve stínu, a nemohly jsme od sebe odtrhnout ruce. Nakonec jsme sl sundaly plavky a milovaly jsme se. Byla to nádhera.

Zrovna jsme se objímaly, když jsem zahlédla otce. Myslím si, že tam stál od začátku a pozoroval nás, i když si tím samozřejmě nemůžu být jistá.

Všiml si, že se na něj dívám. Zrudl a zdálo se, že nemůže dýchat – přiběhl k nám, něco křičel a máchal rukama. Lisu to hrozně vyděsilo, sebrala si plavky a utíkala dolů po pláži. Otec se na ni ani nepodíval.

Ležela jsem na zemi a nemohla jsem se ani pohnout. Původně jsem si myslela, že to bylo strachy, ale teď vím, že ne: jakmile jsem uviděla jeho oči, poznala jsem, co dělal, když nás tam sledoval. Úplně bez diskuse – prostě, udělal si to sám. Snad mě to mělo šokovat, jenže nešokovalo. Spíš mě to vzrušilo. Díval se, jak se s někým miluju, a sám to nedokázal vydržet.

Blížil se ke mně a v očích měl takový divný výraz. Tehdy jsem nevěděla, co to je, bylo mi teprv sedmnáct. Nikdy jsem ho v takovém stavu neviděla.

Připadala jsem si dokonale bezmocná. Vzal si mě tak, jak jsem tam ležela, a vrazil to do mě s takovou silou, až jsem zařvala. Ucpal mi pusu rukou, tak jsem ho kousla a sála mu krev.

Skončilo to tak rychle, že se mi chvilku zdálo, že k tomu ani nikdy nedošlo, nebýt toho, že jsem měla v puse slanou příchuť a vlhko mezi nohama. Ještě dva dny potom mi dělalo potíže chodit.“

Odmlčela se a otočila hlavu; opět si uvědomila, s kým mluví.

„Tak, a je to venku. Asi bych se měla cítit líp, jenže to nejde. Pořád to v sobě nosím, ten pocit, že pohrdám sama sebou. Ne za to, co mi udělal, ale proto, že jsem se nebránila, proto, že jsem po tom vlastně sama tak nějak toužila. Líbilo se mi, když se do mě vystříkal. Panebože!“ Rozplakala se a ramena se jí třásla, jako by se měla každou chvíli rozpadnout.

Začala se kácet dopředu: zachytil ji, vzal ji pod paží a pomohl jí vstát. Opírala se o něj, protože nohy jí vypověděly službu, a jeho tělo rezonovalo pod jejími vibracemi. Cítil její dlouhé, hedvábné vlasy na své tváři, její vůni i teplo.

Plakala dlouho a i když už přestala vzlykat, nepustila ho. Slyšel ji, jak šeptá. „Zbláznila jsem se. Určitě jsem blázen.“

„Pojď,“ vyzval ji jemným, ale rozhodným tónem. „Vypadneme odtud.“

Nicholas jel výtahem do Tomkinovy kanceláře a přemýšlel o těch třech jménech. Hidejoši, Jodogimi, Micunari. Co tím k čertu Terry myslel? Nicholas ho znal skoro stejně dobře jako

Eileen, a přesto nedokázal jeho tajemný vzkaz rozluštit. Tak dobrá, řekl si, začneme od začátku. Hidejoši je nindža. To je fakt. A kdo jsou Jodogimi a Micunari? Že by v tom jeli ještě dva další? Bylo by to proti všem pravidlům nindžutsu, ale nedalo se to vyloučit. Jo, v knížkách se to detektivům dedukuje! Jednoduché, milý Watsone – byl by rád, kdyby tu měl po ruce Sherlocka

Holmese.

Ta tři jména mu však připadala zvláštním způsobem blízká;

samozřejmě, že věděl vše o historických osobnostech, které se pod nimi skrývaly, jenže tato blízkost se týkala přítomnosti a nikoli minulosti.

Podíval se na světelný ukazatel podlaží, který vytrvale poblikával; světélko se pohybovalo zleva doprava, jako by odměřovalo vteřiny, minuty, roky. Cas, napadlo ho. Proboha, na co to myslím?! Žil jsem příliš dlouho na Západě, stal jsem se jedním z nich. Zastyděl se; bylo mu zatěžko přiznat něco takového i sám sobě.

Copak mě neučili, že přítomnost nelze nikdy oddělit od minulosti? Proč jsem ten fakt tak dlouho ignoroval? Jak to, že jsem se ve svých třiatřiceti letech tak najednou rozhodl skoncovat se svým dosavadním životem? Odešel jsem z práce, z města, a upadl jsem do zimního spánku – to je to správné slovo! – někde na pláži, jako bych žil v nějakém bájném ráji, kde neexistují žádné starosti ani odpovědnost.

Pocítil, jak se v něm něco hýbe, něco temného, hrozivého a nepřemožitelného. Přílivová vlna *tsunami*. Odrazila se od jeho zad a vracela se zpátky. Copak mě nic předem neupozornilo? Jistě, spousta věcí ho měla varovat, jenže byl vždycky příliš zaneprázdněný nebo nepozorný, aby si jich všiml. Nebo stál příliš blízko nich.

Měl pocit, že se dusí; opřel se rukou o stěnu kabiny. Dlaň měl lepkavou potem. Představoval si, že je Amélií Earhartovou na cestě mezi oblaky – kam? Nevzpomínal si, a nezáleželo na tom.

Letěl, řídil svůj stroj, a zčistajasna –

Nic.

Vůbec nic. Žádná obloha, mraky, ani zem pod nimi, ani hvězdy. Že by ji také přepadla vlastní minulost?

Dveře výtahu se otevřely a Nicholas se zdřevěnělýma nohama vystoupil do chodby. Vyhlédl na spěchající město skleněnou stěnou, kterou zasadili teprve nedávno, takže na ní bylo dosud namalováno velké bílé X. Nevšímal si toho.

Všechno mu začínalo být jasné. Vodítkem měla být Jukio.

Vzpomínka na ni stála mezi ním a Justine jako hlídací pes, její duch, který ho nepřestával strašit, také ublížil Justine. Nevědomky sevřel ruce v pěst. Nemůže se jí zbavit. Hloupé tvrzení, došlo mu: duše nepodléhá času. Rozumná odpověď na nerozumnou otázku.

Náhle jeho city k Justine prorazily na povrch jako gejzír, který rozčeří hladkou vodní hladinu. Málem se zachoval jako naprostý idiot!

Když se takto rozhodl, uklidnil se, přešel rychlým krokem přes chodbu a rozrazil kovové dveře Tomkinovy kanceláře. Za nimi stál Frank. Když spatřil Nicholase, v očích se mu zablesklo a jeho pravá ruka sebou škubla. Nicholas ho minul bez povšimnutí.

„Hej, nemůžete –“

Tomkin vzhlédl od papírů na psacím stole a pohybem ruky strážce umlčel. „V pořádku, Franku,“ zabručel přátelsky. „Nicholas teď pracuje pro nás, že ano?“ Vrhl pohled na Nicholase.

Kancelář byla rozlehlá, jenom o něco menší než taneční sál.

Zpočátku to vypadalo jako ničím neomluvitelné mrhání místem – než si návštěvník všiml, že celý prostor je rozdělen vhodně rozestavěným nábytkem na menší místnůstky.

Nalevo se rozkládala obdoba obývacího pokoje se sníženou parketovou podlahou a sametovou pohovkou ve tvaru C od Roche Boboise. Uprostřed, pod stojací lampou, stál chromový konferenční stolek s deskou z kouřového skla.

Prostor napravo u okna by se dal popsat jako pracovna profesionálního konstruktéra – s kreslícím prknem, proměnným světelným zdrojem a černou plastikovou sedačkou. Poblíž stála kartotéka na ukládání plánů, na jejíž horní desce trůnil model mrakodrapu v té podobě, jak bude vypadat po dokončení – včetně zahrady v atriu, plazy a zeleně na východním a západním konci pozemku.

Dále vlevo mohl Nicholas v přítmí rozlišit malou kuchyňku vybavenou ledničkou, nerezovým dřezem a elektrickým sporákem. Odtud vedly dveře do koupelny, zatímco levý zadní roh byl pojat jako knihovna, s regály plnými knih po celé výšce dvou stěn a s několika silnými lampami vedle kožených klubovek, které vypadaly lidsky a útulně. Jediné, co chybělo, byl masivní skleněný popelník, a v něm odložená dýmka.

Přímo před Nicholasem se rozprostírala vlastní kancelář, kde seděl Tomkin. Nádherný dřevěný psací stůl byl evidentně vyroben na zakázku; z Nicholasova pohledu vypadal naprosto prázdně, kdyby jej však obešel, spatřil by, že tento nenápadný kus nábytku v sobě skrývá složité informační centrum, které připomínalo spíše pilotní kabinu Boeingu 747 než co jiného. Byly tu čtyři telefony, každý z nich jiné barvy, dálnopis, burzovní telegraf, pár obrazovek nezbytného systému vnitřní kontroly a několik dalších vymyšleností, o jejichž funkci věděl málokdo něco konkrétního. Tomkin právě telefonoval. Ukázal Nicholasovi, aby se posadil do plyšového křesla před stolem, a Nicholas pohlédl dolů. Levé opěradlo bylo vybaveno zvláštním telefonem; zvedl sluchátko,

vytočil číslo Justine a nechal přistroj šestkrát zazvonit. Pak zavěsil. Třeba je zrovna na pláži. Zkusmo vytočil její newyorské číslo, ovšem bezúspěšně.

Zkusil tedy spojení uvnitř budovy, zeptal se Franka na linku

Abeho Russa a vytočil ji. Když se mu stavbyvedoucí ozval, požádal ho o seznam všech Asiatů, kteří na stavbě pracují.

„To bude chvíli trvat," odtušil Russo. „Mám teď plno práce a nevím –"

„Tak vám to řeknu jinak," přerušil ho Nicholas. „Jestli ten seznam nedostaneme, může se stát, že budete muset přerušit práci – navždy."

„Tak jo. Seženu vám to."

„Díky za ochotu," opáčil Nicholas. „A Abe, chci, abyste to udělal vy osobně. Nikoho tím nepověřujte, jasné? Až ten seznam budete mít, budu se chtít se všemi lidmi na něm setkat. Můžete zatím přemýšlet, jak to udělat, aniž bychom je vyplašili. Je to jen mezi námi, ano? Díky." Zavěsil a potlačil chuť zavolat znovu

Justine.

Tomkinův hovor trval ještě dalších deset minut; během té doby se v kanceláři nic nepohnulo. Ve chvílích ticha slyšel Nicholas šum ventilace. Frank stál nehybně u zavřených dveří.

Nicholas vstal, vyhnul se konferenčnímu salónku a zamířil do knihovny. Stál tam staromódní dřevěný sekretář, jehož si předtím nevšiml; na něm spatřil několik fotografií ve stříbrných rámečcích. Představovaly barevné momentky stále týchž žen od šestnácti do přibližně třiceti let. Jedna z nich byla Justine a druhá tedy musela být Gelda. Obě byly svým způsobem krásné, každá jinak, a zároveň je něco nepostřehnutelného spojovalo. Pouze na jednom obrázku byly obě sestry spolu – byla to černobílá fotka s jedním rohem utrženým. Zobrazovala dvě dívky stojící na trávníku před jakýmsi cihlovým domem se zdmi porostlými břečťanem; zřejmě nějaké venkovské sídlo, napadlo ho.

Dívkám bylo deset a sedm let. Justine držela v ruce kraslici a u nohou se jí válel proutěný košíček. Usmívala se do kamery.

Vyšší a silnější Gelda, která stála za ní, se dívala někam doleva.

I když byly obě ještě velice mladé, dala se už jasně rozeznat propast mezi nimi, jako by jedna ignorovala přítomnost druhé. Vypadalo to, jako by někdo slepil dva obrázky dohromady.

„Nicholasi?“

Otočil se a vrátil se zpátky k psacímu stolu. Tomkin vstal; měl na sobě rezavý hedvábný oblek, žlutě a bíle proužkovanou košili a hnědou vázanku. Napřáhl ruku: byla silná, porostíá kučeravými chlupy. Na pravém prsteníku nosil prsten ze slitiny bílého zlata a platiny – jediný šperk, který měl na rukou.

„Rád vás vidím,“ zahlaholil. Jeho modré oči jako by toho dne nabraly odstín došeda. „Už jsem si říkal, kdy se objevíte. Na co jste přišel?“

„Co prosím?“

„Chci informace, Nicholasi.“ Mluvil pomalu, jako by něco vysvětloval dementnímu dítěti. „Jel jste do West Bay Bridge, protože jste si myslel, že tam nindža bude. Aspoň jste mi to tak říkal.“

„Nebyl tam.“

„Je Justine v pořádku?“

„Naprosto.“

„Ten váš tón se mi nelíbí.“

„Neplatíte mě za to, aby se vám líbil můj tón, ale za to, abych vás chránil.“

„Taky jsem uvažoval, jak to asi můžete dělat z Long Islandu. Zřejmě dálkové ovládání, ne?“

Nicholas se uchechtl a jeho oči nabraly ocelový lesk. „Nechrne těch řečí, Tomkine. Nemusíte mě mít v lásce, stačí, když budete spolupracovat. Jinak pro vás nemůžu nic udělat.“

„Jenže vy se mi docela zamlouváte, Nicholasi. Jak jste přišel na to, že vás nemám rád?“ Tomkin, najednou vlídnost sama, odvedl Nicholase do konferenčního salónku, kde se posadili na pohovku. „Snad vás nepřekvapuje, že se zajímám o vaše pracovní metody? Ostatně, tady Frank je se mnou pořád, a to mě utěšuje.“

„Frank není k ničemu,“ pravil Nicholas, „pokud se nindži týče. Pro nindžu to není žádná překážka.“

Tomkin se ušklíbl. „Třeba ho Frank nezastaví, ale aspoň v něm nechá pár kulek z pětačtyřicítky.“

Nicholas pokrčil rameny. „Jestli jste se rozhodl brát to na lehkou váhu –“

„Neberu to na lehkou váhu. Vůbec ne. Jinak bych si vás přece nenajal, no ne? Tak „ – plácl se do stehen – „a teď mi povězte, co hodláte dělat.“

„Čekám tu každou chvíli Abeho Russa.“

„Na co ho k čertu potřebujete? Má plné ruce práce s termíny.“

„Hlavní nindžovou silou je umění proniknout k nepříteli,“ vysvětloval Nicholas. „Nebude se vás snažit zabít… dálkovým ovládáním, jak vy říkáte.“ Zakřenil se. „Bude to chtít udělat sám, vlastníma rukama. Až přijde Abe, dovíme se, jestli je tady, v budově.“

„Jak?“

„Nejpravděpodobnější je, že se dal najmout jako dělník. Byl by tak naprosto nenápadný a měl by příležitost se pohybovat po domě. Je to tak logické.“

Ozvalo se zaklepání a Frank vpustil dovnitř Abeho Russa, který nesl v ruce počítačový výpis. Odhodil si rukou z čela pramen vlasů.

„Tady to máte.“ Hodil papír na konferenční stolek. „Všechny

Asiaty jsem zakroužkoval. Je jich jednatřicet,“ dodal, když se oba sehnuli nad seznamem.

„Co hledáte?“ chtěl vědět Tomkin. „Copak víte, jak se jmenuje?“ Nicholas zavrtěl hlavou. „I kdybych to věděl, stejně bych to jméno tady nenašel.“ Bylo jistě nesmyslné očekávat, že by narazil na jméno Hidejoši, avšak stát se mohlo všechno. „Jsou tu všichni?“ zeptal se Russa.

Stavbyvedoucí přikývl. „Jo. Všichni do jednoho. Pětadvacet jich dělá ranní a zbytek noční.“

„Je jich tu dnes všech pětadvacet?“ pokračoval Nicholas v otázkách. „Nehlásil se někdo marod?“

„Nikdo. Pokud vím, jsou tu všichni.“

‚A nikdo z nich o tomhle seznamu neví?“

„Jistěže ne,“ odtušil Russo. „Dělal jsem to sám.“

„Dobře,“ přikývl Nicholas. „Takže můžeme jít.“ Vstal.

„O co jde?“ ptal se Tomkin.

Nicholas stočil seznam do roličky. „Chci si všechny ty chlápky prohlédnout. Nindža může být kterýkoli z nich.“

Russo ho provedl bludištěm chodeb, kde vyhledali jednoho po druhém.

Třináctého jména na seznamu znělo Richard Jao. Russo nevěděl přesně, kde pracuje, a proto se napřed zastavili u jeho předáka, který právě dohlížel na svářeče v atriu. Byl to podsaditý plešoun s očima blízko u sebe.

.Akorát jsi ho propás‘, Abe.“ Vytáhl z úst tlustý doutník a ukázal jím za sebe. „Zrovna šel domů.“

„Proč?“

„Povídal, že je mu špatně.“ Strčil si doutník zpátky mezi zuby.

‚A dobře teda fakt nevypadal.“

„Kdy odešel?“ zeptal se Nicholas.

„Hm – asi tak před čtvrt hodinou. Říkám, že jste se s ním minuli.“ Pohlédl na Russa. „Co je s ním? Je to dobrej pracant.“

Russo napřed vrhl rychlý pohled na Nicholase a pak zavrtěl hlavou. „Dík, Miku. Potřebuješ náhradu?“

„Neříkám, že ne.“

„Fajn. Postarám se o to.“

Cestou zpátky na vrcholek mrakodrapu se Russo optal Nicholase, co si o tom myslí.

„Myslím,“ odvětil Nicholas, „že ho máme.“

„Hm, půjčte mi to na moment.“ Russo vytrhl Nicholasovi seznam a nalistoval patřičnou stránku. „Tady je to!“ Zabodl prst do papíru. „Bydlí v – počkat, to je moc daleko na západ. Ta adresa je určitě falešná!“

„To mě nepřekvapuje.“

Dveře se otevřely a Nicholas se rozběhl po chodbě; ostatní zůstali stát a dívali se za ním. Tomkin seděl za stolem a telefonoval; položil ruku na mluvítko. „Tak co,“ ptal se. „Našli jste něco?“

Nicholas už stál u psacího stolu a prohmatával spodní okraj desky.

„Co ksakru –“

„Zavěste,“ nařídil Nicholas. Obcházel stůl a prsty přejížděl leštěné dřevo.

Tomkin na jeho ruce zíral, jako by to byly bytosti z jiné planety. Zvedl sluchátko k uchu, zamumlal několik omluv a zavěsil.

„Dobře," pochválil ho Nicholas. „Rád bych vám pověděl –"

„Co se stalo dole. Jo." Tomkin ho pozoroval s očima na stopkách; do místnosti vstoupil i Russo a zůstal stát vedle Franka.

„Přesně. Takže dole se stalo to, že –" Poklekl a začal prohledávat spodek stolu. „Myslím, že víme, kdo to je." Počítače a kabely.

„Třináctý na seznamu, nějaký Richard Jao. Přeložili ho sem ze stavby v Brooklynu." Mřížky, zapojení počítačové sítě, další dráty. „Dost nedávno." Těch kabeluje tu jak máku, každý jinak barevný. „Jeho předák tvrdí, že maká jako šroub."

„No a co?" Tomkin nespouštěl oči s Nicholasových prstů. „Co je mi po tom?"

„Je to ten, koho hledáme. Sotva jsem zavolal Russovi, aby mi udělal seznam všech Asiatů, prásknul do bot." Narazil na nepatrnou vyvýšeninku; znovu ji ohmatal a lehce zatáhl. „Russo o tom s nikým nemluvil a jinak nebyl čas, aby se to rozneslo."

Držel svůj úlovek ve tmě pod stolem. „Věděl o tom jen Russo, já a –" položil na stůl tenký plastikový kroužek „– samozřejmě telefon."

Tomkin zrudl a téměř viditelně se roztřásl. Napřáhl ukazováček a šťouchl jím do předmětu, jako by se bál, že ho ta věcička pokouše. „Zatracená práce," zařval. „Zrovna mě pod nosem!"

Praštil do stolu. „Franku, ty děvko! Ty's sem toho parchanta pustil! Já tě snad uškrtím!"

Vyděšený Frank stál jako zařezaný.

„Není to jeho chyba," konej šil Tomkina Nicholas. „Nevěděl, co má hledat."

Ovšem Tomkin nebyl k utišení. Vyrazil zpoza stolu s ukazováčkem namířeným na svého tělesného strážce. „Za tohle tě platím, ty kašpare? Ten hajzl si sem klidně přijde a potlouká se tu!

Kde's byl? Tak řekneš mi konečně, kde jsi ksakru byl?"

„Já jsem byl pořád tady, pane Tomkine," hájil se Frank.

„I když jste šel na oběd, zůstal jsem tady a dával pozor. Ani na chvilku jsem si neodskočil, to ml věřte. Ten chlap se sem musel vloupat v noci, když jsme byli pryč. Jinak si –“

Tomkin vyťal Frankovi políček. „Nikdo se sem nevloupal, pitomče. O tom bych se hned ráno dověděl.“ Díval se na jasně rudou skvrnu na strážcově tváři. „Ne, proklouzl sem ve dne, přímo nám před očima. Ty jsi prostě jenom hlupák, a proto sis ho nevšiml.“

„Ani jsem nevěděl, jak má vypadat,“ protestoval Frank.

„Tak dost! Už o tom nechci slyšet!“ Tomkin se k němu otočil zády. „Fňuká tu jako děcko!“

Nicholas zatím pročesával zbytek místnosti a po deseti minutách hledání narazil na další štěnici, tentokrát zastrčenou do pohovky. Než svoje pátrání skončil, bylo ticho.

„Mám dojem,“ prohlásil Nicholas a utíral si ruce, „že za těchhle okolností by bylo lepší, kdybychom sešli dolů.“

„Proč?“ Tomkin se tvářil zmateně. „Teď už tu žádný štěnice nejsou, nebo ne?“

Nicholas přikývl a zamířil ke dveřím do chodby. „Vysvětlím vám to cestou.“

Ticho při jízdě dolů nakonec prolomil sám Tomkin. „To vám teda řeknu, odvedl jste tam nahoře pěknej kousek práce. Fakt dobrej, Nicku. Dík.“ Povzdechl si. „Obvykle si nechávám zkontrolovat kancelář i byt jednou za půl roku, ale sem jsem se ještě ani pořádně nenastěhoval!“ Prohrábl si své ocelově šedé vlasy.

„Panebože, když si pomyslím, co všechno mohl slyšet! Nejradši bych mu zakroutil krkem!“

Dveře kabiny se rozlétly a vyšli do atria.

„Není snad ta bestie někde tady?“ Rozhlížel se kolem.

„Ani náhodou,“ zavrtěl hlavou Nicholas cestou přes halu.

„Jakmile slyšel můj rozhovor s Russem, poznal, že spadla klec, a tak vzal roha. Prozatím.“

Ocitli se na rozpálené Park Avenue, jako by přistáli na nějaké žhavé, pomalu se točící planetě. Vzduch byl těžký horkem. Sotva se přiblížili k autu, vychrtlý šofér vyskočil na rozbitý chodník a podržel ruku na klice.

Nicholas je zarazil v polovině prkenného chodníčku. Zbíječky lomozily jako hejno rozzuřených zubních vrtaček a Tomkin se musel k Nicholasovi naklonit, aby ho vůbec slyšel. Přikývl a vsoukal se do limuzíny.

Vůz se okamžitě rozjel a Nicholas se dal do práce: nejprve svou pozornost zaměřil na telefon. Odšrouboval mluvítko i sluchátko – nic. Musí to být někde, kam se člověk snadno dostane.

Nindža si v kanceláři mohl klidně dát načas, jenže tady ne. Podíval se do skříňky: bylo tam velmi málo místa. Přejel po stěnách prstem a našel to. Stiskl knoflík, spustil okénko a vyhodil odposlouchávací zařízení ven; pak okno zase zavřel.

„Hotovo?“ chtěl vědět Tomkin.

Zvedl ruku, prohlédl všechna podezřelá místa a nic nenašel.

„V pořádku.“ Pohodlně se opřel. „Nic tu není.“

„Fajn.“ Tomkin se zřetelně uvolnil. „Dělalo mi to starost, protože to přišlo zrovna v nejnevhodnější dobu.“ Předklonil se a zmáčkl skryté perko: před nimi vyjela skleněná deska, která je oddělila od řidiče a spolujezdce. Nicholas si všiml, že deska je vyztužená dráty. „Zrovna mám teď v práci asi tak největší kšeft, co jsem kdy dělal. Jedou v tom firmy ze tří světadílů a kolik je v tom peněz, to Bůh suď. Jediné, co potřebuju, je mít na to klid

– a samozřejmě, musí se objevit tenhle… kretén, aby mě otravoval.“ Zachechtal se. „Vlastně bych si ani neměl stěžovat. Původně na ten nápad přišli Japonci, ale dostali z toho vítr a nechtěli to rozjet, i když jsem jim vysvětlil, jak na to. Tak jsme se poněkud – nepohodli.“ Znovu se zasmál. „Prostě jsem jim ten nápad vyfouk‘. Panebože, oni by na něm seděli dodnes jak kvočna na vejcích a ‚studovali možnosti‘, jak tomu říkali.“ Odfrkl si. „Takhle se zbohatnout nedá. Když jsem to pak rozjel a oni se chtěli přidat, tak jsem jim nakašlal. Uřízli si pořádnou kšandu, to si pište – a proto nejspíš poslali toho nindžu, aby mi to oplatili.“

Tornkin se pohodlně uvelebil na sedadle. „Když už jsme venku, co abychom si někam zašli?“ Cvakl spínačem a udal řidiči adresu ve West Side. „Mám hlad jak herec. Co vy?“

„Něco bych si dal.“

„Tak fajn.“ Na okamžik zavřel oči. „Nerad bych, aby se něco přihodilo děvčatům, chápete?“

Nicholas mlčel. Přemýšlel o tom, co mu Croaker o tomhle muži vyprávěl, a jestli to je pravda.

Tomkin pohodil hlavou jako pes, který zvětřil kořist. „Určitě si myslíte, že na ně kašlu. Dovedu si představit, že právě tohle o mně Justine roztrubuje do světa.“

„Ona o vás vážně skoro nemluví. Překvapuje vás to snad?“

„Nechte si ty drzosti,“ odsekl Tomkin. „S tím si na mě nepřijdete.“ Náhle jeho hlas o poznání změkl. „Po pravdě řečeno mě překvapuje, že vám o mně neřekla všechno.“ Mávl rukou. „A co, stejně je to jedno. Mám je rád obě. Jistě nejsem nejlepší táta na světě, ale ony jako dcery mají taky svoje chyby. Řekněme, že nikdo není bez viny.“

„Kdybyste na ně nechodil z pozice síly, tak –“

„A vida, přece jen o mně mluvila.“

„Trochu ano. Jednou.“

„Drahý chlapče,“ spustil Tomkin, „nechci tu hrát divadýlko, ale peníze jsou moc, nebo spíš obráceně, moc jsou peníze. A to je moje parketa. Rozhodovat se, hromadit moc, koukat se, jak se penízky kutálejí.“ Podrbal se na nose ukazováčkem a kupodivu přitom vypadal jako dobromyslná figurka z Dickensova románu.

„A to mě taky udržuje při životě. Nebýt toho vzrušení, byl bych už dávno po smrti – takže se ho nevzdám, ani pro své děti ne.“

„Chtěl byste to udělat?“

„Čestně – nevím.“ Pokrčil rameny. „Jenže, co by se tím změnilo? To je otázka. Ne že bych je měl kvůli tomu míň rád; prostě mi jenom něco chybí.“

„Jim taky.“

„Těžkej život, co? Jsem rád, že vám to došlo.“ Otočil hlavu.

„Nespletl jsem se ve vás. Líbí se mi, jak pracujete.“

Přejeli Padesátou avenue a zamířili na západ; v polovině bloku uvízli v dopravní zácpě. Vzduch plný výfukových plynů se tetelil nad asfaltem.

„Víte,“ začal Tomkin, zatímco stáli, „peníze jsou zvláštní věc.

Většina lidí, co je nemá, by jich chtěla mít co nejvíc, jenže ti, co je mají a nejsou úplně padlí na hlavu, vědí, jaké hrozné břemeno to je. Někdy ráno se mi opravdu nechce vstávat a chodit

do kanceláře, vzrušení nevzrušení. Mám pocit, jako bych vážil tunu, a těžko se mi dýchá.“ Na Šesté avenue se rozsvítila zelená. Nikdo se nerozjel a za několik vteřin se rozvřeštěly houkačky. „Člověk se ovšem musí rozhodovat,“ pokračoval, „co s milióny dolarů a tisíci zaměstnanců po celém světě. A to za mě nikdo jiný udělat nemůže.“ Do hlasu se mu vloudil zamyšlený tón. „Nemyslíte, že je to dost vzrušující, vědět, že děláte něco, co nikdo jiný nemůže?

Ostatně, sám to znáte – taky to svoje umíte líp než kdo jiný.“

„Co tím myslíte?“

Tomkinovy oči se zúžily, jako by ho sledoval přes clonu cigaretového kouře. „Vy jste nebezpečný člověk, Nicku, nemyslete si, že to nepoznám. Věděl jsem to ještě předtím, než jste se tak pěkně vypořádal s Frankem a s Whistlem. Jistěže jsem byl rád, že jsem to viděl na vlastní oči, ale byl jsem si stejnak jistý, že se nepletu. Abych vám pravdu řekl, nejsem proti tomu, že vás má

Justine ráda – zaslouží si vás. Měla by se konečně taky dovědět, co to znamená opravdový chlap.“

Opět naskočila červená, avšak troubení neustávalo.

„Co se děje, Tome?“ zeptal se Tomkin řidiče.

„Rozbil se tam autobus,“ ozvalo se z dorozumívacího zařízení.

„Teď už to nebude dlouho trvat.“

.Autobusy,“ zafrkal Tomkin a poposedl. „Kristepane, já už nejel autobusem dobrých třicet let.“

„To dělají ty peníze,“ odtušil Nicholas.

„Peníze dělají jedinou věc,“ opáčil Tomkin zostra, „a to, že člověka kazí.“

Nicholas otočil hlavu. „Vás taky?“

„Každého bez výjimky, nikdo tomu neuteče. V tomhle smyslu jsme si vlastně všichni rovní. Peníze zblbnou každého.“ Uchechtl se. „Když vám nějaký pitomec bude tvrdit, že ho peníze nezměnily, kecá si přes pysky. Jasně že ho změnily, jenomže takoví vidí jenom svoje iluze. Já jsem realista – dokážu vidět i chyby a umím je přijmout. Za všechno se platí – akorát se člověk musí přesvědčit, že na to má.

Vezměte si třeba mou nebožku ženu. Páni, ta věděla zatraceně dobře, co chce, ovšem neměla odvahu to přijmout se vším všudy. Lidi jako ona mi lezou na nervy – nejradši by si váleli šunky a čekali, až jim někdo třikrát denně přijde utřít zadek.

Myslíte, že někdy slyšeli slovo odpovědnost? Ani náhodou.“

Rozjeli se; nakonec limuzína zastavila u Wolfova lahůdkářství. „Tak pojďte,“ vyzval Tomkin Nicholase. „Nevím jak vy, ale já mám strašnou chuť na Směs číslo jedna.“

V limuzíně za nimi zůstal pod kobercem druhý, přehlédnutý mikrofon.

„Líbí se vám tu?“

„Skoro moc místa pro jednoho člověka, ne?“

„Trpím klaustrofobií.“

Croaker se zasmál. „Jo, toho jsem si všiml.“ Odvrátil se od okna s vyhlídkou na East River a Queens a prsty přejel jemný kožený potah pohovky.

„Nádhera,“ zašeptal.

„Hodně ji používáme.“ V očích se jí šelmovsky blýskalo. „No ne, poručíku, vy se červenáte! Nechtějte mi namluvit, že jste nikdy nepotkal nějakou holku z mojí branže. To bych vám nespolkla!“

Zasténal. „To vždycky mluvíte takhle?“

„Ne, jenom když – občas.“ Rád by věděl, co chtěla říci původně.

„Tak, a teď mám hlad.“ Protáhla obličej. „No jo, tady nic není –“

„Nevadí. Stejně už musím –“

„Prosím vás, nechoďte. Aspoň ne teď hned.“ Přešla k telefonu.

„Taky si zasloužíte trochu si oddechnout – a kdyby bylo něco důležitého, vědí, kde vás najít.“

Jo, to jistě, pomyslel si. U ženské, která má přesně tu správnou pověst. Okamžitě se zastyděl, aniž by věděl proč; nikdy předtím nic podobného nepocítil.

„Objednám něco k jídlu,“ zavolala na něj Gelda. „Co takhle nějakou Itálii? Máte rád italskou kuchyni? Já ji prostě zbožňuju.“

„Jsem pro.“

Přikývla, vytočila číslo a chvíli vyčkala. „Haló, Philipe? Tady Gelda. Jo, vede se mi dobře. A co ty? Cože? Děláš si legraci! Ne? Poslyš, co kdybys mi sem donesl něco k jídlu. Od Maria, jako obyčejně. Pro dva. Tak dík a ahoj.“ Obrátila se ke svému hostu.

„Kdo je to Philip?“ zeptal se. „Snad ne nějaký poslíček? To byste mi snad neudělala.“

„Jen klid. Je to jen kluk, co se tu pořád poflakuje kolem, a občas nám s něčím píchne.“ Všimla si jeho překvapeného výrazu.

„Nekoukejte se tak. Nemá nikoho, jenom nás. A my ho máme rádi a on to ví. Je na tom snad něco špatného?“

Usmál se. „Snad ne.“ Posadil se na pohovku. „Příjemná,“ usoudil. Postavila se nad něj. „Ještě příjemnější je, když nemáte nic na sobě.“

Nervózně se zasmál.

Gelda se vydala směrem ke dveřím do ložnice a přitom si svlékala hedvábnou blůzu. Než mu zmizela z očí, měl ještě příležitost pokochat se krásou jejích nahých zad; i když měla ňadra jako melouny, nenosila podprsenku.

„Co to děláte?“ Zvedl se z pohovky a zůstal nejisté stát s rukama v kapsách.

„Jenom se převlíknu,“ ozval se její hlas. „Nebojte se, nechci vás znásilnit.“

„Na to jsem ani nepomyslel,“ zalhal.

„Tak fajn.“

Zaslechl smyslné šustění hedvábí na nahé kůži.

„Nechtěl byste jít taky sem?“ navrhla mu. „Když spolu takhle mluvíme, ráda bych na vás viděla.“

„Mně je dobře tady.“ Připadal si jako puberťák na první schůzce s děvčetem.

„Poslyšte,“ nedala se odradit. „Duši jsem vám už odhalila, tak nevím, proč by vám mělo vadit moje tělo.“

„Nemělo by,“ vylétlo z něj automaticky.

„No vida.“

Ještě několik okamžiků váhal; mezi luxusním, i když jinak útulným nábytkem si připadal jako vetřelec. Pokoušel se představit si, co tady Gelda všechno provádí, jenže si nedokázal

vybavit vůbec nic. Obvykle měl docela bujnou fantazii; tentokrát ho však dokonale zklamala.

Došel ke dveřím a zůstal stát na prahu jako voyeur u klíčové dírky.

Stála s jednou nohou opřenou o postel a natahovala si punčochu. Ne punčocháče, napadlo ho. Kůže jí prosvítala skrz látku, takže černý punčoch zbledla a vytvořila naprosto nový odstín; prsty měla zabořené do přikrývky, což vyvolávalo dojem, jako by stála v písku. Zdálo se mu, že její nohy nemají konce.

Měla na sobě kalhotky, podvazkový pás (obojí v barvě pokožky) a jinak nic. Účinek byl naprosto ničivý.

Ohlédla se po něm a nevinně se pousmála. „Tak," zašeptala.

„Bolelo vás to?"

„Byl bych radši, kdybyste se oblékla."

Přešla na druhý konec pokoje. Snažil se nedívat se na její pohupující se prsa, ale brzy zjistil, že je to nadlidský úkol. Vytáhla ze skříně tmavozelený župan a vykročila k němu. „Tak co, Lewe, už je to lepší? Můžu ti snad tak říkat? V tom antonu jsem ti toho o sobě vyžvanila dost, abychom si mohli tykat." Jemně se o něj otřela a zmizela v obývacím pokoji.

Odlepil se ode dveří a ptal se sám sebe, co tu vlastně pohledává. To jsem celý já, pořád jenom práce, napadlo ho; přitom si představil svůj tmavý byt, prázdný a opuštěný jako Wall Street v neděli, a myšlenka na to, že by se tam měl vrátit, mu připadala stejně nesnesitelná jako v dobách, kdy býval plný vůně

Alison. „Skočíme do postele hned nebo až po jídle?" Nemohl zabránit tomu, aby jeho hlas zněl podrážděně.

Gelda se po něm otočila; župan se jí rozevřel a odhalil nohy.

„To myslíš vážně?" Nepřestávala se usmívat; byl to jemný, téměř nepostřehnutelný úsměv, jako světlo vycházející ze vzdálené lampy.

„Je to snad jasný jako facka, ne?"

„Skutečně?" Zdvihla obočí. „Přece víš, čemu dávám v sexu přednost."

Samozřejmě, že na to zapomněl. Nebo na to nechtěl myslet?

Cítil se jako dokonalý idiot. S rukama v kapsách se odvrátil, příliš rozrušený na to, aby se omlouval. Je to zvláštní – člověk

něco vidí a jeho mozek, ta strašně složitá obluda, to vezme a úplně to překroutí. Znenadání mu přišel na mysl ten parný letní den v Hell's Kitchen, kdy ani voda z hydrantů nedokázala člověka zchladit, kdy na vás ležel horký vzduch jako deka, do které vás jistě milující, ale poněkud nesmyslně jednající matka zabalila, abyste nenastydli, a kterou nešlo odhodit. Každý byl nabroušený a podrážděný, jako by ho něco svědilo a nemohl se poškrabat.

Sotva k němu oknem dolehl výkřik, seběhl po tmavém schodišti do slunečního žáru. Ležel dva bloky od něj, s uniformou nasáklou potem a krvi, a kolem něj se válely pokácené popelnice. Jeho šedé, laskavé oči, které Lewovi vždycky připomínaly zamračenou oblohu, zíraly slepě vzhůru.

Tak skončil Martin Croaker: po devětadvaceti letech služby u newyorské policie zůstal ležet uprostřed ulice mezi smetím, hejny krys a šváby, zastřelený ani ne sto metrů od domova.

Díval se tehdy na mrtvolu svého otce a měl pocit, že se svět začíná točit rychleji a rychleji, a že ho každou chvíli odhodí někam do prostoru.

Vlastně si to i přál, utéci co nejdál z téhle smradlavé díry a nikdy se už nevrátit. Nikdy.

To by ovšem bylo hrozně jednoduché. A zbabělé. Něco takového by Lew Croaker, dbalý příkladu svého otce, nikdy neudělal.

Proto zůstal a dal se k policii. Když ho slavnostně vyřazovali z Akademie, jeho stará a šedivá matka při přísaze plakala.

Vraha svého otce nikdy nenašel, avšak časem i tato bolest zapadla do moře zapomnění.

Ucítil její ruku na svém rameni. Nikdy by ho nenapadlo, že i po těch letech ho ta stará rána bude bolet.

„Promiň," omluvila se. „Neměla jsem si tě dobírat. Bylo mi prostě…"

„Co? Co ti bylo?"

Sklopila oči. „Bylo mi s tebou dobře." Ráda by to řekla napůl žertovným tónem; nepovedlo se. „S tebou cítím…"

„Co?"

Vzhlédla. „Prostě cítím."

„Vsadím se, že bys to dokázala dělat a přitom nic necítit."

Přikývla. „Jistě. To víš, jsem herečka. Nedůvěřuješ mi snad?

Teď už musíš, po tom, co jsi mi řekl v tom autě. Strašně jsi riskoval, když jsi mi pověděl, z čeho podezíráš otce. Byla to od tebe hloupost.“

„To jsem celý já. Blbec.“

„Ano,“ souhlasila něžným tónem.

„Konečně, mohla bys mi nakecat cokoli.“ Vyřkl to na svou obranu, aby věděla, že on ví. Měl dojem, že potřebuje mít také nějaká zadní vrátka.

„Ne, to bych nemohla. Aspoň ne teď.“ Položila mu prsty na paži; byly rozpálené. „Těší mě jednat s tebou na rovinu. A to mi dělá dobře.“

Zaslechli slabé zacinkání.

Odtrhla se od něj a zašla do předsíně..Ahoj, drahoušku. Pojď přece dál.“ Vrátila se a vedla s sebou vysokého chlapce s tmavými vlasy a šikmýma očima. Philip. Croaker se k nim otočil zády a hleděl na řeku: proti proudu supěl dlouhý člun naplněný odpadky. Po navigaci pobíhal nějaký muž v červenobílé teplákové soupravě; minul člun a zmizel mu z očí. Představoval si, jaké by to bylo s Geldou v posteli.

„Co se ti stalo, miláčku? Vypadáš hrozně.“

Její hlas k němu doléhal jen jako zvuk ztlumené televize. Už aby mu Matty zavolal. Nemohl se dočkat, až se mu podaří dostat tu svini Tomkina za mříže, až zčerná.

„Kdo ti to proboha udělal? Že ty ses pral!“

„Nepral jsem se, Geldo.“

„Tak co tedy?“

„Nic. Upadl jsem…“

No představte si, teď tam pluje jachta. Uprostřed týdne! Bílá plachta se odráží od těch flekatých baráků na druhém břehu, lehoučká jako mráček. Úplný klid, žádný stres, jenom vítr a voda. Člověk je svým vlastním pánem; Čití její těžká ňadra ve svých dlaních, rozevírá rty…

..... na ulici, a popelnice…“

„Nech toho, Philipe, a neoblbuj mě. Musíš mi říct, kdo ti to udělal. Počkej, dám ti na to trochu ledu – vydrž!“ Rachocení kostek. „Tak.“

Až bude Tomkin v base, bude čas na to, vzít si dovolenou. Pojede třeba na moře, jak to dělal Melville, když byl otrávený a měl chuť seřvat každého, kdo mu přišel do cesty. Ano, vyrazí na moře.

Ne, rybařit ne – chytání ryb z duše nenáviděl. Jen tak si .plachtit.

Nikdy to ještě nezkusil, takže by byl nejvyšší čas. Zkusit ji

„Byl jsem včera večer u Ah Ma."

„Ta by tě přece nikdy takhle nezřídila."

„Ona ne. Ten pán –"

„Žádný pán, hajzl je to. Počkej, nech si tam ten led. A ne abys tam ještě někdy chodil!"

„Jenže ten pán tam bude zase dneska večer, a ona chce, abych přišel –"

„To je mi jedno, co si říká Ah Ma, prostě tam nepůjdeš a bašta. Taky se musí obejít bez tebe."

„Beze mě by to nešlo."

„Jak to?"

„Ten pán mě potřebuje. On se tak – udělá. Říkám to správně?"

„Proboha – co je to za člověka?"

„Nevím. Nějaký Japonec. Je hrozně divný. Oči má mrtvé, jako kamení – víš, jako by byl z jiného světa."

Croaker, zrudlý přebytkem adrenalinu, se k němu obrátil.

„Pojď sem, Philipe," vyzval chlapce opatrně, ve snaze zakrýt své vzrušení. „Pověz mi o tom Japonci s mrtvýma očima."

Croaker je očekával před budovou na Park Avenue, ležérně opřený o vůz, na jehož střeše se otáčel červený majáček.

Sotva limuzína zastavila u chodníku, Nicholas vyskočil ven a zamířil k němu; řidič Tom zatím držel dveře Tomkinovi.

„Jak se vede šéfovi?" Croakerův hlas zněl drsně a neústupně;

díval se přitom za Nicholase.

Ten vycítil napětí a pokusil se je rozptýlit. „Podívej, Lewe, je mi líto, ale –"

„Pozdě, kamaráde."

Poznal, že Tomkin stojí za ním, ještě dřív, než slyšel jeho hlas:

„Pořád na pochůzkách, co, poručíku? Chráníte nás řádné občany?“

Sarkastický tón nemohl ujít nikomu.

„Všichni tak řádní nejsou,“ opáčil Croaker nabroušeně.

„Co tím k čertu myslíte?“

„Zkuste na to přijít sám, Tomkine.“

„Zastřené výhrůžky neberu, poručíku. Od nikoho. Snad bych si měl ještě jednou promluvit s komisařem a –“

„Takže jste to byl vy, vy špinavá –“

„– pak uvidíme, jak dlouho zůstanete poručíkem –“

„– přidělili mi ten případ, co jste si na něj najal Nicholase, takže se teď dost často uvidíme.“

„Cože?“

Na tváři se mu objevil zlomyslný úšklebek, zbarvený žlutě od reflektorů projíždějících aut.

Brzdová světla jednoho vozu dodala Tomkinovu obličeji rudý odstín. „Proboha, to vás mám mít zase na krku?!“

„Teď už s tím sotva můžete něco dělat. Dal mi to sám komisař a kdybyste teď po něm chtěl, aby mě odvolal, vypadal by jako pitomec.“

„Copak jsem si vás dost neužil? Ježíšmarjá, čmucháte kolem mě –“

„Jsem tu proto, abych vás chránil,“ namítl Croaker. „A abych chytil toho nindžu dřív, než se k vám dostane.“

Tomkinovy oči se zúžily: ve slabém osvětlení vypadaly nepřirozeně bledé. „Copak byste si radši nedal dvacet a nepočkal, až za vás udělá tu vaši špinavou práci? No jasně, vždycky pak můžete říct,Lituju, kapitáne, dělal jsem, co jsem mohl, a nepovedlo se mi to.‘“

„Tak poslouchej, ty parchantě“ – Croaker se naklonil dopředu, aby se vyhnul Nicholasovi – „dělám svou práci líp než kdo jiný v tomhle posraným městě a to znamená, že až tě dostanu, tak pro to budu mít taky dobrý důvody –“

„Jaké důvody?“ bouřil se Tomkin. „Nemáte ani ho –“

„Zatím, ale budu je mít,“ zařval Croaker. ‚A až je budu mít, tak vás nezachrání ani ta vaše smečka podmazanejch advokátů!“

„Nemáte nic,“ vrčel Tomkin, „a nic taky mít nebudete. Když zabili tu Didionovou, vůbec jsem tam nebyl, a nic nenaznačuje –“

Začali se strkat a Nicholas zaslechl těžké kroky, jak se k nim blížil Tom. Odtrhl je od sebe a řekl: „Nechte toho! Oba.“

Poté Tom uchopil svého zaměstnavatele a táhl ho od poručíka; Tomkin se podvolil, avšak nezapomněl zvednout prst a zamířit jím na Croakera. „Já vás varuju,“ vřeštěl. „Tohle je přepadení!

Ať vás tu nikde nevidím!“ Pak se tiše obrátil k Nicholasovi. „Já nevím, proč po mně takhle jede. Je to jak vendeta. Já jsem nic zlýho neudělal, Nicku.“ Odvrátil se a zamířil k limuzíně; Tom se ještě několikrát starostlivě ohlédl.

„To byla pěkná hloupost,“ poznamenal Nicholas.

‚A sejde na tom? Vůbec, odkdy mi děláš chůvu? Kristova noho!“ Croaker si zalezl do auta.

Nicholas obešel vůz a pomalu nastoupil. Croaker upřeně zíral dopředu.

„Je mi to líto,“ přiznal po chvíli. „Ten hajzl mi fakt pije krev.“

„O to to budete mít těžší.“

Croaker se na něj podíval – poprvé od okamžiku, kdy Nicholas nasedl. „Víš, Nicku, vážně mi děláš někdy starosti.“ Jejich odraz v čelním skle poblikával jako neónová reklama, jak se kolem míhaly reflektory. „Ty se pořád ovládáš. Copak se nikdy nenaštveš? Nebo ti není smutno?“

Nicholas si vzpomněl na Justine. Rád by ji teď viděl, rád by si s ní promluvil – toužil po tom víc než po čem jiném.

„Kdyby to tak bylo, tak bych tě musel litovat.“

„Nemáš proč,“ pravil Nicholas. „Jsem člověk jako každý jiný. Až mě to někdy mrzí.“

„Podívej, tomu se nevyhne nikdo.“

„Jenomže já,“ opáčil Nicholas, „jsem byl vychován k tomu, že žádná chyba se nepřipouští.“

„Přesto jsi je dělal.“

„Jo.“ Nicholas se slabě, nevesele zasmál. „Nadělal jsem jich spousty, zvlášť pokud šlo o ženské. Vždycky jsem věřil na špatném místě a teď se bojím to zkoušet znova.“

„Myslíš Justine?“

„Přesně tak. Porafali jsme se. Teď vím, že mou vinou.“

„Víš, co si myslím?“ zeptal se Croaker a nastartoval motor.

„Co?“

„Podle mě problém není mezi Justine a tebou, ale někde v minulosti. Co je špatného na tom, někomu věřit? Jak říkám, děláme to všichni. Někdy se to vyplatí a jindy…“ Pokrčil rameny. „Co na tom záleží? Mnohem horší je, nikdy nikomu nevěřit.“ Zařadil rychlost a projeli kolem Tomkinova vozu.

Nicholas věděl, že je to tady. Po tváři se mu míhaly žluté a červené pruhy, střídané modrými stíny, a za ním hřměla vlna *tsunami,* jeho osobní přílivová vlna, která pohltila vše ostatní. Minulosti se nikdy nezbaví, došlo mu. Vracely se mu všechny ty nešťastné, hrozné dny, které mu visely na kraji duše jako rampouchy; jemná, olověná řeka, která ho znovu obklopovala a unášela s sebou. Neměl už sílu, aby se vzpomínkám ubránil.

Tak pojďte, vyzval je zuřivě, jsem tady a neuteču vám.

Ovšem ještě předtím, než vlna *tsunami* dopadla, zaslechl

Croakerův nadšený hlas: „Mám dobrou zprávu. Možná nevíme, kdo ten nindža je, ale víme přesně, kde bude dneska večer v jedenáct. A tam si na něj taky počkáme. Ty, já a dva hlídkové vozy. Vyřídíme toho sviňáka dřív, než vůbec dostane šanci přiblížit se k Tomkinovi.“

OSAKA, ŠIMONOSEKI, KUMAMOTO A PŘEDMĚSTÍ TOKIA

ZIMA 1963

V tomto ročním období byla krajina bledá a pochmurná. Veselé rudé a oranžové skvrny podzimního listí už zmizely, změnily se v hnědou kaši pod kopyty zvířat a první sníh zatím ještě ne a ne napadnout, aby smutnou zemi pokryl svým třpytivým závojem. Vlak projížděl pod nízkými mraky plnými vody, připomínajícími tvář dítěte nabírajícího k pláči, a kolem holých stromů, které tu stály jako drátěné modely hlídané věčně zelenými borovicemi.

Všechno se zdálo opuštěné, jako by se Bůh po letech usilovného snažení konečně rozhodl na tuto část světa vykašlat.

Nicholas zaostřil oči na obzor, za rozmazanou skvrnu krajiny, která kolem nich ubíhala; Jukio se přes něj naklonila, aby lépe viděla, a přitom se o něj otřela svým pevným ňadrem. Zaryla mu prsty do stehna, aby nepřepadla, a po rozkroku se mu rozlilo teplo; napůl ve slastném očekávání a napůl v obavách čekal, zda nebude její ruka pokračovat dál.

Na sedadle naproti nim seděl japonský obchodník v tmavém proužkovaném obleku; kufřík z telecí kůže si položil vedle sebe, jako němého spolucestujícího, a na něj pak pečlivě složený šedý plášť. Na vrcholku této podivné pyramidy bez historické ceny trůnila buřinka jako třešně na svatebním dorte. Japonec vzhlédl od novin očima zvětšenýma brýlemi do nestvůrných rozměrů a zamrkal, asi jako ryba, která narazila na nějaký neznámý předmět. Že by si všiml, jak blízko má její ruka k Nicholasově rozkroku? Noviny zašustily; obchodník se jimi zaštítil jako cihlovou zdí.

Nicholas viděl, jak jeho těžký zlatý prsten vrhá na stěnu prasátka. Napadlo ho, že by ten muž mohl klidně patřit k nějaké *zaibacu,* ale k jaké? Že by Micubiši? Sumitomo, Micui? Určitě není z Fujó, Sanwy ani z Dai-Iči Kangjó. Co se týkalo sedmi menších koncernů, evidentně nepatřil ani k Nippon Steel, Toyotě ani Nissanu. Spíš vypadal jako někdo z nových firem vyrábějících elektroniku: Tošiba-IHI, Macušita, Hitaši – ne, Hitaši raději škrtneme – nebo Tókjú. Vyrábí vůbec Tókjú elektroniku? Nebyl si tím až tak jistý.

Dost možná, že právě rodina tohoto muže založila Micubiši;

věděl, že *zaibacu* ovládaly rodinné klany tak, jako na samém začátku. Nucená přestávka v podobě amerických zákonů netrvala dlouho. Nicholas hleděl na papírovou stěnu, jako by měl místo očí rentgenové žárovky. V duchu viděl kulatý žlutý obličej pokrytý tenkou vrstvou potu nad sněhobílým, naškrobeným límcem a tenkou hedvábnou vázankou barvy půlnoční oblohy. Všechno to byly symboly nového Japonska a jeho trnité cesty z předpotopní izolace: přijetí západního stylu oblékání představovalo jen jednu stránku japonské snahy dohonit Evropu, a to stránku stejně šílenou jako Tódžó nebo MacArthur, náš spasitel.

Japonsko se už dávno vyrovnalo Západu a teď začínalo nabírat rychlost k tomu, aby jej předehnalo, aby překonalo ty země, od nichž se předtím učilo. Nicholas byl přesvědčen o tom, že přijde den, kdy Japonci, kteří znovu získali hospodářskou moc a s ní i sebejistotu, zahodí své západní obleky a vrátí se k tradičním slavnostním kirnonům.

Jeli rychlovlakem po trase Tokio – Osaka. Napravo od nich se rozkládal hlavní ostrov Honšú a na druhé se občas zaleskla mořská hladina. Tenký modrostříbrný expres se hnal zemí tiše a vznešeně, bez kolébání a házení.

Jukio se opřela a vzala ho za ruku. „Co kdybychom v Osace přespali? Nesnáším vlaky."

Nicholas o tom zauvažoval. Není to vlastně špatný nápad:

Osaka je proslavená nočním životem a on by se zrovna teď potřeboval trochu vzpružit.

Ukázalo se, že všechny ty tajnosti, které mezi sebou on a Jukio měli ohledně Saigóa, byly zbytečné. Ještě předtím, než vůbec vyrazila na večeři k Sacugaiovi, kde se měla podívat na Saigóovu jízdenku, dostal Nicholas vzkaz psaný Saigóovou rukou, jímž ho zval do městečka zvaného Kumamoto na Kjúšú. Neuvedl žádný důvod pozvání; jako všechno v Saigóově životě mělo i toto být zahaleno tajemstvím.

Nicholas si vzkaz přečetl s pocitem hlubokého zklamání. Napadlo ho – poněkud nesmyslně – že mu Saigó nějakým způsobem dokázal přečíst myšlenky, a nedokázal potlačit nepříjemné tušení, které k němu doléhalo jako zvony ze vzdáleného chrámu. „Vstupuješ na neprobádané území," varoval ho Kansacu,

„pokud ovšem chceš. Rozhodnutí je na tobě, Nicholasi – já už ti poradit nemohu. Můžu ti jenom říct, že tady už víc dosáhnout nemůžeš. Chceš-li víc, musíš se obrátit k temnotám – a ke světlu." Dokonale vyveden z konceptu měl tendenci považovat svůj plán za mladickou nerozvážnost a místo toho, aby zkoumal pravé důvody Saigóova pozvání na jih, trávil čas tím, že vychutnával svou depresi a domnělou porážku. A jako by to nestačilo, Jukio na tu večeři k Sacugaiovi stejně šla.

Kolem oken se tiše míhaly modrošedé hory pokryté proužky sněhu připomínajícího rozlitou smetanu. Kam se to vlastně ženu, přemítal. Do světla nebo do tmy? A záleží na tom snad?

„Zvlášť tenhle," pokračovala Jukio, jako by se ani na okamžik neodmlčela. „Tenhle mi leze na nervy. Všechna ta široká sedadla, chromování a velká okna pro mě nic neznamenají. Je to ještě mnohem horší, a může za to to ticho. Z toho ticha jsem nervózní." Protáhla obličej. „Zdřevěněly mi nohy." Poposedla si a natáhla nohy, na nichž si až doposud seděla. Obchodník naproti zašustil varovně novinami.

„Tak," připustil Nicholas. „Jistě." Neviděl žádný smysl v tom, aby do Kumamota příliš pospíchal, a v Osace byl navíc jen jednou, když byl malý; rád by věděl, jak se město změnilo. Pozná ho vůbec? Nejspíš ne.

Cítil vedle sebe teplo Jukio a ptal se sám sebe, jestli udělal dobře, že ji vzal s sebou. Po pravdě řečeno, jeho samotného by to ani nenapadlo, jenže jakmile se rozhodl Saigóovo pozvání přijmout, nedala se už od svého úmyslu odradit. „Mimochodem,"

spustila svým nejpřesvědčivějším žalujícím tónem, „to ty's mě do toho namočil." Nepamatoval se, jestli tomu tak skutečně bylo. „Bylo by jenom spravedlivé, abych teď jela s tebou." Vyzývavě a smyslně pohodila hlavou – ostatně, ona vždycky vypadala smyslně, dokonce i když se zlobila. „A kromě toho, jestli mě nebudeš chtít vzít, tak pojedu sama. Myslíš, že se mě můžeš jen tak lehko zbavit?" Nemyslel si to. Přisvědčil a napadlo ho, že její chování je naprosto nejaponské. Jestlipak Ceong taky takhle cvičila s plukovníkem?

Když ji měl nablízku, často se mu neovladatelně roztřásly svaly a on je pozoroval, jako by ani nebyly jeho. Tím se jen rozvířily jeho obavy, které mu pak jako hejno netopýrů proudily od žaludku až do hlavy; věděl, že tomu musí zabránit, jinak se zblázní. Přejela mu rukou po kůži a rozbouřila tím hladinu citů, které skrýval hluboko v sobě a o nichž se dlouho domníval, že jsou pro něj navždy ztracené.

Pan Micubiši s tváří zpocenou jako kůň odložil noviny a přeložil je po délce. Poté rozhrabal úhlednou pyramidu vedle sebe, otevřel kufřík a zase ho zavřel; rozbalil balíček z voskovaného

papíru, který v sobě tajil kuřecí sendvič. Zatímco jedl, záblesky z jeho brýlí Nicholase oslepovaly. Určitě má někde schovaný pytlík brambůrků nebo čokoládovou tyčinku, pomyslel si.

Za jeho zády šustila obleky skupina japonských obchodníků s černými buřinkami na klíně; vypadali ve všech ohledech stejně jako pan Micubiši a živě se dohadovali o dvou lidech, kteří se oba jmenovali Jack: jeden Ruby a druhý Kennedy.

Do Osaky se nejezdí za kulturou – kvůli té se jezdí do Kjóta, bývalého hlavního města. Lidé – většinou obyvatelé Tokia – tvrdí, že lidé z Osaky nejsou nic jiného než zabednění hrabivci, kteří se každý den zdraví na rohu známým rčením „*Mó kari makka?*“

čili „Vyděláváte?“.

Nicholas o takových záležitostech příliš mnoho nevěděl, ovšem pravdou bylo, že po rušných ulicích města byly jako fosílie uprostřed neónového věku roztroušeny početné svatyně Fudómijó-ó, božstva vládnoucího přesně tomu, co zajímalo obchodníky. A tyto chrámy rozhodně netrpěly nedostatkem zájmu.

Ubytovali se v malém moderním hotýlku nedaleko od Dótombori, ve dvou pokojích vedle sebe. Protože bylo na večeři ještě brzo, vydali se na prohlídku města.

Jukio trvala na tom, že chce vidět osacký hrad, poslední útočiště rodiny Tojotomi, který novopečený šógun Ieasu Tokugawa oblehl roku 1603. Postavil ho – stejně jako téměř celou Osaku – Hidejoši Tojotomi za pouhé tři roky, tedy léta Páně 1586.

„Bývaly doby,“ prohodila Jukio cestou parkem, „kdy jsem si brala paní Jodogimi za vzor.“ Zdánlivě obrovský hrad se tyčil v odpoledním slunci: připosražená, placatá a hranatá pagoda.

Něco takového by Ieasu nikdy nepostavil, uvažoval Nicholas.

Jak se blížili k hradebním zdím, dav houstl. „Říkala jsem si, jak to bylo… zvláštní, že plnila Hidejošiho vůli i po jeho smrti, jako by byla sama samuraj, a jak se obětovala bezpečí jeho dědice.“

„Jistě,“ přitakal Nicholas. „Ano.“ Dorazili k první zdi. ‚A celá země tím trpěla. Ona a Micunari kuli pikle –“

„Kuli pikle, když tomu chceš říkat takhle, aby ochránili šógunova syna. Dělali jen to, co jim *kázala* čest.“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Jukio, Jodogimi byla šógunovou milenkou a ne jeho manželkou. Za vším stála jen její ctižádost.“

Mávl rukou, jako by na tom už nezáleželo. „Každopádně byl pro ně Ieasu příliš silný protivník.“ Odmlčel se.

„Mluvíš, jako kdyby byla Jodogimi padouch z nějaké pohádky.“

„No, nebudeš přece tvrdit, že myslela jenom na prospěch Japonska.“

„Třeba by se to dítě, až by vyrostlo, stalo nejlepším panovníkem všech dob.“

Nicholas se zahleděl za ni; po jejich levici stála malá budova, zbrojnice. Právě tam odvedla Jodogimi svého syna a své poslední stoupence ve chvíli, kdy se už konec zdál nevyhnutelný, a tam také zabila své dítě předtím, než spáchala *seppuku.* „Nemyslíš, že to má sotva nějaký význam? Než by dospěl, vypukla by zase občanská válka, které chtěl Hidejoši za každou cenu zabránit, protože v celé zemi nebyl jediný *daimjó* dost silný na to, aby se mohl stát šógunem. Nebýt Tokugawy, Japonsko by se tehdy rozpadlo.“

„Presto to byla odvážná žena. Oddaná a statečná.“ Hlas Jukio zněl jako šepot větru. „Tak obětavá.“ Sledovala proudy turistů okolo zbrojnice. „Pořád ji obdivuju.“

Slunce sklouzlo směrem k zemi, jako by bylo příliš těžké a nemohlo se na obloze udržet. Nebe připomínalo šedé pentle vlající na ňadrech krásné dívky.

„Pojďme,“ vzal ji za ruku. „Dál a nahoru.“

Ovšem, původní osacký hrad byl srovnán se zemí roku 1615, kdy ho dobyla Tokugawova vojska. Původně měl být nedobytný, napadlo Nicholase. Hrad, jímž teď procházeli, postavili ze železobetonu v roce 1931.

Noc v Dótombori přecpaném restauracemi, obchody, trafikami, biografy, nočními kluby, spěchajícími davy a hlavně světelnými reklamami, které zářily do tmy a vlastně ji odstrkovaly, jako by

neměla na tuto oblast žádné právo. Neony mrkaly a otáčely se v rytmu neutuchajícího ruchu.

Jako by zde neexistoval čas, jako by tato oslepující barevná světla, mocní vítězové svolaní na oslavu svého vítězství, nepřipouštěla ani zásah tak zásadního faktoru jako běh času. Nad hlavami jim visel obrovský rudobílý krab nasvícený tak, že se zdálo, že světlo s něj skapává jako med, a zval je, aby vstoupili a projedli celou noc.

Povečeřeli v podniku vykládaném lesklým, zeleně lakovaným dřevem a silnými tyčemi z lesklého chrómu, které zářily stejně jako zářivky a v nichž se mohli vidět jako v zrcadle. Ani když seděli v soukromém salónku a cpali se sašimi a nalévali sake vážně vypadali, že jsou plnoletí? – nedala mu příležitost, aby zapomněl na tragickou historii hradu ani na jeho nešťastné obyvatele.

„Mám ji tak ráda nejspíš proto, že nejsem vůbec jako ona.“ Jistou rukou si přilila trochu rýžového vína.

„Tím chceš říct co?“

Na okamžik se jejich oči setkaly. „Nejsem oddaná a ani trochu odvážná. Jsem jenom Japonka.“ Pohodila rameny. „Zbabělá Japonka. Takové nikoho nezajímají. Jsem Japonka bez rodiny, a proto nemám čemu být oddaná.“

„Zapomínáš na svého strýce.“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou a její černé vlasy se zaleskly v matném světle. „Nikdy na něj nezapomínám.“

„To je rodina.“

V očích se jí zablesklo. „To ti musím všechno vykládat po lopatě? Nenávidím Sacugaie. Jak bys měl asi rád strýčka, který tě ani nechce mít u sebe a při nejbližší příležitosti tě šoupne –“

Polkla pořádný doušek sake.

„Jednoho krásného dne,“ začal s očima upřenýma na talíř,

„někoho potkáš a zamiluješ se.“

„Ne, žádná oddanost. Pamatuj si to.“ Hlas jí zhořkl. „Narodila jsem se bez ní stejně jako bez schopnosti někoho milovat. Pro mě jsou to neznámé pojmy.“

„Protože si myslíš, že nemáš nic než sex.“

„Sex je to jediné, z čeho mám radost,“ opravila ho.

Vzhlédl. „Copak nechápeš, že je to všechno tím, že trpíš komplexem méněcennosti?“ Natáhl ruku a položil ji na její. „Vůbec si nedokážeš představit, že by někdo chtěl být s tebou jen proto, jaká jsi jako člověk, a nejen proto, jaké máš tělo a co všechno s ním umíš.“

„Mluvíš hloupě.“ Neodtáhla však ruku, ani neuhnula pohledem.

„Když myslíš.“

„Vážně. Nemám žádnou víru. Nemůžeš mě proboha brát takovou, jaká jsem? Já už se nepředělám.“

„O to nejde, předělávat tě. Chci jen, aby to, co v tobě je, dostalo šanci –“

„Ach, Nicholasi“ – položila mu prsty na tvář – „proč se trápit přemýšlením o nějaké budoucnosti, která nakonec stejně nebude? Kdo ví, třeba už za rok budu mrtvá a –“

„Mlč,“ vyštěkl. „Takhle už nesmíš nikdy mluvit, rozumíš?“

„Ano,“ přisvědčila s nečekanou pokorou. Sklonila hlavu a vlasy jí sklouzly na stranu jako vodopád o půlnoci – ideální japonská žena, která se sklání před nepopiratelnou autoritou svého muže.

‚A vůbec, kdo říká, že nejsi odvážná?“ Na něco takového nebyl zvyklý. Zoufale toužil po tom, aby se mohl naklonit přes stůl a políbit ji na ústa; netroufal si však. „Jen si vzpomeň, co všechno jsi zažila, když jsi vyrůstala tam u těch lidí. Na to jsi potřebovala sílu. Spoustu síly.“

„Myslíš?“ zeptala se jako malá holčička.

Přišustila servírka a poklekla, aby jim podala další jídlo a pití.

Nicholas ji sledoval, jak si u dveří obouvá dřeváky.

„Vždyť o tom zrovna mluvím,“ zašeptal zuřivě. „Co je s tebou?“

„Nevím.“ Zase sklopila oči. „Opravdu nevím.“

Nalil jí sake do bílého porcelánového šálku.

Když vyšli ven, žvatlala vesele, jako by se nic nestalo, svírala jeho rámě a bez cíle přeskakovala z tématu na téma.

Procházeli se nocí plnou barevných světel a ryčné hudby.

Vzduch páchl kadidlem a výfukovými plyny a zdi zářily vytrvale blikajícími neony obchodní čtvrti, která vznikla téměř přes noc a jejíž obyvatelé byli svorně nenáviděni vznešenými samuraji i prostými venkovany.

Dlouho zírali na průčelí herny s hracími automaty, úplně jako venkovští balíci, a pokračovali směrem k obchodu s gramofonovými deskami, z jehož reproduktorů se linul tep amerického rock'n'rollu, jekot černošských hlasů provázený kytarami a samozřejmě rytmikou, která se táhla písněmi jako červená nit.

Tančili před rozzářenou výkladní skříní s vylepeným plakátem:

John, Paul, George, Ringo. *Zavři oči a já tě políbím / zítra mi budeš chybět / pamatuj, že ti budu věrný… pořád dokola.*

A když budu pryč / budu ti každý den psát… Červené, zelené a žluté neony mrkaly do rytmu – recept, jak se během několika minut stát rockovým fanouškem. *A pošlu ti všechnu svou lásku…*

„Kdo to je?," zeptala se Jukio, lapajíc po dechu.

„Beatles," na to prodavač. „Nová anglická skupina."

Nicholas jí koupil desku, která stála spoustu peněz, jako všechno z dovozu.

Hned u dalšího domu však zaslechli hlasité tóny *samisenu.*

Kulturní šok. Zašli dovnitř, aby zjistili, co to má být. Bylo to

Burnaku, tradiční loutkové divadlo, které pochází z Osaky tak jako Kabuki ze starého Edo. Jukio byla nadšena, tleskala rukama jako dítě a prosila ho, aby se mohla podívat. Hrábl do kapsy a koupil dva lístky.

Divadlo bylo skoro plné a dalo jim práci, než našli volná místa. Hra už začala a Nicholas z vývěsek venku věděl, že jde o slavnou *Čúšinguru,* „Hru o čtyřiceti sedmi věrných *roninech."*

Loutky byly nádherné, skvěle oblečené a tak složité, že je po jevišti museli vodit tři lidé: hlavní vodič hlavu, tělo a pravou ruku, druhý levou a třetí nohy nebo sukně, šlo-li o ženskou postavu.

Seděli hodně vzadu; nějakou dobu po jejich příchodu se v divadle objevili dva američtí námořní pěšáci, jeden černý a druhý bílý. Nicholas si nedokázal představit, co je vedlo k tomu, aby zašli do divadla Bunraku. Běloch vklouzl na volné místo v řadě, ale černoch se otočil a zůstal stát v uličce.

Nicholas si všiml, jak Jukio odvrací oči od jeviště a okamžitě poznal, kam se dívá. Jako by byla lovecký pes na stopě, zaměřila svou pozornost na jeho podbříšek. Kolem se rozlévalo barevné světlo, které Nicholasovi připomínalo akvárium, kam ho rodiče jednou v Tokiu vzali – všechno mu připadalo neskutečné. Viděl její pootevřená ústa a pravidelně se zdvihající a klesající prsa.

V příšeří ucítil její prsty mezi svými stehny, jak mu rozepínají poklopec, a pak ho zalilo horko. Nespouštěla s něj oči, zvlhlé a rozzářené. Sevřel se mu žaludek; chtěl na ni zakřičet, aby toho nechala, jenže nemohl. Rád by její ruku odstrčil, místo toho se však díval na Bunraku a občas hodil očkem po rozkroku černého vojáka. Jak velkého ho asi má? Jakého ho asi člověk vůbec může mít? Je to snad základní kíitérium sexuální přitažlivosti tak, jako pro Američany velká prsa? Jestlipak po tom ženské šílí?

Samisen hrál dál a *ronin* na jevišti bojoval ze všech sil. Ja, ja!

Jdá.‘

„Víš, co mi strašně vadí na tom, že jsem Japonka?“ nadhodila. Pouliční světlo procházející roletami vrhalo na zeď a na strop šikmé stíny.

Obrátil se v posteli. „Copak?“

„Že nemám světlé oči.“ Povzdechla si. „Viděla jsem v Kjótu

Francouzky a Američanky, mají vlasy nakrátko a modré oči. Já jsem vždycky snila o tom, že bych měla oči zelené jako smaragdy.“

„Proč?“

„Vždycky jsem si přitom uvědomovala, jak hrozně se nemám ráda. Tady to“ – vzala jeho ruku a položila si ji mezi nohy – „je to jediné, na čem záleží. Jen tohle.“

„Ne,“ odporoval a odtáhl ruku. „Na tom vůbec nezáleží.“

Lehla sl na bok. „Ani trochu?“

Zasmál se. „Dobře, tak jo. Trochu jo.“ Zvedl se a naklonil se nad ni. „„Víš, Jukio, týs mě zajímala ještě dřív, než jsme spolu tančili.“

‚A než jsem –“

„Než ses na mě tak tiskla.“

Jemně ho pohladila po prsou; zacukali se mu sval a znovu pocítil to známé svírání žaludku, jako by mu někdo seděl na břiše a chtěl ho udusit. Třeba má astma, kdo ví?

„Co je?“ zeptala se, když vyskočil a posadil se na kraj postele.

„Čeho se bojíš?“ Cítil, jak ho zezadu sleduje. „Bojíš se mě, Nicholasi?“

„Nevím,“ zakňučel zoufale.

Opravdu to nevěděl a v tom byla ta potíž.

Z Osaky vyjeli starým, předválečným vlakem, který se i přes svou dokonalou čistotu ostře odlišoval od supermoderního expresu, který je do města přivezl.

Vlak rachotil, skřípal a pohazoval jimi, což ho kupodivu uklidňovalo. Neustále musel myslet na představení Bunraku nebo spíš na to, co mu předvedla Jukio. Je snad nymfomanka?

Jak se to dá zjistit? Nevěděl ani, jaká je lékařská definice. Je nymfoman každý, kdo je po sexuální stránce nenasytný jako ona? Ze by to bylo tak jednoduché? Navíc nemohl říci, že by Jukio byla nenasytná. I její žízeň po sexu se dala uhasit, jenže to stálo spoustu energie. A vůbec, i kdyby byla nymfomanka, znamenalo by to pro něj něco?

Odvrátil se od ní a díval se z okna. Někdo přicházel chodbičkou a málem jí spadl do klína, když vlak vjel do zatáčky. Země tu prudce klesala a dole se rozkládala rovina posetá rýžovými poli. Zdálo se mu, že v dálce zahlédl nehybně stojící dobytek.

Ani ne za hodinu trať odbočí na jihovýchod, k moři.

Obloha byla jasná a ranní přízemní mlha se už rozplynula.

Nechali za sebou Kóbe s desítkami lodí a tisíci cizinců, kteří tvoří celou čtvrtinu jeho obyvatelstva.

Dobře, že to máme za sebou, napadlo Nicholase. V takových vyhraněně obchodnických čtvrtích, jako byly i některé čtvrti v Tokiu, si vždycky připadal nesvůj. Tak jako letiště si i ony byly podobné, nehledě na rasu ani na jazyk; z letiště nikdy nepoznal, kde vlastně je. Mohlo to být kdekoli. Nádraží, to bylo něco jiného; ještě neviděl ani dvě stejná a tato starosvětská příchuť

individuality ho těšila. A navíc, ve vlaku se jeden může podívat z okna a vidět mnohem víc než jen mraky.

Odtrhl pohled od zvlněné krajiny a zaměřil se na své spolucestující. Také ti byli úplně jiní než předtím: poslední obchodníci vystoupili v Kóbe a nyní tu zůstali obklopeni lidmi z venkova.

Podřimoval tu muž v modrém overalu a těžkých botách, s rukama složenýma na břiše a nataženýma nohama; měl nakrátko ostříhané šedé vlasy a hustý černý knír. Nejspíš farmář na cestě domů. Na druhém konci vagónu spala tlustá žena v červenobílém kimonu a vedle ní klečely dvě děti v západních šatech, lokty opřené o opěradlo, a šklebily se na každého, kdo šel kolem.

„… vzadu."

„Cože?"

„Nicholasi, poslouchals mě vůbec?"

„Ne, promiň. Myslel jsem na to Bunraku."

Zasmála se. „Spíš na to, jak jsem ti ho vyhonila?"

„Nechápu," zabručel, „proč máš pocit, že musíš mluvit jako kanál.

Proč třeba říkáš‚šoustať nebo ‚šukať místo.milovat se'?"

„Protože," opáčila vážně, „to vysvětluje přesně to, co mám na mysli. Ty už ses někdy *miloval,* Nicholasi? Pověz mi, jaké to je."

„Miluju se s tebou."

„O čem to mluvíš? Vždyť my dva šukáme jak posedlí."

„Ani to podle mě není pravda."

„Ne?" Trochu zvýšila hlas. „Poslyš, Nicholasi, šukám s tebou jako s každým jiným. Víš, že to, co dělám s tebou, dělám i s ostatními? Třeba se Saigóem." Proč zrovna on? „Udělá mě dlaní, jazykem –"

„Dost," vykřikl. „To stačí! Co to má sakra znamenat?"

Otřela se o něj a začala příst jako kočka. „Co bý? Prostě se tě snažím trochu vzrušit, nic víc. Vůbec sis mě nevšímal a –"

„Panebože," vyskočil. „Tak takhle je to tedy?" Zamířil chodbičkou na konec vagónu, kde zůstal stát u dvířek a sledoval vůz za nimi.

Proboha, říkal si, copak si vážně myslela, že ho vzruší tím, když mu bude vyprávět o chlapech před ním? Perverzní nápad.

Byla mu zima a chtělo se mu zvracet; zachytil se rukou dveří.

Po pravici se mihlo jakési město a stále se zmenšovalo. Podíval se na hodinky a chvíli počítal rychlost a vzdálenosti. To bylo patrně Kurašiki; dobře, za pár minut už uvidí severní cíp Seto

Naikai, Vnitřního moře, které bylo vždycky tak klidné a plné míru – nebo aspoň bývalo, když tam jako dítě jezdil s rodiči.

Vřítili se do vysokého borového lesa a vlak znenadání potemněl, jako by začínalo zatmění slunce. Poté se stejně tak rychle znovu vylouplo slunce a stromy zmizely; dole se rozprostíralo

Setó Naikai plné tančících světelných odlesků jako moře démantů. Díval se, uchvácen tím pohledem. Část jeho mozku si však stále promítala filmovou scénu: právě v tuto chvíli měla přijít. Jukio, obejmout ho a omluvit se mu. Jenže tohle nebyl film a nic podobného se mu stejně nikdy nestalo. Tak proč na to čekat? Jako věčný romantik se ovšem své představy nevzdal.

Po celé ploše Vnitřního moře až k obzoru ležely roztroušené hornaté ostrůvky. Copak tu skutečně je víc země než vody, jak mu říkali, když byl ještě malý? Nevěděl a pokud se ho týkalo, bylo mu to jedno. Ostrovy vypadaly jako ozdobné výšivky, s terasovitými políčky, protože zemědělská půda byla v Japonsku to hlavní.

Přemýšlel o tom, že by jednou rád cestoval od jednoho ostrova ke druhému, rozmlouval s lidmi, usedal s nimi k jídlu poté, co by přiložil ruku k dílu na políčkách, a tu a tam by u nich přespal. Kdybych se do toho skutečně pustil, uvažoval, umřel bych dřív, než bych dorazil k poslednímu ostrovu. A to je báječný nápad: nikdy se nevracet, stále jen postupovat vpřed. Ani jeden den by nebyl stejný, nikdy by se neunavil ani neznudil. Tak jako teď? Na takové pocity jsem hrozně mladý, řekl si. A přitom věděl dobře, že není ani unavený, ani znuděný, že to jsou jen příznaky něčeho, co si sám nechtěl připustit.

Příznaky strachu.

V Hirošimě se všechno změnilo. V zálivu, nad nímž se přehnali jak proužek dýmu, spatřili Mijadžimu s velkou oranžovočernou

toni, bránou chrámu Icukušima. Byla to nejkrásnější část celého souostroví; viděl jej už mnohokrát na fotografiích, ale nikdy ne osobně.

Tyčil se z mořské vody, jako by visel ve vzduchu, symbol starého Japonska a zároveň varování, aby se nezapomínalo na minulost. Na hirošimském nádraží stál vlak dost dlouho; po celou tu dobu byli obklopeni plochými, ošklivými průmyslovými stavbami, mezi nimiž vládlo podivné, křehké ticho.

Na sedadlo naproti nim, které po většinu odpoledne zelo prázdnotou, se posadil vyzáblý stařík v šedohnědém kimonu.

Lebku měl holou až na bílou bradku, která mu trčela ze špičky úzké brady; jeho kůže připomínala pergamen natažený přes vysedlé lícní kosti a od koutků úst se mu rozebíhaly svazky vrásek, které vypovídaly o jeho věku tak jako letokruhy o stáří stromu. Pozdravil je lehkým pokývnutím hlavou; ruce měl ukryté v záhybech svého oděvu.

Brzy nato sebou vlak trhl a pomalu se rozjel ven z nádraží.

Přitom se zdálo, jako by veškerý vzduch zmizel a zbylo jen vesmírné vakuum; jako by byli na jiné planetě.

Nicholas cítil, jak mu naskakuje husí kůže; vyhlédl z okna na jasnou, křišťálově modrou oblohu, odkud zaslechl hukot letadla. Vlak se nesnesitelně pomalu šinul městem. Zahlédli kostru staré observatoře, která tu stála stejně jako v pětačtyřicátém, s mřížovanou polokoulí vydanou napospas rackům, kteří kolem ní kroužili, ale nikdy se jí ani nedotkli: snad si i po těch letech pamatovali ten spalující žár a radiaci, které se jim vryly do mozků jako součásti pudu sebezáchovy.

„Chceš vědět, co jsem?“ zašeptala mu Jukio do ucha, když sledovali tento jediný pomník toho, co se stalo před tolika lety nebo snad nedávno. „Tak tady to vidíš. Takhle vypadám uvnitř.

Zbývá jen to, co je na povrchu – kostra.“

Pomyslel si, že nejspíš blouzní, tak daleko se vzdálila od svého obvyklého nezlomně ironického životního postoje, ale pak mu došlo, že právě tato její rozpolcenost ho tolik přitahuje. Ani na okamžik by nepřipustil, že by mohla být opravdu tak prostá,

jak stavěla na obdiv. Věděl, že to je jen její obranný mechanismus, a dumal o tom, jaká neprozkoumaná území se za ním skrývají.

Nechali za sebou Hirošimu a obloha teď byla pokryta pásy mraků, které jakoby vycházely ze země a končily přímo uprostřed nebes.

„Promiňte," začal stařík naproti nim, „omluvte mě, že vás vyrušuji, ale pořád o tom musím přemýšlet."

Odmlčel se a Nicholas se ho musel zeptat: „O čem?"

„Jestli jste už někdy byli v Hirošimě."

„Ne," odvětil Nicholas a Jukio zavrtěla hlavou.

„Myslel jsem si to," prohlásil starý muž. „Každopádně jste moc mladí na to, abyste si pamatovali, jak to město vypadalo dřív, před tou katastrofou."

„Vy si ho pamatujete?" chtěla vědět Jukio.

„Jistě." Melancholicky se usmál a vrásky mu přitom z tváří zmizely. „Ano, bydlel jsem kdysi v Hirošimě. To už je dávno, skoro jako by to byl nějaký jiný život." Znovu se usmál. ‚A v jistém smyslu to také jiný život byl."

„Kde jste byl," zajímal se Nicholas, „když se to stalo?"

„Nahoře v horách." Přikývl. „Ano, v bezpečném úkrytu. Ještě kilometry od nás se chvěly stromy a země se svíjela jako v křeči.

Nikdy nikdo nezažil nic podobného. To byla rána, zasazená vesmíru, něco, co přesáhlo i lidskou smrt nebo sám zánik civilizace."

Nicholas by rád věděl, co mohlo tyhle věci přesáhnout, ale nemohl se odhodlat, aby tu otázku položil.

„To jste měl štěstí, že jste nebyl ve městě, když to bouchlo."

Stařec se zadíval na Jukio. „Štěstí?" Vyslovil to, jako by ochutnával nějaký neznámý pokrm. „Nevím. Třeba je štěstí nějaká moderní náhražka, i když nedokonalá. Podle mě to byl osud. Víte, těsně před válkou jsem odjel ze země, jako obchodník jsem v té době jezdil velice často na kontinent. Hlavně do Šanghaje."

Poprvé jim ukázal své ruce a Nicholas si všiml jeho nepřirozeně dlouhých nehtů, které byly dokonale ostříhány a naleštěny.

Stařec zahlédl jeho udivený výraz a poznamenal: „To jsem pochytil od svých obchodních přátel, Číňanů. Ani si jich teď nevšímám, tak jsem si na ně zvykl. A samozřejmě, nejsou zas až tak dlouhé.“

Pohodlně se uvelebil na sedadle a *začal* mluvit, jako by vyprávěl vnoučatům pohádku na dobrou noc. Měl příjemný hlas, který si i přes svou jemnost dokázal udržet pozornost. „O víkendech, když jsme skončili s obchody, jsme si dopřávali volno a jezdili si na venkov odpočinout. Napřed jsem nevěděl, co si od toho mám slibovat – konečně, byli to Číhaní a ti mají, jak známo, zvláštní zvyky. Jenže v obchodě se člověk brzy naučí, že musí respektovat všechny zvyklosti – zvláště ty svého zákazníka. Nedomnívám se, že je dobré být tak úzkoprsý a zoufale lpět na tradicích, jak se to dělá tady. Na světě jsou tisíce různých kultur, no ne? A kdo může soudit, která z nich je lepší nebo horší?“ Pokrčil útlými rameny.

„Já určitě ne.“

Venku odpoledne pomalu přecházelo ve večer a po obloze pluly temně šedé masy oblaků, pozlacené zapadajícím sluncem.

Vysoko na nebi se objevily první hvězdy a svět zaplavilo neproniknutelné ticho, tak jako za letního odpoledne, kdy sám čas ztrácí význam. Byla to kouzelná doba složená z obdivuhodných prvků, které se právě v ten pravý čas spojily, aby vyvolaly něco podobného neslyšnému povzdechnutí, které člověku zazní v uchu v divadle těsně předtím, než se zvedne opona.

„Takže, moji přátelé mě vzali na výlet. Vždycky jsem říkal, do města ve městě, kousek od Šanghaje. Byl to, s prominutím, bordel – ovšem ne jeden dům, ale celé město. Ano, správně, město rozkoše. Slečna promine, jenže obchodník na cestách si s sebou těžko může dovolit brát manželku a některé věci jsou pak, abych tak řekl, nezbytné.

Tedy, to se musí nechat, Číňané cení sex dost vysoko a já se jim ani nedivím.“ Uchechtl se; jeho úsměšek nebyl ani tak oplzlý, jako spíš dobromyslný. „Vlastně je to nezbytná a důležitá součást života, tak proč si jí nevážit?

Ehm, takže tohle bylo největší místo s podobným zaměřením, jaké jsem kdy navštívil. Zákazníci pocházeli pouze z řad

mandarínů a navíc jen z některých rodin. Exkluzivní prostředí, to víte.“

V očích se mu objevil zasněný výraz. „Člověk by tam jistě rád prožil celý život, ovšem to nejde. Taková místa jsou jen na chvilkové povyražení, protože se jednomu musí po čase omrzet. Já osobně bych to neriskoval – o některých věcech je lepší jen snít a život by nestál za nic, kdybychom si ty svoje sny rozbili. Každý přece potřebuje mít možnost občas odsunout skutečnost na vedlejší kolej, nemám pravdu?“

Vlak přerachotil přes most a ponořil se do smutného, řídkého lesa opadaných stromů, které tu bezmocně stály jako zubožené zbytky rozprášené armády. Světlo sláblo a mraky na obloze se výhružně černaly, až je setřela noc se silou a rozhodností trestajícího otce.

„Takže jsme byli v tom městě. Nehodlám vám samozřejmě popisovat všechno, co se tam dělo.“ Vítězně se usmál. „Jste dost mladí na to, abyste v tomhle ohledu nepotřebovali cizí zkušenosti. Ne, chci vám vyprávět o člověku, kterého jsem tam potkal.“ Zvedl kostnatý, i když dokonale rovný prst, a dlouhý nehet se zaleskl v umělém osvětlení. „Zvláštní. Myslím, ten člověk.

Určitě to nebyl zákazník ani zaměstnanec – nikdy jsem ho ostatně neviděl, že by pracoval.

Pozdě v noci, nebo spíš brzo ráno, jste ho mohli najít v hale v přízemí – dům měl dvě patra a zřejmě ho postavili Angličané, ačkoli patrně k jiným účelům – kde seděl v jednom z těch měkkých ušáků a hrál hru s černými a červenými kameny, jakou jsem nikdy předtím neviděl –“

„Mah-džong,“ navrhl Nicholas.

„Ne, něco úplně jiného. Nikdy jsem nepochopil, o co v té hře šlo. Prostě tam tiše a nehybně seděl, zatímco děvčata uklízela, a když skončila a odešla, vytáhl si hru a začal hrát. *Cvak, cvak.“*

Stařík si vytáhl cigaretu a zapálil si ji zapalovačem typu Ronson; dělalo mu to jisté obtíže, zaviněné délkou jeho nehtů. Do jednoho oka mu vnikl kouř, zamrkal a usmál se jako nějaký asijský Humphrey Bogart. Otočil zapalovač tak, že se od něj světlo odráželo. „Taky památka na ty časy, co o nich mluvím.

Dal mi ho jeden britský diplomat, kterému jsem tam pomohl z bryndy. Trval na tom, abych si ho vzal, a já nemohl odmítnout, aniž bych ztratil tvář.“ Zastrčil Ronson zpátky do kapsy, zatáhl z cigarety a vypustil kouř, takže byl chvíli zahalen bílou mlhou stejně jako krajina za okny.

„Nemohl jsem tam v noci spát, dokonce ani tehdy, když jsem byl – uspokojen. Doufám, že slečně nevadí mé výrazy.“

„Vůbec ne,“ vyhrkla Jukio a Nicholase napadlo, co by asi ten starý pán říkal, kdyby měl příležitost slyšet její slovník.

„Měl jsem ve zvyku číst dlouho do noci, vždycky jsem byl vášnivý čtenář. Jedné noci mě ovšem přepadla taková nervozita, že jsem odložil knihu – četl jsem *Moby Dicka,* anglicky – nevěřím překladům, jsou vždycky chudší než originál – a šel jsem se projít do přízemí.

Okamžitě jsem zaslechl cvakání těch jeho kamenů; posadil jsem se proti němu a díval se na něj. Tehdy jsem byl rozhodně dost opovážlivý mladík – ne ovšem nevychovaný, na to mě rodiče vedli příliš dobře – ale přece jen ve mně bylo něco… něco… dejme tomu, mladická zbrklost, co říkáte?

Ten člověk byl ještě starší, než jsem dnes já, dokonce o hodně víc – jenže já nikdy nedovedu pořádně odhadnout věk, tak na mě nedejte. Rozhodně byl hodně starý, to bylo vidět na první pohled. Zvláštní bylo, že měl nehty tak dlouhé, že na nich musel nosit ochranná pouzdra, aby si je nezlomil. O takových pouzdrech jsem už kdysi četl; Číňani je rádi nosili – jako výraz své marnivosti – někdy kolem začátku století. Tohle se však stalo koncem třicátých let, kdy jsem už nečekal, že by si někdo v Číně udržoval takové nehty. A vida, někdo přece.

Ta pouzdra na nehty byla většinou laková, jenže tenhle muž pokud mě neklamal zrak – je měl z čistého zlata. Nemohl jsem pochopit, jak mohou nehty unést takovou tíhu, ale zlato poznám a sotva jsem se mýlil.

‚Proč jste sem přišel?‘ zeptal se mě ten stařec, aniž by se na mě podíval. Kameny cvakaly.

Byl jsem z toho tak vyjevený, že jsem se chvíli nezmohl na odpověď. ‚Tak povídejte,‘ vyzval mě pak.

.Nemůžu usnout,‘ odpověděl jsem mu, i když mě jazyk pořád ještě neposlouchal.

‚Já nespím nikdy,‘ prohlásil. ‚To ovšem může být stářím.‘ Podíval se na mě. ‚Když jsem byl ve vašem věku, spal jsem tvrdě noc co noc, a proto mi to zřejmě teď nechybí.‘ Mluvil nějakým divným nářečím – byla to čínština, samozřejmě, jenomže polykal koncovky a měl dost silný přízvuk. Netušil jsem, odkud by asi mohl být.

.Nestává se mi to často,‘ prohodil jsem. ‚Ale vy nejste tak moc starý.‘

‚Dost starý na to, abych věděl, že brzy umřu.‘

‚To se mi nezdá.‘

Kriticky si mě prohlédl. ‚Nu, zdání skoro vždycky klame.‘ Začal skládat ty své kameny do hromádek po devíti. ‚Nemusíte si ovšem dělat starosti. Nebojím se smrti a po pravdě řečeno, jsem docela rád, že odejdu. Nerad bych se dožil toho, co přijde.‘

‚A co má přijít?‘ ptal jsem se jako pitomec.

‚Něco hrozného,‘ pravil. ‚Nový typ bomby, silnější, než jakou si dovedete představit. Bude s to smazat s povrchu zemského celé město.‘

Na ten okamžik nikdy nezapomenu: seděl jsem tam nehybně jako socha a sotva jsem dýchal; vzpomínám si, že jsem zaslechl vrzání cikády tak blízko, že mě napadlo, jestli snad nevlezla do domu. Skoro se mi chtělo vstát, najít ji a vyhodit ji ven do tmy.

Nemohl jsem se pohnout, jako by mě jeho slova připíchla k židli.

‚To nechápu,‘ povídám udiveně.

.Nečekal jsem, že pochopíte,‘ on na to. Načež si zasunul hru do kapsy a vstal. Chvíli se mi zdálo, že je mi nějak povědomý, že jsem ho už jistě někde viděl; teď si myslím, že mě tak jen ošálilo světlo.“

‚A co se stalo pak?“ ptala se Jukio.

„Co by se stalo?“ Stařec vypadal, že ho otázka překvapila.

„Nic. Vůbec nic. ‚Přeji vám dobrou noc, pane,‘ pozdravil mě. ‚Příjemné sny.‘ Nemám tušení, jak to mohl myslet vážně – po tom, co mi před chvílí řekl.

Když odešel, všechno kolem ztichlo a já měl dokonce pocit, že slyším venku růst trávu. Kolem oken bzučelo hejno moskytů.

I když se na to vůbec nepamatuju, musel jsem nakonec jít nahoru, zpátky k Išmailovi, kapitánu Achabovi a Pequodu, ačkoli jsem se nemohl tu noc soustředit ani na tak krásnou knihu. Jeho slova mi pořád zněla v hlavě, jako by mi je tam někdo vyryl skalpelem.“

„Jak to mohl vědět?“ dumal Nicholas. „V té době o projektu

Manhattan neuvažovali ještě ani Američané.“

Starý muž přikývl. „Ano,“ pronesl pomalu. „Taky o tom často přemýšlím. Aspoň od toho srpnového dne, kdy se země třásla a obloha plála všemi barvami. Jak to mohl vědět?“

‚A vysvětlení?“

Stařec se na ně chabě usmál. „Žádné není, příteli.“ Vlak zpomaloval a kolem oken poletovaly jiskry. Muž vstal a uklonil se s rukama složenýma na břiše. „Tady vystupuju,“ zašeptal.

„Hej,“ zvolal Nicholas. „Počkejte moment!“ Ve své touze dovědět se víc zapomněl na pravidla formální zdvořilosti, která musí mladší osoba při rozhovoru se starší vždy dodržet. Nevadilo to však, protože stařec už byl pryč: lehce vyskočil z vagónu snad

Ještě předtím, než vlak zastavil, a zmizel za mračny páry, které zakryly výhled.

Nicholas se vrátil na své místo. „Pozdě,“ zalitoval.

Vlak se vydal na zbývající úsek cesty do Šlmonoseki. Ve vagóně bylo ticho, i Jukio mlčela.

Noc hořela: projížděli kolem jakéhosi města (Nicholas neměl ponětí, které to je), v němž byla postavena obrovská rafinérie ropy. Plameny vyskakovaly ze všech stran a prořezávaly tmu jako sluneční erupce; vypadalo to, že tady nikdo nemůže ani žít, ani pracovat – krajina ze zlého snu, z níž není úniku.

„Co si myslíš o tom jeho příběhu,“ zeptala se Jukio.

Otočil hlavu. „Cože?“

„Ten stařík. Věřil jsi mu?“

Bůhvíproč si vzpomněl na So-Penga. „Ano,“ odvětil. „Věřím mu.“

„Já ne.“ Přehodila si nohu přes nohu: velice americké gesto.

„Něco takového se přece nemohlo stát. Vždyť to nejde.“

Přespali v Šimonoseki, tak blízko moře, že ačkoli je neviděli přes hustý příkrov mlhy, slyšeli jeho šplouchání, občas přerušované pochmurným houkáním, které dělalo noc ještě tajemnější.

Opírala se mu hlavou o prsa a její rozhozené vlasy ho šimraly po těle. Nemohl usnout; cítil mezi prsty její pravidelný dech a přemítal o tom, co ho to k ní tak přitahuje. Ani nevěděl, proč je pro něj tak důležité na to přijít.

Jukio se zavrtěla; bylo to, jako by se pohnul on sám.

„Copak?“ zeptal se jí.

„Nic,“ odpověděla měkce. „Jen jsem si vzpomněla na jeden příběh, který mi vyprávěla matka. Jediný, co si pamatuju.

Chceš ho slyšet?“

„Jistě.“

„Takže – bylo nebylo, žila jednou jedna paní. Bydlela na zámku v Roku-No-Mija; kde to je, nikdo neví. Když jí zemřeli rodiče, starala se o ní chůva a dítě vyrostlo v krásnou mladou ženu.

Jednoho večera se seznámila s mužem, který pak večer co večer docházel na zámek, kde ho hostila.

Když se odpoledne procházela po zahradě, přemýšlela o síle osudu a o tom, jak moc její štěstí závisí právě na tomto muži.

Pak vždycky pokrčila rameny a usmála se do slunce.

V noci ležela vedle svého milence a nebyla ani šťastná, ani nešťastná. Veškeré její radosti byly jen prchavé.

I to však mělo jednoho dne skončit, protože její milenec jí sdělil, že musí odjet se svým otcem do jiné provincie, aby mu pomáhal v nové politické funkci. ‚Naštěstí,‘ dodal nakonec, ‚tam budeme muset zůstat jen pět let. Pak se pro tebe vrátím – prokaž mi, prosím, tu čest a počkej na mě.‘

Paní se rozplakala, snad ani ne tak z lásky jako z pocitu osamění.

Během šesti let se na zámku Roku-No-Mija všechno změnilo:

milenec se nevrátil a také služebnictvo se rozprchlo, protože paní došly peníze. Paní se svou chůvou musely žít ve starém, dlouho neobývaném samurajském křídle.

K jídlu měly jen rýži a nad hlavou děravou střechu, která je nemohla ochránit před větrem a deštěm. Jednoho dne se chůva obrátila ke své paní: ‚Odpusťte, ale váš milenec vás opustil a ve městě žije muž, který se po vás ptal. Protože máme tak málo peněz…‘

Paní však o tom nechtěla ani slyšet. ‚Nechci už žádná další dobrodružství,‘ odvětila. ‚Jedinou útěchou je pro mě smrt.‘ V tu samou chvíli ležel ve vzdálené provincii její bývalý milenec se svou novou ženou. Vyděšeně se posadil a zeptal se: ‚Slyšela’s to?‘

„Klidně spi dál, můj pane,‘ na to manželka. ‚To jenom spadl třešňový kvítek.‘

Asi o rok později se tento muž vrátil do Roku-No-Mija a zatímco čekal v zájezdní hospodě, až se zlepší počasí, poslal své bývalé milence několik dopisů. Ani na jeden mu nedošla odpověď, a tak nechal manželku v domě svého otce a vydal se na zámek osobně. Málem ho přehlédl, tolik se to místo změnilo: z vysokých bran zůstaly jen špalky v zemi a také vysoká modře lakovaná toni, kolem níž se s paní procházeli, zmizela.

Samotný zámek byl už neobyvatelný – nějaká bouře rozmetala východní křídlo a zbytek stál v rozvalinách.

Ve starém samurajském křídle zastihl jen starou chůvu, dceru jednoho služebníka. Když se jí ptal, kde je paní, nedokázala mu odpovědět.

Vydal se ji hledat, avšak nikdo v okolí netušil, co se s ní stalo.

Jedné deštivé noci potkal na křižovatce mnicha a současně zaslechl z blízkého hostince povědomý hlas. V zubožené ženě na podlaze okamžitě poznal svou bývalou milenku; přivedl k ní mnicha a protože mu bylo jasné, že umírá, požádal ho, aby nad ní zazpíval šutry. Vzývejte jméno Amida Buddhy,‘ žádal mnich ženu, a ona odpověděla: , Vidím ohnivý kočár… ne, je to zlatý lotos.‘

‚Prosím vás, paní,‘ volal mnich, ‚musíte vzývat Amida Buddhu z celého srdce, jinak se nepřevtělíte!‘

‚Nic nevidím,‘ volala žena, jenom tmu.‘

‚Paní –’

Mnich se jí ze všech sil snažil pomoci, zatímco muž se modlil k Amida Buddhovi. Postupně její výkřiky slábly, až se slily se šepotem větru ve větvích.“

Jukio se odmlčela.

‚A to je konec?“

„Ne docela. O několik dní později, při úplňku, seděl ten starý mnich u téže křižovatky, zabalený do pláště, aby se aspoň trochu chránil před zimou.

Kolem jel samuraj a prozpěvoval si. Když uviděl mnicha, zastavil a zamířil k němu. ‚Je to tady?‘ ptal se. ‚Jsem tady správně v Roku-No-Mlja, kde je v noci slyšet ženský pláč? Co o tom víš?‘

.Poslouchejte,‘ pravil mnich prostě a samuraj naslouchal.

Zpočátku neslyšel nic než obvyklé noční zvuky, až pak znenadání uslyšel zoufalý ženský pláč. ‚Co je to?‘ chtěl vědět.

‚Modlete se,‘ vyzval ho mnich,,Modlete se za duši, která nepozná ani nebe, ani peklo.‘ Jenže samuraj, který neměl žádného

Boha, na mnicha sotva pohlédl a odjel.“

Posnídali v hotelu a šli se projít; byla zima a vlhko a ve vzduchu se prohánělý cáry mlhy. Vlak, kterým přijeli, stál pořád ještě na nádraží, či spíše na zastávce, neboť zde bylo jen jedno nástupiště mezi kolejemi, zakryté naklánějícím se pagodovitým přístřeškem, na povrchu sice natřeným, ale dole úplně holým;

cedrové dřevo silně vonělo.

Vlak se mezitím pomalu rozjel směrem na obrovskou točnu, kde jej zřízenci otočili o sto osmdesát stupňů: odtud se doplazil na opačnou stranu nástupiště, připraven na zpáteční cestu do

Osaky. Odešli z nádraží; nebe bylo celé bílé a slunce jen tak tak prosvítalo mlhou.

Nacházeli se blízko přístavu a Nicholas si všiml několika bílých plachet patřících rybářským lodím, které opatrně odrážely od mola; za nimi, jak věděl, se rozkládalo nyní neviditelné pobřeží asijského kontinentu.

„Je tu takový klid,“ poznamenala Jukio a protáhla se jako kočka. „Je to tu úplně jiné než v Tokiu nebo Osace nebo i v Kjótu,

jako by sem nikdy nepronikla válka ani průmysl. Jako bychom žili v sedmnáctém století.“

„Mezi samuraji a jejich dámami, co?“

Zhluboka se nadechla. „Připadám si tu jako na konci světa nebo na jeho začátku.“ Otočila se k němu a vzala ho za zápěstí;

překvapilo ho, jak málo sexuální je toto gesto. Vzduch byl plný štiplavého zápachu sušených ryb a kolem kroužili rackové. „Co kdybychom zůstali tady, Nicholasi?“

„Tady?“

Přikývla. „Ano. Zrovna tady. Proč ne? Takové idylické místečko, ostatní svět jako by tu neexistoval. Tady můžeme zapomenout, uvolnit se. Začít znova, jako bychom se znovu narodili.“

Pohlédl na ni a její ruka ho sevřela pevněji. „Prosím,“ pokračovala a její hlas se rozléhal jako v katedrále. „Nejezděme dál. Proč taky? Co lepšího můžeme najít v Kumamotu? Máš mě, a je tady moře. Můžeme si zaplachtit, třeba až na kontinent. Není to tak daleko, netrvalo by to dlouho. A pak bychom mohli…“

„To nemyslíš vážně,“ opáčil Nicholas. „Uvažuj realisticky, Jukio.“

„Realisticky,“ vykřikla. ‚A co myslíš, že dělám? Tam nahoře mě nic nečeká.“ Ukázala paží na sever, odkud přijeli. ‚Ani láska, ani život. A na jihu, v Kumamotu? Co je tam? Saigó, on a nějaká jeho tajemství. Nezajímají mě. Bojím se jich.“

Prošli kolem pouličního prodavače; Nicholas se na okamžik vzdálil a koupil dva papírové kalíšky s tofu. Jeden jí nabídl.

Podívala se napřed na kelímek s dřevěnou lžičkou a pak na

Nicholase. „Co je to s tebou?“ zeptala se. Prohnal se kolem nich závan vlhkého větru a Jukio si musela odlepit vlasy z tváře; pár jí jich zůstalo kolem úst a zbytek za ní vlál jak lyžařská šála.

„Chováš se ke mně jako k dítěti. Měla jsem ošklivý sen, tak mi koupíš cukrátko a tím to hasne.“ Vyrazila mu kalíšek z ruky;

s plesknutím dopadl na zem. „Mysli si co chceš, ale to, co cítím, se jen tak zahodit nedá. Jdu spát a ráno se probouzím s nadějí, že to je opravdu jenom sen, jenže pak zjistím, že není. Copak to nechápeš?“ Vykročili. „Nicholasi, prosím.“ Trochu se shrbila, buď pod náporem vichru nebo svých vlastních citů –

možná, že pod obojím. „Na kolenou tě prosím, zůstaňme tady. Nechci jet na Kjúšú.“

„Proč ne? Přece jsi věděla, kam jedeme, když jsi trvala na tom, že pojedeš taky. Co sis myslela, že bude?“

„Nevím,“ přiznala ztrápeně. „Nepřemýšlela jsem tak daleko dopředu. V tomhle nejsem jako ty, neumím věci plánovat. Nikdy nevím, co budu dělat nebo co si budu myslet. Nerozmýšlela jsem si to až do konce. Jen jsem chtěla být s tebou –“ Přitiskla si ruku na ústa a vytřeštila oči.

„Jukio –“

„Nech mě. Už ani nevím, co říkám.“

Zahodil svůj kalíšek a chytil ji za ramena. „Nerozumím ti,“

prohlásil. „Prosím tě, dopověz mi to.“

„Víš, že to nedokážu.“ Stála k němu stále zády.

„Jukio „ – přitiskl ji k sobě – „musíš mi to říct.“

„Nemůžu. Nejde to.“

Otočil ji k sobě. ‚Ale můžeš. Vím, že můžeš.“ Hleděl do jejích vyděšených očí zvlhlých slzami. „Pomůže ti, když ti to řeknu sám?“

„Ano. Ne. Nevím.“ Aspoň že jí došlo, co má na mysli.

„Miluju tě,“ pravil. „Nemám ani tušení, ják dlouho už to vím a nemohl jsem ti to říct. Původně –“ Byl snad tohle pravý důvod

|eho strachu?

„Ne, ne,“ bránila se. „Neříkej to. Prosím. Já to nesnesu!“

„Proč ne?“

„Protože,“ vyštěkla zuřivě, „ti věřím.“

Skoro se zasmál úlevou. „To je to tak zlé?“

„Copak pořád nechápeš?“ Tvář měla tak těsně u jeho, že jí ani neviděl do očí. „Připadám si, jako bych měla umřít. Nejsem připravená –“

„Jsi!“ Zatřásl s ní tak, že jí vlasy spadly do obličeje a rty se jí roztřásly. „Každý je na to připravený. Ty to jen nevíš.“

„Nevím, co s tím mám dělat,“ vzlykla. Za zády jim zahoukala loď a ucítili vibrace jejích motorů; nebylo vidět ani na krok, dokonce i stánek prodavače tofu byl zahalen mlhou.

„Nemůžu teď cuknout,“ změnil schválně téma. „Slíbil jsem, že přijedu.“

„Můžeš se přece rozhodnout jinak. Nic tě nenutí, aby ses držel jediného plánu.“ Její hlas zněl prosebně. Měla starost o něj nebo o sebe?

„Tady jde hlavně o mě,“ pokračoval Nicholas. „Musím vypátrat, co Saigó v Kumamotu dělá.“

„Proč? Proč je to tak důležité? Koho zajímá, co dělá? Pomůže to snad někomu? Ani jednomu z nás, to si piš. Proč to nenecháš plavat? Vždyť je to jen hloupost.“

„Ne,“ vyrazil ze sebe zoufale. „Vůbec to není hloupost.“ Rád by věděl, jestli existuje nějaký způsob, jak by jí to mohl vysvětlit.

Nejspíš ne, protože to dobře nedokázal vysvětlit ani sám sobě.

„Je to jako tenkrát, když jste se prali v *dódžó,*“ pronesla opatrně. „Držíte jeden druhého pod krkem a ani jeden nechce pustit. A nikdy neuznáte, že se tak zničíte oba. Jeden z vás musí uhnout, protože jinak… Proč bys to neměl být ty?“

„To je otázka cti.“ Došlo mu to teprve teď, jako první paprsek slunce vystupující nad obzor a zahánějící noc.

„Prosím tě, s tím na mě nechoď,“ odsekla. „Tenhle druh cti už dávno vyšel z módy.“

Jak málo rozumí životu, napadlo ho. „Pro nás ne.“

„Samurajové,“ vyprskla posměšně. „Japonská elita. Bojovníci, co se bez bázně a hany vrhají do každé bitvy, a kteří žijí proto, aby mohli zemřít v boji!“ Zasmála se. „Tak co, kdo má uvažovat realisticky? Jste oba stejní. Dva vzteklí psi, co se radši utrápí k smrti, než aby se vzdali a šli od toho.“

„Nejsme stejní,“ namítal Nicholas, „ani trochu ne. Saigó nenávidí všechno, co představuju. Mou smíšenou krev, mou lásku k Japonsku společně s mými *odpornými* evropskými rysy. Štve ho, že někdo, kdo vypadá jako já, je v něčem lepší než on, a zvlášť v tak důležité věci jako budžutsu.“

„Budžutsu že je důležité? Co na něm všichni máte? Co to má společného se životem, s city –“

„Ty o tom tak můžeš mluvit!“ Sotva to vyslovil, uvědomil si, že plácl hloupost; všiml si jejího výrazu a natáhl k ní ruku.

„Promiň. Víš, že jsem to tak nemyslel.“

„Myslels to tak, Nicholasi, určitě jsi to tak myslel. A nejspíš máš právo to tvrdit. V posledních dnech jsem se hrozně bála a teď už víš, co to se mnou dělá. Kvůli tobě jsem pocítila něco, co

– myslela jsem, že to není možné. Pořád ještě – tedy, občas se mi chce od tebe utéct a někde schovat, abych až do konce života nepotkala živáčka. Pořád se ptám sama sebe, jestli ti můžu důvěřovat. Ptám se – nezajímá ho nakonec jen moje kunda? A pak si říkám, tu přece dávno má. Takže to musí být pravda, i když se mě pořád všechno snaží přesvědčit, že ne. Minulosti se člověk nezbaví hned. Pořád se mi vrací. Když se mnou mluvíš, slyším, co říkáš, jenže někde v hlavě mi začnou vyskakovat úplně jiné významy a já pak nevím, který význam je správný.“ Pohlédla na něj. „Rozumíš tomu?“

„Myslím, že ano.“

„Vidím, že ne.“ Oči jí svítily i přesto, že nikde poblíž nebyla žádná lampa. „Patrně se ti snažím vysvětlit, že tě miluju.“ Než se nadál, objímala ho kolem krku. Před chvílí ještě měla ruce podél boků, říkal si, a pohnula se vůbec?

Políbili se; byl to nekonečný polibek, kdy i jejich dech se zhmotnil do podoby obláčků, které jim visely nad hlavami. Odnesli svá zavazadla k pokladně přívozu: byla to napůl rozpadlá dřevěná bouda s okénkem beze skla, kterým dovnitř studeně fičelo a kdokoli byl uvnitř, riskoval, že zmrzne.

Ani ne dvacetiletý mladík jim odebral lístky, orazítkoval je a na několika místech procvakl. „Další přívoz jede za sedm minut,“ oznámil jim s typickým japonským smyslem pro přesnost.

Jukio byla až do odjezdu nepřirozeně tichá; jakmile však odrazili od břehu, její melancholie se rozplynula jako kouzlem.

„Třeba tam bude nějaké divadlo,“ plánovala zvesela. „Nebo se budeme moct projet na koních.“ Jako by se před chvílí nic nestalo – ovšem Nicholas se nedal jen tak zmást.

Simonoseki se vzdalovalo jako sen; nad palubou kroužili racci jako eskadra stíhačů a plačtivě křičeli.

Minuli několik rybářských lodí se sítěmi vytaženými na stěžně, jako by si nějaký dement představoval, že takhle může plachtit. Z jedné lodi na ně mával jakýsi chlapec, ale nikdo na přívozu neměl zřejmě náladu mu pozdrav oplatit.

Zadíval se na Jukio vedle sebe: stála se zakloněnou hlavou, jako by se pokoušela opalovat ve slabém slunečním svitu, s vlasy vlajícími na stranu jako havraní křídlo. Zdálo se mu to jen, nebo to byla pravda, že jí přes podprsenku prosvítaly tuhé, vztyčené bradavky?

„Proč myslíš, že se Sacugai bojí plukovníka?“

Vítr jí rval slova od úst a odnášel je směrem k vzdáleným loďkám; nebyl si hned jistý, zdají dobře rozuměl.

„O ničem takovém nevím.“

Obrátila se k němu a pozorně si ho změřila. „Jistě, samozřejmě. Chceš říct, že sis toho nevšiml? Mně by to nijak nepřekvapilo – strávila jsem s ním víc času, než ty.“

„Hodně se hádají.“ Opřel se lokty o zábradlí a naklonil se nad vodu. Položila mu ruku na paži.

„Nedělej to, prosím.“ Zasmála se. „Kdybys tam spadl, musela bych tě zachraňovat a já nesnáším vodu.“

„Vodu a vlaky.“

„Vodu ze všeho nejvíc. Nevadí mi, když je někde poblíž, to se mi dokonce docela líbí. Jenže mě děsí příliv a spodní proudy

a tak.“

„Co se týče Sacugaie,“ navázal na přerušený rozhovor, „on a můj otec stojí každý na jiné straně barikády – z politického hlediska. Ovšem, to jsou jen řeči.“

„Dokážeš si představit, že by se někdy sešli, nebýt tvé matky a Itami?“

Zadíval se na vodu. „Ne, nemyslím si to.“

„Tak. Podívej, já Sacugaie znám. Ta jeho nenávist pramení ze strachu a on není člověk, který by se dal snadno vylekat. Plukovník ho musí mít pořádně v hrsti.“

„Možná to bude tím, že Sacugai byl jako člen *zaibacu* podezřelý z válečných zločinů – víš, tehdy, jak probíhaly ty čistky, kdy se

Američani snažili rozbít rodinné klany – a můj otec tenkrát zasáhl v jeho prospěch. Podrobnosti neznám, ale být takhle někomu zavázán, to musí Sacugaiovi pořádně vadit.“

„Ano, je hrdý na to, že nikomu nic nedluží a že je teď ještě mocnější než před válkou.“ Zavrtěla hlavou. „Když si pomyslíš, že je to částečně plukovníkova zásluha.“

„To víš, patří k rodině, a v tomhle ohledu s matkou nic nehne.

Vedle rodiny jí politika připadá jako nepodstatný detail. Kromě otce a mě je Itami jedinou další členkou rodiny, takže by jedna pro druhou udělala cokoli.“

Mlha je pohltila a výrazně se ochladilo. V pravidelných intervalech se ozýval pochmurný tón mlžného rohu; racci zmizeli a ani voda nebyla vidět. Z druhého konce přívozu slyšeli podivně znějící, tlumené hlasy, které k nim doléhaly jakoby přes hlubokou propast.

Najednou se z mlhy vyloupla pevnina a přívoz lehce narazil do |ntou pokrytého mola. Nicholas uvažoval, jak se mohl kapitán v tom mléce vyznat. Slyšeli vrzání dřevěného můstku a někde se rozštěkal pes.

Jízda vlakem do Kumamota připadala Nicholasovi nekonečná, přestože představovala jen malý zlomek celé cesty. Možná za to mohla ta mlha; také pociťoval zoufalou potřebu se konečně dovědět, co tady dole Saigó pohledává. Opožděně si uvědomil, že Kansacu sám si z toho dělal těžkou hlavu: kdyby tomu tak nebylo, nikdy by mu nic podobného neříkal. Co ovšem mohlo být na Saigóových cestách sem tak zvláštního, a proč to dělalo Kansacuovi starosti? Všechny ty otázky se mu ve vlaku honily hlavou a strašně si přál najít na ně odpovědi; jistě, bylo to nesmyslné přání. Po pravdě řečeno, jak ho učila Čeong, každé přání je nesmyslné. „Když něco hodně chceš,“ říkávala, „musíš to udělat.

Kdo sedí na zadku a jenom si něco přeje, nedokáže nic.“ Zčistajasna v sobě pocítil hluboký odpor k tomu, co na něm bylo západního: ke svému nespoutanému já, plnému energie, tužeb a netrpělivosti, zkrátka k tomu, čím se lišil od ostatních.

Jukio byla jako obvykle samá touha: v kodrcajícím prázdném vagóně si mu sedla na klín a vyhrnula si sukni. Spojili se a díky poskakování vlaku se ani jeden z nich nemusel hýbat.

Za feudálních dob zřejmě Kumamotu vévodil kamenný hrad stojící vysoko na zahnědlém vršku, který se nepochybně každé jaro zazelená do krásy. Dnes však byla impozantní krása hradu zastíněna továrnou umístěnou na severozápadním konci údolí, jejíchž patnáct komínů čnělo k nebi jako ošklivé prsty, nyní zahalené do mlžné rukavice.

Kupodivu samotné Kumamoto nebylo zdaleka tak moderní, jak by mohlo toto novodobé zařízení naznačovat. Město neslo jen slabé známky západního vlivu a po ulicích chodilo více lidí v tradičních japonských oděvech, než kolik viděli za celou cestu.

I přes mlhu, která se ostatně začínala pomalu zvedat, bylo vidět, jak je ostrov Kjúšú hornatý: na všech stranách se tyčily temné masy, které vrhaly na zem stíny ne nepodobné letícím letadlům.

Ubytovali se v hotelu v Zápasnické ulici. „Odtud budete mít nádherný výhled na horu Aso," oznamoval jim tlustý hoteliér, když otevíral dveře pokoje. Položil jejich zavazadla na zem a zamířil k oknu. „Samozřejmě, musí být jasno, ale zítra ji už určitě uvidíte – možná ne všech pět vrcholů najednou, ovšem Nakadake jistě." Obrátil se a zamnul si ruce. „Je to aktivní sopka, víte, a pořád se z ní kouří." Máchl odulou rukou směrem ven. „Takovéhle počasí tu máme vždycky, když se obrátí vítr." Přešel ke dveřím a uchopil kliku. „Když soptí, lítá nám sem popel a kamení a obloha je černá jako v noci," dodal a zavrtěl hlavou. „Představte si, padá to sem až z takové dálky!" Mlaskl. „Jenže člověk si nemůže stěžovat. Jezdí se na ni podívat spousta lidí a řekněte, kde bych byl bez turistů?" Odmítavě pokrčil rameny; Nicholas mu dal spropitné a hoteliér se jim prkenně uklonil. **„Cokoliv** budete potřebovat," zaševelil a než odešel, otevřel spojovací dveře mezi j ej ich pokoj i.

Nicholas zavolal Saigóovi, avšak nezastihl ho; nechal mu tedy aspoň vzkaz s číslem do hotelu.

Pokusili se najít nějakou stáj, kde by pronajímali koně na projížďku; žádnou nenašli a Jukio nedokázala skrýt své zklamáni. Lehce poobědvali v malé čajovně na náměstí obklopeném stromy, z jejichž větví se linul zpěv ptáků. Jídlo bylo výtečné,

jenže Nicholas se ho skoro ani nedotkl: žaludek se mu svíral a nejradši by zase chodil po městě.

Bloumali po ulicích, od hlavních tříd až po zastrčené uličky přecpané krámky, nejrůznějšími vůněmi a hlomozícími zákazníky. Do hotelu se vrátili pozdě odpoledne, když už slunce pomalu zapadalo; mlha se rozplynula a kobaltově zbarvená nebeská báň se zdála být zase dostatečně daleko od nich.

Čekal na něj vzkaz od Saigóa, že přijde do hotelu na večeři.

„Jak dlouho se tu zdržíme?“ chtěla vědět Jukio, když se převlékali.

„Nevím, nepřemýšlel jsem o tom. Proč?“

„Protože chci pryč, to je všechno.“

..Vždyť jsme sem sotva přijeli.“

„Vím, ale já už si připadám, jako bych tu žila léta. Je to divné město.“

Zasmál se a natáhl si kalhoty. „Prostě se ti tu nelíbí. I když tady není nikde žádná voda.“ Usmál se. „Nehrozí, že bych do ní spadl.“

Její úsměv byl mnohem méně veselý než jeho. „Ano, vím. Mimochodem, všiml sis, že i vzduch je tady cítit spáleninou?“

„To dělá ta rafinérie,“ ubezpečil ji. „Nebo snad hora Aso. Nikdy jsem žádnou sopku neviděl. Na Hokaidó je taky jedna, ne?“

Saigó dorazil přesně v šest. Nicholas mu otevřel.

„Tedy Nicholasi, nikdy bych –“ Oči mu sklouzly za Nicholasovo rameno a Saigó zbledl. „Co tu dělá?“ Otázku jen zasyčel; veškerá zdvořilost se z jeho hlasu vytratila.

Nicholas se ohlédl. „Jukio? Chtěla jet se mnou. Copak´s o tom nevěděl?“ Samozřejmě, že ne – jak by také mohl?

Saigó zaměřil svůj rozezlený pohled zpět na Nicholase: oči měl tvrdé a studené. „To jsi udělal schválně, co?“

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Víš to dobře a nepokoušej se mě tahat za nos! Řekla ti všechno.“ Nicholas ucítil, jak stojí za ním.

„Neřekla jsem mu nic,“ pravila Jukio mrazivým hlasem.

„Ovšem teď, když ses tu začal předvádět jako hysterické děcko, bys mu to měl říct sám.“

„Co mi má říct? Moment, počkat!“ Saigó se ho pokusil obejít a vrhnout se na Jukio. Nicholas mu zatarasil cestu levicí opřenou o dveře a Jukio ustoupila stranou.

„Co kdybys mi konečně pověděl, o co se jedná?“

Saigó zaslechl v Nicholasově hlase varování a krev se v něm zpěnila. Levou částí těla se předklonil, aby zakryl vodorovný pohyb pravice.

Nicholas sekl předloktím a zasáhl nechráněnou kost na Saigóově zápěstí: tělesně mu tím nijak neublížil, ale nervy udělaly své a celá ruka zdřevěněla.

Stáli těsně u sebe a Saigó vykopl nohou proti Nicholasově koleni; byla to hrozná rána, která by mu bezpochyby roztříštila čéšku na kousky. Nicholas ustoupil a Saigó narazil nohou do dveřního rámu. Ozval se praskot dřeva, jako by padal celý dům.

Saigó se vzpamatoval rychle a než měl Nicholas možnost zareagovat, rozběhl se chodbou ke schodům. Nicholas za ním.

Jukio se vrhla ke dveřím. „Nicholasi,“ zavolala a pak se sama vydala v jejich stopách.

Skalára, jakoby sešitá z šedivých krajek, se vlnila u dna akvária a otvírala ústa, jako by se pokoušela sníst řasy usazené na skleněné stěně nádoby.

Ze soustředění ji vyrušili dva čichavci, kteří propluli těsně kolem ní; skalára se lehce propletla mezi bublinkami aerátoru a zmizela v houští vodních rostlin.

Stáli na druhé straně v temném průchodu; ulice byla tichá, kroky každého chodce by se rozléhaly jako střelba.

„Na co tu čekáme?“

„Pst,“ umlčel ji Nicholas a v duchu počítal: dvanáct, třináct, čtrnáct.

Zpoza rohu se vynořila milenecká dvojice a mířila k nim: Nicholas si muže krátce změřil a pak se znovu vrátil ke sledování dveří obchodu s rybami, kde Saigó před několika vteřinami zmizel.

Jednadvacet, dvaadvacet, třiadvacet. Když dopočítal do třiceti a Saigó se stále neobjevoval, vzal Jukio za ruku a přešli ulici.

Zvonek nade dveřmi se rozřinčel, jako by svolával mrtvé k poslednímu soudu. Obchod byla úzká místnost s prostou dřevěnou podlahou a řadami akvárií podél stěn; pár jich bylo vyschlých a pokrytých nánosy prachu.

Vychrtlý a věkem unavený prodavač s kůží šedou jako včerejší mlha seděl na vysoké stoličce u zdi pokryté filtry, plastikovými rourkami a srovnanými krabičkami s krmením.

Jinak uvnitř nikdo nebyl.

„Máte tu zadní východ?“ zeptal se Nicholas.

„Hm?“ Prodavač poněkud opožděně zvedl hlavu. „Jistě, ale –“

To už Nicholas společně s Jukio probíhal tmavou chodbičkou a otevíral dveře.

Ocitli se v matně osvětlené slepé uličce; Saigó mohl utíkat jen jedním směrem, a tudy se také vydali.

Zahlédli ho o jeden blok před sebou, jak míří na západ. Dvakrát se přitom otočil a jednou, když už se zdálo, že ho ztratili nadobro, se Nicholas začal potit, protože věděl, že druhou příležitost nedostane: Jukio se o to postará. Měli však štěstí: schovával se ve shluku lidí u novinového stánku, přímo před jejich očima. Mohl to být jeho důmyslný manévr, nebo snad k tomu došlo náhodou – nevěděli. Hlavní otázka byla, proč se Saigó tak snaží, aby ho nikdo nesledoval?

Nad jejich hlavami plul modrobílý úplněk, předzvěst prvního sněhu. Mraky neustále zakrývaly jeho světlo a tím kazily odhad vzdáleností natolik, že se Nicholas musel zastavit a znovu spočítat, jak daleko je od nich temná, utíkající postava. Jednou se

Saigó otočil a Nicholas strhl Jukio do blízkého průchodu; slyšel přitom jen její chraptivý dech a tlukot svého srdce.

Saigóova postava se pořád zmenšovala; Nicholas chytil Jukio za ruku a táhl ji za sebou, dokud nezahlédl, že se pronásledovaný zastavil před úzkým vchodem do značně ošuntělého dřevěného domu bez oken a zmizel uvnitř.

Nějakou dobu stáli ve stínu, naprosto nehybně. „Teď,“ šeptl a už ji vlekl přes ulici k domu.

Na budově nebylo žádné označení, nic, co by mohlo napovědět, co se v ní skrývá; dokonce i zvonek chyběl. Dveře

byly kovové, natřené červeným emailem. Vzal za mosaznou kliku s tím, že bude zamčeno. Dveře se kupodivu otevřely.

Vešli do prostě zařízené haly, která vlastně neměla ani strop.

Nevedly odtud žádné další dveře, pouze točité kovové schodiště do dalšího patra; zdálo se, že všude je spousta prázdného místa.

Zdánlivě tu vládlo ticho, ovšem citlivé ucho dokázalo rozlišit jemné vibrace pronikající dřevěnými stěnami.

Jediné dveře – zavřené a opatřené visacím zámkem – našli ve třetím patře. Jukio dvakrát zakašlala a pak si přiložila ruku k ústům: ve vzduchu vířila mračna pilin.

Člověka se tu zmocňoval nepříjemný pocit: nejen strach z toho, že bude přistižen jako vetřelec, ale i ono zvláštní svírání žaludku, které se dostavuje lidem procházejícím se o půlnoci po strašidelném hradu.

„Chci odtud," zašeptala Jukio a zatahala ho za ruku.

„Pšššš."

Pomalu a opatrně přešel k zavřeným dveřím. Ano, nemýlil se:

v chabém osvětlení si předtím nemohl být jistý, jenže teď, jak se přibližoval, mohl na dveřích jasně rozlišit symbol ručně malovaný černou tuší: devět diamantů v kruhu obklopujících znak *komuso.*

Nicholas užasle zíral na dveře. Kde jen ten znak viděl? Jistě, je to emblém rjú, ale které? Viděl ho docela nedávno, těsně předtím, než odjeli z Tokia. Snad je to nějaká místní pobočka, nebo –

Znenadání chytil Jukio za ruku a vycouval ven.

„Co se děje," šeptala. „Kde to jsme?"

„Pojď," vyzval ji a strhl ji s sebou. *„Pojď!*

Ani venku na ulici se mu nedařilo volně dýchat; rozběhl se po chodníku a vlekl Jukio za sebou. Noc byla děsivě tichá a měslo jako po vymření, takže měl dojem, jako by oni dva byli jediní li dé, kteří přežili noční můru.

Hlava mu třeštila, jako by se měla každou chvíli rozskočit, a cítil, jak se ho zmocňuje horečka. Mysl mu vířila v šíleném tanci a jen matně slyšel, jak se ho Jukio udýchaně vyptává.

Znak na dveřích bezpečně poznal a s ním i důvod, proč sem přijel za Saigóem, i jaká bude jeho blízká budoucnost.

Když se vrátili do hotelu, poslal Jukio do jejího pokoje.

„To mi nic neřekneš?“

„Za chvíli,“ odpověděl roztržitě. „Vykoupej se nebo tak něco. Přijdu za tebou.“

„Snad nechceš zase někam jít?“ ptala se s obavou v hlase.

„Nechci tu zůstat sama.“

„Neboj se. Budu hned vedle.“

Ve svém pokoji zamířil k oknu: tma venku byla naprostá, ovšem snad díky tomu, že se o tom hoteliér zmínil, se mu zdálo, že vidí pruh bílého dýmu vycházející z pátého vrcholku hory Aso, z Nakadake.

Neměl už pochyb o tom, proč Saigó vážil tak dlouhou cestu, aby vstoupil právě do této rjú: poblíž Tokia totiž žádná taková nebyla. V uších mu zněla Kansacuova slova: *V Japonsku je spousta rjú, Nicholasi, a učí se v nich nepřeberně mnoho disciplín. Dobro tu někdy hraničí se zlem.*

Nebylo divu, že byl Saigó tak opatrný: taková opatrnost byla pro nindžu příznačná.

A přesně tím se stal: nindžou. Tato r/u v Kumamotu nebyla nějakou místní pobočkou, jak se původně domníval, ale vlastním centrem. *Nindžové se neňdí naší cestou,* říkal Kansacu a měl pravdu. Nindžutsu je ovšem složité a stejně jako budžutsu má mnoho podob a disciplín. Dobro a zlo, černá a červená. Sám

Kansacu to Nicholasovi před odjezdem ukázal: z těch červených, pravil, je tou nejnebezpečnější a nejzločinnější r/ú Kudži-kiri.

„To slovo pochází z čínštiny a znamená ‚úder devíti rukama‘, což je základem veškeré moci nindžů. Všeobecně se soudí, že jejich prstová znamení jsou posledním zbytkem magie v moderním světě; já sám to nedokážu posoudit, ale, jak už víš, stává se dost často, že hranice mezi fantazií a realitou prostě zmizí.“ Tehdy mu Kansacu ukázal symbol *rjú* Kudži-kiri – právě ten, který spatřil na dveřích skladiště před několika minutami.

Slyšel, jak si Jukio napouští vanu, a jak se svléká. Probouzelo se v něm podezření a čím více o něm přemýšlel, tím více sílilo.

Věděl Kansacu, co tady objeví? Jak to mohl vědět? Třeba to jenom předpokládal. Ovšem proč se do toho vůbec míchal? Najednou ho zachvátil pocit, že je ovládán silami, o jejichž existenci neměl dosud ani tušení. Kansacu určitě věděl mnohem víc, než kolik mu řekl. Proč to tajil?

Venku vyklouzl měsíc zpoza mraků, nerušeně plul po nebi a zaléval svět namodralým světlem. Daleko na obzoru mohl teď už jasně rozlišit vysoko čnící sopku, z níž vycházel bledý kouř jako mrak prachu zvednutý výbuchem bomby.

Připadalo mu, že mu jeho život nalinkoval někdo neznámý, který využil chvíle jeho nepozornosti; jak se snažil odpoledne vysvětlit Jukio, měl svoji povinnost. Od chvíle, kdy se poprvé potkali, stáli se Saigóem proti sobě – proč, to netušil, avšak skutečnost byla taková a nemohl ji popřít.

Co teď?

Věděl to, a to ho děsilo.

Voda z vany vytekla už před drahnou chvilkou; vstal a otevřel dveře do ložnice Jukio.

Na prahu se zastavil: světla v pokoji byla zhasnutá a všude vládlo ticho.

Tiše zavolal její jméno.

Modré měsíční světlo vrhalo na podlahu protáhlé stíny.

„Jukio?“

Potichu vstoupil do místnosti.

A zarazil se. *Haragei.* V pokoji byl ještě někdo další. Pootočil hlavu a spatřil Jukio, jak leží na lůžku s obličejem ozářeným měsícem. Na druhé straně postele byly pokrývky a prostěradlo promáčklé, jako by tam předtím někdo také ležel. Byla nahá a její prsa se při dechu rytmicky zdvihala.

„Vítej, Nicholasi.“ Ohlédl se: uviděl ho v křesle na druhém konci místnosti. Tvář měl ve stínu. „To je od tebe hezké, že jsi přišel.“

„Saigó. Jak ses sem dostal?“

„Jak myslíš, Nicholasi?“

„Pro nindžu jistě existuje tisíc způsobů.“

Nezdálo se, že by ho to překvapilo. „Ach, to jistě. Ovšem tentokrát jsem žádný z nich nepotřeboval.“ Na okamžik se odmlčel.

„Jukio mě sem pustila sama.“

„Jukio…“ vykročil směrem k ní.

„Nemá to smysl, Nicholasi. Neslyší tě.“

„Je –“

„Ne, ne, nic takového. Jenom spí. Je zbytečné to zkoušet, neprobudíš ji. A neboj se, nic jí není.“

„Probuď ji,“ nařídil Nicholas. Seděl na posteli: byla studená, ale dýchala normálně.

„Radši ne. Aspoň ne teď.“ Saigó konečně vstal: byl oblečený do černého oděvu ze surového hedvábí, podobného tomu, jaký staří Číňané nosívali při slavnostních příležitostech. Vlasy měl ostříhané tak nakrátko, že vypadal jako plešatý. „Bylo by logické říct, že lituju, že jsem měl nakonec pravdu. Tedy, co se tebe týče.

To bych ovšem lhal: nelituju toho, naopak, docela mě to těší.

Vůbec jsem se v tobě nemýlil, a stejně tak můj otec.“

Zamířil do středu pokoje a Nicholas ho pozoroval.

Saigó zavrtěl hlavou. „Nemám tušení, jak jsi na to přišel. To se ti musí nechat.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Nicholas.

V Saigóových očích se zablesklo a ústa se mu zkřivila, jako by ho Nicholas udeřil. Přelétl přes pokoj a chytil Nicholase za košili. „Tak dobře,“ zašeptal zuřivě, „už mám dost těch zdvořilostí.

Nemá to smysl. Opravdu sis myslel, že nevím, že mě sleduješ?

Myslíš, že by se ti to někdy povedlo, kdybych sám nechtěl? Ty jsi vážně blbec!“

Nicholas od sebe odrazil Saigóovy ruce; stáli proti sobě, pozorujíce se navzájem, jako dva obři, kteří budou spolu bojovat o vládu nad světem.

„Co tady děláš?“

„Chci zachránit sám sebe,“ opáčil Saigó. ‚A domníval jsem se, že je to jasné. Přijali mě mezi elitu. Stojíme nad *buši,* Nicholasi, vysoko nad nimi.“ Vykročil vpřed. „Ty se k nám můžeš přidat.“

„Cože?“

„Proč myslíš, že jsem tě sem zval? Tohle nejsou žádné lázně, pitomče. A ty sem přivezeš ji!“

„Miluju ji.“

„Zapomeň na ni. Není nic, dokonce míň než nic. Kurva, obyčejná zasraná –“

„Drž tu svou špinavou –“

„Jistě, zapomněl jsem na tvůj anglický původ. Rytíř každým coulem!“ Znovu pokročil vpřed, takže se jejich prsa téměř dotýkala. „Ať je co chce, od téhle chvíle neexistuje ani pro mě, ani pro tebe. Nabízím ti celý svět, Nicholasi. Nemáš o tom ani nejmenší představu. Nindžutsu je –“

„Proč zrovna Kudži-kiri?“

„Aha. Teď už vím, jak to je. Ten kašpar Kansacu ti všechno vyžvanil. Jo, je to černé nindžutsu, a tak to má být. Jsme nejsilnější, nejmocnější. Díky Kudži-kiri budeš neporazitelný, v celém světě nebude nikdo, kdo by tě dokázal zastavit. Mysli na to, člověče – neomezená moc!“

„Nic z toho mě neláká.“ Ani nedořekl, a už skákal přes lůžko, stranou od spící Jukio, a odrážel Saigóovy prsty, které s ďábelskou mrštností vyslal proti jeho očím. Rychle provedl tři mečové údery, které soupeř vykryl, avšak přesto posloužily svému účelu a Nicholas cítil, jak se v něm zvedá vlna adrenalinu. Překulil se se Saigóem nad sebou a jeho prvním problémem bylo vyhnout se předstíranému úderu loktem, který kryl mečový úder na hrtan. Když se mu to podařilo, zjistil, že mu levou ruku drtí Saigóovo rameno. Uvědomil si, že je v pěkné bryndě; Saigó byl díky svému výcviku v nindžutsu ve výhodě. Jedinou jeho nadějí bylo odtrhnout se a dostat se do bezpečné vzdálenosti.

Zahájil úder kolenem, jenže Saigó se nenechal zmást a zasáhl ho přímo do klíční kosti; automaticky se skrčil. Měl štěstí, že rána šla těsně vedle.

Váleli se po zemi mezi rozházenými přikrývkami; dlouho se ani pořádně nehýbali, jak byli zakleslí do sebe.

Nastal čas zkusit něco jiného; vymrštil koleno vzhůru, zaslechl, jak Saigó zasténal, a skoro ve stejném okamžiku mu před obličejem něco kovově cvaklo. V měsíčním světle spatřil krátkou čepel, která se leskla v Saigóově ruce jako smrtící párátko. Trhl

hlavou a vyhnul se tak čepeli směřující k jeho oku; ucítil podivný zápach a nozdry se mu rozšířily. Pach zmizel a on se soustředil jen na to, aby vystupňoval tlak na ruku, která držela nožík.

Pot se z něho jen lil a stékal mu po čele a do očí. Nakonec se mu podařilo ruku odtáhnout; uvolnil se a vyskočil na nohy. Prsa se mu dmula námahou, trochu zavrávoral a počkal, až vstane i Saitfó. Potom zaútočil; úder do klíční kosti měl však přece jen nejspíš nějaké následky, protože nemohl najít rovnováhu a když

Saigó jeho ránu vykryl, nedokázal dost rychle reagovat. Saigó využil příležitosti a Nicholasovi se sice podařilo odvrátit vidličku, ale nikoli mečový úder do krku.

Sesul se na zem, kašlal a lapal po dechu. Viděl, jak nad ním stojí Saigó s vítězným úsměškem, jako by věděl, že mu už nebude klást odpor.

Pokusil se vstát, avšak nohy mu vypověděly službu; chtěl zvednout ruce, a ani to nešlo. Nevěřícně zamrkal: jeho tělo nebylo k ničemu. Podíval se na své ruce, které ležely na zemi jak uvadlé květiny. Slyšel, jak mu srdce zběsile tluče, a to bylo vše. Saigó se k němu s ironickým úsměvem sklonil. „Myslíš snad, že

jsem se na naše setkání nepřipravil?“ Jeho hlas zněl skoro přátelsky. „Kdepak, všechno jsem si od začátku naplánoval. Dokonce i Jukio. Všechno o tom věděla, dokonce něco z toho byl i Její nápad. Překvapuje tě to?“

Nicholas mohl jen otvírat a zavírat ústa jako ryba na suchu nevyšla z nich ani hláska. Jazyk se mu pletl, jako by byl opilý.

Ne, říkal si zuřivě, to nemůže být pravda. To není pravda. „Nemělo by. Neříkal jsem ti, že je to kurva? Jistě ti vyprávěla o tom, jak jsme se milovali.“

Obrátil se a v polosvětle Nicholas viděl, jak míří k posteli.

Uchopil spící Jukio a přitáhl ji k sobě. Lampa před Nicholasem se rozsvítila; musel zamrkat, aby se jeho oči lépe přizpůsobily.

‚Jukio, volal v duchu, Jukio!

Saigó ji posadil; v ruce držel pilulku, kterou rozlomil a zamával jí s ní před nosem. Hlava jí sklouzla dozadu a Saigó ji následoval s pilulkou, až zavrtěla hlavou.

Otevřela oči a na tváři se jí objevil smyslný, otrocký úsměv.

Ruce jí vylétly k Saigóovým ramenům; drsně ji políbil a její ústa se rozevřela jako poupě.

Jukio!

Saigó ji začal hladit, aniž by přitom byť i na okamžik zmizel

Nicholasovi z očí. Třel jí ňadra, až se jí postavily bradavky; roztáhl jí nohy a zamířil rukou do rozkroku. Jukio začala lapat po dechu.

Obrátil ji a přehnul ji přes postel. Stáhl si černé kalhoty, které mu sklouzly ke kotníkům, a otíral se o ni penisem, který jí pak nemilosrdně nacpal do konečníku.

Juklo vykřikla a Nicholas mohl ze svého místa sledovat zarudlý úd, který se vždy na okamžik objevil a zase zmizel. Chtěl zavřít oči, ale steny a výkřiky mu v tom zabránily.

Jukio měla ruce roztažené za hlavou a prsty křečovitě svírala prostěradlo; oči měla pevně zavřené. Najednou vykřikla; prostěradlo pod jejími prsty se roztrhlo a stehna se jí křečovitě vzepjala.

V tu chvíli Saigó vstal a ze rtů mu uniklo slabé, nespokojené zavrčení. Sklonil se nad Nicholasem a otočil ho na břicho; teprve teď si Nicholas uvědomil, co ho čeká.

Ucítil, jak do něj Saigó vniká a jak přitom sténá rozkoší, a pak už pociťoval jen strašnou tíhu jeho těla na svých ramenou a hýždích.

Plukovník se vrátil domů velmi pozdě.

Dlouho seděl za volantem svého auta a pokuřoval z dýmky, aniž by na cokoli myslel. Zdálo se mu, že už si z ní dlouho nezakouřil, že dávno necítil na jazyku a na patře štiplavou příchuť černého tabáku; napadlo ho, že za chvíli se bude potřebovat něčeho napít. Měsíc visel nízko nad obzorem jako rozmazaná, matná skvrna; kolik vlastně mohlo být hodin? Plukovník pomádu zavíral okénko a znenadání ho přepadla taková letargie, že i sebemenší pohyb byl nad jeho síly.

To se dalo čekat, pomyslel si.

Pohlédl směrem ke ztichlému domu a představil si Čeong, jak spí na jejich *futónu.* Jak ji zbožňoval! A jak ji zklamal, stejně jako

sebe sama, a hlavně Nicholase. Udělal to jediné správné, ovšem nepochyboval o tom, že to zdaleka nebylo vše. Chybu udělal už dávno a dnešek jen trochu snížil její palčivost.

Přemýšlel o tom, že bude muset Čeong zalhat; nikdy předtím se mu to nestalo a ani teď po tom nijak zvlášť netoužil, avšak neměl na vybranou: příliš dobře věděl, jaké by měla pravda následky.

Konečně vylezl z vozu a zabouchl dvířka. Obklopilo ho děsivé noční ticho. Pomalu obešel dům a narazil na hromádku suchého listí, kterou si Ataki připravil na zítřek k spálení. Poklekl a zapálil ji; naslouchal zamyšleně suchému praskání a natahoval do nozder hnilobný pach.

Díval se do ohně. Je zvláštní, na co si člověk v takových chvílích vzpomene; jemu se vynořila vzpomínka na ono krásné letní odpoledne, kdy absolvoval setkání s ministerským předsedou Jošidou, Johnem Fosterem Dullesem, generálem Bradleym a ministrem obrany Johnsonem. Hovořilo se o důsledcích korejské války; Dulles přiletěl do Tokia proto, že prvními americkými oddíly odesílanými do Koreje měly být ty, které od roku 1945 okupovaly Japonsko. To ovšem znamenalo, že čtvrt miliónu amerických občanů žijících v Japonsku zůstane bez ochrany;

Američanům se to pochopitelně nelíbilo a navrhovali, aby Japonsko vytvořilo vlastní armádu. Byl to neslýchaný návrh, protože vytvoření armády by znamenalo přímé popření Článku 9 japonské ústavy sepsané roku 1947: „Pozemní, námořní ani letecké síly, stejně jako jiný vojenský potenciál, nebudou nikdy vytvořeny.“

V duchu amerických tradic Johnson napadl Dullesovo stanovisko a ministerský předseda všechny návrhy na vytvoření armády odmítl: přesto bylo zřejmé, že něco se musí udělat. Plukovník navrhl, aby byla existující japonská policie doplněna o dalších 75 000 mužů, kteří by se nazývali Národní policejní záloha. „Budeme tak mít fungující armádu, aniž bychom jí tak museli říkat,“ uzavřel plukovník.

Dullesovi to samozřejmě nestačilo, jenže Jošida, který v tom viděl možnost vycouvat bez ztráty tváře, okamžitě souhlasil.

Plán musí být od samého začátku naprosto tajný a Jošida trval na tom, aby ani najímaní členové nového sboru neměli nejmenší tušení o jeho pravém poslání.

Předseda pak vytvořil Zvláštní oddělení sekce pro občanské záležitosti, do jejíhož čela byl jmenován americký důstojník, a která se měla zabývat náborem a výcvikem nově vytvářené Národní policejní zálohy.

Po skončené schůzi požádal Jošida plukovníka, aby ještě chvíli zůstal. Vzduch byl stále ještě plný napětí a ministerský předseda navrhl, aby se šli projít do zahrady.

„Jsem vám povinován díky," prohlásil po obvyklých zdvořilostech, které i v tak pohnuté době nikdo nezanedbával. „Potíž je v tom, pane, že Američané nás pořád nechápou." Všiml si, že Jošida ho po očku pozoruje. „Nejspíš nás nikdy nepochopí, i když tu jsou tak dlouho."

Předseda se usmál. „Vzpomeňte si, plukovníku, že ještě nedávno jsme my nechápali Američany."

„Japonsko je podle mě dokonale schopné bez problémů přijímat cizí kulturu."

Jošida si povzdechl. „Ano, snad je to pravda. Každopádně jsem vám velice zavázán. Pan Dulles se ze všech sil snažil zahnat mě do kouta a bezpochyby směřoval k tomu, aby se Japonsko zapojilo do války v Koreji. Proč by jinak tak najednou trval na remilitarizaci?" Zavrtěl hlavou a sepjal si ruce za zády. „Je absolutně nepředstavitelné, že bychom měli poslat vojska do

Koreje."

Nepředstavitelné, opakoval si plukovník, zatímco klečel ve tmě. Tehdy jsme se, díky Bohu, vyhnuli nepředstavitelným věcem. Teď už ne.

Oheň se rozhořel; vytáhl z kapsy provaz a hodil ho do plamenů. Vůbec ho nepřekvapilo, že uzlík uprostřed šňůry se rozpadl na popel jako poslední.

Sbohem hoře Aso a dobrý den hoře Fudži.

Po většinu jeho cesty zpátky pršelo a dešťová voda stékala v proudech po okenních sklech. Obloha byla černá, potažená

zlověstnými mraky, a ostrý severní vítr s sebou přinášel zimní chlad.

Nicholas si nervózně poposedl. Někdo na druhém konci vagónu si hrál s rozhlasovým přijímačem a bezcílně přelaďoval stanice: krátké výkřiky rockové hudby se střídaly se suchým, kultivovaným hlasem předčítajícím zprávy. Saburó, vůdce Japonské socialistické strany, se stal terčem kritiky za svoji „restrukturalizaci“, kterou provedl před dvěma lety a která ho nejspíš bude stát funkci.

Na sever od Osaky se déšť změnil v krupobití; kusy ledu se odrážely od oken a tančily kolem trati.

Nicholas se choulil na sedadle a i přes fungující topení se celý třásl. Cítil, že má hlad, avšak pociťoval to jen matně, jako by ten hlad patřil někomu jinému; své sedadlo neopustil od chvíle, kdy na ně v Osace ztěžka dopadl – každý pohyb pro něj znamenal nezměrné úsilí. Možná, že než dojedou do Tokia, bude si muset odskočit; raději na to nemyslel. I myslet mu dělalo potíže. Slyšel sténání, cítil horko na tvářích, světlo – někdo sundal s lampy stínítko? Stíny se pohybovaly, zvedaly se a klesaly, všechno v nadživotní velikosti. Saigó stlal postel a Jukio v sukni a blůzce mechanickými pohyby balila. Pokoušel se promluvit, ale jako by měl ústa plná suchého písku. Znehybněl mu také hrtan?

Saigó ji uchopil za loket a druhou rukou zvedl její brašnu.

Museli ho překročit, aby se dostali ke dveřím; ležel tu jako kvadruplegik, s očima oslepenýma potem a slzami. Chtěl ještě spatřit její tvář, avšak byla ve stínu a částečně zakrytá vlajícími vlasy.

Saigó jí něco zašeptal, obrátil se a sklonil svůj upocený obličej nad Nicholase.

„Tak teď už víš, jak to je, co? Dobře,“ prohlásil. „Nesnaž se nás sledovat. Nemá to smysl. Loučíme se teď navždycky, takže ti neříkám *sajonara.* Jasné?“ Natáhl ruku a poplácal Nicholase po tváři. „Jestli se ještě někdy setkáme, tak tě zabiju.“

Stíny – byli to skutečně lidé? – zmizely a zbyl jen obraz vrytý hluboko do mozku; nakonec zavřel oči a soustředil se na svůj dech.

Podle jeho odhadu začalo znehybnění pomíjet krátce po východu slunce; přesný čas neznal, protože zřejmě na chvíli usnul. Jediné, co věděl, bylo, že když se před osmou probudil, dokázal už pohnout prsty.

Během hodiny se mohl postavit a dokonce i chodit; zašel do koupelny a dost dlouho tam zůstal.

Jeho první cesta vedla ke skladišti. Za denního světla vypadala ulička úplně jinak; ležela poblíž obchodního centra a ve dne po ní proudily davy chodců a mračna aut.

Zkusil hlavní vchod: bylo zamčeno. Dvakrát budovu obešel a ujistil se, že jinudy se dovnitř nedostane. Vypáčit zámek nepřicházelo v úvahu.

Nasnídal se v nedaleké čajovně; seděl u okna s výhledem na průčelí domu. Když se ani po hodině nic nestalo, vzdal to. Zaplatil a přitom se zeptal na cestu k policejní stanici; bylo to, co by kamenem dohodil. Poslali ho do druhého patra budovy postavené ze dřeva a cihel, která páchla cementem a terpentýnem.

Seržant ve službě seděl za tak poškrábaným psacím stolem, že vypadal, jako by bojoval ve válce. Seržant byl malý, docela mladý muž s tmavě žlutou pletí a hustým knírem, kterým zakrýval křivé zuby. Uniformu měl pečlivě nažehlenou a puky jako nabroušené. Zdálo se, že má pro Nicholasovy potíže pochopení.

Zapsal si všechny podrobnosti včetně adresy skladiště. Když mu však Nicholas ohlásil, co se skrývalo za červenými lakovanými dveřmi ve třetím patře, zdvihl obočí.

„*Rjú* nindžutsu? Mladíku, jste si jistý, že to není nějaký vtip?

Studenti občas dělají takové žerty, a v takovém případě bych samozřejmě chápal –“

„Ne,“ odporoval Nicholas. „Nic takového.“

„Podívejte,“ pravil mladý seržant a láskyplně si přejel knír ukazováčkem, „víte přece, že nindžové neexistují. Vymřeli skoro před sto lety.“

„Máte důkaz, že vymřeli doopravdy?“

„Heleďte –“

„Prosím vás, seržante. Nechci po vás nic jiného, než abyste poslal do toho skladiště pár lidí, aby se tam porozhlédli.“

Seržant neochotně spustil ruku od svého horního rtu. „Tak dobře, pane Linneare. Nechte to na mě. Vraťte se do hotelu a počkejte, až vám zavolám.“

Zavolal až dlouho po třetí hodině.

„Haló?“

„Pan Linnear?“ Seržantův hlas zněl unaveně.

„Byli jste v tom skladišti?“

„Ano. Šel jsem tam osobně, ještě se dvěma hlídkaři. Majitelem jsou Pacific Imports.“

„Viděl jste to znamení na dveřích?“

„Žádné tam nebylo.“

„Vždyť –“

„To skladiště bylo dnes zavřené, ale podařilo se nám splašit hlídače. Byl tak laskavý, že nás tam provedl. Je to skutečně skladiště, nic jiného.“

„To nechápu.“

„Pane Linneare, možná bych měl někoho poslat, aby se postaral o zavazadla toho děvčete. Třeba najdeme nějaké vodítko, kde se teď právě nachází.“

„Zavazadla?“ opakoval překvapeně Nicholas. „Tady žádná nejsou, seržante. Říkal jsem vám to.“

Hlas na druhém konci o poznání zchladl. „Ne?“ opáčil seržant, „to jste nám neřekl. Pane Linneare, nepohádali jste se spolu náhodou a neutekla vám?“

„Poslyšte –“

„Víte, mladíku, radši zavolám vašim rodičům. Odkud jste říkal, že jste?“

Odešel teprve dlouho po setmění. Ochladilo se a vlhkost visela ve vzduchu jako ocelová opona. Těch několik lidí, co se ještě i v tuhle dobu pohybovali po ulicích, spěchali, aby byli co nejdříve v teple.

Obešel blok, aby se ujistil: nikoho neviděl více než jednou. Zastavil se v průchodu, hleděl na dveře a trochu se ve větru třásl.

Nad kanálem se zatřepotal list papíru a zase spadl jako obrovský mol spálený plamenem.

Dovnitř se dostal za čtyři minuty; byl velmi opatrný. Dlouho stál opřený o zeď a naslouchal; potřeboval si vrýt do paměti atmosféru celého místa tak, aby si každé změny okamžitě všiml.

Mohlo to být to jediné, co by ho zachránilo před tím, aby padl do pasti; trvalo mu to deset minut. Poté tiše vystoupil po schodech.

Budova se tvářila opuštěně; schválně to nebral na vědomí, protože věděl, že se pohybuje po nepřátelském území. Seržanta by určitě nepotěšilo, kdyby ho nachytal při vloupání, a nechtěl také do ničeho namočit otcovo dobré jméno. Čím méně se plukovník dozví o jeho zážitcích v Kumamotu, tím lépe.

Skladiště nemělo žádná okna, a proto v něm byla v noci stejná tma jako ve dne. Čas ztratil význam. Ve třetím patře sáhl po baterce a posvítil si na dveře.

Zůstal nehybně stát; někde dole zapraskalo dřevo, spíše změnou teploty než pod vahou člověka; venku v uličce zaštěkal pes.

Ozvalo se zarachocení náklaďáku.

Seržant nelhal: na dveřích žádný znak nebyl.

Přejel povrch dveří prsty: nic. Byl tady vůbec někdy?

O patnáct minut později už kráčel po ulici s nohama zdřevěnělýma zklamáním. Skladiště, nic než skladiště. Ani náznak toho, že by to mohla někdy být *rjú. Nesnaž se nás sledovat.* Protože tu nebudeme?

Vagónem se rozléhala rocková píseň, kterou neznal. Rychlá, optimistická. Ubíhající krajina byla zahalená mlhou a kroupy rachotily jako pingpongové míčky.

Nicholas si opřel hlavu o sklo, aby se ochladil. Pokoušel se to pochopit. Jukio byla výtečná herečka a on naivní chlapeček. Bylo to skoro žertovné: tolik se snažil, aby získal její důvěru, a pro ni slovo důvěra byl jenom prázdný pojem. Ne, vůbec to nebylo žertovné.

Ironie, ano.

Připadal si netečný, jako by ho Saigóův vpád uspal. Vzpomněl si na Jukijinu poznámku, když míjeli vybombardovanou obnervatoř v Hirošimě. *Takhle vypadám uvnitř.* Další součást její lži ,ovšem nyní až příliš skutečná.

Začalo sněžit a obloha zbělela. Po neustálém bušení krup se rozhostilo překvapivé a děsivé ticho; neznámý cestující konečně vypnul rádio.

Byl to ten příběh, co mu vyprávěla, jenomže naruby. To on byl tou paní, která marně čekala, až její milenec splní svůj slib.

Jestlipak by se Jukio stala jeptiškou, kdyby znenadání zmizel?

Poprvé v životě začal uvažovat o Americe jako o něčem víc než jen o zemi na druhé straně oceánu. Opustit milované Japonsko! Ano, řekl si. Ano, ale napřed…

Rádio se s řevem probudilo opět k životu. *Budu se tvářit, jako*

Že líbám rty, které mi tolik chybí / A budu doufat, že se mé sny splní / Zatím co budu pryč / Budu ti každý den psát / A pošlu ti celou svou lásku…

Na tom, že Nicholas nejel z nádraží rovnou domů, nebylo nic divného.Hodil svá zavazadla na zadní sedadlo taxíku a udal řidiči

adresu Kansacuovy *rjú.*

V Tokiu zřejmě sněžilo už dlouho: na zemi ležely skoro tři centimetry sněhu a doprava vázla. První sníh se objevil tak pozdě, že ho nikdo nečekal, a tudíž na něj město nebylo připraveno.
Stěrače vrzaly o přední sklo a vůz se proplétal zacpanými ulicemi, teprve na dálnici na kraji města se mohli rozjet rychleji: zde zapracovaly posypové čety.

Seděl opřený v koutě a oči otevřel teprve, když taxi zastavilo před *rjú.* Požádal řidiče, aby počkal pro případ, že bude zavřeno.

Taxi vypadalo jako odpočívající zvíře, lapající po dechu, a z výfuku mu vycházely malé obláčky dýmu. Nicholas se za okamžik vrátil, zaplatil a vytáhl z auta své cestovní brašny.

Kansacu mu v jedné ze zadních místností nalil zelený čaj.

V *dódžó* nikdo nebyl, kromě *senseie* a Nicholase.

„Měl jsi krušnou cestu," usoudil Kansacu.

Otevřeným *šódži* viděl Nicholas padající sníh, který v podvečerním šeru vypadal spíše modrý než bílý. Horu Fudži nebylo vidět. „Vidím ti to na očích."

Nicholas začal vyprávět.

Když skončil, nastalo dlouhé ticho, nebo mu to tak aspoň připadalo.

„Kansacu –“

Sensei ho zarazil. „Vypij si čaj, Nicholasi.“

Nicholas zahodil šálek a čaj se rozlil po tatami. „Už mě nebaví, aby se mnou každý zacházel jako s dítětem! Vím, co chci udělat – co musím udělat.“

Nezdálo se, že by se Kansacua jeho výbuch nějak dotkl. „Myslím, že bys teď měl jít domů.“

Nicholas vstal s tváří rudou vzteky. „Copak nechápete, co se stalo? Poslouchal jste mě vůbec?“

„Slyšel jsem každé slovo.“ Kansacu mluvil klidným, konejšivým hlasem. „Cítím s tebou. Potvrdil jsi mi něco, čeho jsem se dlouho obával. Nemůžeme se ovšem rozhodovat zbrkle; možná si myslíš, že teď víš, co chceš, ale já o tom pochybuji. Prosím, dej si poradit a vrať se domů. Všechno si v klidu rozmysli –“

„Chci, abyste mi něco vysvětlil,“ zaútočil Nicholas. „To vy jste mě do toho namočil. Věděl jste –“

„Nevěděl jsem nic. Teď už to vím, stejně jako ty. Řekněme, že to je lepší, než setrvávat v nejistotě. Za takových okolností se člověk nemůže ani rozhodovat, ani jednat. To jsou základní věci.

Znáš to.“ Poslední věta zněla trochu jako otázka.

„Ano.“

„Dobrá.“ Kansacu si povzdechl a vstal. Stáli proti sobě po stranách nízkého lakového stolku. „Musím ti říct, že to, co jsem před tebou zatajil, bylo jen pro tvé vlastní dobro –“

„Pro moje dobro –!“

Kansacu zvedl ruku. „Nech mě laskavě domluvit. Předtím jsem měl ohledně Saigóa jen neurčité podezření.“ Jeho hlas poněkud změkl. „A co se týče tebe, už jsem ti svoje řekl. Další práce tady neposlouží ani jednomu z nás. To, že jsi tu cestu do Kumamota přežil, je dostatečným důkazem, pokud mi nevěříš.“

„To bych nikdy –“

„Ne, vím, že ne.“ Kansacu obešel stůl a uchopil Nicholase za loket; bylo to poprvé, kdy se ho podobným způsobem dotkl. „Byl jsi můj nejlepší žák, jenže teď nastává čas, kdy se musíme rozejít. Musíš růst dál podle svého vlastního uvážení, Nicholasi, a další pobyt v téhle rjú – a v kterékoli jiné – by mohl tvůj růst jen

zbrzdit. Ovšem „ – zvedl ukazováček – „než se rozhodneš, co dál, musíš mít v duši jasno. A jistě sám uznáš, že tomu tak zatím není.“

Nicholas mlčky přemítal.

„Máš na to času, kolik potřebuješ. Pak, až budeš mít pocit, že jsi připraven, přijď za mnou. Budu tady a odpovím ti na všechny otázky, jak nejlépe budu moci. A společně pak rozhodneme o tvé budoucnosti.“

„Ještě je tu jedna věc,“ připomněl Nicholas, „na kterou bychom neměli zapomínat.“

„A to?“

„Mám teď nepřátele.“ *Nesnaž se nás sledovat.* „Pronikl jsem na jejich území a nevšímal si jejich varování. Až přijdou, musím na ně být připraven.“

Kansacu hleděl na padající vločky a nikdy nevypadal tak staře a sešle, jako v tu chvíli.

„Bohužel, mám pro tebe špatné zprávy.“

Stál se svými zavazadly ve dveřích. Okamžitě si vzpomněl na

Čeong. „Kde je matka?“

„U tety. Pojď dál, Nicholasi.“ Plukovník vypadal unaveně.

Dům byl náhle jiný, prázdnější.

„Co se stalo?“

„Sacugai,“ odtušil plukovník. V ruce držel nezpálenou dýmku.

„Pokoušeli jsme se tě sehnat v Kumamotu. Nakonec se mi po lařilo dnes odpoledne zastihnout Saigóa. Itami se dost divila, když se dověděla, že Jukio je s ním.“

Nicholas cítil, jak mu pod žebra zajíždí nůž. *Pošlu ti všechnu svou lásku.* Nastalo ticho: slyšel jen tikot hodin v plukovníkově pracovně. Venku se nehýbalo nic, jako by svět zachvátila nová loba ledová.

Plukovník si odkašlal. „Sacugaie zabili. Je mi líto, není to

zrovna nejlepší uvítání, zvlášť, když vidím, že ani výlet se ti moc nevydařil.“

Měl to snad napsáno na čele?

„Jak se to stalo?“

Plukovník přiložil troubel k ústům a zafoukal do ní, aby z ní vyhnal usazeninu. „Policie se domnívá, že šlo o loupež. Sacugai nejspíš překvapil zloděje.“

„Nikdo nic neslyšel?“

Plukovník pokrčil rameny. „Sacugai byl v domě úplně sám. Itami jela k sestře.“

„Ke které? K Ikuře?“

„Ne, k Teoke.“

Nicholas neměl Teoke právě v oblibě.

„Tak.“ S plukovníkovou pomocí si odnesl zavazadla do svého pokoje.

„Je tu tak ticho,“ prohodil Nicholas. „Jako by bylo něco v nepořádku.“

„Ano,“ souhlasil plukovník se zasněným pohledem. „Nic není lak, jak bývalo.“ Posadil se *na Jutón* a promnul si oči. „Služebnictvo odešlo s tvou matkou a Ataki dnes nepřijde.“

Nicholas si začal vybalovat; špinavé prádlo skládal na hromádku. „Tati,“ zeptal se po chvíli, „co víš o nindžech?“

„Moc ne. Proč?“

Pokrčil rameny a zadíval se na košili, kterou držel v ruce.

„Mluvil o nich Kansacu. Věděl jsi, že když sem v roce 1543 přivezli Portugalci střelné zbraně, nindžové je okamžitě zařadili do svých disciplín? Ne? Právě proto většina ostatních tříd, především samurajové, odmítali střelné zbraně až do reforem Meidži.“

Plukovník vstal a zamířil ke svému synovi. „Nicholasi,“ začal jemně, „co se stalo mezi tebou a Jukio?“ Nicholas mlčel a plukovník mu položil ruku na rameno. „ Bojíš se mi to říct?“

Nicholas se k němu otočil. „Nebojím. Prostě – vím, co sis o ní myslel. Neměls ji rád od samého začátku.“

„Proto mi teď nechceš říct –“

„Miluju ji,“ vydechl Nicholas zoufale, „a ona mi taky řekla, že mě miluje. Jenže pak se to všechno rozpadlo, jako domeček z karet.“ Když viděl Nicholasův výraz, plukovníka píchlo u srdce.

„Jak jen mohla odejít se Saigóem? Jak mi to mohla udělat?“ Oči mu zvlhly slzami. „Nerozumím tomu.“

Když se tak plukovník díval na svého syna, pocítil strašlivou touhu mu říci všechno, vyzpovídat se. Věděl však zároveň, že to nikdy neudělá: bylo by to příliš sobecké. Své břímě musí nést sám, nebylo by spravedlivé s ním zatěžovat Nicholase. Zoufale si přál, aby mohl syna nějak utěšit, a jeho vlastní neschopnost najít vhodná slova ho zarážela. Copak to takhle mezi námi bylo vždycky, divil se. Nevím, co mu mám říct. Přál si, aby tu byla Čeong s ním, a okamžitě se za ten nápad zastyděl. Proboha, je vůbec možné, abych se tak odcizil vlastnímu dítěti? Může za to snad moje práce? To by byla pěkná ironie, napadlo plukovníka.

Uvědomil si, jak Sacugaiovi záviděl jeho blízký vztah se Saigóem; sám nebyl schopen s Nicholasem nikdy nic podobného navázat. Chyba, samozřejmě, byla na jeho straně.

U dveří zazněl zvonek. „Pojď," vyzval Nicholase a šli otevřít.

Na schodech stál detektiv od tokijské policie: byl to ramenatý mladík a vypadal nervózně. Zřejmě si velice dobře uvědomoval, kam ho poslali. Když plukovník otevřel dveře, rázně zasalutoval.

„Plukovníku Linneare," začal a jeho hnědé oči těkaly sem a tam. „Poručík Tomomi mi nařídil, abych vás informoval o postupu vyšetřování." Nemusel ani říkat, kterého. „Naše poslední zjištění ukazují, že váš švagr –"

„Nebyl to můj švagr."

„Prosím, pane?"

„To nic," na to plukovník. „Pokračujte."

„Ano, pane. Loupežnou vraždu jsme vyloučili, nebo jsme ji aspoň prozatím jako motiv odsunuli."

„Skutečně?"

„Koronerova zpráva uvádí dvojitou zlomeninu prstenčité chrupavky. Někdo ho uškrtil, a musel to být profesionál. Poručík Tomomi se domnívá, že je možné uvažovat o souvislostech s radikální levicovou opozicí."

„Takže je to vražda?"

„Ano, pane. Právě sbíráme podezřelé. Víte, známé firmy od socialistů, komunistů a podobně."

„Děkuji vám za informaci, seržante."

„Není zač, pane. Nashledanou." Otočil se a pod jeho vysokými botami zaskřípal štěrk.

V průběhu následujících týdnů se rodinný život alespoň zdánlivě vrátil k normálu. Ovšem, přesně jak prohlásil plukovník, nic nebylo takové, jak bývalo.

Museli se pochopitelně zúčastnit Sacugaiova pohřbu; byla to čistě rodinná záležitost. Slavnost odložili, než se vrátil Saigó. Nicholase Sacugaiova smrt nijak nerozlítostnila. Na tom nebylo nic divného; dokonce se přistihl, že se na pohřeb těší, a netušil proč, dokud nespatřil přijíždět Saigóa a Itami. V tu ránu ho pichlo u srdce: Jukio s nimi nebyla a Saigó nepromluvil ani slova s nikým jiným, než se svou matkou.

Po Saigóově návratu Nicholas předpokládal, že se Čeong vrátí domů, a mýlil se: zůstala u Itami ještě přes týden. Nebýt toho, že

Itami trvala na tom, aby odjela, možná by u ní zůstala už napořád.

Nicholas si všiml, že matka tou tragédií zestárla mnohem víc než Itami. Málokdy se byť i jen usmála a každému připadala divoce odtažitá, jako by se držela při smyslech jen silou vůle. Kromě toho se – pro Nicholase naprosto nevysvětlitelně – něco změnilo v Jejím vztahu k plukovníkovi. Pokud se Nicholas pamatoval, tvořil tento vztah vždycky páteř jejího života; jistě, změna byla malá a pro cizince takřka nepostřehnutelná, avšak došlo k ní a to ho děsilo. *Zdálo* se, jako by Čeong kladla Sacugaiovu smrt za vinu plukovníkovi. Copak nestačilo, že Sacugaiovi zachránil krk jednou, ptal se Nicholas sám sebe. Měl pocit, že jeho matka nejedná rozumně a poprvé v životě cítil, že se musí přiklonit na stranu jednoho z rodičů.

Itami docházela skoro každý den na oběd a při několika příležitostech s sebou přivedla i Saigóa; Nicholas se těmto setkáním většinou vyhnul tak, že byl buďto v *rjú,* kde hovořil s Kansacuem, nebo na univerzitě Tódai. Čeong mu ovšem o návštěvách každý večer vyprávěla.

Plukovník si vzal týden dovolené, poprvé po roce a půl. Tvrdil, že je nemocný, a dokonce zašel k lékaři – nic takového neučinil za celou tu dobu, co ho Čeong znala. Byl bledý a vyčerpaný, avšak Čeong potěšilo, že lékaři u něj nezjistili žádnou nemoc.

Nicholas sám se plně zabral do studentského života, který byl na Tódai poněkud neobvyklý, ale brzy se do něj vpravil. Jakmile uspěl u neuvěřitelně těžkých přijímacích zkoušek, shledal, že se stal okamžitě členem *Gákubacu,* elitního studentského spolku.

Zjistil, že Tódai je v podstatě jedním z nejexkluzivnějších klubů světa, který studenty připravuje na nejvyšší vládní místa ostatně, pět poválečných ministerských předsedů byli absolventi Tódai.

Rušný univerzitní život vzdálil Nicholase rodině, a proto si teprve po několika týdnech povšiml, že je něco v nepořádku.

Plukovník si prodloužil dovolenou; vstával podle svého zvyku brzy ráno a procházel se po domě, přičemž ohmatával jednotlivé předměty, jako by se s nimi loučil. Často se pletl služebnictvu pod nohy, takže jej dobrácky odváděli do jiné místnosti nebo stále častěji před dům, kde pak trávil nekonečné hodiny u zenové zahrádky, s pohledem upřeným na štěrkový podklad. U člověka, který byl po většinu svého života silnou a aktivní osobností, bylo takové jednání velice neobvyklé.

Když přišla na návštěvu Itami, dávala najevo své těsné spojení s Čeong: trávila u nich nyní často víkendy, kdy se s Čeong procházely borovicovým lesem až k šintoistickému chrámu, kam kdysi sama poprvé zavedla Nicholase. Snad dokonce míjely místo, kde se on a Jukio milovali. O čem spolu mluvily, neměl

Nicholas ani zdání.

Jednoho dne přišel domů ze školy dříve než obvykle a zastihl plukovníka, jak sedí venku, zachumlaný do svého starého svrchníku, který mu nyní byl směšně velký.

Nicholas obešel dům a posadil se vedle něj; skoro ho vyděsily otcovy vystouplé lícní kosti.

„Jak se cítíš?“ zeptal se a od úst mu šla pára.

„Dobře,“ opáčil plukovník. „Jsem jenom – unavený.“ Smutně se usmál. „Unavený, nic víc.“ Jeho tenké ruce, poseté jaterními skvrnami, se třásly. „Nedělej si starosti. Víš, přemýšlím o tom, že bychom s tvou matkou odjeli někam na odpočinek. Pořád to ještě nepřekonala a potřebovala by odtud na chvíli vypadnout.

Zapomenout na smutek. Tvoje teta se jí teď drží jako tonoucí stébla. To se mi nelíbí.“

„To bude v pořádku, tati.“

Plukovník si povzdechl. „Nemyslím. Svět se mění, je pořád složitější. Už ho nechápu. Ty ho snad pochopíš, nebo v to aspoň doufám.“ Několikrát si přejel rukama po stehnech, jako by ho bolely. „Nic není takové, jako dřív.“ Vzhlédl k nebi: letělo po něm na jih hejno hus ve tvaru V – jako vítězství. „Když jsem sem přišel, snil jsem o tolika věcech, tolik jsem toho mohl udělat.“

„A taky jsi udělal. Dokázal jsi toho spoustu.“

„Prach a popel,“ zavrtěl hlavou plukovník. „Připadám si, jako bych nedokázal nic, jako bych se jen nechal unášet proudem.

Dokonce se mi zdá, že jsem se dost nesnažil.“

„Jak můžeš něco takového tvrdit? Dal jsi jim všechno, vydal ses z posledního!“

„Podle mě to bylo tak správné. Nevím, jestli jsem nakonec neudělal chybu – nemůžu se rozhodnout. Přeju si, abych udělal víc, abych býval jel do Washingtonu a bojoval za nás tam. Nebo si přeju, abych udělal míň a strávil víc času s tebou a s tvou matkou.“

Nicholas položil plukovníkovi ruku na rameno: bylo tak úzké.

Kam se poděly jeho svaly? Nezměnily se ani v sádlo, prostě zmizely.

„To bude v pořádku, tati.“ Nesmyslná, prázdná věta. Zdálo se mu, že má svázaný jazyk. „To bude v pořádku.“

Chtěl mu říct skutečně jenom tohle?

V plukovníkově životě došlo k zásadní změně a nikdy to už nemělo být v pořádku.

I přes neustálé návštěvy lékaře, předepisování stále silnějších léků a injekcí, ztrácel i nadále váhu, až už pro něj nebylo záchrany. Zemřel ve spánku pouhých deset dní po rozmluvě s Nicholasem.

Pohřeb byl velmi slavnostní, z valné části zásluhou amerického vojenského velení v Tokiu. Z obou stran Tichého oceánu se sjeli truchlící a dokonce i prezident Johnson poslal z Washingtonu zvláštního zástupce. Nicholase napadlo, že přítomnost tohoto zmocněnce je hroznou ironií vzhledem k neuskutečněným snahám

jeho otce: Američané ho po celý život nebrali vážně, avšak po smrti si nenechali ujít příležitost vynést ho do nebe.

I přes jeho šarm a uhlazenou zdvořilost Johnsonova zmocněnce nesnášel; zřejmě mu trochu připomínal Marka Antonia.

Japonská vláda se zachovala mnohem otevřeněji: pohřbu se zúčastnil samotný ministerský předseda a mnoho členů parlamentu. Japonci nemínili zapomenout na plukovníkovy obrovské zásluhy o jejich vlast, a svůj dluh splatili – o něco později, po zdvořilostní lhůtě, nabídli Nicholasovi vysoké místo ve vládě. Potěšilo ho to, nicméně slušně odmítl.

Podle pokynů plukovníkovy poslední vůle řídil obřad rabín americké armády, což mnoho návštěvníků pochopitelně překvapilo – zvláště ty, kdo se domnívali, že ho znali dobře. Rabín znal plukovníka dlouho a pohřební řeč pronesl krásně přesvědčivě; po pravdě řečeno, byl to nádherný pohřeb.

„Jediným řešením je teď Tenšin Šoden Katori *rjú.“*

„Ano, také si to myslím.“

„Chci odjet a zároveň nechci odjet.“

„To plně chápu, Nicholasi.“

Kansacuovy kočičí oči živě světélkovaly.

Klečeli s Nicholasem proti sobě a kolem nich se rozkládalo prázdné *dódžó,* zářící ve světle jako opuštěná pláž.

„Co tam se mnou bude?“

„To ti nepovím. Nemám tušení.“

„Budu v bezpečí?“

„Odpověď na tuhle otázku znáš jenom ty.“

„Jsem rád, že jste přišel na pohřeb.“

„Tvůj otec byl vynikající člověk, Nicholasi. Znal jsem ho dobře.“

„To jsem nevěděl.“

„To tedy ne.“

„Takže…“

„Připravil jsem ti doporučující dopisy včetně tvého závěrečného vysvědčení z této *rjú,* s nejvyššími poctami.“ Jeho oči nehybně sledovaly Nicholasův obličej. Vytáhl z rukávu tři stočené

listy svázané tenkou černou šňůrkou; podal mu je a když se jich Nicholas dotkl, představovaly jediné spojení mezi nimi.

„Pamatuj," dodal, „že existuje řetěz, který je velice tenký. Snaž se vždy objevit další článek dřív, než se ti řetěz přetrhne a ty zůstaneš bezmocný." Pustil dopisy a složil ruce do klína.

„Sqjonara, Nicholasi."

„Sajonara, sensel" Oči se mu zalily slzami, takže viděl jen matnou skvrnu, jak vstává a opouští místnost. *Mám tě rád,* napadlo ho. Právě to chtěl říct plukovníkovi tehdy, když se bavili v zenové zahradě.

Neslyšel klapnutí dveří, ale najednou vycítil, že je v cedrovém stavení sám.

Kupodivu první věc, které si všiml, byla, že jim odumřel zimolez. Ataki k nim už nedocházel a během posledních týdnů byl plukovník tak slabý a nemocný, že ho ani nenapadlo sehnat si náhradníka. Kdysi pečlivě ostříhaný živý plot se teď ježil větvičkami a země byla tvrdá od ledu a udusaného sněhu.

Zatoužil po tom, vběhnout do domu a oznámit Čeong, že odjíždí; nebyl si ovšem jist její reakcí, a proto ještě otálel venku.

Obloha nad ním byla sytě modrá s oranžovým pruhem na obzoru, kde slunce prosvěcovalo mlžný opar. Z dálky slyšel hukot letadla přistávajícího na letišti Haneda.

Možná, že zalitoval toho, že odvolal večeři s přáteli ve městě;

ráno nahlásil Čeong, že večer přijde pozdě. Jakmile se však rozhodl, že pojede do Kjótó, kde se nacházela jeho nová rjú, cítil potřebu dotáhnout záležitost až do konce a to znamenalo sdělit novinku matce.

Uvnitř byl dům stejně tichý, jako byl od té doby, kdy se vrátil z Kumamota, jako by jeho cesta tam byla nějakým zásadním mezníkem v jejich životě. Štěstí se střídalo s neštěstím a nyní se ptal sám sebe, jestli to všechno stálo za to. Znovu si vzpomněl na paní z Roku-No-Mija a na její přesvědčení o nezvratitelnosti osudu, a také na plukovníkovu domněnku, že byl strháván neznámými silami. Život přece nemůže být tak hrozně tajemný.

Prošel setmělou předsíní, udiven tím, že nesvítí světla. V kuchyni nebyla ani noha a na jeho volání nikdo neodpovídal. Svlékl si kabát, přehodil ho přes opěradlo židle a zamířil do zadní části domu.

Nakonec dorazil do ložnice rodičů: tenké papírové *šódži* bylo zatažené, ale za ním svítilo světlo a Nicholas si všiml pohybujícího se stínu.

Zaváhal; nechtěl vyrušovat Čeong, kdyby zrovna odpočívala.

Slíbil si, že zítra s ní půjde k hrobu, kde společně pokleknou, zapálí kadidlo a pomodlí se anglicky i japonsky.

Stín se znovu pohnul a Nicholas tiše zavolal její jméno. Když se nedočkal odpovědi, opatrně rozevřel *šódži.*

S nohama na prahu stál a mlčky, se zatajeným dechem, zíral na scénu před sebou. Srdce mu bušilo a v zátylku ucítil škubnutí, jako by se dotkl drátu pod napětím.

Všechny tatami kromě jediného někdo z místnosti odnesl *afutón* ležel úhledně složený v rohu místnosti. U pravé zdi svítila lampa s papírovým stínítkem; za ní, za skleněnou stěnou, se rozléhala modrobílá nekonečnost sněhu, panenská a neposkvrněná šlépějemi. Obloha byla temná.

Jediné zbylé tatami bylo umístěno uprostřed ložnice; podlaha kolem vypadala podivně nahá jako odhalené maso. Na tatami klečela Čeong, zády k němu: na sobě měla šedé slavnostní kimono s pásem obi. Klečela se skloněnou hlavou, jako by se modlila, a světlo se jí odráželo od dokonalého účesu.

Po její pravici klečela Itami tak, aby měla před sebou její profil; také ona byla oblečená slavnostně, do tmavomodrého kimona s rudým lemováním a bělostným obl.

Ticho v místnosti bylo téměř hmatatelné, pevná hráz, která mu zabraňovala se pohnout, ba i promluvit.

Náhle se ozval zvuk, ostrý a děsivý jako první zaburácení hromu: svist meče vytahovaného z pochvy.

Pravá paže Čeong se mihla vzduchem a Nicholasovi se bůhvíproč vybavily rozkvétající třešně.

Čepel se ve světle leskla tak, jako by hleděl přímo do slunce, a zamířila vzad jediným nutným, rozhodným pohybem. Přímo do levé části břicha.

Zaslechl slabý výkřik, jakoby od vylekaného ptáčete, avšak

Čeong nedala jinak najevo žádný strach a zůstala klečet zpříma; jen se lehce otřásla a zamrkala předtím, než s oběma rukama na jílci přejela mečem vodorovně zleva doprava, rovnou přes břišní dutinu. Teprve nyní se jí rozklepala ramena a bylo slyšet lapání po dechu; po čele jí sklouzlo pár kapek potu a dopadlo na tatami. To se mi snad jen zdá.

Viděl, jak s velkým vypětím vede meč vzhůru k prsní kosti; takovou silou – tělesnou i duševní – by se mohl pochlubit málokterý muž.

Strašlivě pomalu, kousek po kousku, se Čeong, stále ještě svírající meč, začala kácet dopředu jako živoucí pomník. Čelo se dotklo podlahy.

Jako by na tento okamžik čekala, Itami sáhla do záhybů svého kimona a odhalila *katanu:* vstala a zvedla ji vysoko nad hlavu. Meč zasvištěl, jako by se už ocel těšila, až se dotkne teplého masa.

V jediném okamžiku se hlava Čeong čistě oddělila od krku;

teprve tehdy ztratila vládu nad tělem, které se zhroutilo. Krev tekla po podlaze, jako by jí tam trochu vyšplíchl malíř.

„Ne!“

Nicholas se konečně probral z transu a rozběhl se napříč přes pokoj. Itami se dívala na krásnou hlavu, černou, bílou a rudou, a ani nezvedla oči.

„Jak to! Jak to!“ Nedokázal jasně uvažovat; jazyk mu vážil snad tunu a jen tak tak odolával touze si ho vytrhnout. Oči měl jen pro tělo své matky a pro její hlavu.

„Je po všem, Nicholasi.“ Hlas Itami zněl jemně a jakoby z dálky. Zkrvavenou *katanu* držela stále v ruce. „Zemřela důstojně.“

PÁTÝ KRUH

NINDŽA

NEW YORK A WEST BAY BRIDGE

LETOŠNÍ LÉTO

Ještě předtím, než povolil zámek a dveře se rozletěly dovnitř, začal někdo křičet.

V místnosti panoval zmatek.

Něco kolem něj proběhlo, přes pokoj k otevřenému oknu. Začal s tím okamžitě bojovat, protože za všechno mohla jeho vlastní hloupost a pokud se s tím okamžitě nevyrovná, nebude v příštích několika hodinách k ničemu. To by mohlo mít katastrofální následky a on si rozhodně nepřál zemřít.

Všiml si ženy roztažené na lůžku: kůži měla jakoby natřenou olejem a světlo jí dodávalo nepřirozeně bledou barvu. Číňanka.

Pochopil to právě ve chvíli, kdy vrazili do hlavního vchodu podniku Ah Ma; trvalo ti to pěkně dlouho, vyčítal sám sobě. Hidejoši nebyl nindža.

Žena se nedívala na něj, ale na nohy přeložené přes její a na ramena ležící na okraji špinavého prostěradla; hlava jejich majitele visela v nepřirozeném úhlu přes pelest. Nemohla se ani pohnout, jak byla přivázaná k posteli, a nepřestávala vřískat. Oči měla tak vyvalené, že panenky obklopovalo bělmo ze všech stran; dost dobře mohla být šílená, a nebylo by divu.

Philipova hlava obrácená vzhůru na něj hleděla vyčítavým pohledem, s téměř překousnutým jazykem vyčnívajícím mezi zuby. Křik neustával, v kadenci, která připomínala sirénu.

„Je ještě jeden způsob," nadhodil Nicholas. ‚A lepší." Namočil si knedlíček do ostré hnědé omáčky a strčil jej do úst. „Nechci, aby někdo z tvých lidí přišel k úrazu."

Croaker se na něj pátravě podíval. „Víš, že jsi zvláštní člověk?

My poldové jsme přece za riziko placení."

Seděli v malé restauraci na Elizabeth Street; bylo plno a odevšad se ozýval šum hlasů.

„Za rozumné riziko," podotkl Nicholas. „Nindža je, co se týče zabíjení, úplný kouzelník. Na něco takového nejste připravení."

„Neděláš z toho trochu větší vědu, než je třeba?"

„Ne."

Croaker odložil jídelní hůlky a odstrčil talíř; okamžitě se objevil číšník, aby ho odnesl. „Tak dobře. Co chceš dělat?"

„Jít na něj sám."

„Ty ses zbláznil." Zvedl prst. „Něco ti povím, Nicku. Tohle je policejní akce, chápeš, co to znamená? Mohli by mě degradovat už jen za to, že tě beru s sebou. A ty chceš, abych tě na něj pustil samotného? Komisař by osobně napíchal na pranýř všechno, co by ze mě zbylo, až by se mnou skončil Finnigan. Nene. Budeš se muset spokojit s tím, jak je to teď."

„Tak tedy my dva."

„Nejde to. Musel bych tě nechat jen krýt mi záda, a to nemůžu."

„V tom případě ovšem budou problémy."

„Nebudou, pokud ho chytneme u Ah Ma, a přesně to musíme udělat."

Největší starosti mu cestou do schodů ke dveřím podniku Ah Ma dělalo to, že jsou v taktické nevýhodě. Jistě, moment překvapení jim hrál do ruky, jenže pouze ten chlap nahoře znal dobře dům a všechny východy z něj. Nicholasovi se to vůbec nelíbilo.

V prvním podlaží zastavil Croakera a pravil: „Podívej, jestli ho nedostaneme během prvních pár vteřin, jsme nahraný."

„Stačí jen dávat pozor," opáčil Croaker a zamířil ke dveřím Ah Ma. Skrčil se v matně osvětlené chodbě, osmatřicítku v jedné ruce a v druhé povolení k prohlídce. Dalo dost práce ho získat;

Ah Ma měla mnoho vysoko postavených přátel.

Někde za nimi občas zabzučela porouchaná zářivka; po ulici přejelo auto a zatroubilo. Ozval se dupot běžících nohou a hlučný smích.

Když se dveře otevřely, Croaker odstrčil vysokou, elegantní Cíňanku a zvedl povolení.

Nicholasovi před očima probíhal film, jedna vražda za druhou, jako články řetězu. Terryho historické poznámky, tri mezníky: *Hidejoši, Jodogimi, Micunari.* Jejich význam byl náhle jasný a zřetelný jako zářící neón: Sacugai, Jukio, Saigó. Dost přiléhavá alegorie – policista, vyslaný chránit milenku mrtvého šóguna.

Já blbec, nadával si, zatímco vcházel dovnitř za Croakerem.

Proč jsem si to tak dlouho nechtěl připustit?

Nějaký vyděšený Američan neohrabaně povstal a shodil přitom malou Cíňanku, která mu seděla na klíně, na zem. Utekl přes jeden společenský salónek do postranní ložnice.

Croaker kráčel chodbou vedoucí k pokojům a Vrba, která jim otevřela dveře, sháněla Ah Ma. I v takové situaci si zachovávala klid.

Ah Ma se objevila právě, když se Nicholas hodlal pustit za Croakerem.

„Co to má znamenat?“ Chytila Nicholase za rukáv. „Jak se opovažujete sem takhle vtrhnout? Mám dost přátel, a ti vás –“

„Ten Japonec,“ pravil Nicholas dokonalou mandarínštrnou.

Ah Ma sebou trhla. Nicholas ji táhl s sebou po chodbě. „Kde je?“ ptal se. „Chceme jen jeho.“ Pootočil hlavu: míjeli pootevřené dveře prázdných pokojů, které na ně posměšně pomrkávaly. „Jste přece Ah Ma?“ Zepředu se ozval rámus, jak Croaker kopal do zamčených dveří.

„Všechno mi tu zničí,“ zaúpěla Ah Ma. Vzpomněla si na komunistické pochopy, kteří jí uprostřed noci zpřeházeli a rozbili dům a pak odvlekli manžela. Teď ovšem byla v Americe.

Nicholas chápal její znepokojení. „Ten Japonec je velmi nebezpečný, Ah Ma. Mohl by ublížit vašim děvčatům.“

Tomu porozuměla okamžitě a mlčky se na něj zadívala.

„Kde je?“

„Tady. Seberte si ho.“

Odvrátil se od ní a zavolal: „Ten vlevo!“

Croaker se otočil a ustřelil zámek u levých dveří. Pak na ně zaútočil ramenem a v tu chvíli se ozval řev.

Něco se mihlo vzduchem a Nicholas si instinktivně zakryl rukou oči.

Modrobílý záblesk, následovaný pachem korditu.

Croaker zavrávoral a Nicholas v běhu zahlédl něčí nohu, jak se provléká oknem ven.

„Panebože!“

Obrátil se. Croaker si držel ruku na očích.

„Co se stalo?“ ptal se ochraptěle.

„Světelná bomba,“ odpověděl Nicholas. „Úplně malinká.“

Z chodby k nim dolehl lomoz.

„Je pryč. Utekl oknem dozadu.“

Strážník Tony DeLong přijal rádiem poslední rozkazy od poručíka Croakera a pomalu projížděl s hlídkovým vozem po Pell Street.

„Tady je to,“ upozornil ho Šandy Binghamton, jeho kolega.

„Zastav.“

DeLong zhasl světla a zaparkoval vůz napříč přes ulici. Mělo lo dvojí účel: kdyby podezřelý utekl zadem, pomůže ho auto udržet v dosahu, a zároveň zabrání zvědavým civilům, aby lezli do nebezpečné oblasti.

Binghamton vystoupil první; zarazil se s rukou na chromování a ohlédl se k vjezdu do Pell Street. DeLong se zatím rádiem dohadoval s druhým hlídkovým vozem a Binghamton se chtěl přesvědčit, že na jejich úseku je všechno, jak má být. Civilisté by tu snadno mohli přijít o krk a ze zkušenosti věděl, že zvědavost bývá silnější než opatrnost. Sundal si čepici a otřel si čelo rukávem.

Obrátil se a prohlédl si budovu, o níž šlo.

DeLong vypnul rádio a vystoupil; společně vešli do temnoty podél zdí. Na tom poručík zvlášť trval: nesmí dělat žádný hluk a nesmí být za žádnou cenu spatřeni. Přemýšlel o tom, zatímco pozoroval tři řady oken nad sebou; nebylo obvyklé, aby se při takové akci používaly dva hlídkové vozy. DeLong si s tím však dlouho hlavu nelámal: poručík měl jeho veškerou důvěru.

Pracoval pod ním už skoro rok a půl a nyní si byl téměř jist, že při příštích zkouškách ho povýší na seržanta. Hrozně po tom toužil:

uniformy měl dávno plné zuby a přál si, aby ho konečně přeřadili k detektivům. I v tom by mu poručík mohl pomoci; kromě toho, peníze, které by za to byly navíc, by se teď zvlášť hodily, když Denise čeká malé.

Vedle něj se vypínala Binghamtonova mohutná postava a to ho uklidňovalo; tvořili spolu dokonale sehranou dvojku a to byla jediná věc, která mu kazila sny o postupu. Nechtěl trhat tak dobrou partu, jenže Šandy zase netoužil stát se detektivem. Bavilo ho pracovat na ulici, s lidmi. „Tam já patřím, kamaráde," říkával DeLongovi. „Nechci strávit zbytek života za psacím stolem." Jejich představy o životě detektivů se prostě neshodovaly:

papírování rozhodně nebylo základní součástí Croakerovy práce, ale nějak se mu nedařilo o tom Sandyho přesvědčit. Jakmile se ten kolohnát jednou rozhodl, nehnul s ním ani pár volů –

Binghamton do něj šťouchl. Zbytečně – viděl to sám. Intenzivní záblesk světla a tlumené pufnutí.

„A je to tady," poznamenal DeLong. Vytáhli pistole, skrčili se ve stínu a napjatě vyčkávali.

V oknech se objevily stíny.

„Připrav se," zachrčel Binghamton. „Řek' bych, že bere roha."

DeLong přikývl a společně se začali přibližovat k zadnímu traktu budovy. Drželi se v přítmí a snažili se dělat co nejméně hluku; poprvé za celou tu dobu si DeLong všiml, že několik pouličních luceren nesvítí. Přišlo mu to divné vzhledem k tomu, že nová Společnost pro Čínskou čtvrť si dávala záležet, aby právě na takovéhle věci tahala z města peníze. Ovšem, tak to v New Yorku chodilo vždycky.

Oba současně zahlédli nezřetelný pohyb. DeLong pleskl svého parťáka po rameni a přeběhl na druhou stranu ulice. Binghamton obrátil pozornost k budově na konci ulice: ze zkušenosti věděl, kam DeLong míří.

Přibližovali se po obou stranách staromódního požárního schodiště. Nad sebou spatřili pohybující se stín a pak – nic. Dolů nikdo nescházel.

Oba muži na sebe pohlédli a opatrně došli ke svislému žebříku požárního schodiště. Nepravidelně rozseté skvrny osvětlených oken jim ztěžovaly výhled: někde bylo světla málo a jinde zase jeden jediný předmět vrhal hned tři stíny.

„Co se s ním sakra stalo?“ divil se DeLong.

„Nevím.“ Binghamton si zastrčil pistoli do pouzdra a přitáhl si žebřík. „Mrknu se na to. Třeba přeběhl přes střechu.“ Vylezl na plošinku ve výšce prvního patra a znovu vytáhl zbraň. Svižně a tiše stoupal vzhůru.

Ve druhém patře se na okamžik zastavil; zaslechl zvuk policejní sirény, která se hnala po Bowery. Zřejmě mířila dál do města, protože zvuk slábl, až zmizel docela – nic pro nás, pomyslel si.

„Máš něco?“

DeLongův hlas k němu pronikl zvukovou clonou Čínské čtvrti – lomozem dopravy pomalu se vlekoucí úzkými uličkami a zpěvavýrn zvukem rychlého hovoru v neznámé řeči. Na znamení, že nevidí nic, mávl volnou rukou a v tu samou chvíli zaslechl bzukot. Nějaký hmyz. Něco mu proniklo kůží na prsou a obrátilo ho to dozadu; ne, hmyz to nebyl.

Zapotácel se, napřáhl levou ruku, zahlédl ve tmě nějaký pohyb a vystřelil; chytil se zábradlí a myslel jen na to, jak dostat do plic vzduch. Osmatřicítka zařinčela na kovové mřížce u jeho nohou.

Opile se otočil a spatřil před sebou temnou postavu, která jako by se vynořila odnikud. Ve slabém světle vypadala strašidelně, rozkrájená stíny jako obraz v pokrouceném zrcadle. Chtělo se mu zvracet.

Do mozku se mu vryl výraz bledého obličeje a šikmých černých očí. Oči se pohnuly a tenký proužek světla se dotkl jejich koutků: zorničky byly rozšířené. Drogy, napadlo ho nesmyslně.

Otevřel ústa a zakvičel jako zapichované prase. „DeDongu!“ Bylo ho slyšet? V uších mu zvonilo, jako by se právě vrátil z rockového koncertu.

Postava se k němu přibližovala. Snažil se ji zastavit levačkou, zatímco pravou ruku zvedl tak, aby mohl lépe zamířit – kde má vůbec pistoli? Myšlenky se mu pletly.

Připadal si jako na dně moře, tlačen k zemi nezměrným tlakem vody. Veškerou sílu teď potřeboval k tomu, aby se udržel vstoje. Prsa mu hořela a vědomí se mu pozvolna odpoutávalo od těla, až nakonec svobodně prorazilo hlavou k noční obloze.

Pod ním se rozkládala světla velkoměsta, růžovomodrá záře pulsující nad střechami domů, a za tím vším nekonečno.

Skrz mlhu matně viděl své pohupující se tělo, kolem kterého se řítil stín s napřaženou rukou; dole dokázal rozlišit bledou bublinu DeLongova znepokojeného obličeje.

Když se podíval znovu, jeho tělo ztrácelo rovnováhu a pomalu přepadávalo přes zábradlí; byl tak vysoko, že se musel namáhat, aby pořádně viděl. Pomyslel si, jestli třeba nepřekročil meze a nevzlétl příliš vysoko.

Jako Ikarus, napadlo ho. Načež se zřítil do tmy.

DeDong to ucítil ještě dřív, než mohl cokoli uvidět. Řítilo se to dolů jako padající výtah.

Uskočil, aniž by měl sebemenší tušení, co to padá; předmět dopadl kousek od něj s hlasitým žuchnutím.

„Ježíši Kriste," vydechl. Začal se potit; poklekl k potlučenému tělu svého kolegy. „Proboha, Šandy, co se stalo?"

Byl v šoku. Věděl, že musí okamžitě najít toho, kdo to udělal, avšak zatím nemohl odtrhnout oči od mrtvoly. Potůček krve se pomalu šinul po asfaltu; levá strana hlavy byla promáčknutá dovnitř, stejně tak rameno a tak dále.

DeLong vstal a ustoupil o dva kroky.

Uslyšel nějaký zvuk, jako když našlapuje kočka, a zadíval se tím směrem. V Pell Street si teď připadal jako v pasti; schoval se do temného průjezdu a vzhlédl. Poprvé ho napadlo, do jaké bryndy je to poručík namočil. A vůbec, kde se sám flákal?

Na plošince v prvním patře spatřil pohyb; za jiných okolností by to považoval za nějaké toulavé zvíře, ale ne dnes. Zvedl osmatřicítku, zamířil a vystřelil. Rána se rozlehla uličkou a ještě chvíli se odrážela ode zdi ke zdi; zadrnčení mu napovědělo, že se strefil do něčeho kovového.

„Do prdele!“ Zamířil a znovu vypálil. Tentokrát nic nezadrnčelo; že by se trefil?

Zbývala poslední plošinka a schůdky, po nichž musí ten chlap sestoupit na ulici, a tam bude nejzranitelnější, pomyslel si

DeLong. Ovládal se jen s potížemi; Binghamtonovo rozbité tělo ho tížilo jako noční můra a nejradši by do pohybujícího se stínu vyprázdnil celý zásobník. Počkej, říkal si. Dostaneš toho parchanta, až bude blíž a ty budeš moci střílet najisto.

Stín se teď hýbal na konci plošinky a DeLong pečlivě zamířil, s oběma rukama na pažbě. Soustředil se na místo, kudy se vcházelo na žebřík. Ukazováčkem svíral spoušť a přerývaně dýchal. Čekej, čekej – teď! Vystřelil třikrát, rychle za sebou.

Nic.

DeLong zmateně zvedl pistoli. Kam se ten hajzl poděl?

Koutkem oka zahlédl, jak něco běží ulicí. To přece není možné, uvažoval. Jak by se tam mohl dostat, aniž by slezl po žebříku? A navíc tak tiše?

Otočil se a s roztaženýma nohama zamířil svou osmatřicítku přesně tak, jak ho to učili na policejní akademii. Kolem vládlo ticho a nic se nehýbalo. Snažil se vzpomenout si, kde stín viděl, a odhadnout.

Byl tak blízko, až ho to zarazilo. Rychle poklekl a instinktivně vystřelil, avšak v tu samou chvíli se na něj stín vrhl. Levou ruku měl napřaženou a DeLong si všiml krátké, černé hůlky s tupým koncem. Připravil se na ránu do hlavy a proto ho úder vedený do prsou dokonale zaskočil. Oblý konec se lehce dotkl jeho uniformy a současně s ním se vymrštila patnácticentimetrová tenká čepel, ukrytá v hůlce, a projela mu srdcem. DeLong byl mrtev ještě dřív, než dopadl na zem.Letící stín ještě zaslechl DeLongovo zasténání, které strážníkovu umírajícímu mozku připadalo jako nejhlasitější zvuk světa.

Nicholas odvedl Croakera zpět ke dveřím; po chodbě postávaly napůl oblečené ženy a zvědavě na ně civěly.

Ah Ma si vzala povolení k prohlídce od Vrby a nyní stála s kamenným obličejem a s Penny po boku. Vrba se v zadním pokoji snažila ukonejšit nebohou dívku, které zážitek s Japoncem

pořádně pocuchal nervy. Vrba je v takových situacích pravý poklad, pomyslela si Ah Ma rezignovaně. Kdysi taková bývala sama. Tiše si povzdechla. Vůbec se mi tam nechce chodit, napadlo ji. Dřív by to bylo první místo, kam by utíkala ve snaze pomoci; dnes už ne. Doba se změnila a já s ní. Položila Penny ruku kolem ramen, aby ji u sebe přidržela a zároveň aby ji uklidnila.

„Měli jste ho chytit," vyčetla Ah Ma Nicholasovi čínsky. „Teď teď sem třeba vrátí. Někdo ho zradil a to mu nedá spát."

„Nevrátí se," ujistil ji Nicholas. „Zrádce už zabil."

Museli vyjít předním východem a pak se teprve dostat dozadu; ve tmě a bez rádiového spojení nemohli riskovat průchod oknem. Stále k nim doléhala střelba, ztlumená stěnami budovy.

V hale štěkal pes a někdo o patro níž si pustil televizi, snad aby přehlušil rámus zvenčí.

„Ježíši," úpěl Croaker a protíral si oči, „to je ale bordel!"

Když vyšli do žhavé noci, zaslechli další výstřely a rozběhli se po Doyers Street.

Nejprve spatřili hlídkový vůz stojící napříč přes vozovku;

obešli ho a Nicholas byl první, kdo zahlédl mrtvoly. Jedna se rýsovala v popředí a druhá, zapletená do klubka stínů, na konci uličky. Zastavil se a očima přejížděl terén před sebou.

Croaker kolem něj prolétl s napřaženou pistolí, když však uviděl mrtvého, zastavil se. Pomalu a opatrně se k němu připlížil, poklekl a otočil tělo tváří vzhůru. Okamžitě poznal DeLonga a zarazilo ho, kolik z něj teče krve. Policista nejevil známky života.

Vstal, v podřepu došel na konec uličky a prohlédl si Binghamtonovy chladnoucí pozůstatky; pak zasunul pistoli do pouzdra. Vrátil se, beze slova minul Nicholase a vklouzl za volant hlídkového vozu. Zavolal dispečink, aby mu poslali sanitku a lidi z patologie, načež nadiktoval popis prchajícího. Když k němu Nicholas došel a opřel se o otevřené dveře, stále ještě telefonoval.

„Zřejmě už je dávno v trapu."

Croaker zavěsil, opřel si hlavu o sedadlo a zavřel oči. „Moje nejlepší parta." Zamrkal a udeřil pěstí do volantu. „Zatraceně, moje nejlepší parta!" Povzdechl si. „Teď lituju. že jsem tě neposlechl. Nevím, kdo ten chlap je, ale až –"

„Lewe,“ oslovil ho tiše Nicholas. „Chtěl bych si s tebou promluvit, než se sem nahrnou lidi.“

Posadil se na sedadlo pro spolujezdce a Croaker se k němu otočil; zdálky se ozývalo vytí sirény. Mohla to být objednaná sanitka. „Vím, kdo ten nindža je.“

Croaker zůstal několik vteřin sedět naprosto bez pohybu.

„Jak dlouho už to víš?“

Nicholas vydechl, jako by se potřeboval zbavit obrovské tíhy.

Mrtví z minulosti i ze současnosti se spojili, aby ho pohltili. Připadal si smutný a unavený.

„Moc dlouho ne. Přišel jsem na to, když jsme šli k Ah Ma.“

„Aha.“

Nicholas pak Croakerovi vypověděl všechno, jako by se tím mohl očistit a zbavit svou duši břemene, které nosil už příliš dlouhou dobu.

„Takže ty tvrdíš,“ zeptal se nakonec Croaker, „že ten Saigó vůbec nejde po Tomkinovi, ale po tobě?“

„Ano i ne,“ opáčil Nicholas. „Samozřejmě, že chce zabít Tomkina, pokud mu v tom nezabráníme, jenomže mám dojem, že tu práci přijal proto, aby dostal i mě. Jedině tak mají všechny ty vraždy smysl.“

„To chápu, ale zní to jako krevní msta.“

„Je to otázka cti.“

„Přece’s to musel čekat.“ Kvílení sirény se přibližovalo a od zdí ulice se odrážel vzrušený šum hlasů. „Copak ses nebál, že –“

Nicholas se na něj nevesele usmál a zavrtěl hlavou. Je čas, abych šel, napadlo ho. „Jsem na to připravený. A připravoval jsem se na to dlouho.“ Vylezl z auta; svaly ho bolely a v hlavě cítil tlak, jako by mu ji upínali do svěráku. Naklonil se do okénka, aby ho Croaker slyšel: do ulice se vřítil hlídkový vůz následovaný sanitkou a po zdech se roztančila červená a bílá světla jako u vchodu do lunaparku.

„Víš, Lewe,“ prohlásil pomalu, „já jsem taky nindža.“

„Nicku, počkej!“

Nicholas se prodíral zástupem čumilů, rovnou do nitra noci.

„Same.“

Táta, tatínek. Nikdy v životě to slovo nevyslovil, a přesto ho nyní napadlo.

‚Ano?“

„Same.“

„Kdo volá?“

„Děláš mi pořád ještě rabína?“

‚Á, Nick! Nicku, jsi to vážně ty?“ Goldmanův hlas zněl radostně.

„Jsem to já.“

„Páni! Jak se ti vede?“

„Dobře. A co Edna?“

„Edna se má taky dobře. Hrozně ráda by tě viděla. Kde jsi?“

Ticho. „Nicku, jsi v pořádku?“

„Po pravdě řečeno, ne.“

„Vydrž moment. Cože..?“ Zaslechl tlumený zvuk hovoru, jakoby z jiného světa – ze světa, ve kterém existuje domov, rodina, děti, splátky hypoték a možná i čtrnáctidenní výlet do Evropy na jaře. Co on tu vlastně pohledává?

„Poslouchej, Nicku, jsi ve městě? Edna říká, abys k nám hned přijel. Je pátek večer, takže udělala kuřecí polívku. Tu’s měl vždycky rád, pamatuješ?“

„Pamatuju.“ Najednou si pamatoval všechno.

„Tak přijeď. Najíme se a pokecáme.“ Odmlčel se. „Edna bude mít radost. Dělala si o tebe starosti.“

Nicholas si opřel hlavu o sklo budky. Za ním burácela auta.

„Tak dobře,“ souhlasil po chvíli. „Stavím se.“

Zavěsil a zastavil taxi. Goldmanovi bydleli v činžáku Dakota na rohu Dvaasedmdesáté a Central Park West. Jeli po Bowery, zahnuli na Třetí avenue a poté na Čtyřicátou druhou ulici, kde vůz opět obrátil na Osmou avenue.

Kousek za Broadwayí se Nicholas naklonil dopředu a zaklepal na plastikovou přepážku. „Rozmyslel jsem si to. Zastavte mi tady.“

Zaplatil a vystoupil.

Když předtím projížděli kolem vývěsních štítů biografů, upoutal ho titul jednoho filmu.

Rozhlédl se a přešel na druhou stranu ulice; zamířil na západ, kolem několika novodobých prosklených erotických salónů, na jejichž dveřích se skvělo hrdé „Dvojice jsou vítány“. Dveře jednoho obchůdku byly otevřené a stál v nich vysoký černoch se širokým kloboukem a úzkými zelenými kalhotami. „Prima zboží,“ šeptal. „Tráva, koks, pilulky. Kvalita!“

„Vývěsky kin se vynořovaly jedna za druhou po obou stranách ulice; většinou promítali pornofilmy, avšak ten, který Nicholas zahlédl z okna taxíku, mezi ně nepatřil. Šlo o snímek o kung fu, v hlavní roli Bruče Lee.

Nicholas vylovil z kapsy dolar padesát a vešel dovnitř. Kino páchlo stářím a zatuchlinou a bylo v něm více světla než bývá zvykem; kolem automatu na limonádu vzadu se tísnil hlouček černošských a portorických dětí.

Posadil se; sál byl téměř plný. Bruče Lee na plátně vážně diskutoval se dvěma Japonci, kteří se tvářili nepřátelsky; diváci hlučeli a nemohli se dočkat nějaké rvačky. Dialogy je nezajímaly. Nicholas se opřel a nějakou dobu Leeho sledoval. Ani po letech se jeho kouzlo nezmenšilo; jeho duše jako by vyskakovala z plátna a dodávala tak přitažlivost i těm nejmizernějším filmům.

Nicholas si vzpomněl, jak se seznámili. Stalo se to zrovna v Hongkongu, kam Lee odjel z Hollywoodu poté, co si odehrál pár menších rolí v televizi a ve filmu a naučil několik hvězd dost o bojových uměních, aby si před kamerou neuřízly ostudu.

Tehdy se začínal sám prosazovat jako určitá hvězda. Okamžitě jeden druhému padli do oka, avšak čas ani jejich práce jim nebyly nakloněny, takže se už nikdy nesetkali.

Leeho smrt Nicholase šokovala. Nebylo ani tak zarážející to, že se ho někdo pokusil zabít – věděl o Leeovi dost na to, aby tušil, že jeho nekompromisní povaha musela lézt mnoha lidem na nervy – ale spíše to, že se ten pokus zdařil. Nikdy nemohl přijít na to, jak se jim to mohlo povést; teď měl pocit, že na to konečně kápl.

Venku bylo stále dusno a zde, v záři silných reflektorů, mezi hamburgery, nečistými drogami a ještě špinavějšími kšefty bylo snad ještě dušněji.

Po čtvrt hodině narazil na prázdný taxík a dal se odvést k Dakotě. V polorozpadlém kině zůstal jen tak dlouho, aby si

prohlédl jednu z Leeových dokonale propracovaných sekvencí, která byla, jako obyčejně, motivována pomstou. Dnes mu na tom nepřipadalo nic vyumělkovaného.

Goldman, jako vždy elegantní v bleděmodré proužkované košili a tmavých lněných kalhotech, mu otevřel dveře. Usmál se na něj a podal mu ruku. „Nazdar, Nicku. Už jsme se o tebe báli.“

Ještě na prahu se otočil. „Už je tady, Edno.“ Vtáhl Nicholase dovnitř a do ruky mu strčil rum s ledem. „Tumáš. Vypadáš, jako že to potřebuješ.“

Edna, buclatá tmavovláska, vrazila do obývacího pokoje a rozpřáhla ruce. Políbila Nicholase na obě tváře; vyzařovalo z ní jakési vnitřní teplo, vedle nějž ztrácela tělesná krása význam.

„Kde’s byl tak dlouho, že ses neukázal?“

Pousmál se. „Rád vás vidím.“

„Tak,“ prohlásila, jako by právě objevila vzácnou starožitnost.

„Zhubl jsi. Pojď.“ Vzala ho za ruku. „Se Samem si můžete popovídat až po jídle.“

Najedli se v kuchyni vytapetované žlutými a bezovými vzory, u naleštěného mahagonového stolu s vyšívaným bělostným ubrusem. Na poličce nad stolem stál bronzový sedmiramenný svícen.

Když Edna po večeři sklidila se stolu, Sam kývl na Nicholase a oba se omluvili. Edna je na rozloučenou políbila. „Jestli něco nejde, jak by mělo,“ prohodila s naprostým přesvědčením o správnosti svých slov, „Sam to dá do pořádku, viď, Same?“

„Máš pravdu jako vždycky.“ Zavedl Nicholase do obývacího pokoje. Také zde převládala béžová, tentokrát v kombinaci se světle zelenou. Edna neměla jasné barvy ráda, snad proto, že mezi nimi strávila své dětství. Pokoj působil uklidňujícím dojmem, jako procházka ve stinném lese za parného dne.

Sedli si na pohovku potaženou bezovým sametem a Sam si položil nohy na sedátko vedle. Nad bílým mramorovým krbem tikaly starožitné hodiny; na stěně proti nim visel Utrillo a na druhé malý obrázek od Dalího; v ložnici měli na bledě modrých zdech jednoho Picassa a Caldera, kterého Edna nenáviděla. Ačkoli šlo o originály, byly vystaveny s příjemnou dávkou skromnosti.

„Vrátilo se mi to,“ začal Nicholas. „Celá moje minulost, jako jedna velká vlna.“

Goldman sáhl po krabici s doutníky a jeden si zapálil.

„A zatím se mi někam ztratila přítomnost. Už ani nevím, kde jsem.“

Sam odfoukl kouř stranou od Nicholase. „Podívej, Nicholasi, jak říká Ofélie v Hamletovi: ‚My víme, co jsme, ale nevíme, co z nás asi bude.‘ (překlad J.V.Sládka, SNKL 1962 – pozn. překl.)“

„Same, nepřišel jsem poslouchat kázání,“ vybuchl.

„Taky nic takového nemám v úmyslu.“ Odložil doutník do broušeného popelníku. „Víš, je nesmyslné čekat, že dokonale pochopíš sám sebe. Člověk je ve své podstatě tak složitá bytost, že se musí spokojit s tím, že se bude prodírat životem jak nejlíp dokáže. Někdy se zdá, že to ani zdaleka nestačí, a jindy zas…“

Pokrčil rameny.

„To všechno chápu. Ovšem ty se vyznáš v historii; já jsem jenom poloviční Žid a moje výchova…“

„S výchovou to nemá nic společného,“ pronesl Goldman vážně. „Člověk pochopí, co to znamená být Žid stejně, jako pochopí význam toho, že je člověk – jen tak, že bude prostě žít, a ne tak, že bude slabikovat Tóry.

Záleží na tom, co cítíš, a důležité je to v sobě nepotlačovat. Pochybnosti, strach, nejistota – to všechno vzniká, když zapíráš sám sebe. Tvoje já musí dostat možnost směřovat kamkoli, kam potřebuje.

Duch se vznáší, Nicholasi, a je to jediná součást našich bytostí, která něco takového umí. Je hřích jej svazovat, upírat mu právo na existenci. Bez ducha není život k ničemu a stává se pouhým přežíváním.

Odpověděl jsem ti na tvou otázku?“

Seděl ve ztichlém věžáku na Park Avenue s Tomkinem, který zrovna telefonoval. Někde ve světě bylo v tuto dobu mezi devátou ráno a pátou odpoledne, takže obchody byly v plném proudu a bylo třeba přijímat rozhodnutí. Lidé ze tří světadílů dychtivě očekávali výsledek takovýchto hovorů.

Zatímco Tomkin hovořil o nesmírných sumách v jakési napůl tajné obchodní hantýrce, Nicholas si prohlížel nepatrný předmět z kovu a umělé hmoty, který držel v ruce. Otáčel ho mezi prsty jako miniaturní zeměkouli, ačkoli šlo pouze o malou placičku.

Možná, napadlo ho, by tahle hračka mohla všechno vyřešit: minulost, současnost i budoucnost. Když bude chtít, může tím všechno skončit. Když bude chtít.

Zoufale toužil po tom, aby se tak dokázal rozhodnout. Správně vycítil, že Saigó převzal veškerou iniciativu a Nicholas si připadal nahý a bezbranný, protože nevěděl, co přijde. Saigó ho celou dobu vodil za nos a v podstatě se mu vysmíval. O téhle technice se také psalo v Go *Rin No Šó,* jakpak se jen jmenovala? Ano,

Přidržení polštáře. Zabránit protivníkovi ve všech užitečných činnostech a podporovat ty zbytečné, vodit ho jako tele na porážku a nakonec, až bude úplně vedle, udeřit.

„Kde jste byl?“ zeptal se Tomkin, když zavěsil. Teď v noci už vypadal značně utahaně, s pomačkaným lněným oblekem a vázankou nakřivo. Pokožka na jeho tváři ztratila růžovou barvu, jako by musela přistoupit na nevýhodné příměří – vzdát se nepřicházelo v úvahu – po boji s časem. Objevily se vrásky kolem očí, díky čemuž vypadal skoro jako normální člověk: Nicholas nepřestával uvažovat o tom, co se vlastně skrývá za jeho fasádou.

„V Čínské čtvrti.“

Tomkin zabručel a otočil se v křesle. Rukama se ledabyle dotýkal elektronických zařízení ve stole, jako když si řecký venkovan hraje se svým růžencem. „Tak tedy v Čínské čtvrti. S tou mrchou Croakerem, co?“ Díval se zpříma na Nicholase a v jeho očích nebylo ani stopy po nějakém soucitu. Takové oči mívají námořníci, pomyslel si Nicholas, lidé zvyklí na záludnosti moře a nebes. Byly to oči člověka, který přežije všechno: kdyby ztroskotal a celý zbytek posádky by utonul, tento muž by dokázal doplavat na nějaký ostrov a stejně jako Robinson Crusoe zvítězit nad časem, i když třeba ne nad samotou. „Radši se s tím fízlem moc nebratříčkujte. To vás jenom přátelsky varuju – čekám, až to ten hajzlík jednou přepískne. A pak z něj udělám dva malý.“

Nicholas si vzpomněl na to, co mu Croaker vyprávěl o Geldě a musel se usmát. Co by asi Tomkin dělal, kdyby se dověděl, že se spolu scházejí? Nejspíš nic: klepla by ho pepka.

„Parchant si usmyslel, že mě dostane, a já nevím proč. Zřejmě si myslí, že když jsem s tou Didionovoú chodil, tak jsem ji musel taky zabít.“

Nicholas ho mlčky sledoval; přitom mnul odposlouchávací zařízení mezi prsty.

Tomkin posměšně zafrkal a Nicholas si představil vzpínajícího se koně. „Kolik chlapů ta fuchtle měla, to by snad nikdo nespočítal. Chrápala s každým, ani ho nemusela znát. A občas to byly i ženský. Ta holka byla blázen, fakt. Kdybych to o ní věděl dřív – teda to, že to byla lesbičanka – nikdy bych – sakra, ta to dokázala pěkně schovat!“ Mávl rukou a zlato se ve světle zatřpytilo. „No, teď už je stejně po všem, aspoň pro mě. Ten polda to ale nechce nechat spát, víte? Hraje si s tím jako prašivěj pes s kostí, kterou kromě něj nikdo nechce.“

„Dělá svou práci.“

„Nedělá svou práci,“ zařval Tomkin. „O to tady jde!“ Praštil pěstí do stolu. „Pro každýho v tomhle zasraným městě je případ

Didionová uzavřená záležitost, jenomže pro pana Croakera ne.

Co si o sobě myslí? Ze ho seslal Pánbu? Já ho mám prokouknutýho, nejradši ze všeho se vidí v novinách.“ Otáčel se v křesle hned na jednu, hned na druhou stranu, jako by potřeboval vyčerpat přebytek energie. „Honí se za slávou, nic víc. Ovšem mě na žádnou první stránku nedostane! Potřebuje dostat pořádně

za vyučenou.“ Přestal si mumlat pro sebe a zvedl hlavu. ‚A co ten nindža?“

„Kvůli tomu jsem přišel. Zatím udával tempo on a teď je na nás, abychom to obrátili. Když budeme mít situaci pod kontrolou, máme proti němu naději.“

„Vážně? Tak to udělejte. Za to vás přece platím, nebo ne?“

„Bohužel to není tak jednoduché.“

„Tak dělejte, co potřebujete, mě je jedno, co. Chci se ho zbavit. Napořád.“

„Dotýká se vás to osobně.“

„Samozřejmě, poslali ho sem, aby mě zabil.“

„Mě má taky zabít.“

„Cože?“

„Znám ho. Máme spolu nevyřízené účty, s vámi to nemá nic společného.“

„Aha.“

„Kromě toho, že by nám to mohlo pomoci ho chytit.“

„Jak?“

„Přes tuhle štěnici.“ Nicholas zvedl placičku, aby si ji mohl

Tomkin prohlédnout. „Vidíte, teď zrovna nefunguje; je to nový kontaktní typ, což znamená, že sotva ho zase někam přilepíme, rozběhne se.“

V Tomkinových chladných očích se zablesklo: lsti a úskoky byly jeho obor. „Chcete říct –“

„Znovu ho zapojíme a budeme do něj mluvit. Třeba si bude myslet, že se jen na chvíli porouchal a –“

„Co když je chytřejší? Vždyť je to machr, a slyšel jsem historky o nindžech –“

„Podle mě na tom nesejde,“ uťal ho Nicholas. „Chce nás dostat oba a když mu dojde, že by nás měl pěkně pohromadě, riskne to, i když ho možná napadne, že leze do pasti. Je to pro něj fantastická příležitost a nemůže cuknout, aniž by ztratil tvář, a to on neudělá.“

„Takže vy ho sem chcete pozvat.“

„Jo.“

Modré oči ho podezíravě sledovaly a Nicholasovi se zdálo, že slyší, jak Tomkinovi v hlavě tiká a cvaká, jak zvažuje jednotlivé možnosti, jako by promýšlel nějaký obchodní tah. Konečně, svým způsobem to obchodní tah byl.

„Takže to rozjedeme,“ prohlásil rozhodně.

Když pak Nicholas vzal štěnici a hodil ji do hnízdečka vystlaného vatou, které pro ni připravil v jednom šuplíku, zeptal se Tomkin:

„Dá se to všechno připravit na přespříští noc?“

„Bez problémů.“

„Dobrá.“ Zvedl telefon a Nicholas se měl k odchodu. „Moment,“ zadržel ho, „neřekl jste mi, že vám to s Justine skřípe.“

Nicholas ztuhl a v duchu Tomkina proklel. Copak už zase svou dceru špehuje? Jak jinak by to mohl vědět?

„Trefil jsem se, co?“ Zasmál se. „Dokážete se báječně ovládat, ale já to vím a ani nepotřebuju vidět, jak se tváříte.“

‚A co vlastně víte?“

Tomkin pokrčil rameny. „Jenom, že přijela do města, a běhá tu s nějakým chlapíkem. Zatím nevím, kdo to je, ovšem brzy se to dozvím.“ Sklopil oči a začal vytáčet číslo. „Fakt smůla. Vy dva jste se mi k sobě hodili. Teď mám strach, jestli zas nezačala vyvádět.“

„Kde je?“

„Haló? Ano –“

„Tomkine,“ zvolal Nicholas.

„Vydržte chvíli.“ Tomkin položil ruku na mluvítko. „Co jste říkal?“ Jeho hlas zněl poněkud nasládle.

„Kde je?“

„V jedné diskotéce na Západní šestačtyřicáté.“ Začal se přehrabovat v papírech na stole. „Někde mám napsané, jak se ta putyka jmenuje. Aspoň vím, že jsem to měl… Á, tady je to.“ Přečetl Nicholasovi jméno. „Znáte to tam?“

„Obvykle na diskotéky nechodím,“ odvětil Nicholas napruženě. Tomkin za stolem se tvářil, jako by právě snědl výjimečně dobrý bonbón.

„To jsem si myslel. Jinak byste se s ní sešel už dávno. Tohle je její nejmilejší podnik. Určitě si tam někdy zajděte.“ Vrátil se k přerušenému hovoru.

Během bezvýznamných frází, které říkal do telefonu, poslouchal, jak se zavírají dveře výtahu a jak kabina odváží Nicholase dolů. Když zvuky utichly, natáhl ruku a otevřel zásuvku; aniž by otočil hlavu, zavěsil.

Uneseně zíral na kotouček před sebou: na čele mu vyvstaly kapky potu, jako vždy, kdy měl před sebou důležité rozhodnutí.

Srdce mu divoce tlouklo.

Olízl si rty, opatrně zvedl odposlouchávací zařízení a přimáčkl ho ke spodní straně stolní desky.

Pak se k němu obrátil zády, čelem k blikajícímu nočnímu městu. Díval se směrem na západ: před ním se rozkládala celá země, ačkoli ji pochopitelně nemohl vidět. Nakonec začal mluvit.

„Samozřejmě záleží na tom," pronesl téměř zamyšleně, „jak moc ho chcete. Co kdybych vám mohl Nicholase Linneara *zajistit?* Dodal bych vám ho na stříbrném tácku. Bez práce." Otočil se a mluvil přímo do mikrofonu. „To by pro vás mohlo mít svou cenu. Třeba cenu jednoho lidského života. Co vy na to?"

Odpojil zařízení a uložil je na původní místo. Na pořádek si

Tomkin potrpěl.

Pak se opřel v křesle a ruce spojil za hlavu; čekal na telefonát, o kterém věděl jistě, že přijde. Nabitá pistole v podpažním pouzdře mu dodávala pocit bezpečí.

Když jde o takovéhle věci, jeden nikdy neví.

„Někdo tě potřebuje vidět."

Telefon zazvonil hned, jak Croaker vešel; přesto ho Gelda vzala, i když už zapojila záznamník.

Stáli oba v podvečerním šeru a Gelda se na něj dívala, zatímco naslouchala hlasu ve sluchátku: šikmé pruhy světel a stínů mu přeškrtávaly nohy až nad kolena. Tvář měl osvětlenou nažloutlým světlem z ložnice.

„Geldo, slyšíš mě?"

„Jo, Pear."

„Myslela jsem, že jsi snad usnula. Jsi dneska večer volná?"

„Ne, dnes večer ne."

Zdálo se, že je tak utahaný, že jenom nevyspáním to být nemohlo: jako by se ty nekonečné hodiny a dny strávené v kanceláři, na ulicích a v soudních síních na něj nalepily a držely na něm jako šedivá a neodstranitelná druhá kůže.

„Ptám se jen tak," pravila Pear, která Geldino mlčení mylně považovala za znak roztrpčenostl. „Nic víc. Když uvážím –"

„Dnes večer nic neberu."

„Vím, že jsem ti měla dát vědět předem. Jenomže tohle je ten senátor."

Gelda věděla, o co jde. „Ať s ním jde někdo jiný."

„Geldo," zkoušela to Pear trpělivě. „On chce tebe. Nikoho jiného. Znáš ho přece."

Croaker stál v přítmí jako nějaké náhle oživlé bájné zvíře, které někdo omylem oblékl do lidských šatů. Nezdálo se, že by si jí všímal.

„Stejně říkám ne.“

‚A co když se vrátí Dare?“ Pear si určitě v Geldlně hlase povšimla něčeho zvláštního.

Znenadání si Gelda uvědomila, že ten telefon vzala jen proto, že Lew byl tady. „Ne, ani Dare. To už je pryč. Končím.“

„Aha.“ V hlase Pear nezněla ani lítost, ani výčitka.

Gelda si připadala lehká, jako by právě vypila láhev šampaňského. A také šťastná – víc, než kdy jindy.

„Budeš nám chybět, Geldo. Budeš mi chybět.“ Celá Pear: nikdy by se v takovouhle chvíli nezmínila o zákaznících.

„Nezapomenu na tebe,“ zašeptala Gelda.

Tichý smích. „Ještě aby. Tak ahoj, Geldo.“

Gelda zavěsila a zamířila ke Croakerovi. „Co se stalo?“ Objala ho paží a odvedla do ložnice.

Ve světle lampy zahlédla na jeho rukou krev. „Nechceš mi to říct?“ Mluvila s větším klidem, než jaký skutečně pociťovala.

„Vypadáš zdrchaně.“

„Právě jsem navštívil dvě rodiny. Jednu těhotnou ženu a matku tří dětí.“ Vrhl po ní zoufalý pohled. „Už jsi někdy musela někomu sdělit, že člověk, na kterém mu nejvíc záleží, je mrtvý?“

Zhluboka se nadechl. „Já ano. Mockrát. Ovšem nikdy předtím to nebylo mou vinou.“ Díval se na své ruce, hnědé, jako by je ponořil do barvy.

„Začneme od začátku,“ navrhla jemně a přitáhla ho k sobě.

„Nejdřív zlikvidujeme tu krev.“

Věděl jsem, co dělám/ Už od samého začátku / Bylo mi jasné, kam jdu / Já radar v srdci mám…

Diskotéka byla plná lesklého chrómu a kouřového skla, vystavěná do několika pater jako visuté zahrady s podlahami z průsvitného skla, pod nimiž v rytmu hudby blikala světla.

Vzduch se chvěl duněním bicích a elektronických hlasů, navrstvených jako navoněný vánoční stromeček.

Věděl jsem, že to přijde / Záblesk se objevil / Uslyšel jsem tvůj motor / Já radar v srdci mám…

Za hustým houštím zvednutých paží, vlajících vlasů a bezduše soustředěných tváří se skrýval bar. Tancuj, tancuj, tancuj:

zřejmý imperativ jdoucí po vyšlapané atavistické cestě primitivních rodových slavností, společných orgií zjednodušených natolik, že veškerý význam se z nich vytratil.

Plakáty na stěnách pamatují snad každou starou módu / Proč se snažit uchovat minulost /.A i když vím, že máme rok 1984 /

Připadám si jak v roce pětašedesát…

Jako by se procházel ve snu. Okolí útočilo na jeho smysly, až na opuštěné zahrádce skutečnosti začaly růst přízraky jako plevel; jeden krok vpřed, dva kroky vzad. Vzpomněl si na Alenku v králičí díře a přemítal, jestli snad Carroll nepředpověděl něco takového. Jedině Coleridge by si dokázal tohle vysnít: příbytek padlého archanděla.

Hudba v mém pokqjije vždycky trochu rozladěná/ A harmonie diskutabilní / I když znám rytmus, na který bych podle tebe měl tančit / Z té mojí vzpoury vzejde nový styl…

Kolem baru stály pokoženkované stoličky, na kterých nikdo neseděl, jako kavky ironicky sledující žence při práci.

Nicholas se posadil a objednal si pití, aby se neřeklo. Neměl žízeň. Sledoval šaty lesknoucí se ve světle reflektorů a zářivé boty s neuvěřitelně vysokými podpatky. Většina dívčích tváří, které se k němu při tanci střídavě natáčely čelem, byla pomalována spoustou barev a jen tu a tam mohl zahlédnout skutečnou barvu lidské pokožky.

Pokoušel se najít Justine, jenže v tomhle blázinci to prostě nešlo. Bylo to stejné, jako kdyby se snažil honit Jukio v Kumamotu. Dveře se mu zabouchávaly před nosem, sotva je otevřel.

Pak se rozpomněl na Samova slova. Nezáleží přece na tom, co je, pokud ví, čím chce být, co chce. Nepsal se už rok 1963; ten tvořil součást jiného života. Ovšem věděl, že dokud to dokonale nepochopí, nebude nikdy úplně svobodný: bez porozumění se člověk nemůže pořádně nikam zařadit. A nic jiného neuspokojí *kidžiny,* duchy jeho vlastní minulosti.

„Co tu děláš? Pojď si zatrsat.“

Byla to modrooká blondýna v levandulově zbarvených krepdešínových šatech, které stavěly na odiv její mohutná prsa.

Připadám si jak černá huba / Lidi mě pozorují / A přitom jsem se narodil stejně jak vy, vy, vy…

„Nechceš si hopsnout?“ Svůdně kývala svou ptačí hlavičkou.

„Tak pojď.“

„Ne, já nechci –“

– Černá huba / Nechci vám ublížit / Chci vámj en pucovat boty…

„– Kozoroh, co? Určitě. Žádný Kozoroh se neumí bavit.“

„Nepřišel jsem sem tancovat,“ protestoval a připadal si přitom trapně. „Potřebuju někoho najít.“

Pane jo / Pane jo / Neříkej mi černá pusinko…

„– hledat spolu.“

Nevolej mi, nevolej / Až tě budu chtít, tak řeknu…

„Nerozumíte mi. Hledám tu jednu ženu. Ženu.“

„Vážně?“ Vzala ho za ruku a šarlatově nalakované nehty se zaleskly. „Tak si půjdeme zatancovat a přitom ji najdeme.“

Vytrhl se jí.

„Ty si nechceš užít,“ zavolala za ním.

… Jako černá huba…

Vyšel do druhého patra; díky zelenému a modrému světlu vypadali tanečníci jak hromada vlnících se chaluh. Rezonance udělala své a Nicholas cítil, jak mu srdce začíná tepat do rytmu.

Nakonec ji zahlédl v nejvyšším patře, částečně zakrytou zábradlím točitého schodiště. Musel několik minut počkat, protože schody byly nacpané lidmi tančícími zeshora dolů a zdola nahoru.

Bral schody po dvou, ale přesto se mu ztratila v houfu poskakujících hlav. Černou kůží potažené zdi připomínaly vypolštářovanou celu a kouřové sklo se zdálo být příliš tenké a křehké, aby uneslo celou tu dusající záplavu – co když někdo zakopne a upadne?

Červená a žlutá světla se na kožených zdech měnila v bílou a šedou, jako kdyby se díval na černobílou televizi. Nic do sebe nezapadalo.

A pak ji našel ve společnosti vysokého ramenatého bruneta s nažloutlou pletí přízračnou pro Portorikánce. Na sobě měl nátělník bez rukávů s červenomodrozlatou plackou a dlouhé rudé kalhoty.

Copak jsem dnes ráno neslyšel tvůj pláč / Cítil jsem tvé slzy /

Jak na mě padají / Jak řeka ve spaní…

„Justine.“

Trhla hlavou a rumělkové skvrnky se ve světle zaleskly. Chvíli ho mlčky pozorovala, až si ji její partner přitáhl k sobě.

„Justine!“

„Co vopruzuješ, vole? Nech mou holku na pokoji, nebo uvidíš!“

Copak jsem tě ráno neslyšel / Jak voláš moje jméno / Slyšel jsem tvůj tichý šepot / A slovůmjsem nerozuměl…

„Justine, podívej se na mě.“

„Hele, vole, tak dost. Neumíš poslouchat? Vodpal. Nemá vo tebe zájem.“

Jak kolem něj tančili, všiml si rozšířených zorniček a zrudlých nosních dírek.

„Běž si na hajzl a vyhoň si ho!“

Zvláštní způsob, jak mi říct, že mě miluješ / Když vidím ten tvůj smutek / Jestli se jen chceš u *někoho vyplakat / Tak u mě ne…*

„Tak hele, vole, to by snad stačilo.“ V běsnění reproduktorů nebylo cvaknutí vyhazováku slyšet, avšak záblesk čepele nemohl nikoho nechat na pochybách.

„Justine.“

„Nech ji na pokoji, vole!“ Spustil jedno rameno. „Tumáš!“

Byl rychlý a s nožem zacházet uměl; naučil se to na ulici, kde neplatí žádná pravidla kromě snahy přežít. Byl nevypočitatelný a proto mohl být nebezpečnější než profesionální zápasník; dvaceticentimetrová čepel by Nicholasovi roztrhla břicho dřív, než by řekl švec.

Levou rukou zastavil útok, otočil se a hranou pravice zasáhl

Portorikánce do kyčle. Kromě hudby nebylo slyšet nic a jejich rychlé pohyby se dobře mísily s tančícími páry.

Portorikánec otevřel doširoka ústa a zvrátil hlavu dozadu, přesně do polohy postavy z Munchova *Výkřiku.* Uhnul doprava a Nicholas mu zahákl nohu za nárt: rváč ztratil rovnováhu a odletěl stranou mezi dva vyděšené párky. Jeho bezvládná ruka cestou kohosi udeřila do tváře.

Vypadalo to jako scéna z grotesky, ale Nicholasovi do smíchu nebylo.

Jsme tady / V magické chvíli / Předivo snů…

Justine přejela pohledem z něj na ležícího muže, který se držel za kyčel. Vyhazovák ležel na podlaze jako ozdoba svatební tabule, kterou si zřejmě nikdo nechtěl odnést domů.

„Justine –“

„Jak jsi mě našel? Co mi chceš?“

„Justine.“

„Já už to nevydržím. Prosím tě! Copak nevidíš, že jsem brečela –“

To jsi celá ty / Jezdíš jako ďábel / Od zastávky k zastávce…

„– kvůli tobě. Jenom kvůli tobě!“

„Justine, přišel jsem za tebou –“

‚A je mi vlastně jedno, jestli to víš nebo ne.“

„– protože ti chci říct, že tě miluju.“

Z očí jí tiše vyhrkly slzy. Vzduch byl nasáklý hudbou: zoufalými hlasy, chytlavými rytmy a smyslnými bicími. „Prosím.“ Slyšela ho vůbec?

„Miluju tě.“ Dotkli se jeden druhého; vyzařovala z nich energie a zbytečně vyplýtvané city. „Justine, já –“

To nebude kokainem / To bude láska / Na vděčnost už je pozdě / A je i pozdě pozdit se / A pozdě nenávidět / Je pozdě… Je pozdě…

brečel jsem tam na pláži před tvým barákem jak děcko. To se mi v životě nestalo.“ Ležel na gauči vedle Justine a myslel si: Pleteš se, Croakere, já taky dokážu něco cítit.

„Nemusíš se za to stydět.“

„Nestydím.“ První kousek jeho minulosti se oddrolil a sklouzl do moře. „Jinak bych ti o tom nevyprávěl.“

„To jsem ráda.“ Položila mu prsty na stehno, jako by jimi chtěla odemknout nějaký skrytý zámek. „Jsem ráda, že jsem ti taky něco dala.“ Její nohy v punčochách o sebe šustily jako křídla cikády.

„Tak, jako ty mně.“

„Je to úplně nový pocit.“ Poslouchala ho a přitom sledovala,

jak se jeho pohled rozostřuje. „Ublížil jsem ti, vím – ale to bylo v sebeobraně, z pudu sebezáchovy. Najednou mi došlo, jak moc

jsi do mě pronikla a to mi připomnělo –“

Otřela se mu vlasy o rameno. „Co?“

„Už je to dávno. Moře, mlhu a přívozní člun.“ Odmlčel se s pootevřenými ústy. „Vzpomněl jsem si na děvče, které jsem kdysi miloval. A problém byl ten, že jsem byl do ní pořád ještě blázen.“

„Kde teď je?“

„Nevím. Může být kdekoli.“ Cítila, jak se jeho prsa a břicho pravidelně zdvihají. „Řekla mi, že mě miluje, a přesvědčila mě o tom – nepoznal jsem nikoho, kdo by dokázal tak dobře lhát…“

Usmála se. „Kdybys byl žena, nepřekvapilo by tě to.“

Nastalo ticho; ozýval se jen šir nočního provozu na ulicích, vzdálený a bezvýznamný. Tón jeho řeči Justine překvapil: nikdy předtím neslyšela nikoho mluvit s takovou hořkostí a zjistila, že by se strašně ráda dověděla, co se mezi ním a tou dívkou stalo.

„Žárlím,“ přiznala a napadlo ji, že třeba zbytečně riskuje.

..Žárlím na to, kolik jsi jí ze sebe dal.“ Mlčel. „Už nikdy, Nicholasi?“ Dotýkala se ho jen ramenem a vlasy. „Koho bys tím potrestal?“

Promluvil přidušeným hlasem. Proti čemu vlastně bojuje?

„S ní jsem… cítil…“

„Co?“

„Prostě cítil.“

„Co je na tom špatného?“

„Ona mě pak opustila. Utekla s…“ Plný studu jí vypověděl všechno, co doposud nikomu neřekl.

Justine mu položila rty na ucho a zašeptala: „Rozepni mě, Nicholasi.“

Natáhl ruku; zip se rozevřel se zapraskáním připomínajícím prohořelé poleno, které propadává krbovou mřížkou.

V přítmí se zaleskla její ňadra jako hřebeny vln za svítání. Také ona tajila nezměrné hloubky, avšak to, co ho k ní táhlo teď, mělo s jeho přirozením málo společného; bylo to jak přílivová vlna, která ho celého pohltila a vnikla mu až do mozku. „Hrozně jsi mi chyběla.“ Ona: ne už Jukio.

Cítila, jak z něj spadla obrovská tíha. „Ano,“ zašeptala. „Teď to chápu. Bez tebe jsem si připadala stará a unavená.“ Vyklouzla z ramínek.

„Počkejme ještě chvíli s tím milováním.“

V očích jí hořely malé plamínky podobné světlům majáku, které vedou loď do bezpečí přístavu.

„Řekni to ještě jednou.“

„Justine, slova někdy vůbec nic neznamenají.“

‚A co tedy?“

Objal ji. „Podržím tě,“ šeptl. ‚A ty podrž mě.“

Ucítil na kůži její hladící prsty.

Učitel kendžutsu Fukašigi se probudil za úsvitu a hlavu měl plnou nejrůznějších myšlenek.

Svět byl v tuto časnou hodinu zahalen mlhou a jednotlivé orientační body se skrývaly oku jako na pointilistickém obraze. Ne, nemyslel na žádný sen: takové věci Fukašigi nikdy na světlo denní nevynášel.

Něco ho obralo o spánek – co to jen mohlo být?

Okamžitě si vzpomněl na Nicholase.

V tom případě je nejvyšší čas. Přes všechno své vědění pocítil

Fukašigi něco jako záchvěv strachu.

Často o takové chvíli přemýšlel za dlouhých bezesných nocí a nyní už věděl, že klamal sám sebe, když se domníval, že k něčemu takovému nikdy nedojde.

Bylo to tady i po tak dlouhé době.

Čas ovšem neznamená vůbec nic.

Dlouhá léta strávená v Číně a Japonsku mu připadala jako sen, jako krajina viděná z okna. Bylo mu jasné, že duše si s člověkem dokáže pěkně zahrát, takže není hned zřejmé, který svět je víc snový: svým způsobem nebyla Amerika nikdy tak reálná jako ty asijské dny a noci s jejich vůní a tajemstvím.

Tehdy měl dost času – zdánlivě nekonečně mnoho – aby se pustil do každé hádanky, která se mu namanula, a radosti z jejího rozřešení se v jeho životě doposud nic nevyrovnalo.

Jistě, mnohokrát měl důvod litovat toho, že si vybral takový život, jaký si vybral. Ostatně, šel nebezpečnou cestou, posetou mnoha skutečnými i imaginárními nebezpečími.

Všech se zmocňovala závist jako nevyléčitelný zánět; nesnášeli nováčky a zvláště ty, kteří se rozhodli prozkoumat hlubiny, jichž se sami báli.

A kterým se to povedlo.

Fukašigi se posadil na *futónu* a přitom slyšel, jak mu vrže v kloubech. Magie, napadlo ho. Nepochopené slovo, typicky západní. Musel se zasmát.

Znovu si vzpomněl na Nicholase. Nezáviděl mu, ovšem Fukašigi nebyl schopen komukoli závidět. Kdyby… pokrčil rameny.

Kdo ví, řekl si a cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení.

Konečně se mu zdálo, že vidí jasně až na nerovné dno, kde se mezi blátem, kamením a pískem prohánějí bezbarvé rybky.

Už sedm set let – a možná víc – v této části Šimonosecké úžiny strašilo: od chvíle, kdy zde císařův syn Antoku Tennó zahynul i se svou rodinou Tairů v námořní bitvě proti Minamotovi. Často se objevovaly zprávy, že někdo spatřil Heiké (což byl jiný název rodiny Tairů) – kraby s lidskými obličeji, o nichž se věřilo, že v nich sídlí *kami* dávno mrtvých válečníků. Legendy praví, že nemohou dojít klidu, a za mlhavých nocí rybáři vídají na neklidných vodách plát podivné ohně: tehdy odmítají vyplout na moře, dokonce i tehdy, jsou-li ryby na tahu, protože za takových nocí vystupují Heiké z hlubin, napadají lodi a stahují neopatrné plavce pod hladinu, do náruče jisté smrti. Aby tyto nešťastné *kami* uklidnili, postavili tu buddhističtí mniši chrám Amida Buddhy.

Ovšem dnes, uvažoval Saigó, je toto místo ještě strašidelnější, protože tam pod vodou leží i kus mé vlastní duše, který se připojil k pochmurným Heiké v jejich věčném putování: ani pro jednoho z nich nevzplane pohřební hranice, nikdo nepoloží zlatý lotos.

Viděl tu dokonalou tvář ležící na dně, jako by mezi jí a ním nestála žádná voda; tradiční hrdinka legend – milující dcera, věrná žena, která se dokáže obětovat a jíž byly odpuštěny všechny hříchy.

Bylo to správné a spravedlivé, přemýšlel. Smrt, kterou si vyžádala doba, dějiny.

Co jiného mohl udělat?

Cítil, že se mu špatně dýchá, a že se mu do jeho bezvýrazných očí derou horké slzy; aby tomu zabránil, začal si automaticky přeříkávat *Hannja – Sin – Kjó: Formou je prázdnota a prázdnota je formou… co je prázdnota, je i forma… Vnímání, jména, pojmy a vědomosti jsou také prázdnota… Neexistují oči, uši, nos, jazyk, tělo ani duše…*

Ve tmě číhá hřích, stejně jako smrt. Hřích potlačuje ducha a zabíjet lidi bez ducha je vlastně dobrý skutek.

Jenže, jenže – jak by mohla být láska tam, kde je hřích? Tahle otázka ho pronásledovala už léta a víc než cokoli jiného utvářela jeho život. Znovu a znovu si ji kladl, bušil se pěstmi do hlavy a snažil se v sobě zahubit to, co kupodivu dávalo najevo největší životaschopnost. Nemohl vzpomínku na ni zahnat tak, jako by nedokázal zapomenout své vlastní jméno, a právě tato zoufalá situace ho nakonec dohnala k drogám: kromě toho si teď myslel, že drogy zvětšují jeho sílu.

Samozřejmě že to byl Nicholas Linnear, kdo ho do takového stavu přivedl. Nebýt jeho, nebyl by… nebyli by… nestalo by se…

Za zavřenými víčky mu vybuchovaly světelné skvrny, jak se bušil do čela, avšak obraz rybek plujících v úžině se ne a ne rozplynout. Ó, Amido! Tu noc úpěl vichr a sníh se snášel dolů jako krajkový závěs, načež mizel v nehybných vlnách; obloha visela tak nízko, že nebylo vidět ani Kjúšú, ani Honšú. Seděl sám v pohupujícím se člunu. Zesílilo to kvílení poté, co se voda rozvířila a Heiké mohli přijmout dalšího souputníka, hříšníka bez rozhřešení?

Viděl na moři podivná světla, přesně taková, o jakých hovořily legendy, a Saigó se modlil, bez přestání odříkával všechny modlitby, které znal, dokud se příď člunu nedotkla dřevěného mola v Šimonoseki a on se mohl postavit na pevnou zemi, zbrocený potem i přes sněhovou vánici a ostrý severní vítr.

Dodnes mu znělo v uších to strašné kvílení, jímž ho démoni volali nazpátek k sobě, a vířilo mu v hlavě jako supi nad zkrvavenou mrtvolou.

Nakonec s dechem ztěžklým drogami a promočený potem konečně usnul neklidným spánkem plným snů a jejich strašlivých dozvuků.

Nicholasovi se zdálo o pobřeží, na jehož cípu se klenul most velice podobný mostu v Nihonbaši; když se po něm vydal, shledal, že po obou stranách mostu není vidět nic než mlha. Obrátil se a s hrůzou zjistil, že mlha zahalila i břeh, odkud vyšel, tak dokonale, že si už ani nepamatoval, co to bylo za zemi, a stejně tak nevěděl, kam míří, jako by se ty bílé mraky valily nejen kolem něj, ale i v jeho vlastní hlavě.

Asi v polovině mostu se mu zdálo, že zaslechl jakýsi nezřetelný zvuk; jak se přibližoval, poznával jasně ženský pláč.

V mlze zahlédl temnou skvrnu, která se později ukázala být ženskou postavou: byla vysoká a ztepilá, oblečená do bílých hedvábných šatů. Všiml si, že oděv má celý promáčený, jako by právě vyšla z moře, které, jak předpokládal, se rozkládalo pod mostem.

Stála k němu zády, opřená o vlhké zábradlí, a zakrývala si tvář rukama; její pláč byl tak usedavý, že Nicholas nemohl projít kolem bez povšimnutí.

Když stál jen několik kroků od ní, zaslechl ji, jak volá: „Tak přece jsi přišel! Konečně! Už jsem přestávala doufat!“

„Promiňte.“ Hlas mu zněl v prsou jako zpěv chóru v katedrále.

„Nemám pocit, paní, že bych vás znal, a přesto vy mě poznáváte. Jste si jistá, že jste se nezmýlila?“

Zatímco mluvil, pohyboval hlavou sem a tam, aby se jí mohl podívat do obličeje; bez toho nemohl s jistotou říci, zda ji zná nebo ne. Nedařilo se mu to, protože co z obličeje nezakryly její prsty, zastínily dlouhé tmavé vlasy pokryté mušlemi a škeblemi.

„Ne, nemýlím se. Jsi ten, koho jsem celá ta léta čekala.“

„Proč tak pláčete, paní? Co se vám stalo?“

„Zemřela jsem navýsost nedůstojně, a dokud nebude má smrt pomstěna, můj duch musí bloudit – tady.“

„Nevím, jak bych vám mohl pomoci. Kdybyste mi ovšem ukázala svůj obličej…“

„Nebylo by to k ničemu,“ pravila tak smutně, že měl pocit, že se mu rozskočí srdce.

„Měl jsem tedy pravdu: neznám vás.“

Mlčela a netušil, jak by mohla odpovědět.

„Sundejte sl ty ruce s očí,“ vyzval ji. „Prosím vás o to. Jinak vám nemohu pomoci.“

Pomalu a neochotně spustila dlaně dolů a Nicholas zalapal po dechu.

Tam, kde by měl být obličej – oči, nos, rty a tak dále – byla jen hladká bílá plocha, jako skořápka vejce…

„Proboha, Nicholasi, copak je?“

Prsa se mu zdvíhala, jako by právě doběhl maratón, a pot mu stékal po čele proudem. Nad ním se vznášela ustaraná tvář Justine lemovaná rozpuštěnými vlasy.

„Co se stalo?“

„Nevím, křičel jsi ze spaní –“

„Co jsem říkal?“

„Nemám tušení, drahoušku. Rozhodně to nebylo anglicky.

Něco jako, počkej,“ zamračila se, „minamara na tác – tak něco.“

„Migawari ni tacu?“

„Ano, tak to bylo.“

„Jsi si jistá?“

„Ano, jistě. Několikráťs to opakoval. Co to je?“

„No, doslova to znamená,fungovat jako náhražka‘.“

„To nechápu.“

„V Japonsku se věří, že člověk může dát svůj život náhradou za život někoho jiného. Nemusí to ani být člověk – může to být

Iřeba strom nebo cokoli.“

„A o tom se ti zdálo?“

„To právě nevím.“

„Nicholasi,“ začala a jako vždy se jí povedlo trefit do černého, „obětoval se za tebe někdo? Tedy, v tom snu?“

Podíval se na ni a položil jí ruku na tvář; přesto bylo zřejmé, že v duchu hladí jemnou pleť někoho jiného a slyší úplně jiný hlas.

Tehdy v té vytopené místnosti plné dokonalé smrti, s nohama téměř se dotýkajícíma pečlivě zřasených záhybů matčina kimona, zpod nichž vytékaly potůčky krve jako rubíny, Itami pravila:

„Oba teď musíme odejít, Nicholasi. Pro cizince jako my tu už nic nezbývá.“

„Kam půjdeš?“ Mluvil ztěžka, jako by měl v ústech olovo.

„Do Číny.“

Oči mu vystřelily vzhůru, k jejímu bledému obličeji. „Ke komunistům?“

Jemně zavrtěla hlavou. „Ne. Jsou tam i jiní, kteří tam byli ještě dlouho před komunisty. Tvůj dědeček So-Peng byl jedním z nich.“

„To opustíš Saigóa?“

Oči jí zasvítily. „Nicholasi, zajímalo tě někdy, proč jsem měla jen jedno dítě? Ne, ostatně proč také.“ Ústa se jí zkřivila do pochmurného úsměvu. „Řeknu ti jenom, že pro mě – pro mě – to byla čistě otázka volby, i když si Sacugai myslel něco jiného. Samozřejmě, lhala jsem mu. Schválně. Divíš se? Tak dobře.“

Otřásla se jako mladý stromek za vichřice. „Nepřenesla bych přes srdce, že bych měla porodit ještě jednoho takového.“ Její temné oči se ještě víc zúžily. „Rozumíš tomu? Doufám, že ano.“

Pohlédla na svou *katanu* opřenou o zem. „Nenávidíš mě? Nijak by mě to nepřekvapilo… ne, vidím, že tomu tak není.

A jsem ráda, ani nevíš, jak.

Mám tě ráda, Nicholasi, jako bys byl můj vlastní – ostatně si myslím, že to už dávno víš.“ Pohodila hlavou, jako by si zčistajasna na něco vzpomněla. „Dny mi probíhají mezi prsty jako zrnka písku. Mám spoustu práce a času málo.“

Bledý a napjatý stál před ní: oklepal se, ačkoli v pokoji netáhlo.

„Řekneš mi,“ zeptal se, „kde je v tomhle nějaká důstojnost?“

„Veškerá důstojnost, co zbyla na světě,“ odpověděla Itami smutně, „leží zde, v téhle ložnici. A že je jí málo. Hrozně málo.“

„Musíš mi to říct. Prostě musíš!“ Skoro křičel a naprosto zřetelně viděl, jak se jí v koutcích očí třpytí slzy jako malé perly.

„Víš, Nicholasi, o některých věcech se nedobře mluví. Chceš, abych ti odhalila duši celého Japonska. To bych radši vzala tenhle meč a vrazila si ho do břicha.“ Zavřela oči, jako by se snažila zaplašit nějaký nepříjemný pohled. Hlas ztlumila do šepotu.

„Chtěj po mně něco jiného. Cokoliv.“

„Co s tebou bude – teto?“

Otevřela oči a laskavě se usmála. „V Číně chci navštívit jedno místo, o což mě požádala Čeong těsně před smrtí. Nezdržím se

tam dlouho.“ Pevněji sevřela jílec *katany,* po ostří sjela kapka krve a dopadla na dřevěnou podlahu.

Musím se sejít s Fukašigim, uvažoval nyní Nicholas, zatímco hleděl do Justininy tváře. Je na čase oprášit dávná předsevzetí.

A ona musí odtud, dál od nebezpečí, které jí hrozí. Teď, když se daly do pohybu síly *Kan-aku na nindžutsu,* které ho hrozí zahubit jako starodávní, zavilí nepřátelé seřazení na moderním válčišti, je jedinou možností *Aka i nindžutsu.* Věděl, že ke konečnému vítězství bude potřebovat všechnu sílu, kterou má nebo kterou může mít.

Když se Saigó probudil, měl na okamžik pocit, že se nachází v temném království smrti. Smrt sama ho neděsila, snad proto, že život pro něj znamenal tak málo: byl to ten nejmenší ze všech darů světa a proto by ho vůbec nemrzelo, kdyby se s ním měl rozloučit.

Pak si vzpomněl, že ještě nezabil Nicholase, a uvědomil si, že se ze spánku probudil a že je naživu.

Ano, pomsta bylo to hlavní, to jediné, co ho udržovalo při životě. Vzpomněl si na všechny ty peníze na svých tučných bankovních kontech, stovky akrů půdy a čtyři malé, ovšem rychle se rozrůstající továrny na elektroniku. K čemu to všechno bylo?

Neznamenalo to nic, dokonce ještě míň, než ten nejmenší kousek oceli, který odlétne od kovadliny mistra kováře – ani to ne!

Peníze představovaly pouze bránu k moci a samotná moc znamenala jen to, že člověk mohl správně manévrovat. A pokud se to v dnešním atomovém věku někomu podařilo, mohl dokázat cokoliv. Přesto zbývalo Saigóovi provést jednu věc, a to vyhledat a zničit jeden lidský život.

Dnes večer to bude, uvažoval, natažen nahý na *jutónu.* Závěsy prosvítalo našedlé světlo a táhlo se po stropě jako kočovný mnich s potrhaným koromem vlajícím ve větru.

Slabost Američanů ho nepřestávala udivovat. Jsou to takoví zbabělci, že jejich duch nemůže být v žádném případě silný; jak dokázali vyhrát válku, nechápal. S radostí si prohlédne výraz

Raphaela Tomkina, až bude umírat pod dotekem ocelové čepele. On si snad vážně myslel, že se s ním tak snadno dohodne! Ne, žádná dohoda nebyla možná, jakmile byl obchod uzavřen.

Smrt si pro něj přijde dnes večer a stejně tak pro Nicholase.

Třeba budou oba stejně silní a zabijí jeden druhého: to by mu nevadilo. Naopak, snad se na to dokonce i těšil, protože věděl, že význam smrti nespočívá ani tak v ní samé jako ve způsobu, jakým k ní došlo. To, jak kdo zemřel, vcházelo do historie a člověka si lidé pamatovali spíše podle toho, než podle jeho činů zaživa.

Pro Saigóa – a v tom se nelišil od japonských válečníků všech dob – existovaly jen dva důstojné způsoby smrti: v boji nebo vlastní rukou, s klidem a při dodržení všech předepsaných postupů. Zemřít jinak by znamenalo hroznou, nesnesitelnou ostudu, záruku špatného osudu v příštím životě nebo, a to by bylo ještě horší, strašlivou možnost, že by se nepřevtělil vůbec.

Toto obírání se smrtí ho vzrušilo natolik, že téměř zalitoval, že zabil toho Číňánka: byl skoro dokonalý. Jenže neměl na vybranou, tak jako před lety –

Někdy v noci byl plný nenávisti, která v něm vřela a málem se jí povedlo anulovat jeho dlouholetý pečlivý výcvik. Tady je vidět, jak city podlamují ducha, uvažoval, zatímco seděl na svém černém *jutónu* a proklínal den, kdy Jukio vstoupila do jeho života.

Takhle brzy ráno mu všechno bylo jasné. Za tmy přemýšlel o tom, co kdyby na ně dnes večer narazil: hlavně jednat, jednat, jednat, dostat je oba co nejrychleji, Nicholase i Tomkina. Během spánku však jeho duše nezahálela a nyní věděl, že ho možná čeká víc než jen smrt těch dvou. Vzpomněl si na Šimonoseki a otřásl se.

V hlavě mu zněly hlasy a vykřikovaly stále hlasitěji, v rytmu jeho dýchání; zadržel tedy dech a zavřel oči, až se hlasy vytratily.

Vstal a šel se vykoupat. Ano, říkal si, během výcviku se naučil, že nepřítele mohou potkat i horší věci, než že mu někdo jenom rozpáře břicho.

Chápal, že svět je jedno velké kolo, se kterým je člověk pevně svázán svým osudem. Jemná soukolí pečlivě propracovaných plánů a plánů, které jsou součástí jiných; než den skončí, bude

naprosto klidný. A pak, přijde-li smrt, rozpřáhne ruce a radostně ji přivítá.

Bylo krásně a po ránu ještě příjemně chladno; obloha byla jasná až na několik malých mráčků na západě. Příliš krásný den na to, abych dřepěla doma, rozhodla se Justine a hodila tašku na postel. Když obešla dům a vyjela s vozem na silnici, pláž na Dune Road se tvářila velmi lákavě.

Zamířila po dálnici na východ, aniž by přitom uvažovala, kam vlastně chce dojet; výjezd směrem na Watermill jí připomněl, že jí kdysi někdo vyprávěl o báječné pláži poblíž, která se jmenovala Flying Point.

Samozřejmě, že zabloudila, avšak tady na jižním pobřeží se těžko někdo mohl ztratit nadobro, a tak se nakonec skutečně ocitla na Flying Pointu. Vystoupila a zamkla auto.

Připadala si pořád ještě příliš plná energie na to, aby si lehla do písku, a tak se vydala na procházku. Pláž byla široká a kupodivu na ní neleželo žádné smetí.

Příboj se vzpínal v průsvitných zelených obloucích korunovaných bílou pěnou, které se s cákáním kácely do písku.

Bylo ještě brzy, takže pláž byla skoro vylidněná; kromě toho na takto vzdálených místech se málokdy shlukovaly takové davy jako dejme tomu na Jones Beach.

Šumění moře a křik racků kroužících ve slunci umocňovaly klid a pohodu rána.

Pláž se začala měnit: nejprve si toho ani nevšimla, jenže po čase jí začalo okolí připadat stále povědomější. Například věděla, že dojde na úzkou písečnou kosu dříve, než zahnula za duny a skutečně ji objevila; takové věci se stávaly stále častěji, až si začala lámat hlavu s tím, kde vlastně je.

Pak se náhodou podívala na řadu domů po své pravici a zahlédla známé věžičky: žaludek se jí zhoupl, jako kdyby sjížděla dolů rychlým výtahem. Jak mohla být tak zabedněná? Flying

Point je přece kousek na východ od Gin Lane.

Před ní se tyčil jejich rodinný dům v celé své kráse. Zatímco na něj v úžasu hleděla, otevřela se dřevěná branka a na schůdky vstoupila jakási postava.

Proboha, řekla si Justine, vždyť je to Gelda!

První, co ji napadlo, bylo otočit se a co nejrychleji zmizet; zůstala však stát jako přimražená a jenom přemýšlela o tom, co asi Gelda v domě dělá.

Gelda se na pláži zastavila a sundala si sluneční brýle. Teď mě uviděla, došlo Justine. Na útěk je pozdě.

Gelda jí vyšla vstříc: stály od sebe nyní na takovou vzdálenost, na jakou na sebe lidé při soubojích střídali.

„Justine!“

„Hm.“

„To je mi překvapení.“ Oči jí zmatněly, jako by se za nimi spustila železná brána. Mluvily spolu upjatě jako dva neznámí lidé, kteří se spolu setkali na večírku, kam se žádnému z nich ani v nejmenším nechtělo.

„Máš tady někoho?“

Vítr jim nadzvedl vlasy a rozevlál je jako vojenské praporce.

„Ne, ale na někoho čekám.“

„Já taky.“

„Hm.“

„Tak.“ Nechtěla si připustit, že se Gelda změnila a že jí změna prospěla. Byla krásná a pohybovala se elegantně, se sebedůvěrou, která – ovšem Gelda měla vždycky sebedůvěry na rozdávání. To Gelda vždycky s někým chodila, nechávala se zvát na večírky a na fotbalové zápasy. To Gelda uměla tak nádherně bruslit – na ledě se pohybovala tak, že byste jí její váhu nehádali – až se její chlapci v údivu opírali o mantinely a zírali na ni s otevřenou pusou.

Naproti tomu Justine byla vždycky na všechno moc malá, moc vychrtlá na to, aby si jí kluci vůbec všimli, a na sport nešikovná. Místo toho si kreslila, stranila se druhých a užírala se závistí jako nenasytný kanibal.

„Je tu otec?“

Gelda zavrtěla hlavou. „Ne, je ve městě.“ Na okamžik zaváhala.

„Má nějaké problémy.“

„Ty měl on vždycky.“

„Jistě, ale myslela jsem, že by tě to mohlo zajímat – vždycky jsi stranila matce.“

A bylo to venku, stálo to mezi nimi jako ošklivá, rudá vyrážka.

„Za matku já nemůžu,“ bránila se Justine. Začala se jí zmocňovat zlost a pokud si kdy pohrávala s myšlenkou, že by své sestře pověděla o Nicholasovi, rychle takový nápad zavrhla.

„A já nemůžu za to, jaká jsem.“

„Na to ses vždycky vymlouvala, aby sis mohla dělat, co’s chtěla.“ Mlčky jedna druhou pozorovaly. Proboha, přemítala Justine, jsme jako děti. Jakmile jsme spolu, nedokážeme uvažovat jako dospělí a místo toho se snažíme navzájem si ubližovat. Znova a znova. Gelda zamrkala do slunce. „Nechceš jít na chvíli dovnitř?“

„Ne, já jsem –“

„Prosím tě, Justine. Aspoň v tomhle bys mohla ustoupit, nemyslíš?“

„Takže ty’s to také cítil.“

„Ano. Někdy v noci, snad ráno, nevím kdy.“

„Důležité je, že jsi přišel sem.“

„Neměl jsem kam jít,“ vysvětloval Nicholas.

Fukašigi se pousmál.

Dnes se nevyučovalo a *dódžó* zelo prázdnotou. Nicholasovi to připomnělo den, kdy se v *rjú* na kraji Tokia naposledy setkal s Kansacuem. Došlo mu, že většinu svého života od té doby strávil jako tříska plovoucí na vodě, jednotlivé dny a noci ho ukolébávaly k blaženému spánku.

Čeho tu v Americe vlastně dosáhl? Jak mohl toho času využít, kdyby zůstal v Japonsku? Tolik času! A kdyby se nikdy nezačal učit budžutsu? Čím by byl? Určitě nějakým vysokým vládním funkcionářem s vysokým platem a krásnou zahradou u domu, jezdil by každý rok na čtrnáct dní do Kjóta nebo na kontinent, třeba do Hongkongu, mimo sezónu, aby tam nebylo tolik

západních turistů. Měl by věrnou ženu a děti, s nimiž by si mohl hrát a smát se.

Uvědomil si, že prázdna si člověk všimne teprve, když se zaplní. Justine. Justine. Justine, jeho odměna za to, že konečně setřásl minulost. Přál si, aby mohl zase navštívit hrob svých rodičů, poklednout před jejich *sotobou,* zapálit kadidlo a modlit se za ně.

„Máš to s sebou?“ zeptal se Fukašigi.

„Ano, věděl jsem, že jednou to bude nutné, i když netuším, proč.“

„Pojď.“

Fukašigi ho odvedl přes prázdné *dódžó,* pokreslené pruhy světla pronikajícího skrz potrhané mraky. Než vstoupili do zadních místností, zul si Nicholas boty a Fukašigi skopl s nohou své *gety,* načež odsunul *šódži* a společně vešli do místnosti vyložené tatami.

Fukašigi si sedl se zkříženýma nohama a slavnostně pokynul rukou.

„Prosím, polož to mezi nás.“

Nicholas položil na tatami balíček, který přinesl s sebou, a začal jej rozbalovat. Obsahoval onu skříňku s tygrem a drakem, kterou věnoval So-Peng jeho rodičům.

„Otevři ji,“ vyzval ho Fukašigi téměř uctivým hlasem.

Nicholas poslechl, zvedl víčko a odkryl devět broušených smaragdů.

Fukašigi hleděl bez dechu na devět kamenů, které i ve slabém světle zářily a jiskřily.

„Nikdy jsem nečekal,“ pravil nakonec starý učitel, „že někdy něco takového uvidím.“ Povzdechl si. „Jejich tu všech devět.“

Vzhlédl. Čtvercová místnost byla prostorná a působila uklidňujícím dojmem.

„Čas mění mnoho věcí. Když jsi za mnou před lety přišel do

Kjóta, jedině dopis od mého přítele Kansacua způsobil, že jsem tě rovnou nevyhodil. To jsi nevěděl? Tak to skutečně bylo.

A abych ti řekl pravdu, i když jsem si ten dopis přečetl, měl jsem pocit, že možná dělám chybu. Konečně, z historie víme, že *Aka i nindžutsu* se nedá jen tak naučit – spíš se s ním člověk rodí a pak je v sobě musí rozvíjet.

Takže i přes to, co mi napsal Kansacu, jsem měl vážné pochybnosti ohledně tvého výcviku v *Aka i nindžutsu.* Říkal jsem si, Kansacu není nindža, takže – co může vědět? Jenže v tu chvíli jsme už byli prozrazeni a týs mi samozřejmě připadal jako normální člověk ze Západu. Jediné, co jsem věděl jistě, bylo, že se Kansacu nezbláznil.

Teď ovšem vím, že poslat tě tehdy pryč by byla katastrofální chyba.“ Pohladil prsty krabičku před sebou a usmál se. „Vidíš, nejsem tak vševědoucí, jak se o mně tenkrát tvrdívalo.“

„Říká se to dodnes.“

Stařec naklonil hlavu. „Vážně? Tak tady máš důkaz, že to není pravda. Díky Kansacuově intuici jsi se stal prvním žákem se smíšenou krví v Tenšin Šoden Katori *rjú.* Prvním a jediným. Pro tebe obrovská čest, pro mě naprosto neobvyklé rozhodnutí.

A nelituji toho: za celá ta léta, co mi *rjú* patřila, jsem neměl nadanějšího žáka.“

Nyní bylo na Nicholasovi, aby odmítavě zavrtěl hlavou.

„Ty jsi k nám ovšem přišel s určitým cílem, nemám pravdu?

A teď ten čas nastal.“

„Bohužel musím přiznat, *sensei,* že to začalo už před nějakou dobou.“ Pověděl starci o vraždách.

Když Nicholas skončil, seděl Fukašigi chvíli mlčky a pouze přejížděl Nicholase chladným pohledem. „Když jsi k nám přišel, složil jsi jisté sliby a další pak v průběhu výcviku. Jakmile jsi objevil ten úlomek *šakenu,* musefs poznat, o co jde. A přesto jsi nic nepodnikl. Možná právě kvůli tomu zemřelo mnoho lidí, z toho tři tví přátelé.“ Jeho studené oči zářily jako lampy za deštivého odpoledne. „Nejsi snad také mrtvý, Nicholasi?“

Nicholas sledoval svá zápěstí: starcova slova se ho bolestně dotkla. „Nejspíš jsem nikdy neměl jezdit na Západ. Patrně jsem se ták snažil uniknout svému osudu.“

„Víš, že to nejde. Ať půjdeš kamkoli, nic se pro tebe nezmění.“

„To zní jako kletba.“

„Pokud chce někdo uvažovat o svém životě v takovýchhle pojmech, pak to kletba je. Mě jenom překvapuje, že se vyjadřuješ tím podivným západním způsobem.“

„Možná mě Amerika změnila stejně jako Vincenta.“

„To samozřejmě můžeš posoudit jen ty sám –“

„Nevím.“

„Mám dojem, že je to tím, že to sám ještě dobře nechápeš.“

„Nějakým způsobem jsem provázaný se Saigóem i s Jukio, a přesto –“

„Přijímání osudu nesmíme zaměňovat s fatalismem. Všichni jsme do značné míry pány svého osudu. Ale musíme se také naučit ustupovat před tím, co je nevyhnutelné, a jedině tak lze dosáhnout vnitřní harmonie, bez níž život nestojí za nic.“

„To všechno vím,“ opáčil Nicholas. „Jenže mi unikají detaily.“

Fukašigi přikývl, sáhl do svého oděvu a vytáhl několik pečlivě složených listů rýžového papíru. Podal je Nicholasovi.

„Tenhle dopis psal Kansacu. Tím, že ti ho teď předávám, plním jeho výslovné přání.“

Byla to obyčejná fordka.

Doc Deerforth se pokoušel zjistit, kdo ji řídí, avšak ranní slunce odrážející se od předního skla mu v tom dokonale zabránilo.

Pozoroval vůz dost dlouho na to, aby se ujistil, že sleduje Justinin červený sporťák; protože se dobře pamatoval na Nicholasovo varování, otočil volantem a vydal se za nimi. Brzy ráno byl navšívlt pacienta na západním konci Dune Road a cestou zpátky se rozhodl, že se zastaví u Justine; než však dorazil k jejímu domu, zahlédl ji, jak míří ve svém voze na východ, a zároveň si povšiml černé fordky.

Držel se zpátky a ze silnice odbočil teprve poté, co spatřil její rudé autíčko, jak stojí u Flying Pointu. Z černého Forda nikdo kupodivu nevystoupil; netrpělivě vyčkával – zdálo se mu, že čekání trvá celou věčnost – a nakonec vystoupil sám, aby se vydal za Justine na pláž. V tu chvíli se fordka rozjela a pomalu sledovala Justine podél pobřežní silnice.

Doc Deerforth si pospíšil ke svému autu a vlezl dovnitř. Když se vyřítil z poslední zatáčky a uviděl černý sedan zaparkovaný poblíž výjezdu na Gin Lane, byl už celý zbrocený potem.

Zaradoval se, že ho neztratil z dohledu: provoz byl jen slabý a Doc Deerforth musel udržovat větší vzdálenost, než považoval za vhodné. Fordka mu mnohokrát zmizela v zatáčkách a on se bál, že nadobro.

Okamžitě poznal, kam má Justine i její pronásledovatel namířeno: do domu Raphaela Tomkina.

Otevřel dveře a podrážky jeho bot zavrzaly na štěrku; slunce ho oslňovalo natolik, že si musel sklopit přídavná kouřová skla na brýlích.

Černá fordka zela prázdnotou.

Kolem panovalo ticho; ve větvích vysoké borovice sice trůnila pěnkava, ale zpívat se jí zřejmě nechtělo. Nebylo slyšet ani šumění příboje a naprostá absence jakéhokoli zvuku Doca znervózňovala.

Zamířil k Fordu. Vzduch se ani nepohnul a slunce pálilo. Černý automobil se před ním rýsoval jako strašidelný zámek uprostřed pouště. Kdo a proč by chtěl sledovat Justine? *Dávej na ni pozor,* požádal ho Nicholas. Doc Deerforth si s údivem uvědomil, že se o oba stará, jako by to byly jeho vlastní děti. Bláznovství starého dědka, pokáral sám sebe. Prostě mi chybí moje dvě dcerky.

Košili měl promočenou potem, takže se mu lepila na tělo jako cáry staré, sloupané kůže – přesně tak, jako před mnoha lety v džungli. Znenadání se ho zmocnila závrať a zapotácel se; opřel se o uschlý kmen stromu a pomyslel si – to je ta moje osobní malarie. Teď v létě mě zlobí, ale na podzim bude od ní zas pokoj.

Přejel rukou po rozpálené kapotě fordky a nahlédl dovnitř:

neviděl nic. Zatímco se shýbal k okénku, na bok sedanu dopadl stín. Doc Deerforth ho dlouho pozoroval. Připomněl mu scénu z baletu, na kterém byl ve městě před lety: nástup Černého anděla. Jeho dcerky, které byly tehdy ještě malé, při tom vykřikly hrůzou: obrovská křídla zakryla slunce a zčistajasna ho roztřásla zima.

Sotva se začal otáčet, zaslechl podivný bzukot a něco se kolem něj mihlo: instinktivně si zakryl obličej rukou.

Něco se mu omotalo kolem kotníků a strhlo ho k zemi; kovové články mu drásaly kůži. Zalapal po dechu; připadal si jako ryba na udici.

Podíval se dolů: kolem nohou měl obtočený řetěz se závažím na konci a kdosi ho táhl ke skupince jilmů, za nimiž se táhla kukuřičná pole.

Cukal sebou a snažil se vstát; najednou ucítil na krku ostří nože.

Vzhlédl. Blankytně modrou oblohu mu zakrýval obličej, který mu vyrazil dech.

Hleděl do očí, které byly mrtvé jako kamení – oči šílence.

V mnoha ohledech se lišily od těch, které spatřil tenkrát, a současně byly naprosto stejné. Nindža, došlo mu a jeho mozek si to slovo stále opakoval, jako by na světě už neexistovalo nic jiného.

Jeho život se smrskl do velikosti špendlíkové hlavičky a pozvolna mizel, až se ztratil docela jako něco naprosto bezvýznamného.

Cikády vrzaly a kolem bzučely mouchy. Byl zase na Filipínách, zpátky ve stanu, přivázaný ke stolu.

Něžný, chápající hlas se ho ptal: „Proč jste mě sledoval?“

„Proč jste vy sledoval to děvče?“

Výraz v nindžových očích se ani trochu nezměnil, tím si byl jist; trhl řetězem a pilovité ostří projelo masem až na kost.

Hlava Doca Deerfortha sklesla dozadu; po tváři mu tekla krev.

„Proč jste mě sledoval?“

Opakoval tu větu jako litanii, modlitbu na konci dne – jak se

I omu říká? Snad nešpory.

„Proč jste mě sledoval?“

Čas přestal existovat, zbyla jen bolest, která stoupala a klesala jako přiliv, rychleji a hned zase pomaleji, takže netušil, kdy ho donutí sevřít čelisti v křeči, kdy sebou začne házet ze strany na stranu a nohy se mu roztřesou.

V jednu chvíli ho napadlo, že tenhle nindža se od toho prvního něčím podstatným liší: byl mnohem krutější a zároveň méně odtažitý. Jeho živelná síla ho děsila, jako by se sám ďábel obtěžoval na zem, aby ho zbavil života.

Doc Deerforth nepochyboval o tom, že tentokrát zemře. Dnes ho nikdo na poslední chvíli nezachrání a na to, aby se pokusil zachránit sám, byl už přece jen příliš starý a slabý. Na druhé

straně má člověk až do okamžiku smrti moc nad některými věcmi, kterou mu nedokáže vyrvat ani čas, ani strach.

Nindža klečel Docovi na prsou; jemně a skoro uctivě uchopil jeho pravou ruku a zlomil mu palec. Počkal jen tak dlouho, aby šok odezněl a bolest začala opadávat, a zlomil ukazováček. Pak stejným způsobem pokračoval dál, pomalu a nezadržitelně.

Doc Deerforth se třásl a těžce se mu dýchalo. Z úst se mu drala jména jeho dcer i jeho dávno mrtvé manželky; spíše cítil než viděl, jak se k němu nindža naklání a snaží se zachytit každé slůvko. Pokaždé následovalo zaklení a ostré prasknutí; projela jím ostrá bolest, když mu rozdrtil pravé zápěstí.

Někdo bude muset zavolat dětem, uvědomoval si matně; nakonec ho bolest obestřela a jeho napjaté, těžce zkoušené nervy podlehly. Upadl do bezvědomí.

O osudu Doca Deerfortha rozhodl křik nějakého dítěte. Ozval se nebezpečně blízko a Saigó si řekl, že pokračováním v této hře by mohl víc ztratit než získat; uchopil tedy druhý konec pilovitého *kjotecu-šóge* a podřízl jím Docu Deerforthovi hrdlo.

„Tvůj otec," četl Nicholas, „podezíral Sacugaie od samého začátku. Od jejich prvního setkání plukovník tušil, že se za jeho obrovskou mocí v *zaibacu* skrývá rozsáhlá organizace a domníval se – ostatně pozdější vyšetřování tuto domněnku potvrdilo že Sacugai je důležitým hodnostářem Genjóši. A ta, jak známo, nese snad největší díl odpovědnosti za vynesení onoho osudného rozhodnutí o přepadení Pearl Harboru.

Tvůj otec toužil po tom, Genjóšu rozdrtit, a za tím účelem také zasáhl v Sacugaiův prospěch v době, kdy ho měl vojenský soud soudit za válečné zločiny. Předpokládal totiž, že nechá-li

Sacugaie, aby na svobodě pokračoval ve své činnosti, dovede ho nakonec k samotnému jádru Genjóši.

Byl to dobrý plán, nebýt toho, že ho Sacugai prohlédl. Zároveň byl plukovníkovi nadosmrti zavázán – právě člověku, který se ho pokoušel zničit. Sacugai byl člověk ze staré školy a potrpěl si na čest, takže něco takového nemohl připustit. Přitom však věděl, že otevřeně nemůže proti plukovníkovi nic podniknout.

Proto si za svého anděla pomsty, mám-li to tak nazvat, vybral svého vlastního syna Saigóa a vyslal ho do Kumamota, do nejobávanější z *rjú Kan-aku na nindžutsu,* do Kudži-kiri.

V průběhu let začal plukovník chápat, jaké hlouposti se dopustil. Vsadil vše na jednu kartu a prohrál: Sacugai byl nyní mimo dosah zákona, a to vše jeho vlastní vinou.

Tvůj otec byl sice rodem Angličan, avšak v tom, k čemu se rozhodl, se zachoval jako pravý Japonec: zabil Sacugaie vlastníma rukama."

Nicholas překvapeně zvedl oči. To byla ta rodinná potupa, kvůli níž spáchala Čeong *seppuku.*

„Čti dál," vyzval ho Fukašigi jemně. „To není všechno."

„Tvůj otec byl skvělý bojovník, Nicholasi, a proto na něj nepadl ani stín podezření. Tedy aspoň do té doby, než se vrátil Saigó. Jelikož už ovládal základní prvky *Kan-aku na nindžutsu,* netrvalo mu dlouho a zjistil pravdu. Své zjištění si nechal pro sebe a plamen své pomstychtivosti ukrýval před světem pod maskou truchlícího syna; zatím však plánoval odvetu.

Podařilo se mu několikrát být přítomen tomu, když se jeho matka Itami chystala k vám na návštěvu a ty's neměl být doma.

Nevím, jestli se to stalo hned poprvé, ale na tom sotva záleží. Jistě víš, jak dobře se členové Kudži-kiri vyznají v chemii a kolik znají nejrůznějších způsobů, jak zabít člověka, aniž se ho kdy dotkli prstem.

Obávám se, že totéž se přihodilo tvému otci: Saigó ho zavraždil pomocí pomalu působícího jedu."

Nicholasovi vyhrkly slzy do očí a dělalo mu potíže se soustředit na poslední věty. Třesoucími se prsty svíral listy papíru.

‚A zde se ti musím hluboce omluvit. Ačkoli sám nejsem nindža, připadám si alespoň částečně spoluzodpovědný za smrt

Tvého otce. Byl mým dobrým přítelem a myslím – teď, když počáleční smutek pominul – že bys to měl vědět.

Vždycky jsem tě považoval za symbol svého vykoupení a to, že nyní čteš tyto řádky v přítomnosti mého váženého přítele Fukašigiho, je toho důkazem; já sám jsem již dávno vzdálen pozemského shonu. Nepochybně Tě po Tvém příchodu do Tenšin Šoden Katori *rjú* překvapilo, že celý tvůj náročný výcvik je již

předem zaplacen. Věřím, že pochopíš, proč jsem to musel ještě před svou smrtí udělat, a modlím se k Amida Buddhovi, abys odpustil starci jeho prohřešek.“

Přes stěnu slz zahlédl Kansacuův podpis; plakal teď za plukovníka, který se mu svým způsobem pokoušel svěřit, a za Čeong. Zdálo se mu, jako by z něj všechna ta léta spadla jako barevné listí na podzim, a plakal i za své přátele, které miloval a kteří na oplátku milovali jeho. Najednou měl na ně dost času.

Vedle něj seděl Fukašigi v hlubokém zamyšlení nad tím, jak kruté zkoušky připravuje doba mladým lidem.

„Přišla sis sem vyléčit absťák?“

„Trošku tvrdý, nezdá se ti?“

„Promiň.“

„To nic. Nejspíš jsem si to zasloužila. Jinak jsem si ho už vyléčila.“

Seděly v obrovském obývacím pokoji s prosklenými zdmi otvírajícími výhled na sluncem rozpálenou pláž a na moře; nad nimi se skvělo střešní okénko ve tvaru brouseného démantu, největšího na světě, jak často snívala Justine, když byla ještě malá. Teď ráno se slunce jeho sklíček ještě příliš nedotklo a díky tomu byl pokoj prostoupen příjemným nepřímým světlem. Pohovka, na které spočívaly, měla tvar kruhu přerušeného na dvou místech ostře řezanými hranami, které Justine připomínaly jakousi čínskou skládačku, kterou jí kdysi někdo věnoval a kterou se jí nikdy nepodařilo rozluštit. Seděly naproti sobě se ztuhlými krky a s vyčkávavým pohledem, jako dvě kočky, které se připravují na boj.

Na stolcích před nimi stály vysoké sklenky s koktejlem, kterého se ani jedna z nich nedotkla, aby si nezadala.

„Jak dlouho tu budeš?“ Justine původně neměla v úmyslu ptát se právě na tohle; chtěla říct „To jsem ráda“, protože zjistila, že má skutečně radost. Koho by těšilo mít sestru věčně v lihu?

Když však mělo dojít k tomu, aby řekla Geldě něco hezkého, jazyk jako by jí přirostl k patru. Opravdu jí nedokážu dát ani ň, uvědomila si s údivem. Zalila ji vlna studu.

Když trochu vyrostla, čekala vždy, až všichni odejdou z domu;

pak se vykoupala, zahalila si tělo a vlasy ručníkem a jako by bydlela někde ve staré Byzanci (to měla nejspíš z četby), vrhla se právě na tuhle pohovku, opřela se o polštáře a sledovala, jak se mění světlo procházející okénkem. Podle tvaru a polohy vržených stínů dovedla odhadnout přesný čas, aniž by se musela dívat ven z okna nebo dokonce na hodiny nad skříní, jejichž vytrvalé tikání se jí mísilo do snů, takže si světlo představovala jako kapky medu skapávající skrz okenní tabulky přímo na její nastavený jazyk. Takhle se bavila, zatímco Gelda byla někde ve městě s přáteli. Najednou jí došlo, že přeslechla Geldinu odpověď; to ovšem nevadilo. Stejně tu otázku položila jen tak a odpověď ji ani v nejmenším nezajímala.

„Můžeš tu zůstat, jak dlouho budeš chtít," pravila Gelda.

„Ne, díky. Stejně už musím jít." Nezvedla se však a Gelda na tom netrvala.

„V tom případě mě jistě omluvíš." Gelda vstala a protáhla se skulinkou mezi oblouky gauče. „Odskočím si." Položila dlaně na opěradlo. „Tenhle pokoj jsi měla nejradši, viď?"

„Ano," přiznala Justine.

„Vždycky jsem si myslela, že bys tu určitě i spala, kdyby ti to matka dovolila."

„To je pravda. Hrozně by se mi to líbilo."

„Tak." Gelda přejela prsty po čalounění a pohlédla směrem k Justine. „Rozloučíš se se mnou, než půjdeš?"

„Určitě."

A pak zůstala v celém domě sama – služebnictvo odjelo na víkend pryč – přesně tak, jako za svých dětských let. Pochopitelně zvedla oči ke stropnímu okénku a přemítala o tom, jaké by to bylo, být hradní paní v dobách, kdy nejezdila auta a lidé neznali telefony ani elektřinu – vždycky zbožňovala svíčky a staré olejové lampy, které pro ni představovaly výsledek mnoha let strávených na moři lovením velryb, let plných nebezpečí i radosti, něčeho, co by ona jako žena nikdy nepoznala: vyjet s lodí na moře a vrátit se s dostatečnou zásobou tuku pro celý Nantucket.

Snad jsem se měla narodit jako Starbucková.

A takto zasněnou ji nalezl Saigó. Ani se nedozvěděla, že upadla do bezvědomí, nebo že se s ní zatím něco dělo. Vypadalo to, jako by spala, jenže to nebyla pravda.

Pracoval na ní čtvrt hodiny, s jedním uchem stále nastraženým, zda nezachytí nějaký neobvyklý zvuk. Vyrušení teď nemohl potřebovat, protože v takovém případě by ji musel odtud odvléci a to bylo poslední, co si přál. Tady, v důvěrně známém prostředí, byla naprosto uvolněná a to mu usnadňovalo práci.

Během té doby měla Justine otevřené oči a dokonce se dá říci, že svým způsobem viděla: viděla ovšem jen jeho tvář, přeměněnou jako geologický zlom po zemětřesení do nadlidské podoby.

Jeho obličej se stal zemí, po níž chodila, jídlem, které jedla, i vodou, kterou žíznivě hltala. Stal se jejím světem i vesmírem.

Naslouchala tedy, jak k ní to něco promlouvá – něco většího než diamant, který jí zářil nad hlavou, něco, co ji dokonale obklopovalo a pohlcovalo. To, co s ní prováděl, se podobalo hypnóze asi tak, jako atomová bomba luku a šípu. Nestála tu před ním pevná hráz lidské vůle, která zabrání člověku udělat to, co by za plného vědomí nikdy neudělal; tentokrát bylo možné vše, protože on byl nindža ze školy Kudži-kiri a to, co praktikoval, byla

Kóbudera, to, čeho se obával i jeho *sensei Kan-aku na nindžutsu.*

Byla to magie.

Trpělivě počkal, až Nicholas odloží listy rýžového papíru, nyní smáčené slzami. Dlouhé parné odpoledne končilo a město pomalu začínalo vychládat, jak obrovské slunce klesalo za hory ze skla a oceli. To vše se ovšem odbývalo venku; sem nic západního proniknout nemohlo. Věčnost Východu je zahalovala a odolávala toku času jako starobylý nápěv cikád na konci dne.

„Kansacu považoval za nejmoudřejší počkat s tím až na takovou dobu, jako je dnes. Kdyby ti to řekl dříve, určitě bys vyhledal Saigóa a k tomu jsi tehdy ještě nebyl připravený. Zničil by tě stejně snadno, jak to mohl udělat toho večera v Kumamotu.“

„A co dnes?“ Jeho hlas stále ještě nesl stopy dojetí.

„Může tě zabít i teď. Víš, Nicholasi, mám obavu, žé překročil i samotné hranice Kudži-kiri. Vyhledal učitele, které by vzhledem k povaze jejich učení nikdo do žádné *rjú* nepřijal, dokonce ani do *Kan-aku na nindžutsu.* Jde o mystické učení, které jde ve stopách starých čínských a mongolských mudrců, a o němž se i dnes ví jen velmi málo. Saigó teď ovládá magii, Nicholasi, a svým způsobem magie ovládla jeho."

„Určité magické prvky jsou přece součástí i některých našich technik."

„Existuje imaginární magie – tedy iluze – a skutečná magie.

Tyhle dvě bychom neměli zaměňovat."

Nicholase ani nenapadlo, aby se o téhle záležitosti s Fukašigim přel, a tak raději mlčel po celou tu dobu, než snědli lehké jídlo, které *sensei* připravil. Potom *zahájil* Fukašigi uprostřed noční temnoty obřad, který potrvá až do rána.

„Tady" – dotkl se prsty otevřeného víčka skříňky – „je *Kokoro."*

Toto slovo má, stejně jako většina japonských slov, mnoho významů: srdce, duch, odvaha, rozhodnost, cit a další. Dalo by se snad přeložit jako „jádro hmoty". ‚A to je také skutečná magie.

Tvoje matka to věděla a i když předpokládala, že tvůj otec by to nepochopil, věřila, že ty ano. Přenechala je tobě." Jeho mladistvé oči byly plné života a ještě něčeho navíc. „Základní číslo je devět, Nicholasi. Zde je devět smaragdů a každý z nich urazí jednu paži Kudži-kiri, Úderu devíti rukama."

Saigó se probudil hodinu před svítáním a vstal z *futónu.* Nadešel poslední den; měl před sebou spoustu práce a čas utíkal bez ohledu na jeho pečlivě připravený plán. Vyspal se dobře a poprvé během týdne se mu nic nezdálo.

Vyrazil do ulic a zamířil do East Village, kde objevil velký obchod se sportovními potřebami; zakoupil v něm tmavou plátěnou tašku a vyzkoušel, zda její popruhy unesou dostatečně velkou tíhu.

Zašel do metra (v tomto stádiu operace z opatrnosti používal pouze hromadnou dopravu) a dojel na Čtyřicátou sedmou ulici,

odkud se vydal na Broadway. Tam vstoupil do obchodu s divadelními potřebami.

Jeho třetí zastávkou byli Brooks Brothers, kde si koupil lehký konfekční oblek. Sako mu padlo jako ulité, ale kalhoty nechal u krejčího, aby upravil délku nohavic. Cestou si pořídil kostkovaný tralaláček, ve kterém vypadal směšně, avšak který byl ideální pro jeho účely.

Posledním místem, kde se na svých pochůzkách zastavil, byla

Čínská čtvrť; zde si opatřil bambusovou hůlku. Poté odložil své balíčky ve svém pokoji a vydal se hledat někoho, kdo mu byl podobný. S něčím takovým počítal od svého příjezdu do New

Yorku. Výška, váha a tělesná stavba byly to jediné, co ho zajímalo: na obličeji vůbec nezáleželo, nebo aspoň na něm nebude záležet poté, až dotyčná osoba splní svou úlohu.

Croaker zatelefonoval do kanceláře ještě jednou za půl hodiny a dobře udělal: předtím na vzkaz buďto zapomněli, nebo ještě nedošel.

„Volal Matty. Nenechal číslo –“

„Nevadí. Já ho mám.“

Začal vyhlížet telefonní budku a nakonec ji našel. Vydoloval z kapsy měďák a vytočil číslo.

„Není tady,“ prohlásil Držka Matty se silným italským přízvukem.

„Tady Croaker.“

‚A, to jste vy. Jak se vede?“

„Nech těch keců. Máš to?“

„Jo, ale stojí to za moc víc než –“

„Matty, pokud vím, tak na ceně jsme se dohodli.“

„Jasně, šéfe, jenomže víte sám, jak se všechno mění.“

„Co to na mě hraješ?“

„Ta cena už neplatí.“

„Hele, ty –“

„Prostě je jiná situace než když jsme spolu posledně mluvili.

A nemusíte se kvůli tomu vztekat, co jsem slíbil, mám.“

„Co takhle kdybych tě vzal na projížďku k nám? Jak by se ti to líbilo?“

Matty mlaskl. „Mě, poručíku? No, lhal bych, kdybych povídal, že by mi to nevadilo. Ovšem vám by to vadilo ještě víc, protože pak byste ze mě dostal starou belu a s tou byste to moc daleko nedotáh‘.“

Croaker cítil, jak se mu svírá žaludek a tluče srdce.

„Tak co se stalo?“ zeptal se opatrně.

„Určitě vám na tom strašně záleží.“

„Mluv.“

„Ta záležitost,“ začal, „předtím nikoho extra nezajímala.“

‚A teď –“

„Teď se v tom najednou šťourá spousta lidí. Chci říct, že po tý holce jede ještě někdo jinej. Úplně zčistajasna, chápete to?“

‚A máš všechno, jméno i adresu?“

„Heleďte, poručíku, když řeknu, že něco mám, tak to taky mám.“

„Tak sem s tím.“

‚Až se dohodneme na nový ceně.“

„Dobře, tak kolik?“

„Třikrát tolik.“

„Třikrát! Copak ses sakra zbláz –“

„Poručíku,“ pravil Matty klidně, „tady mi jde o krk. Kdyby se někdo domák‘ –“

„Kdo třeba? Kdo se po tý holce vyptával?“

„To přesně nevím.“

Croaker si povzdechl. „Co kdybys to zjistil, Matty, buď tak hodnej.“

„To by snad šlo. A co ta cena – platí?“

„Platí.“

„Tak fajn, tady ji máte.“ Ohlásil Croakerovi jméno Alix Loganová a adresu v Key West na Floridě.

„A ještě něco,“ dodal Croaker. „Tamten zbytek mi dodej co nejdřív, protože každou chvíli pojedu na jih, jasný?“

„To to tak spěchá?“

„Ani nepamatuju, kdy jsem měl naposled dovolenou.“

„Dobře. A poručíku, nezlobíte se? To víte, kšeft je kšeft.“

„Jasně. Díky za důvěru.“

„Povězte mi něco.“ Hlas ve sluchátku zněl, jako by se jeho majitel právě probudil. „Jak je to velký?“

„Co je ti do toho?“

„Vždyť jsem v tom taky až po uši! Prostě bych rád věděl, jestli se plácám v blátě nebo –“

„Zatím nevím. Před soud to ještě nešlo, i když i na to dojde.“

„Tak to snad abych zmizel, co?“

„Je to na tobě. Není to blbej nápad.“

„To ‚sem rád, poručíku.“

„Nechci, aby mi vyschly studny. Na to jsem háklivej jak právej Texasan.“

Držka Matty se zasmál, jako když řeže pilou kládu. „Jo, jo! Mám vám za co bejt vděčnej.“

„Jen aby to vydrželo, Matty. Jen aby to vydrželo.“

Od budky se rozjel přímo do kanceláře. Ta tlustá krysa Finnigan z něj určitě radost mít nebude.

Ať si klidně políbí. Croaker zabrzdil, praštil do houkačky a znovu si stoupl na plyn. Až sem přitáhne z Key West Alix Loganovou, doufá, že toho starýho parchanta raní mrtvice. Hlavně jestli se mu podaří ji donutit, aby mluvila. Pro toho, kdo se v tom vyzná, je strach nejlepší zbraň, a pokud se neplete, měl jeho výbuch na Tomkina očekávaný účinek. Zapomenutá věc najednou podivuhodně ožila a brzo se jistě objeví i spojení mezi Alix Doganovou a Raphaelem Tomkinem. Chvíli uvažoval, zda by měl do věci zasvětit Vegase; zaručeně by nebylo na škodu, aby tu měl někoho, kdo by se podíval po těch tajuplných zvědavcích, až on sám bude na Floridě. Nakonec se však rozhodl, že to neudělá nebylo by fér hodit Vegasovi do klína takovou bombu. Bude se muset o všechno postarat sám. Nej důležitější je si věci správně načasovat…

… a především mít z pekla štěstí.

„Včera jsem vyprovodil Justine,“ prohodil Nicholas. „Požádal jsem ji, aby se vrátila do West Bay Bridge, dokud to nebudeme mít za sebou.“

Croaker zabouchl dveře auta a přešel k němu. „Dobrý nápad.

Taky jsem řekl Geldě, aby zůstala u nějaké kamarádky nebo tak. Prostě, aby na pár dní vypadla z bytu.“

Nad nimi se tyčil napůl dokončený mrakodrap na Park Avenue, který vypadal jako architektonický náčrt.

„Je tam nahoře?“ zeptal se Croaker a ukázal prstem na budovu.

„Měl by. Už jsem si s ním o tom promluvil.“ Zamířili k domu po prkenném chodníčku. „Má odvahu, to se mu musí nechat.“

„Pche! Já mu nic nechávat nebudu. Jestli přistoupil na tohle, dvě ku jedny, že má něco za lubem.“

„Jo. Třeba to, aby měl konečně Saigóa z krku. Copak si myslíš, že ho těší dělat někomu terč?“

Croaker se ušklíbl. „Ne. Nemyslím, že by to někoho těšilo.“

Vstoupili do výtahu.

„Kde máš svoje lidi?“

„Přijedou sem –“ pohlédl na hodinky – „asi tak za padesát minut. Celý bezpečnostní oddíl. Tentokrát jsme si vzali nádobíčko – slzný plyn, samopaly a taky pár ostřelovačů s infračervenými zaměřovači. Ve tmě ti trefí na kilometr pěťák. A samozřejmě všichni budou mít neprůstřelné vesty. Mimochodem, každý z nich má za sebou výcvik v osobním souboji.“ Otevřely se dveře a oba vyšli ven. „Tomkin udělá dobře, když si dá bacha.“

„Poslyš, Tomkina nech na mně, jasný? A drž se stranou. Snaží se tě vyprovokovat, protože se tě bojí.“

„Jo?“ Croaker se znovu ušklíbl. „To teda rád slyším.“ Než došli ke dveřím Tomkinoyy kanceláře, Nicholas ho zarazil.

„Pamatuj si,“ upozornil ho, „že na tomhle patře nechci vidět žádný tvoje lidi. Vůbec žádný. Jestli se přes ně Saigó dostane, ať zůstanou na místě. Nerad bych, aby se mi tu pletli pod nohy.“

„Jen klid. Ne že by se mi to nějak zvlášť líbilo, ale je to jeho barák a teď tady velíš ty. Holt to musím spolknout, kór když vím, jak jsem dopaď předminulou noc. Ovšem –“ zvedl ukazováček „– nečekej, že s nima zůstanu dole. Jestli nám uteče, přijedu sem za tebou.“

Nicholas přikývl. „V tom případě jdi tamtudy, jak jsme si řekli. Rovnou.“

„Rád bych věděl, co s tím chlapíkem hodláš dělat.“

„Věř mi, že bude líp, když se to nikdo nedoví. Stejně se to nakonec rozhodne mezi náma dvěma.“

„Vždyť ty máš jenom *tohle.“*

Nicholas potěžkal svou *katanu* v pochvě. „Nic jiného nebudu potřebovat,“ prohlásil. Rozrazil dveře a společně vstoupili do kanceláře.

Tomkin seděl jako obvykle za svým psacím stolem a zamračeně k nim vzhlédl. „Věřili byste tomu?“ zavrčel. „Popeláři stávku jou. Zrovna teď, uprostřed léta. Ty zatracený odboráři by dokázali vymámit z jalový krávy tele. A tenhle barák bude pekelně smrdět ještě dřív, než ho vůbec dostavíme.“

Stařík stál na západní straně Park Avenue a i když byl v tuto noční dobu provoz zanedbatelný, počkal, až se na přechodu rozsvítí zelená. Pomalu vykročil přes bulvár; jak se tak hrbil pod tíhou plátěné tašky přehozené přes kulatá záda, vypadal na dálku křehce a zranitelně. Nohy měl křivé a rovnováhu si pomáhal udržovat pomocí bambusové hůlky. Protože je Park Avenue rozdělená širokým středním pásem, nestihl ji celou přejít najednou.

Zatímco stál na pásu, pátravě se kolem sebe rozhlížel asi tak jako dědeček, kterého přistihli, jak podřimuje ve svém oblíbeném křesle. Pomalu pohyboval hlavou, až se mu do zorného pole dostal nedostavěný věžák na východní straně; v té chvíli by nikoho, kdo by ho snad pozoroval, nepřekvapilo, že z budovy nespustil oči až do okamžiku, kdy se opět rozsvítilo zelené světlo a on se vydal na druhou stranu.

Místo aby zahnul doprava, pokračoval pořád rovně na východ směrem k Lexington Avenue, kde zamířil na jih, na konec bloku.

Napůl tím mrakodrap obešel.

Na rohu stála staromódní telefonní budka s prosklenými stěnami, vedle níž se válely černé igelitové pytle s odpadky. Schoval se za touto umělou zástěnou.

Nejprve změnil svou podobu: narovnal se, jeho ramena se rozšířila a bambusová hůlka zapadla do kanálu. Od věžáku ho nikdo nemohl vidět.

Počkal dvacet minut.

Aniž by se shýbl, rozepnul plátěnou tašku a dal se do práce rychlými, úspornými pohyby. Když se konečně vynořil ze svého úkrytu, vypadal jako čilý obchodník v přiměřeném obleku a tralaláčku, Američan každým coulem. Připomněl si, že musí kráčet sebejistě a dělat dlouhé kroky; i sebelepší převlek může vždycky prozradit způsob chůze, který je stejně charakteristický jako otisky prstů.

U východní zdi věžáku se nic nedělo, avšak na severu zahlédl dva zaparkované hlídkové vozy. Uvnitř byla tma a měly zřejmě vypadat, jako že jsou prázdné; ani na okamžik nepropadl dojmu, že by snad prázdné skutečně byly.

Když takto obešel celý prostor, jeho úcta k newyorské policii poněkud stoupla. Celkem napočítal půl tuctu mužů uvnitř nebo kolem budovy; jednou dokonce zahlédl nad sebou nepatrný záblesk čehosi, co mohlo být jen hlavní pušky.

Ne že by ho příliš zajímalo, kolik lidí má bránit Tomkina, jenže člověk musí být připraven na vše. Odhady nesnášel; naučili ho, že jakýkoli odhad může být nebezpečný. Kolik jen mužů zemřelo proto, že příliš důvěřovali nějakému odhadu?

Pomalu se pustil na jih po Park Avenue a za půl hodiny stál znovu před telefonní budkou na Lexington Avenue. Nyní bylo třeba jednat opatrně.

Plátěná taška ho čekala tam, kde ji ukryl, totiž mezi pytli s odpadky. Podíval se na hodinky: má na to třicet vteřin. Naposledy rozevřel tašku, svlékl si oblek a klobouk hodil do kanálu. Pak se sehnul a přehodil si obsah tašky přes záda.

Malá, nicméně silná zápalná nálož, kterou umístil jako kulhavý stařík pod automobil u severního průčelí budovy, vybuchla. I z takové dálky ucítil otřes, jak síla výbuchu hnala horký vzduch dále od epicentra. K nebi vyšlehl plamen a vzduchem prolétla sprška kovových úlomků a rozdrceného skla.

V předklonu se rozběhl k jižnímu průčelí, mezi stíny odpočívajících strojů – dvousměnný provoz skončil před dvěma dny, kdy ho odhalili – a za čtyři vteřiny po něm nebylo ani stopy.

Pohyboval se od jednoho sloupu ke druhému a pod prsty cítil hrubý povrch protikorozního nátěru. Ve vzduchu poletoval cementový prach a stíny stavebních strojů dodávaly celému místu pochmurný vzhled opuštěné pouti. V Šimonoseki byla také pouť. Vzpomínka ho donutila, aby hrábl do kapsy, vsunul si do úst tabletku a polkl.

Přikrčil se jako noční dravec na lovu a čekal, až droga začne působit. Z Kudži-kiri ho vyhodili, když byl tak neopatrný, že mu pilulky vypadly při výcviku z kapsy. Nebyla to hloupost, připomenul si. Dohnali ho k tomu; ten kymácející se člun, kvílení větru a to šplouchnutí, když se hladina zavírala nad –

Zabralo to! Tvary a linie najednou vystoupily o mnoho zřetelněji, skoro jako kulisy na divadle; měl pocit, že vidí do všech směrů najednou. Okamžitě si lépe uvědomil přítomnost prachu ve vzduchu; i toho může využít, protože jeho protivníci budou muset častěji mrkat a pro některé z nich bude toto mrknutí smrtelné.

Zvedl oči. Doufal, že nebude muset použít tu věc, co nechal na římse, ovšem pokud ano…

Zahlédl prvního: byl jinak oblečený než ti v Pell Street a také si vykračoval s mnohem větší sebedůvěrou.

Saigó si policistu několik minut prohlížel; než s něčím začne, potřeboval vědět několik věcí. Má tenhle policajt přidělenou nějakou pevnou trasu obchůzky a jestliže ano, překrývá se s nějakou jinou?

Spokojen s tím, co zjistil, odpojil si od pasu dva obloučky a spojil je dohromady: vznikl tak plastikový luk s hliníkovým prostředkem a zaměřovačem.

Je to zvláštní, uvažoval. Výbuch nezpůsobil takový rozruch, jaký očekával; jistě, poskytl mu dostatek času na to, aby se dostal k budově, ale ne o mnoho víc. Slyšel jekot hasičské sirény, která se stále přibližovala: zřejmě se policisté poté, co zjistili, že při výbuchu nebyl nikdo zraněn, rozhodli přenechat celou záležitost požárníkům.

Ze svého místa spatřil, jak se ostřelovač pohnul. Počkal, až se policista vzdálí na druhý konec své trasy, přiložil k luku šíp s ocelovou špičkou, natáhl tětivu a zamířil. Nebyl to obyčejný

lovecký šíp; jeho špička byla vyrobena ze speciální vrstvené oceli stejným způsobem jako *katana*. Za dávných dob se takovéto střely používaly proti bojovníkům v brnění; dokázaly proniknout čímkoli kromě pěticentimetrového pancíře.

Vystřelil; ozvalo se zabzučení následované lupnutím. Hlaveň pušky už vidět nebylo; místo toho z ostřelovačova krku trčel opeřený konec šípu.

Policista se otočil a vracel se; zastavil přímo před Saigóem a zvedl hlavu – na rameno mu skáplo něco tmavého a vlhkého.

Přesunul si samopal do levé ruky a sáhl po vysílačce.

Saigó se na něj vrhl jako oživlý stín; jeho zvednutá levice zasvištěla vzduchem. Ruku měl zasunutou do tenké ocelové konstrukce, která začínala u zápěstí a končila za konečky prstů něčím, co připomínalo ostré, zahnuté drápy.

Policista ani nestačil otevřít ústa, když se mu drápy zaryly do krku a do prsou, přičemž trhaly šaty, neprůstřelnou vestu, maso i vnitřnosti.

Objevilo se velké množství krve a tělo se zmítalo jako po zásahu elektrickým proudem. Ve vzduchu vlály cáry kůže a zápach smrti byl silný jako vůně jasmínu v nějaké vzdálené, poklidné zemi. Tiše se zasmál nesmyslné vestě, vytáhl z úkrytu luk a šel dál. Nejprve atrium, řekl si. Není naspěch; ti nahoře mohou klidně počkat. Představoval si Tomkina, jak se potí strachy, protože neví, co se pod ním děje.

Při pohybu nevydával více hluku než vítr vanoucí mezi pilíři stavby. Narazil na dalšího tajného: připlížil se k němu zezadu, přehodil mu kolem krku černou nylonovou šňůrku s uzlíkem uprostřed a zatáhl. Uzlík se zaryl muži do ohryzku a policista se zaklonil ve snaze nabrat vzduch do plic.

To, co následovalo, Saigóa překvapilo: muž se otočil a vrhl se na něj, místo aby se pokusil setřást šňůrku. Byl velice silný a Saigó cítil, jak ztrácí rovnováhu. Ruce jako lopaty ho svíraly v pase; kopl policistu do nártu a ten ho pustil. Saigó ze setrvačnosti odlétl stranou.

Tajný se na něj okamžitě vrhl. Saigó se do něj pustil mečovými i jestřábími údery, avšak policistova těžká váha mu znemožňovala rány pořádně umístit.

Jeho cílem se teď stala pouze obrana; pod přívalem ran mu stékal po krku pot a vpíjel se mu do černého oděvu.

Proklínal se za to, že nepřítele podcenil. Uvolnil si pravačku a použil vyhazovači čepele, která zajela policistovi těsně pod klíční kost. Muž zabručel a kupodivu se do něj pustil s ještě větší silou; Saigó zaslechl prasknutí a vytušil, že jeho luk je nyní k nepotřebě.

Policista vší silou poklekl Saigóovi na prsa a to byla chyba.

Jak mohl tušit, že Saigó vydrží bez vzduchu déle než sedm minut? Saigó se soustředil na horní část protivníkova těla. Na to, aby mohl použít drápů, neměl dost místa. Zpevnil tedy prsty pravé ruky a zabodl je jako nůž do policistova boku přímo pod hrudní koš. Tentokrát ovšem zapracovala neprůstřelná vesta a rána, která by jinak byla smrtelná, způsobila jen nepříjemnou bolest.

V naprostém zoufalství zkusil Saigó *tecui* proti prsní kosti; ta praskla a obr zalapal po dechu.

Saigó tedy konečně zvrátil situaci ve svůj prospěch. Posadil se vedle policisty a utáhl mu smyčku kolem krku.

Zaslechl svist, který se neustále zvyšoval, až dosáhl takových výšek, jaké lidské ucho neslyší. Uhnul; ucítil na pravém spánku horko a napůl v šoku se začal kutálet po podlaze atria. Schoval se ve stínech dřív, než ho dostihla další střela.

Ještě jeden ostřelovač! Zpoza tlustého pilíře naslouchal, jak se do noci ozývají další zvuky. Rána mu krvácela; okamžitě si ji osahal. Bylo to sice jen škrábnutí, ale přece jen důkaz jeho neopatrnosti. *Užívání drog – jakýchkoli drog – nemůžeme absolutně podporovat,* slyšel říkat svého *senseie. Drogy zužují vědomí a pole vnímání, přičemž vzbuzují dojem, že dochází k pravému opaku.*

Tím pádem se člověk setkává s falešným obrazem skutečnosti.

Při každém boji a zvláště v jeho závěrečných fázích hrozí nebezpečí zúženého vnímání; i zkušení bojovníci si na to musí dávat pozor. Pokud k něčemu takovému dojde, je třeba provést krysí hlavu nebo volský krk. Jestliže vás příliš zaneprazdňují drobné detaily, ustupte a podívejte se na boj s nadhledem.

Přesně takovou jámu vykopal sám pro sebe a parádně do ní zapadl. V opačném případě by ho totiž ta kulka nikdy nezasáhla.

Pořád ještě dobře neslyšel; potřeboval se trochu sebrat, a proto se odplazil dál od bitevního pole.

Ležel šikmo uvnitř budovy a nad ním se tyčilo nedostavěné atrium pruhované matnými světelnými paprsky; vzduch nad jeho hlavou ho tížil jako sloupec vody.

Poprvé mu přišla na mysl znepokojivá možnost, že svoje protivníky osudně podcenil. Připadal si bezmocný a osamělý, stejně jako tu noc, kdy uprostřed mlhy vhazoval se suchýma očima a roztřesenýma rukama do moře část sama sebe, a stejně jako tehdy, když hleděl do tváře svého mrtvého otce. Jakmile zemřel jediný člověk na světě, který ho chápal, zbývalo jen splnit jeho poslední přání a na ničem jiném nezáleželo. Jako by předal veškerou vládu nad svým životem do rukou nějakého silného *kami, džikininki,* lidožravého démona. Možná, že jeho otec ani ničím jiným nebyl. Tuto jeho posedlost dokázal rozpoznat i přesto, že k němu cítil více úcty než ke komukoli jinému – snad s jedinou výjimkou svého jmenovce. Hned při prvním čtení historie původního Saigóa mu došlo, že *kami* tohoto velkého vlastence musí sídlit v Sacugaiovi – ostatně, podle buddhistického učení na tom nebylo nic divného. Sacugai si ho naprosto přivlastnil a ovládl už od raného věku: jeho život byl součástí života jeho otce a zřejmě nebyl ani čas zjistit, zda na světě existuje něco, z čeho by se mohl Saigó sám radovat. Nyní se ukazovalo, že na světě skutečně není nic, co by mu mohlo způsobit radost; poháněl ho jen vědomí, že musí splnit svůj úkol, dokončit svou práci.

Už si nepřipadal bezbranný a sám. Droga mu kolovala v žilách a zbystřovala smysly. Svaly mu jen hrály potlačovanou energií: bylo načase pokračovat.

Když vystoupil ze stínu, narazil na dalšího policistu s napřaženým samopalem. Spatřili se oba současně a hlaveň zbraně vzlétla nahoru, namířená na Saigóova prsa. Policista začal mačkat spoušť; když pohlédl Saigóovi do očí, jeho ruka strnula. Ani nezareagoval na to, že Saigó vytáhl od pasu tupou černou hůlku a stiskl skryté perko. Patnácticentimetrová čepel vystřelila do mužových otevřených úst, prolétla patrem a zabodla se do mozku. Když padal, jeho prst v křeči stiskl spoušť a ze samopalu vyšlehla krátká dávka.

Ještě než policista dopadl na vzorkované dlaždice atria, Saigó už utíkal dál. Slyšel dupot běžících nohou, chraptivý křik zbylého strážce a praskání vysílačky.

Vyhnul se území, které bylo v dostřelu druhého ostřelovače to byla jediná věc, která mu ještě dělala starosti. *Haragei* ho mohlo ochránit před napadením zblízka a za naprostého ticha i před výstřelem; v tom zmatku kolem ovšem jeho citlivé smysly nemohly fungovat tak, jak by chtěl, a při takové vzdálenosti bylo *haragei* k ničemu.

Potřeboval se dostat nahoru a věděl, že se mu to nepodaří, pokud nezlikviduje tuto poslední hrozbu.

Vyskočil na můstek vedoucí do mezanlnu. Nalevo od něj se od kovu odrazily dvě střely; kdyby neutíkal, jedna z nich by ho jistě zasáhla.

Běžel po můstku a jeho přední mozek se soustředil na to, kam šlape, zatímco podvědomí určovalo podle záblesků polohu ostřelovače.

Před ním se nacházela dvě místa zalitá světiem oddělená pruhem stínu; pokud by je chtěl obejít, musel by se vrátit do přízemí, a to nechtěl – obětoval by tím svou výhodu nad střelcem.

Zastavil se tři metry před osvětleným místem a prohlížel si terén.

Třikrát se zhluboka nadechl a vyskočil. Jeden krok, druhý a už byl ve vzduchu; nohy přitiskl k tělu, takže přes světlou plochu přelétl jako dělová koule.

Při dopadu zaslechl výstřel; netušil, jak blízko ostřelovač je, a nechtěl riskovat. Ještě ani pořádně nedopadl a už znovu vyskočil. Vzduch kolem jakoby zhoustl a zvlhl.

Okamžitě zadržel dech. Když se ve vzduchu převracel, zahlédl kovovou plechovku, která se kutálela po můstku. Hvízdly kolem něj čtyři kulky; najednou opět stál na nohou ve tmě a přibližoval se ke střelci. Bolest v pravé noze přehlížel.

Když ostřelovač zahlédl přibíhající postavu, nepřiklekl a nezamířil, ale místo toho zvedl pušku jako kopí a vyrazil hlavní vpřed; ozval se trhavý zvuk, jak se zaklesla do protivníkova podpaží.

Ustoupil do strany a pokusil se zbraní znovu zaútočit; Saigó ránu odrazil, nakročil a zasadil úder hranou ruky. Policistův hrudník se prolomil, jako by to byla vaječná skořápka.

Muž měl čas jen na jedno překvapené zasténání; pak Saigó vykopl vzhůru a zasáhl ho do nosu. Kůže a šlachy se odtrhly, načež ostřelovač přepadl za svou puškou přes zábradlí můstku.

Saigó zamířil ke schodům, svíraje v ruce *katanu.*

„Dostali ho. Jen si to poslechněte.“

Měl tím na mysli palbu.

Tomkin se nakláněl za psacím stolem jako atlet připravený k běhu; rukama se opíral o desku stolu.

Doléhalo k nim rachocení samopalů, zesílené rozlehlostí atria. Nicholas, který stál poblíž dvojitých kovových dveří, se ani nepohnul.

„Na co myslíte, Nicku?“

Udivilo ho, že je Tomkin najednou tak nervózní. Když ho před chvílí viděl, vypadal ještě klidně a uvolněně jako člověk, který se právě chystá odjet na dovolenou. Teď byl napjatý jako struna.

Tomkin, kterému dělalo zřejmě potíže vyrovnat se se situací, se potil. Začínal vážně pochybovat o správnosti své úmluvy s nindžou. To, co se dělo dole, nezapadalo do jeho představ; věděl, kolik mužů Croaker v budově rozestavil, i jak jsou vyzbrojení. Dostali ho? Podle zvuků by se dalo spíš soudit, že dole probíhá třetí světová válka. Co když se mu podaří dostat se nahoru?

Co když se na něj nemůžu spolehnout? Ježíši Kriste, Linnear je moje poslední záchrana – a já ho obětoval!

Tomkin se chystal promluvit, ale na poslední chvíli to spolkl.

Nemohl přece Nicholasovi říci, co provedl. Strčil si třesoucí se ruku pod sako a ucítil, jak mu zpocené prsty kloužou po pažbě pistole. Připadal si nepatřičně, jako bezzubá pirana, která sleduje přibližujícího se žraloka. Takový pocit mu neseděl; vždycky rád věcem vládl – od svého psacího stolu, pří jednáních s agenty nebo s nespokojenými zákazníky – a ostatní se řídili pečlivě jeho rozkazy. Tentokrát o jeho osudu rozhodovali jiní a tělem mu projel záchvěv strachu, něco, có nepoznal od toho parného

odpoledne před šestnácti lety: dům na Gin Lane, horko, šumění větru v trávě, písek drsný jako skleněné střepy, příboj, sténání a – Gelda. Panebože, Gelda!

Srdce mu zběsile tlouklo a něco mu svíralo vnitřnosti.

..... radši seďte a dělejte, jak jsem vám řekl.“

„Cože? Cože?“

„Sedněte si, Tomkine. Za chvíli ho tu máme.“

„Koho?“

„Saigóa. Toho nindžu přece.“

Tomkinova tvář se leskla ve světle procházejícím oknem po jeho levici; všechny lampy na tomto patře byly zhasnuté.

„Copak ho nechytili?“

„Nezdá se mi.“

‚A co všichni ti lidé – tam dole?“ Považoval je za své obranné linie; přece nemohli tak snadno podlehnout!

Nicholas jeho dotaz nepochopil. „To mě překvapuje, že se o ně staráte. Můj nápad to nebyl. Mělo to být jen mezi vámi a mnou a jím. Ti dole za nic nemůžou.“

„Tím chcete říct,“ spustil Tomkin a zamířil k oknu; přitom uvažoval, jestli za ním Nicholas půjde přesně tak, jak si nindža přál, „že my – vy, já a ten polda – za něco můžeme?“

Nicholas stál na svém místě jako socha. „Ne. Tady nahoře na

Olympu je morálka jen pouhé slovo. Když si zvyknete na to, dívat se na lidi z takové výšky, jejich rysy se vám rozpijí a začnou vám připadat stejně bezvýznamní jako mravenci. A co to je, o jednoho mravence víc nebo míň, oproti věčnosti? Nemá smysl o tom ani přemýšlet.“

„Vy jste se zbláznil,“ prohlásil Tomkin. „Nevím, o čem to ksakru mluvíte.“ Problém ovšem je, napadlo ho, že vím, o čem mluví.

Přitiskl si ruce na spánky a zakryl si oči v domnění, že tím zažene obrazy, které před sebou viděl; Gelda s tou druhou dívkou.

Jak mu tenkrát bušilo srdce, jak se mu po těle rozléval vztek jako smrtelný jed. Jak mohla udělat… Ne, pomstu škrtl. Myšlenky mu začaly uhánět nebezpečným tempem.

Kam se poděly ty mé dny nevinnosti, ptal se sám sebe. Hledání velikonočních vajíček v Connecticutu, školní plesy, veselé a

bezstarostné prázdniny, kdy dcerky vylézaly z vody jako dvě dohněda opálené mořské panny.

Zachycené na zažloutlých fotografiích mezi papírem a chemikáliemi, stejně skutečné jako Coleridgův sen o Xanadu. A to vše se rozplynulo jako feťákovy naděje.

„Říkal jste, že za chvíli tu bude.“ Tomkinův hlas byl plný dojetí a musel si odkašlat, aby vůbec dokázal pokračovat. „Co chcete dělat?“

„Sedněte si,“ vyzval ho Nicholas. „Nechci, abyste stál u okna.“

„Musím to vědět,“ vykřikl Tomkin. „Jde o můj život!“

„Posaďte se, Tomkine.“ Nicholas mluvil ještě tišeji než před chvílí. „Když budete takhle řvát, přivedete ho rovnou sem.“ Tomkin na něj dlouho zíral a pak se znenadání zhroutil do křesla.

Nicholas se ohlédl po zadní části kanceláře. Vedle otevřených dveří koupelny se nacházela chodbička k elektrické rozvodně a ovládacímu pultu vzduchotechniky, a pak dál ke kancelářím ve druhé části patra.

Nepředpokládal, že by Saigó vstoupil hlavními dveřmi: přede-’

vším, byly těžké a otvíraly se pomalu. Samozřejmě nemohl zapomínat ani na římsu před okny, jenže u těchto budov s centrálním řízením teploty se okna stejně nedala otevřít; dala se sice rozbít, avšak to by si také vyžádalo dost času a navíc spoustu hluku.

Bylo tedy logické očekávat útok ze zadní části kanceláře.

Krátce zauvažoval o tom, zda by si neměl najít výhodnější postavení, například u ovladače vzduchotechniky; kdyby si však Saigó zvolil jinou cestu, byl by příliš daleko a to nemohl riskovat.

Nepochyboval o tom, že Saigó je už na cestě nahoru.

Bylo ticho a jen v uších mu tiše šumělo; přední dveře byly zajištěné a z ulice sem nepronikal žádný zvuk. Všechna okna byla zavřená.

Slyšel, jak Tomkin ztěžka oddechuje, jako by ho trápilo astma. Seděl v naprostém stínu za svým stolem.

„Trochu doprava,“ požádal ho Nicholas. „Ne, i s tou židlí. Tak, dobře.“ Otočil hlavu. „A teď se nehýbejte.“ Tomkinovy šedivé vlasy rozčísl světelný paprsek. –

Bylo jich všude plno.

To se ostatně dalo čekat.

Dva stáli u vchodu na schodiště, další tři u stavebního výtahu. O hlavních výtazích ani neuvažoval.

Samozřejmě, nejsnadnější by bylo použít hypnózu – nejsnadnější a nejzábavnější. Představa, že by ho jeden z těch tajných doprovázel ve výtahu nahoru, se mu docela líbila. Jenže provedení takového plánu záleželo na mnoha faktorech; kdyby měl dost času, mohl by to zkusit, ale teď právě mnoho času neměl.

Tady dole si už brzy začnou uvědomovat, co se děje, rozsvítí světla, spočítají padlé a pošlou pro posily. Nechtělo se mu riskovat, že bude muset z budovy odcházet přes kordon mužů s prstem na spoušti.

Ne že by to pro něj byla nepřekonatelná překážka; proč však riskovat, když to není naprosto nutné?

Ve stínu si od opasku odpojil čtyři destičky a přivázal si je nejprve k botám a pak na dlaně. *Katanu* si zavěsil šikmo přes záda.

Od této chvíle nemohl udělat ani krok, aniž by přilákal pozornost: z vnější strany destiček trčely pěticentimetrové ocelové bodce, uspořádané do složitého vzoru.

Saigó si od pasu odmotal dlouhou nylonovou šňůru, zatíženou na jednom konci ostrým háčkem. Zvedl oči a ještě jednou si důkladně prohlédl stěny atria; když našel, co hledal, roztočil šňůru nad hlavou.

Vypustil ji, provaz vystřelil vzhůru a obtočil se kolem příčného kovového nosníku; byl tak blízko u zdi, že když se vyšvihl nahoru, jeho vlastní setrvačnost ho přitiskla ke stěně. Napřáhl chodidla a ucítil náraz, jak se bodce zapíchly do napodobeniny mramoru.

Šlo o jednu z nejstarších technik nindžutsu, používanou po staletí při pronikání do hradů a pevností. Ani sebestrmější zeď nedokázala nindžu zastavit.

S obdivuhodnou rychlostí začal šplhat vzhůru. Jako moucha na stěně byl pro ty dole dokonale neviditelný, a to i tehdy,’kdyby je napadlo zvednout hlavu: zase jednou byl v naprostém bezpečí.

Poděšeným mužům v atriu se zdálo, že se musel propadnout do země, a v tomto smyslu také znělo jejich hlášení Croakerovi.

Droga působila a Saigó cítil, jak jeho spojení s okolním prostředím roste. Lezl po zdi a viděl, cítil, slyšel i chutnal všechno zároveň.

Zdola k němu doléhaly drobné zvuky zesílené místní akustikou. Bylo to zvláštní, protože některé z nich slyšel dokonce lépe, než kdyby stál dole na zemi; hlasy, kroky na studené dlažbě, volání záchranky. To vám nepomůže, pomyslel si. Někdo začal mluvit a nikdo mu neodpovídal: vysílačka, napadlo ho. Co na tom. V posledním patře vládlo ticho. Přesně tak si to Nicholas přál a proto také nechtěl, aby Croaker rozestavil své muže i zde.

Teď byl hluk jeho největším nepřítelem.

„Až přijde," upozornil Tomkina, „chci, abyste se na něj nedíval. Myslíte, že to dokážete?" Je hrozně těžké otočit se zády k někomu, kdo vás chce zabít, jenomže bez toho to nešlo. Nicholas se obával, co všechno by mohlo Kudži-kiri s Tomkinem provést.

Dát mu rozkaz, aby vykopl okno a skočil dolů, bylo to nejmenší.

„Ano, snad ano."

Znovu zaslechl v Tomkinově hlase zřetelné stopy strachu a překvapilo ho to.

„To budete stát pořád tam?"

„Nestarejte se. Dělejte jen to, co jsem vám řekl. Jestli uděláte něco jiného, můžete být mrtvý dřív, než si to stačíte uvědomit.

Teď není čas na to, abyste něco organizoval."

„Co vy o tom víte?" Tomkin si opožděně uvědomil, že jedním z mnoha důvodů jeho strachuje, že v Linnearovi rozpoznal svého druhu spřízněnou duši. Netušil, v čem přesně ono spříznění spočívá, ale bylo nepopiratelné: před ním stál vysoce nebezpečný člověk, zvířeckost skrytá tenkou slupkou civilizace. Tomkin se otřásl, když pomyslel na to, co by se mohlo stát, kdyby tato slupka praskla. Snad právě proto by se rád Linnearovi svěřil se svým tajemstvím, avšak nedokázal se k tomu donutit. Byli tedy spříznění a tudíž viděl Nicholase ve stejném světle jako sama sebe: udělal by všechno, jen aby si zachránil krk, a proto –

„Vím o tom dost. Celý svůj život jsem pořád něco řídil a organizoval. Není to legrace. Mozoly nerostou jenom na rukou.“

„Co tím chcete říct?“ Měl dojem, že to ví.

„Připadám si, jako bych se celá ta léta cpal novokainem.“ Odmlčel se, s hlavou natočenou, jako by naslouchal nějakému vzdálenému zvuku. Tomkinovi se roztřásla kolena. To už přichází? Bože, jak by si teď potřeboval odskočit!

„Vaše dcera je velmi zvláštní člověk.“

„Která, Justine?“ Tomkin si odfrkl; cítil se nyní na pevnější půdě. „Jistě, pokud říkáte bláznům zvláštní lidé.“

„Vy jste snad vážně na hlavu!“ Nastalo ticho; stáli proti sobě a hleděli jeden na druhého. Nicholas uvažoval o tom, zda jejich konverzaci slyšel Croaker a jestli se teď nepochechtává.

„To je otázka názoru, ne?“ ustoupil Tomkin. Bylo by hloupé si teď Linneara rozzlobit. „Tím chci říct, že jsem si s ní dost užil. Vy ji znáte jen krátkou dobu, ovšem –“ poklepal ukazováčkem o desku stolu „– já jsem vám řekl, kde ji najdete, ne? Pomohl jsem vám ji najít. Už jsem vám říkal, že vy dva podle mě patříte k sobě a myslím to vážně. Hodíte se k ní. Jste dost silný, abyste jí zabránil –“

„Když vy ji vůbec neznáte,“ namítl Nicholas. „Je silnější než spousta mužů, co znám.“ Víc neřekl a Tomkina napadlo, zda to měla být hozená rukavice. Pokud ano, rozhodl se ji ignorovat.

„Možná se tedy změnila, přiznám se vám, že jsem ji už dost dlouho neviděl. Třeba ji pořád považuju za rozmazlené děťátko.

To Gelda naproti tomu byla vždycky schopná se o sebe postarat, a to i když byly obě mnohem menší. Byla mnohem víc do společnosti než Justine.“ No jistě, společnost. Musel se zasmát. Ženy, které chrápou s jinými ženami. Panebože, jak jen k tomu přišla?

„Bohužel, nedá se říct, že by naše rodina držela zrovna pohromadě.“ A jak také ano? „Moje dcery nemají příliš mnoho smyslu pro rodinu – je mi to líto, ovšem zřejmě se s tím nedá nic dělat.

Když nemají rodiče na děti dost času „ – Nicholas vycítil, jak

Tomkin ve tmě pokrčil rameny – „děti se od nich odtrhnou a najdou si někoho, kdo jim líp vyhovuje.“ Přestal poťukávat prstem

a zabodl ho do vzduchu. „Možná by se dalo říci, že obě mé dcery zakrněly v pubertě. Možná.“

Nějakou dobu nikdo z nich nepromluvil. Zavládlo naprosté ticho, takové, jaké by ve velkoměstě nikdo neočekával. Pro oba přestal vnější svět existovat: uzavřeli se do svého vlastního světa, kde platily úplně jiné zákony. Po úzkých chodbách se procházela temná a krvelačná božstva, tak jako v bludišti Velké

Cheopsovy pyramidy. Léta vířila jako rudé listí v podzimní bouři. Přichází, pomyslel si Nicholas. Konečně přichází.

Zrodil se ve znamení země, *Dai-en-kjó-či,* jak ho učili v *Aka i nindžutsu.* V tom spočívala jeho síla; započal tedy *Šú-dži,* mantru, která ho přenese do vrcholného stadia připravenosti.

Okamžitě poté, co zaslechl slabý náraz, jak Saigó vyskočil do posledního patra, k němu dolehl nejkrásnější zvuk na světě: zvuk *katany* vytahované z pochvy.

Croakere, ty parchantě, říkal si Nicholas, do tohohle ses radši neměl plést. Varoval jsem tě. Tohle je čistě moje a Saigóova záležitost a Bůh pomáhej tomu, kdo se nám připlete do cesty.

Ozval se zvuk, který slyšel jen Nicholas. *Haragei.* Cítil, jak se ten druhý přibližuje; sevřel oběma rukama jílec *katanu* a zaujal pozici *Happo Bikari,* „Otevřený do osmi stran“, kterou vymyslel

Mijamoto Musaši před více než třemi sty lety. Pro takový útok neexistovala žádná vhodná poloha z kendžutsu; na to lidé přišli dávno před tím, než se on sám narodil.

Tělem mu probíhala energie jako proud z dynama. Noc pulzovala jako velké, černé srdce opatřené vlastní vůlí a osudem, který ještě nikdo neznal.

Všechno teď viděl jako součásti celku, detaily zapadající do rozložení terénu. Nábytek – výška, délka, šířka, závěsy… Svět se scvrkl do několika vzájemně oddělených místností, v nichž se bude odehrávat tanec smrti, který započal před mnoha lety.

Pohnul se stín a Nicholas usoudil, že Saigó prochází chodbičkou. Rozběhl se pokojem se zdviženou *katanou* a do plic nabíral vzduch k pokřiku.

Rozšířily se mu nosní dírky; ještě v letu se obrátil a odkutálel se od dveří do chodbičky. Zápach ucítil dříve, než zaslechl klepnutí předmětu o podlahu.

Dveře do koupelny byly otevřené; schoval se za ně. Ozvala se strašlivá rána. Tomkin vyskočil z křesla a otočil se. Saigó probíhal pokojem, kryt rámusem výbuchu. Mířil rovnou k Tomkinovi.

„Nechte mě," křičel Tomkin a napřahoval ruce na obranu. Napadlo ho, že mohl být desetkrát mrtvý, dřív, než by stačil vytáhnout pistoli a vystřelit. „Tamhle je!" Zoufale ukazoval směrem k Nicholasovi.

Saigó neříkal nic a v očích mu hořela chladná zášť, která

Tomkinovi roztřásla kolena. Poprvé v životě hleděl do tváře smrti.

Vlastně jsem už mrtvý, pomyslel si» když v Saigóových očích spatřil něco, co jako by ani nebylo z tohoto světa: skoro jako by sám Lucifer vystoupil na zem, aby si ho odnesl. Zahlédl, jak se k němu blíží lesklé ocelové drápy.

Najednou nindža odlétl stranou k oknům.

Nicholas pronásledoval kutálející se tělo se vztyčenou *katanou.* Saigó vyskočil na nohy, uchopil svoji *katanu* do levé ruky a pravou něco hodil směrem k Nicholasovi.

Nicholas uskočil; vzduchem prolétl předmět velikosti hrášku a odrazil se od podlahy před psacím stolem. Když tu věc házel, nestál Saigó příliš pevně na nohou, a proto místo, aby kulička přelétla stůl, odrazila se od jeho desky a dopadla před něj.

Výbuch vyrazil Nicholasovi *katanu* z ruky a rozerval přední část stolu.

Saigó se okamžitě vrhl na Nicholase, který se ještě plazil od místa výbuchu.

Nicholas Saigóa uviděl koutkem oka; věděl, že je teď velmi zranitelný, a že v této poloze není možná žádná standardní obrana – aspoň ne proti někomu, jako je Saigó. Ve zlomku vteřiny se rozhodl: opřel se o dlaně a o paže a vykopl šikmo vzhůru. Trefil se do Saigóových prstů svírajících *katanu,* která tak odlétla stranou.

Saigó zaútočil drápy a Nicholas mu odpověděl mečovými údery do jater a sleziny; nezasáhl sice, ale odvrátit útok se mu podařilo. Saigó se okamžitě připravil na úder do srdce. Nejenže byl takový úder smrtelný; mohl také pomoci v případě patové situace, která by vzhledem k časovému faktoru vyhovovala více Nicholasovi. Každá vteřina, kterou tu Saigó strávil, mu znesnadňovala útěk.

Saigó ignoroval zásah do klíční kosti; prostě zaťal zuby a soustředil se na to, co má udělat. Trochu ho zarážel způsob, jakým

Nicholas bojuje. Bylo to nindžutsu, ovšem neměl ponětí, o jaký druh šlo. Že by *Aka i nindžutsu?* To by bylo typické. Nindža proti nindžovi!

Vymanil se ze sevření a byl připraven k ráně: než si to Nicholas uvědomí, bude mrtev, výcvik nevýcvik.

Ucukl v téže chvíli, kdy místem, kde měl ještě před okamžikem hlavu, zasvištěla kulka. Při Amidovi! V místnosti byl ještě někdo. Proklínal sám sebe za to, že se nechal tak strhnout bojem s Nicholasem; kvůli tomu si nevšiml toho třetího. Kde mohl být? Nicholas použil *tecui-tó* a zaměstnal ho natolik, že Saigó potřeboval k obraně veškerou pozornost.

Se zoufalým úsilím se mu podařilo Nicholase setřást a vyskočit směrem, kde ležela jeho *katana.* Nicholas se po něm bleskově natáhl, chytil ho za kotníky a společně se skáceli na kreslící prkno. Saigó zvedl *katanu* a od prkna se odrazila další kulka; se zaklením uskočil.

Nicholas, dávaje pozor na případné *šakeny,* které by mohly každou chvíli zahvízdat vzduchem, podrazil Saigóovi nohy; stejně jako on uslyšel hučení přijíždějícího výtahu a dobře věděl, že tentokrát nebudou Croakerovi lidé riskovat a sotva otevřou dveře, vychrlí do patra tolik slzného plynu, kolik se do něj vejde.

Saigóovi došlo, že jeho časový limit končí. Objevil se nový faktor, s nímž původně nepočítal. Nicholasovi stačilo dosáhnout rovnováhy sil, kdežto on –

Sérii rychlých útoků na jícen Nicholas odrazil a Saigó se začal potit. Myšlenky se mu honily hlavou a nakonec se vracely k jedinému bodu: jestliže zabít oba nepřichází v úvahu, musí se spokojit s jedním a druhého odstranit později. Volba byla jasná.

Nechal se několikrát zasáhnout a předstíral větší bolest, než jakou skutečně cítil. Pravice uchopila další kuličku a vystřelila od pasu; tentokrát nesmí minout.

Pootočil hlavu, aby zjistil, kde přesně Tomkin stojí, a Nicholas pochopil, co má za lubem. Odtrhl se od svého protivníka v temže okamžiku, kdy Saigó hodil, prolétl pod stolem a strhl Tomkina k zemi. Při pádu ještě odkopl vysoké křeslo a současně zaslechl výstřel a hromovou explozi.

Za nimi se rozlila zelenobílá záplava, ucítili, jak se všechno kolem třese a konečně, jak na zem dopadají úlomky zničeného nábytku.

Nicholas se obrátil na záda a posadil se.

„Co to –?“

Přidržel Tomkinovi hlavu u země. „Mlčte,“ zabručel.

Nad pohovkou zahlédl Croakerovu hlavu.

„Panebože.“ Vstal. „Je Tomkin v pořádku?“

„Nic mu není,“ prohlásil Nicholas a myslel na to, jak těsně unikl smrti. Litoval, že mu Saigó utekl; po tolika letech toužil jen po boji na život a na smrt. Zatím však nebylo rozhodnuto. Věděl, že v jistém smyslu měl štěstí; dobře si všiml údivu v Saigóových očích, když poznal, že i Nicholas je nindža. Tím se mohl zatím utěšovat, ovšem příští souboj bude o to nebezpečnější. Dnes večer nebyl plně připraven…

„Kristepane,“ lamentoval Croaker a Nicholas se podíval jeho směrem. „Zdálo se mi, že jsem to viděl ještě před tím výbuchem, ale teď…“

Tam, kde původně byl třetí skleněný panel, zel nyní jenom zubatý otvor a po koberci se válely skleněné střepy.

„Blázen,“ usoudil Croaker a schoval svou osmatřicítku zpět do pouzdra. „Ten chlap se musel zbláznit.“ Dveře se rozlétly;

otočil se a poslal své lidi pryč. „Běžte dolů,“ přikázal seržantovi,

„a podívejte se, co z toho parchanta zbylo.“

Nicholas, následovaný Croakerem, přešel k rozbitému oknu a podíval se ven.

„Odtud není nic vidět,“ prohlásil. „Jenom ty zatracené majáčky.“ Myslel tím policejní auta.

Tomkin za nimi vstával a oklepával si prach ze šatů.

Croaker vyšel z místnosti, aniž by mu věnoval jediný pohled.

„Nicku.“ Poprvé v životě mu dělalo potíže mluvit a nohy měl jak z vosku. „Je po něm?“

Nicholas vyhlížel z okna; dole pobíhali lidé a rozsvěcela se světla. Zřejmě našli tělo.

„Zachránil jste mi život.“ Tomkin si odkašlal. „Rád bych vám poděkoval.“ Snad Nicholas neslyšel, o čem s tím šílencem mluvil.

Sám byl blázen, že mu důvěřoval. Docházelo mu, že bez Nicholasova přispění by už teď nežil, a nebyla to příjemná představa: byl

Nicholasovi zavázán. Pocítil, jak v něm bublá zlost, a na malý okamžik se zastyděl stejně jako tehdy, když ulepený od potu a bez dechu vstával z krásného těla své dcery na Gin Lane.

Na ulici si Nicholas všiml, že tělo už naložili do igelitového pytle. Zastavil je, než ho mohli strčit do sanitky – do jedné z mnoha. Asistentka ze soudního, světlovlasá žena s růžovou pletí, vrhla na Croakera krátký pohled a ten kývl.

„Moc z něho po tom pádu nezbylo,“ prohodil Croaker bez dojetí. Měl pravdu. Saigóova tvář a většina hlavy byla rozdrcena na kaši, stejně jako jedno rameno. Hlava mu visela v podivném úhlu.

„Nohy má jako sulc,“ pokračoval Croaker potěšené. „Ani jedna kost nezůstala celá. Viďte, doktorko?“

Patoložka přikývla. „Odneste ho,“ vybídla zřízence. „Už jsme ho označili a já tu mám dost další práce.“ Odvrátila se od nich a Nicholas spatřil, jak z budovy vychází procesí s nosítky. Croaker s bledým a strnulým obličejem počítal ztráty.

„Čtyři mrtví, Nicku.“ Chraptěl. „To víme jistě. Dva další jsou nezvěstní a pár se jich nadýchalo plynu. Proboha, ten tvůj kamarád Saigó zabíjí tak, jako sl jiní čistí zuby.“ Přejel si rukou tvář. „Jsem rád, že to máme z krku.“

„Je mi líto, že to takhle dopadlo.“

„Prosím tě, neříkej ml, že’s mě na to upozorňoval.“

„To jsem nemyslel. Chtěl jsem říct, že je po smrti. Můžu si teď žít po svém. A rád bych co nejdřív viděl Justine.“

„Proč myslíš, že skočil?“

„Byl to bojovník. Zemřít v boji byl smysl jeho života.“

„Taková filosofie je na mě trochu moc.“

Nicholas pokrčil rameny. „To nic.“ Rozhlédl se. „Našli jste jeho *katanu?* Rád bych si ji nechal.“

„Jeho co?“

„Meč.“

„Jo, tohle. Ne. Jenomže mám pocit, že jsme ještě nenašli ani jeho celého. Někde tu určitě bude.“

„Tak moc na tom zas nezáleží.“

Croaker se podíval přes Nicholasovo rameno. „Hele, hledá tě tvůj šéf.“

Nicholas se otočil a usmál se na svého přítele. „Chceš říct bývalý šéf.“

Tomkin v zamazaném obleku stál u otevřených dveří limuzíny a vedle něho Tom, který úslužně přidržoval dveře. Motor běžel.

Kolem ječely sirény jako pláč za mrtvé.

„Poslyš,“ odtáhl ho Croaker kousek stranou, „než půjdeš, chci ti říct, že mi konečně zavolali. Vím, kde najít tu ženu, co byla v bytě u Angely Didionové tu noc, co ji zabili.“

Nicholas pohlédl nejprve na něj a pak na Tomkina. „Takže ty to nenecháš plavat?“

„Nemůžu. Za tohle ho dostanu. A ty bys to měl pochopit, je to otázka cti. Pokud to neudělám já, neudělá to ani nikdo jiný.“

„Jseš si jistý, že máš to pravé?“

Croaker si zasunul do koutku úst párátko. Jeho tvář vypadala vráscitější než před dvěma dny, ovšem to mohlo být tím osvětlením. Pověděl Nicholasovi o svém rozhovoru s Držkou Mattym.

„Myslel sis, že se na Tomkina jen tak vytahuju, co? Matty nevěděl, kdo další kolem té holky čmuchal, ale vsadím se, že to byl

Frank. Viděl jsi ho poslední dobou? Ne. Tak proč se na to nezeptat?“

„Dokud s tou ženskou nepromluvíš, nebudeš vědět nic?“

„Přesně tak. Proto teď taky jedu do Key West. Co se týče oddělení, jedu tam na dovolenou.“

„Doufám, že víš, do čeho jdeš.“

Poslední sanitka se s vyjící sirénou rozjela a rudá záře majáčku je na okamžik pohltila. Vůz zahnul za roh a zmizel jim z očí.

„Takovou opatrnost bych od tebe nečekal,“ poznamenal Croaker.

„Tak Nicku, půjdete už?“ Tomkinův hlas zněl skoro neskutečně.

„Hned,“ zavolal Nicholas, aniž by se otočil. Croakera se zeptal:

„Sejdeš se s Geldou, než odjedeš?“

„Není čas. Jenom jí zavolám.“ Zadíval se na špičky svých bot.

„Chci jí jen povědět, že je všechno v pořádku. A mimochodem,“ dodal k odcházejícímu Nicholasovi, „ty bys měl udělat totéž. Justine má o tebe určitě starost.“

Když Tomkin viděl, že se Nicholas blíží, sklonil hlavu a vklouzl do auta. Tom ještě podržel dveře Nicholasovi, pak je jemně zaklapl a obešel vůz.

Uvnitř auta utichly všechny okolní zvuky, jen motor tiše předl a vrněla ventilace.

Kolem nich se stále ještě hemžili policisté. Croaker mluvil s nějakým mladým strážníkem, který vrtěl hlavou a ukazoval směrem k budově.

„Jsem vám vděčný, Nicku.“ Tomkin si položil ruku na opěradlo.

„Myslím to vážně. Zítra si přijďte ke mně do kanceláře pro šek. A dostanete příplatek. Zasloužíte si ho.“

Nicholas mlčky seděl s *katanou* v pochvě položenou na klíně.

Zaklonil hlavu a zavřel oči.

„Můžeme si promluvit,“ pokračoval Tomkin. „Třeba o tom, jestli zůstanete u firmy.“

„Díky, ale nemám zájem,“ odtušil Nicholas.

„Na vašem místě bych si to rozmyslel. Mohl bych vás potřebovat. A dost vysoko; jste obrovsky nadaný člověk.“ Tomkin se na chvíli odmlčel a ačkoli neotevřel oči, Nicholas cítil, jak si ho prohlíží. „Co byste říkal tomu, vrátit se do Japonska?“

Nicholas otevřel oči a zadíval se dopředu. „Na to vás nepotřebuju," namítl pomalu.

„Ne," připustil Tomkin. „To jistě ne. Můžete dneska večer sednout do letadla a být tam za deset hodin. Ovšem když tam pojedete se mnou, bude to pro vás znamenat minimálně, řekněme, čtvrt miliónu dolarů."

Nicholas se otočil k Tomkinovi.

„Myslím to naprosto vážně. To, že je ten nindža po smrti, neznamená, že se tím řeší všechny moje problémy. A proto potřebuju odborníka, někoho, kdo –"

Nicholas ho zarazil. „Lituju, Tomkine."

Jeho spolucestující pokrčil rameny. „Každopádně si to rozmyslete. Teď máme spoustu času."

Zadním sklem Nicholas zahlédl Croakera, jak leze do auta.

Tomkin se obrátil k řidiči. „Pojedeme na Třetí. Než vysadíme pana Linneara, rád bych něco zakousl."

Limuzína zahnula doleva, přes střední pás, a zamířila na východ. „Jak se vede Justine?"

Ten už vážně jiný nebude, napadlo Nicholase. Chtěl se dostat domů, aby jí mohl zavolat. „To jste mě dal sledovat na tu diskotéku?"

Tomkin se pokusil zasmát. „Ne, ne. Věděl jsem, že by mi to neprošlo. Je to jen taková otcovská intuice."

Nebýt to tak tragické, zasmál by se tomu. Prostě nic nepochopil.

„Daří se jí dobře."

„To jsem rád."

Naskočila zelená a pustili se po bulváru. Tomkin si odkašlal;

chtěl něco říci, ale rozmyslel si to. Projížděli kolem věže; na rozbitém chodníku spolu hovořila skupinka policistů.

„Nicku, vím, že mě nemáte moc v lásce, jenže – rád bych vás o něco požádal."

Nicholas mlčky sledoval věžák, který mizel za nimi.

„Chtěl bych – ne, vlastně *nechtěl bych,* aby se mi Justine odcizila. Už jsem – už nevím, co mám dělat, a vy byste mi možná mohl pomoci – dát nás dohromady –"

Podél průčelí budovy stála nákladní auta a asi v polovině bloku vyčníval z chodníku dřevěný přístřešek, kterého se používalo při usazování skleněných tabulí.

„Řekl bych," opáčil Nicholas, „že je to čistě vaše věc."

„Vy do toho ale taky máte co mluvit," prohlásil Tomkin svým obchodnickým hlasem.

Limuzína projela pod přístřeškem a noc potemněla ještě víc.

Nicholas se obrátil čelem k Tomkinovi. „Mimochodem," začal. „Už dlouho jsem neviděl Franka. Kdepak je?"

V tom okamžiku se ozval strašlivý rachot a levá strana předního skla se rozprskla. Tom nadskočil nad volantem jako harpunovaná ryba a vrazil do plastikové přepážky tak silně, až popraskala. Ruce se mu rozlétly jako křídla.

Znenadání se Tomovo sako roztrhlo a od páteře mu vyjelo asi deset centimetrů oceli; vytryskl gejzír krve a vnitřek limuzíny se zaplnil ohavným zápachem.

„Panebože! Co to má –" Tomkin zbledl.

Auto pokračovalo dál směrem na východ, přes Lexington Avenue. Z předního sedadla se ozývaly rány, avšak Tom už nekřičel; někdo nebo něco prolézalo otvorem v předním skle.

Neřízená limuzína se stočila vlevo, vyjela na chodník a narazila do sloupu na rohu.

Nicholas už zvedl *katanu* z klína a držel ji v levé ruce. V tak malém prostoru nemělo cenu ji tasit. Tomkin vedle něj lomcoval s klikou u dveří, ovšem bezvýsledně: dveře se ovládaly od řidiče.

Šlo o bezpečnostní opatření, které teď Tomkin proklínal.

Tomova mrtvola se svezla na stranu a zápach zaplňoval vnitřek vozu tak, jako by na světě nebylo nic jiného.

Něco temného zaútočilo na popraskanou přepážku. Nicholas počkal na třetí úder a když přišel čtvrtý, vyšel mu vstříc kopnutím nohama. Přepážka se rozlétla a Nicholas skočil do přední části limuzíny.

Saigó opatrně sklouzl po úzké římse, se které předtím shodil dávno mrtvé tělo.

Setrval na místě dost dlouho na to, aby se ujistil, že lest se zdařila, a pak zakryt stíny pokračoval dolů po průčelí budovy.

Ani policisté, kteří se dívali nahoru na roztříštěné okno Tomkinovy kanceláře, ho nezahlédli; jedině Nicholas by měl naději ho spatřit, pokud by ovšem stál dole na ulici.

Skrčil se v temnotě a tiše zaklel, protože ucítil slabý záchvěv strachu. Nicholas je nindža! Myšlenky se mu pletly, a tak si raději strčil do úst další tabletku; aby zabrala rychleji, rozkousal ji.

Droga poháněná adrenalinem se mu rozlila po těle. Svaly se mu napjaly a obloha vybuchla v červenočerném hřibovitém mraku; byl plný energie jako přetopený kotel.

V levém uchu zaslechl hlasy; zvedl ruku a ukazováčkem si upravil polohu naslouchátka. Slyšel, jak spolu mluví Tomkin s Nicholasem. Někdo řekl „Třetí avenue“; Saigó se okamžitě vydal k jižní straně věžáku, kde, jak věděl, vyčníval nad ulici přístřešek. Když pod ním limuzína projížděla, seskočil na střechu tak tiše a elegantně, že si toho nikdo uvnitř nevšiml.

Skrčil se na střeše, vytáhl *katanu* a vrazil ji dovnitř předním sklem. Auto pod ním se otřáslo jako polapené divoké zvíře.

Croaker se právě rozjížděl na jih po Park Avenue, když si všiml nějakého pohybu u Tomkinova vozu směřujícího na východ.

Také k němu dolehl jakýsi zvuk, který sice nedokázal identifikovat, ale který ho přiměl k tomu, aby dupl na brzdu a stočil volant doleva.

Zaskřípěly pneumatiky a zadek jeho auta nadskočil; dlouho se snažil udržet se v zatáčce a nenarazit na střední pás. Kolem vřeštěly automobilové houkačky a Croaker se s kletbami pokoušel bojovat proti odstředivé síle.

A pak už uháněl po bulváru zpátky k mrakodrapu.

V první chvíli představoval šok Nicholasovu nevýhodu, kterou Saigó bystře využil. Vyhnul se jeho letícímu tělu, otočil se a zahájil špičkou levého lokte *kansecu-waza.*

Nicholas, který ležel nad ním, si všiml neodpovídající reakce a okamžitě přešel do obranného manévru *osae-waza,* kterým se mu podařilo odrazit Saigóův loket a přejít do protiútoku.

Ve vteřině vytáhl Saigó krátkou čepel, a tak se tu zmítali spojeni ocelovým proužkem, který jako by vycházel z nich samých nejsvětější svátost, bez níž by jejich životy pozbyly význam. Svaly měli napjaté a pot se z nich jen lil. Saigó skřípěl zuby a Nicholas zesílil tlak. Jako by se pral Měsíc se Sluncem, dvě části jednoho celku. Nespojovala snad podobná síla Kaina a Ábela? Nadešel jejich čas. Oba byli nindžové z *rjú* znepřátelených od dob, kdy hvězdy na obloze měly ještě jiná místa, kdy léta byla teplejší a zimy chladnější a kdy pevniny byly ještě mladé; do tohoto hájemství věčného času se v mládí dobrovolně rozhodli vstoupit.

Nicholas se okamžitě pokusil prorazit ven; Saigó na to zřejmě čekal, neboť mu odpověděl *šime-wazou,* škrcením třemi prsty, a Nicholase tím zaskočil. Jestřábí úder do jater, zkrácený vzhledem k nedostatku místa, mu zabránil pokračovat. Celou tu dobu se nad nimi přátelsky nakláněl mrtvý Tom a jeho krev jim stékala na ruce a na tváře.

Na rukou jim vystupovaly žíly a kůže se jim leskla potem; sledovali jeden druhého a jejich dech se v malém, přetopeném prostoru mísil. Nedokázali si vzpomenout na žádná slova, a proto na sebe syčeli svou nenávist v jakémsi živelném prajazyce, kterým nikdo nemluvil od počátku lidských dějin.

Nicholas od sebe odstrčil čepel *tantó* a zvrátil Saigóovo zápěstí dozadu; nebyl ovšem *Kan-aku na nindža* a neovládal *koppo.*

Saigó ano, a proto Nicholase opět zastavil: natáhl pravé koleno a současně se ohnal pravou rukou. Který z těch pohybů ho měl zmást? Jeden, druhý nebo snad oba?

Zatímco se rozhodoval, Nicholas povolil sevření Saigóovy levice a ta mu vyklouzla; špička *tantó* mu zamířila k obličeji. Zachytil zápěstím o jílec a zbraň od sebe odrazil.

Nemysleli na nic jiného, než na smrt; jejich duše, které se pozvolna zbavovaly let nepřátelství, jim dodávaly sílu, podporovány adrenalinem a *hsing-i,* takzvanou „duševní pěstí“, čilí obrovskou silou vůle, kterou získali při svém výcviku. Nicholas

použil úderu na srdce, aby zvrátil poměr sil, a překvapený Saigó se naklonil a zasadil mu ránu do hlavy. Hned poté vyskočil a prolezl rozbitým oknem. Nicholas za ním.

Spatřil černě oděného Saigóa, jak stojí za ohnutou lucernou.

Odhodil pochvu svojí *katany* a držel meč v základní pozici. Nemusel ani na Nicholase volat.

Koutkem oka Nicholas zahlédl, jak u nich zastavuje auto. Vystoupil z něj Croaker; aniž by se otočil, Nicholas zavolal: „Nech nás, a postarej se o Tomkina. Je v autě!“

A pak se vrhl na Saigóa.

Když je člověk nindža, nevidí jen očima: *haragei* mu umožňuje vidět celým tělem. Proto také při běhu zahlédly Nicholasovy oči, že Saigó drží meč jen jednou rukou, teprve tehdy, když jeho tělo dávno zareagovalo.

Rychle tasil a odrazil dvojici *šakenů,* které po něm Saigó téměř nonšalantně mrštil; odbzučely jako dotěrný hmyz po cihlových schodech, kde roztříštily umělý vodopád.

Katany do sebe narazily Ranou Ohně a Kamenů, až se oba bojovníci otřásli; takový *náraz* mohly vydržet jen dokonale vykované japonské zbraně.

Saigó zuřil. Zorničky měl rozšířené, až se zdály vytlačovat duhovky, a jeho pohled byl tak děsivý, že Croaker strnul na místě, jako by dostal pěstí.

Saigó útočil s takovou silou, že tím překvapoval i Nicholase, který si připadal jako uprostřed magnetické bouře, která ho roztáčí jako střelku kompasu a hrozí, že ho absolutně připraví o orientaci.

Spatřil, jak se Saigóovy rty pomalu pohybují, a začal přemýšlet o tom, kolik drog v sobě jeho protivník má a jak by toho mohl využít.

Zavrtěl hlavou, když málem inkasoval plný zásah; znenadání mu ztěžkly ruce a víčka se mu roztřásla. Saigó se pekelně šklebil. Nicholas se potácel pozpátku, až ucítil, že stojí ve vodě; byl teď v bazénku u vodopádu a za ním čněla strmá zeď směřující dolů. Jak se tam dostal?

Paží mu projela ostrá bolest a Saigóova *katana* se zbarvila krví; tehdy mu došlo, co se děje.

Byla to *Kóbudera,* magie, se kterou ani nejfanatičtější *Kan-aku na nindžové* nechtěli nic mít. Na rozdíl od Saigóa.

Nicholas ustupoval před útoky, až oba stáli ve vodě. Kouzlo ho obklopovalo a noc zvolna rudla; necítil nohy a několikrát zavrávoral. Prsty mu zdřevěněly, sotva dokázaly udržet těžký meč.

Saigó na něj nepřestával dorážet, usmíval se přitom a jeho ševelící rty dál vyvolávaly *Kóbuderu.*

Nicholas uklouzl na úlomku rozbité sochy a málem upadl;

v tom okamžiku jej Saigó zasáhl znovu. Do noci vystříkla krev, *jeho* krev. Nemohl dýchat; ať té noci prováděl Fukašigi cokoli, určitě to nestačilo.

Tekoucí voda mu smáčela šaty a Nicholas se oklepal. A právě v tu chvíli to přišlo, paprsek světla, který pronikl tmou, jež ho obklopovala.

Vzpomněl si na Musašiho, Světce s mečem. Před více než třemi sty lety stál na své zahradě a někdo se ho zeptal, co to znamená „Tělo kamene“. Místo odpovědi Musaši zavolal jednoho svého žáka a vybídl ho, aby sl rozpáral břicho nožem. Když se k tomu žák chystal, Musaši ho zarazil a pravil: „Toto je tělo kamene.“ A něco podobného provedl i Nicholas: sáhl hluboko do sebe, kde leželo to, o čem ani doposud nevěděl, že existuje. Vší silou to vytáhl na světlo a, jak psal kdysi Musaši, nic mu nemohlo ublížit – ani Saigóova *katana,* ani *Kóbudera.*

Nicholas se rozmáchl svým mečem zleva doprava; překvapený

Saigó zvedl svoji *katanu* a zíral na něj rozšířenýma očima.

Vytryskla krev a Saigó se s rozšklebenými ústy zaklonil. Oba se snažili udržet rovnováhu; pro Saigóa, který měl rozseknuté svaly i prsní kost, to byl nadlidský úkol. *Katana* mu visela z malátné levé ruky, jejíž prsty sebou křečovitě cukaly ve snaze udělat to, co jim už přeseknuté nervy nechtěly dovolit; kymácel se ze strany na stranu jako opilec po flámu. Sáhl si k lopatce, ale

Nicholas letící *šuňken* odrazil špičkou *katany.*

Sténající Saigó se opíral o svou *katanu* jako o vycházkovou hůl; nebýt jí, skácel by se do vody.

„Teď mě můžeš zabít.“ Jeho hlas, nebo spíše chrčení, se rozléhalo nad bublající vodou. „Ale napřed ti něco musím

povědět, bratránku, něco, na co jsem čekal roky. Pojď sem.“ Hlas se mu zlomil a ztišil se. „Pojď blíž. Nedovolím, aby sis to své vítězství vychutnal.“

Nicholas vykročil směrem k němu: Saigó měl prsa a břicho celé zakrvácené a z rány vykukovaly vnitřnosti. Nicholase brněla celá paže, do které ho Saigó sekl.

„Měl jsi mě zabít, dokud jsi mohl,“ pravil. „Jenže ty ses včas nerozhodl, *Kóbudera* tě pohltila a ty’s mě nakonec jen škrábl.“

Saigó se zapotácel. „Co říkáš, bratránku? Pojď ještě blíž, neslyším tě.“ Tvář se mu na okamžik zkřivila bolestí, ale pak se zase narovnala. A to bylo pro Japonce typičtější než co jiného – tahle tvrdá, neústupná skála skrytá pod mnoha a mnoha vrstvami smyslu pro povinnost a synovské lásky; právě proto museli oba stále kráčet vpřed a nikdy neustoupit ani o krok. Oba měli dost dlouhou paměť, která mohla v případě potřeby sahat až za hrob.

Nicholasovi se chtělo spát. Jeho tělo se už vyrovnalo se šokem a teď, když se bolest zmírňovala, se celkově uklidňoval. Zmocňovala se ho podivná únava…

„Ty si myslíš, že’s vyhrál, ale není to pravda,“ vydechl Saigó.

Z koutku úst mu vytékal tenký pramínek krve; olízl ho jazykem.

„Měl bych ti to dopovědět… Nechtěl bys přijít ještě trochu blíž, abych nemusel křičet? Dobrá.“ V očích mu plál chladný oheň.

„Představuješ si jistě, že Jukio někde žije, třeba je vdaná a občas vzpomíná na dny, které strávila s tebou. A to se pleteš!“

Rozesmál se, avšak jeho smích se téměř okamžitě změnil v záchvat kašle. Podíval se Nicholasovi do očí. „Leží na dně moře u Šimonoseki, bratránku. Přesně tam, kam jsem ji hodil. Víš, ona tě milovala. Každým slovem, každým dechem. Samozřejmě jsem ji mohl nadrogovat jako toho posledního večera s tebou, aby na tebe zapomněla; jenže sotva se probrala, už měla zase plnou hlavu tebe.

Nakonec mě tím připravila o rozum. Byla to jediná žena, která mi vyhovovala, a bez ní pro mě existovali jenom muži…“ Jeho zarudlé, šílené oči zářily jako uhlíky. Proud krve zesílil a skapával jako barva ze štětce nešikovného malíře.

„To ty’s mě donutil, abych ji zabil,“ obvinil ho. „Kdyby tě nemilovala –“

„Kdyby byl život jiný,“ začal Nicholas ochraptěle a jeho *katana* se mihla vzduchem jako meč archanděla.

Saigóova hlava zakroužila vzduchem jako malá planeta či spíše kometa s rudým závojem; poskakovala po schodech, až se zastavila pod vodopádem, na devátém stupni odshora.

„Jenže on jiný nebude,“ dokončil Nicholas svou řeč. Dole vířila voda a hladila jeho rozkročené nohy.

Teď, když bylo po všem, chtěl Croaker vědět, jak se to mohlo stát, a odvlekl Nicholase s sebou do márnice.

„Já tomu vůbec nerozumím,“ mumlal. „Ježíšku na křížku, vždyť my bychom na to sami nikdy nepřišli!“

Nicholas se podíval na rozbité a polámané tělo. Byl to Japonec, stejně vysoký a těžký jako Saigó; při důkladné pitvě se ovšem objeví rozdíl ve stavbě svalstva, protože tento muž nemohl projít takovým výcvikem jako Saigó. To by se však stalo, jen kdyby někdo takový rozdíl hledal.

Natáhl ruku, obrátil hlavu na stranu a dotkl se prstem krku.

„Tady,“ prohlásil.

„Co?“ Croaker se zahleděl na označené místo. „Má zlomený vaz. No a co? To se při pádech stává.“

„Ne, Lewe. Jde o to, jak má ten vaz zlomený. Něco podobného jsem už před lety viděl. Kosti jsou zlomené naprosto rovně, jako by si na ně někdo vzal skalpel. To se při pádu nestane; tohle je *koppo,* technika nindžů.“

„Bože,“ vydechl Croaker. „Zabil člověka jenom proto, aby nás doběhl.“

Nicholas přikývl. „To jsou ty plány.“

Za posuvnými dveřmi, které ho oddělovaly od nočního chladu, naslouchal tichu. Vlny se vzpínaly a dopadaly na písek s jemným šuměním.

Myslel na Japonsko, na plukovníka, Čeong, Saigóa a hlavně na Jukio.

Všichni teď byli tam, kam patřili; pomsta byla dokonána a všechny neuvěřitelně propletené nitky úhledně smotány. Zemřeli tak, jak se narodili.

Ze zlosti, která v něm vzplála při Saigóově zpovědi, zbýval jen vychladlý popel. Vzpomněl si na svůj sen a žena bez obličeje konečně získala pravou identitu: teprve nyní pochopil, jak se pro něj Jukio obětovala. V podstatě mohla kdykoli Saigóovi utéci.

Kam by šla? Pochopitelně tam, kde chtěla být: k němu. A Fukašigi řekl: *nebyl jsi tehdy ještě připravený. Zničil by tě…* Nicholas chápal hlubokou pravdivost těchto slov. Tím, že zůstala se Saigóem, Jukio vědomě držela na uzdě jeho vztek: měl aspoň ji.

Obětovala mi svůj život. *Migawari ni tacu.*

Proč tak pláčete, paní? Co se vám stálo zlého? Zemřela jsem navýsost nedůstojně, pane, a dokud nebudu pomstěna, musí můj duch bloudit – tady.

Teď už ne.

Ucítil za sebou přítomnost Justine a po těle se mu rozlil blahý pocit, jako by vstupoval do svého kamenného domu u moře, obklopeného poklidnými borovicemi, které tak dobře znal z dětství. Duší mu vanul vlahý vítr; zavřel oči, když po něm přejížděla prsty a když se její rty přisály na jeho tvář.

„Je ti dobře?“

„Ano.“ Chvěli se jako listy na větvi. „To moře je tak modré, modřejší než obloha.“

„To proto, že se v něm nebe zrcadlí. Nevidíš?“

„To jsi celá ty, malířka. Máš smysl pro barvy.“

„Copak ty sis toho nevšiml?“

„Teď, když jsi mě na to upozornila, ano.“

Opřela mu hlavu o rameno. „Doc Deerforth mi chybí.“

„Mně taky.“ Pohlédl na moře. „Jeho dcery sem brzy přijedou.“

„Saigó na Gin Lane jistě hledal otce, ale proč zabil Doca?“

„Nemám tušení,“ odvětil Nicholas. „Třeba mu byl nějak podezřelý.“ Myslel při tom na něco jiného.

Později si udělali večeři a snědli ji na terase; teplý vítr, který si pohrával s jejími vlasy a čechral jí je jako milující matka, jim odnesl ubrousky a spláchl je do moře.

Po pláži kráčel milenecký párek, ruku v ruce; irský setr s ulízanou srstí zbarvenou dočervena zapadajícím sluncem běžel před nimi a vesele na ně štěkal.

„Chceš se teď vrátit do Japonska?“ zeptala se ho, držíc ho za ruku.

Podíval se na ni a usmál se. „Ne.“ Opřel se o opěradlo židle;

příjemně, domácky zapraskala. „Jednou možná. Pojedeme se tam podívat oba, jako turisti.“

„Ty ovšem nedokážeš jet tam jako turista.“

„Můžu to aspoň zkusit.“

Na obzoru se míhaly plachty lodí směřujících ke břehu a odněkud z pláže se ozývala hudba, která znenadání ustala, jako by někdo zavřel dveře domu.

Justine se zasmála.

„Copak?“ Sám se už usmíval jako někdo, kdo čeká, že přijde dobrý vtip.

„Vzpomněla jsem si, jak jsi mě vytáhl z té diskotéky.“ Najednou zvážněla. „Měl’s mi to tehdy říct,“ zašeptala. „Všechno.“

„Neměl jsem důvod tě děsit.“

„Bála bych se jenom o tebe,“ opáčila.

Vstal; s rukama v kapsách vypadal jako stoprocentní Američan.

„Už je to za námi, no ne?“ Dívala se na něj a tvář měla natočenou tak, že ji poslední sluneční paprsky odražené od vody pozlacovaly.

„Ano,“ připustil a podrbal se na ovázané paži. „Je to pryč.“

Když Justine vyšla z koupelny, zasněně ležel na své půlce postele. Zhasla světlo a jemu se zdálo, že měsíc zapadl za obzor.

Vycítil, jak tiše leze do postele a přesouvá si polštář do pohodlnější polohy; její teplé tělo se dotklo jeho a zdálo se, že jimi oběma prochází elektrický proud.

Jak se ho zmocňovala únava, myslel na Jukio. Teď už věděl, že jeho strach z ní byl totéž, co jeho láska: to, co ho na ní vzrušovalo a co ho k ní táhlo, byla její živočišná sexualita. Nechtěl si přiznat – bál se toho – že tatáž živočišnost stojí i na druhé, *jeho* straně

rovnice. To, že v něm Jukio dokázala něco takového probudit, ho zároveň přitahovalo i děsilo.

Rozlítostnilo ho, že si celá ta léta namlouval, že ho zradila;

ovšem to, že se nyní dozvěděl, jak to bylo doopravdy, bylo dostatečnou útěchou. Dávno zmizela z jeho života, s výjimkou snů; vzpomínka na ni byla jen jeho osobní záležitostí. Udělá pro ni totéž, co dělá pro své rodiče: v den narozenin zapálí kadidlo a pomodlí se. Justine se zavrtěla a Nicholas se otočil na záda. Pravou ruku měla položenou za hlavou a zabořenou do polštáře; slyšel její pravidelné oddechování…

Nicholas se se So-Pengem setkal ve vysokém domě plném šikmých pruhů světla a stínu; nezdálo se, že by zestárl od doby, kdy ho byli navštívit plukovník a Čeong. Stál uprostřed místnosti a prohlížel si Nicholase.

„Děkuji za nádherný dárek.“

Nicholas se udiveně rozhlédl; v pokoji nebylo nic, jen on a So – Peng. Nechápal.

„Kde to jsem?“

„Někde,“ pravil stařec, „na východ od měsíce, na východ od slunce.“

„Nepamatuji se, jak jsem se sem dostal.“ Nicholas cítil, jak se ho zmocňuje panika. „Nikdy už cestu sem nenajdu.“

So-Peng se usmál a spojil prsty před sebou. „Jednou jsi sem přišel; od téhle chvíle najdeš cestu vždycky.“

Pak Nicholas v domě osaměl.

Probudil ho úsvit, vnikající do ložnice oknem. Justine ještě spala; zvedl přikrývku a vylezl z postele.

Tiše se umyl a oblékl, načež sešel dolů do kuchyně, aby si uvařil šálek zeleného čaje. Míchal lístky tak dlouho, až se rozpustily; na hladině zůstala jemná pěna, bledě zelená jako podzimní mlha v japonských horách.

Pomalu usrkl a vychutnával hořkost, jaké se na světě nic nevyrovnalo. Pak vešel do obývacího pokoje, kde rozsvítil světlo v akváriu a nakrmil jeho obyvatele.

Začínal krásný, jasný den. Jen několik ostře vykreslených mraků se prohánělo ve výškách. Otevřel dveře.

Justine se zdálo o muži, který měl místo obličeje jen ústa připomínající obzor před bouřkou, neustále se otevírající a zavírající.

Pořád na ni křičel a každé slovo se jí zabodávalo do srdce, aby tam zanechalo hlubokou jizvu. Pokoušela se uvažovat rozumně, ale ten křik ji mátl a nemohla donutit mozek, aby pracoval tak, jak má.

Ústa křičela a křičela, slova na ní dopadala jako průtrž mračen, až si zacpala uši; řev však pokračoval.

Jediná možnost byla udělat to, co po ní chce.

Chtěla se probudit, nebo nechtěla? Nemohla se rozhodnout.

Rozplakala se – zdálo se jí to, nebo to byla skutečnost? Co chtěla udělat, spát nebo se probudit? Měla strach, který sílil s každou vteřinou, co spala.

Začala bojovat. Cítila, jak se jí dlaní dotýká chladný kov.

Otevřela oči.

Nicholas klečel přímo naproti oknům se zavřenýma očima a před ním stál kouřící šálek čaje. Jeho duch se vznášel nad pláží, vysoko k nebi.

Justine s chladným pohledem v očích se proplížila kolem akvária; bledě žlutá noční košile kolem ní vlála jako cáry mlhy.

Otočila se, natáhla ruce a vytáhla z pochvy *katanu,* která visela na zdi. Byla by si vzala jeho *dai-katanu,* jenže ta na ni byla příliš vysoko.

Znovu se obrací a tentokrát je to úplně jiný člověk: její oči změnily barvu a červené skvrnky jsou naprosto překryty rozšířenými zorničkami. S radostí i děsem zároveň si uvědomuje, že z její tváře zmizela všechna ženskost a stal se z ní temný blesk, zmije, člověk-věc. Zatřese hlavou, protože se jí mlží zrak; všechny barvy jsou nějaké divné a předměty mají jíně rozměry. Prochází jakýmsi studeným a nevlídným krajem, nehostinným jako poušť Gobi.

Vzduch jí hvízdá v plicích a Justine se choulí sama do sebe, třese se a pláče.

Přesto jsou její ruce klidné, když je pokládá na jílec katany, vychutnává její tíhu a vyváženost.

Klade bosé nohy jednu za druhou a blíží se ke svalnatým zádům u okna.

Vyjde ze stínu a zaplaví ji studené světlo; musí zamrkat, aby jí oči přivykly.

Je tak blízko, že má pocit, že musí cítit její dech na svém krku; zvedá ruce nad hlavu a připravuje se ke smrtícímu úderu.

Za vteřinu bude po všem, jako když škrtneš sirkou ve tmě; takový je rozdíl mezi životem a smrtí.

Špička *katany* se zachvěje; v takovéhle situaci se nedá použít pokřiku *kiai,* který uvolňuje tolik energie. Jak to vím, podiví se.

Je třeba vytáhnout energii z podbříšku – víc, ještě víc, mám tak slabé svaly…

A v tuto chvíli, kdy *katana* zamíří dolů, se prodere na povrch její pravé já.

Ne, zakřičí v duchu. *ne, ne, ne!*

Pozdě. Čepel se už řítí dolů a rozsekává vzduch.

Jeho vznášející se duch nabíral podobu starce a přesto necítil tíhu let; visela mu přes ruku jako hedvábné šátky, každý jinak barevný podle toho, jaké se k nim vázaly vzpomínky.

Na ranní obloze tančil tanec života jako rozradostněné dítě, které přece jen už mnoho zažilo; mraky si představoval jako pšeničné klasy, nabíral si jich plné hrsti a vířil jimi nad hlavou.

Pod ním se rozkládal asijský kontinent, ležící jako obrovský tygr, který se pozvolna probouzí a zívá. Byla to ovšem úplně jiná

Asie, než jakou znal, Asie ještě před počátkem industrializace, před revolucí v Číně a válkami ve Vietnamu a Kambodži. Vzduch voněl jako kadidlo.

Nicholas si všiml přítomnosti Justine i *katany* v její ruce současně: kdyby nebyl tak zasněný, *haragei* by ho varovalo mnohem dřív. Naštěstí mu v poslední chvíli zahřmělo v uších a když se na něj ostří řítilo, právě se otáčel.

Samozřejmě nebyl čas na to, přemýšlet. Kdyby se jen na okamžik zastavil a začal uvažovat, zemřel by. Smrt se kolem něj

ostatně mihla mnohem blíž, než kolik by si dokázal kdy představit.

Je mnoho způsobů, jak zvítězit v boji bez meče; nejlepší z těch, které znal, se jmenoval Puštění jílce a právě pro ten se rozhodl: napřáhl tedy ruce zkřížené na zápěstích a odrazil jimi

Justinina předloktí.

Vyskočil; zaútočila na něj vodorovným sekem zleva doprava a tehdy pochopil, jak k tomu mohlo dojít.

S výkřikem pokrčil levou nohu v koleni, překřížil paže a udeřil ji dlaní do rukou.

Hrábl po *kataně,* ovšem během pohybu si uvědomil, že rána, kterou se chystal jí zasadit, by jí rozdrtila zápěstní kůstky; místo toho je tedy zkroutil dozadu, až vykřikla a meč dopadl na zem. Kopla ho kolenem do žaludku; instinktivně se ohnul a Justine ho začala bušit pěstmi do zad. Pomalu ztrácel dech a padal, avšak během pádu se mu podařilo jí podrazit nohy rukama; svalila se na něj a okamžitě pokračovala v dorážení. Nicholas se k ní natáhl skrz déšť ran, který na něj dopadal, a dotkl se jejího krku. Něco zařvalo: zvuk vycházel z jejích úst a rozechvíval její hlasivky, jenže ona sama by nikdy takový řev nevydala. V očích se jí objevilo bělmo a v bezvědomí se přes něj natáhla jak dlouhá, tak široká.

Mohl za to ten druhý úder, vedený zleva doprava. Justine jako pravačka by jej vedla zprava doleva: nebyla to tedy Justine, kdo mával mečem. Každopádně by nikdy nedovedla s *katanou* tak obratně zacházet.

Saimindžutsu – nindžovské umění hypnózy – bylo jen jednou z mnoha poddisciplín, které se před lety naučil. Pracoval na ní déle než čtyři hodiny – bourat bylo těžší než stavět – a musel přitom využít všeho, co uměl, aby z ní vyhnal nasazeného ďábla.

Leželi na dřevěné podlaze a pot se z obou jen lil; nakonec se mu její tělo v náručí otřáslo a vyděšeně vykřikla.

Za okamžik tvrdě usnula; ani tehdy ji neopustil a choval ji na klíně jako děcko. Za celý dlouhý, horký den od ní odešel jen

jednou, aby si odskočil a namočil ručník, který jí pak položil na čelo.

Většinou jí hleděl do tváře; jednou ho vyrušilo zabublání z akvária a Nicholas vrhl krátký pohled na rybičky tančící mezi rostlinami a barevnými kamínky. Sledovaly ho nezaujatě jako bytosti z jiné planety.

Třetího dne se teprve dokonale uzdravila; předtím hlavně spala jako někdo, kdo bojuje se smrtelnou chorobou.

Celou tu dobu ji Nicholas umýval a krmil a vůbec mu to nevadilo; dlouhé hodiny proseděl na terase s očima upřenýma na moře, daleko za hlavy koupajících a opalujících se lidí, a ani jednou nevyšel na pláž ani do vody. Nechtěl se od ní vzdálit na tak dlouho.

Když nakonec otevřela oči, které už byly jasné a červené skvrnky v nich zářily jako ohně v horách, objal ji a políbil.

Teprve poté, co připravil snídani a Justine přinesla noviny, jí vypověděl, co se stalo. Nevynechal nic; musela se dovědět všechno, aby pochopila, kolik síly a odvahy potřebovala k tomu, aby celou záležitost překonala. Bez její pomoci by ji nikdy nemohl vyléčit; Justine ovšem s *Kóbuderou* bojovala od samého počátku.

„Teď jsem stejně silná jako ty," zasmála se.

„V jistém smyslu ano," opáčil vážně.

Oklepala se. „Na takovou sílu si jeden musí zvykat."

Zatímco myl nádobí, četla si noviny a jemné cinkání talířů z kuchyně na ni působilo uklidňujícím dojmem.

„Což abychom si potom zašli na pláž," navrhla.

„To bychom měli. Léto pomalu končí, tak bychom toho tady měli ještě využít. A kromě toho –" utřel si ruce „– je ve městě pár lidí, kterým bych tě rád představil –"

„Nicku –" Vzhlédla od novin.

Přešel k ní a políbil ji. „Proč se tak díváš?"

„Koukni se na tohle." Podala mu přeložené noviny.

Vzal si je od ní a začal číst.

„Měla bych zavolat Geldě," nadhodila.

Policista zemřel při autonehodě, četl. U zprávy bylo uvedeno

Key West, Florida. „Detektiv poručík Lewls J. Croaker byl včera nalezen mrtev ve vypůjčeném autě, prohlásil mluvčí policejního oddělení okresu Monroe. Auto zřejmě vysokou rychlostí sjelo s dálnice šest mil od Key West, několikrát se obrátilo a začalo hořet. Silný vítr a déšť, který zde v posledních dnech řádil, zřejmě při nehodě přispěl svým dílem, dodává mluvčí.

Detektiv poručík Croaker, 43 let, zřejmě v Key West trávil dovolenou. Spojili jsme se s jeho oddělením, kde nám jeho nadřízený kapitán Michael C. Finnigan řekl…“

Nicholas přestal číst; srdce mu tlouklo a jednotlivé údery se rozléhaly v jeho prsou jako v katedrále. Pohled se mu rozostřil a zdálo se, že ani nevnímá, že cupuje noviny na kousky.

„Nicholasi…“ Justine stála vedle něj se zkříženýma rukama.

„Nemůžu tomu uvěřit.“

On tomu uvěřit mohl, s typicky asijskou schopností přijímat věci tak, jak přicházejí. Osud, pomyslel si. Croakerovu smrt přesto pociťoval jako nůž vražený do zad a bolest ne a ne polevit.

Vzpomněl si, proč jel Croaker do Key Westu. Znovu si článek přečetl, tentokrát od začátku až do konce. Jo, prázdniny. Zdálo se mu, že Croakerovo *kami* poletuje poblíž, a znovu slyšel: *Je to vrah, Nicku. Jestlijsem někdy pochyboval o tom, že je do toho zapletený, tak jsem přestal, když ten případ oficiálně uzavřeli. Je to žralok, člověče, a s tím se musíme vyrovnat.* Viděl teď minulé události v novém světle; ucítil něco jako horký vítr vanoucí od hřbitova. Svá střetnutí s Tomkinem Croaker vyprovokoval schválně: chtěl, aby se Tomkin dopustil nějaké chyby, třeba, aby se ho pokusil odstranit. Teď k tomu skutečně došlo. A Tomkinův osobní strážce Frank byl bůhvíkde.

Za tohle ho dostanu. Je to otázka cti. Každé slovo bylo, jako když otáčí nožem v ráně. *Když to neudělámjá, tak ani nikdo jiný.*

Vstal a zamířil k telefonu; mysl měl náhle naprosto jasnou.

Vytočil číslo. Celé tělo ho bolelo, jako by ho právě ztloukli. Nepovažoval za spravedlivé, že se něco takového stalo právě jim: přátelství toho druhu, jaké se vyvinulo mezi nimi, mělo být dostatečně zažito a ne prostě ukradeno. Připadal si, jako by ho

někdo podvedl: to byl ovšem čistě západní způsob uvažování a on ho raději odložil tak, jako lidé ukládají cenné věci do skříní, aby se nerozbily. Přesto si však aspoň na okamžik představil, jak se spolu všichni čtyři bezstarostně baví na sluncem rozpálené pláži; vidinu sice zahnal, ale zůstala v něm jako poslední paprsek slunce zapadajícího za obzor. Měnilo se tím něco? Vůbec nic, jak se už přesvědčil. V Japonsku byly láska a přátelství neoddělitelně propojené a on byl i přes svůj dlouhý pobyt na Západě stále

Asiatem – a bude jím až do smrti. To vše si uvědomil v jediném záblesku prozření, který ho zároveň polekal i uklidnil: znal teď už své místo v čase i prostoru.

Jeho součástí byla i pomsta a sebeobětování, základní stavební kameny japonské historie: ostatně, to bylo poslední poselství Itami, které tehdy jako chlapec ještě plně nepochopil.

Croakerova smrt mu mnohé objasnila.

Hlavou mu prolétl citát připisovaný Ieasu Tokugawovi a najednou věděl, co má dělat.

„Copak," ptala se Justine ochraptěle, jako by se dosud neprohrála ze šoku.

Položil si prst na ústa a promluvil do telefonu: „Je tam? Tady

Nicholas Linnear." Chvíli čekal; Justine k němu přistoupila a objala ho pažemi.

Ozval se Frank – takže se vrátil, parchant jeden mizerná. Když začal mluvit, dokonale se ovládal: „Užil jste si dovolenou? Jo.

Škoda, že jste o tu zábavu přišel." Cítil na zádech její ňadra; položil jí ruku kolem pasu a přitiskl ji k sobě. „Jasně. Až se příště uvidíme, tak vám o tom povyprávím." Myslel si přitom: bude to dřív, než si myslíš. Frank ho požádal, aby okamžik počkal.

Zavřel oči a uviděl moře zalité svitem zapadajícího slunce; voda se třpytila jako světelný koberec.

„Dobrý den," pozdravil. „Přemýšlel jsem o vaší nabídce. Ano.

Jistě. Vím, co jsem vám říkal prve." Otevřel oči a Justine vycítila jeho napětí. „Jenže věci se trochu – změnily. Rozmyslel jsem si to. Ano. Taky mě to napadlo." O Ieasu, ani nevíš, jakou jsi měl pravdu! „Kdykoli se vám to bude hodit." Klouby prstů svírajících sluchátko mu zbělely. „Ano. Zrovna jsem o tom četl v novinách.

Jistě, přítel. Trochu jsem ho znal.“ Justine vytušila, jak v něm kypí zlost, a opřela se o něj s větším důrazem, jako by ho tak mohla obměkčit. Nicholase její teplo téměř omámilo a napadlo ho, že ještě dřív, než půjdou na pláž, se spolu musí milovat, smutek nesmutek. A možná právě kvůli tomu: oba se dnes vraceli do života.

„Za týden,“ zeptal se. „Ne, žádný problém nebude. Jenom mi vysvětlíte podrobnosti a i to může… Mohli bychom si to probrat v letadle, co říkáte? Ano, ano.“ Ještě chvíli naslouchal, ale myslel přitom na něco jiného. „Takže se uvidíme. Zatím nashle.“

Byl zajedno s Tokugawou a jeho slovy: *Chceš-li svého nepřítele dobře poznat, staň se jeho přítelem.* Veškeré tělesné teplo měl teď od Justine, protože jeho samého doslova zmrazilo pomyšlení, že Tomkin vyslal Franka, aby našel tu ženu v Key West.

A aby zabil Croakera. Vražda. To slovo mu znělo v uších jako kostelní zvon. Nebýt tebe, pomyslel si a zavěsil.

A jakmile se staneš jeho přítelem, zlomíš tím veškerou jeho obranu, pak si můžeš sám vybrat nejvhodnější způsob, jak ho zničit.

Doslov

V japonské bojové filosofii, která zahrnuje mnohé prvky z buddhistického i šintoistického náboženství, rozeznáváme pět základních znamení: Zemi, Vodu, Vítr, Oheň a Prázdno.

Go Rin No Šó Mijarriota Musašiho existuje dodnes; doslovně přeloženo jde o *Knihu pěti kruhů.*

Nindža je také kniha pěti kruhů.

Poznámka překladatele

Při překladech anglických knih s japonskou tématikou se setkáváme s jedním velmi zavádějícím a bohužel i velmi rozšířeným nešvarem, kterým je doslovné přejímání anglické transkripce japonských slov použitých v textu. Japonština, úhledná řeč důsledně dělená do slabik, jejíž šišlavost je mimochodem báječně vyjádřitelná českou diakritikou, tak získává naprosto nečekanou a mnohdy nepochopitelnou podobu, zvláště uvážíme-li, že mnoho našich čtenářů se nevyzná v tajích anglické výslovnosti.

Dobrým příkladem může být právě samotné slovo *nindža,* v anglické transkripci *ninja.* Skutečně jsem už slyšel tento termín vyslovovat (ninja), což je stejně nesmyslné jako častá výslovnost (ninža), protože v japonštině neexistuje slabika „ža“, ale pouze „dža“. Podobných příkladů bychom mohli jmenovat více;

zdá se, že se překladatelé vysloveně háčků a čárek bojí, a tak v literatuře nacházíme tvary jako *Musashi, shuriken, kenjutsu* apod.

V zájmu udržení své vlastní výslovnosti nás Angličané nevědomky mystifikovali i v případě slabiky „tsu“, která není ničím jiným než českým „cu“. Výslovnost i psaní „tsu“ je však v některých přejatých slovech (souhrnné názvy bojových umění-džutsu, přílivová vlna tsunami apod.) natolik zažitá, že pro celkovou srozumitelnost jsem se ji aspoň v těchto rozšířených slovech rozhodl ponechat. Proto se čtenář dočte o *budžutsu,* ale zároveň o *Sacugaiovi* nebo *tecut*

Jinak nám nezbývá než doufat, že se v budoucnosti uchytí správná česká transkripce japonských slov a že se tudíž čtenář nebude muset k tomu, aby si mohl přečíst knížku o Japonsku, naučit anglicky.

Praha, březen 1992 Tomáš Hrách

NINDŽA

Eric Van Lustbader

Z amerického originálu THE NINJA, vydaného nakladatelstvím Fawcett Crest Book v New Yorku 1985, přeložil Tomáš Hrách.
Obálku navrhl Martin Zhouf.
Vydalo nakladatelství TALPRESS Praha jako svou 9. publikaci.
Sazba: firma Ricardo.
První vydání, Praha 1992.

TS 13/34
ISBN 80-900609-02-9

Cena brož. výtisku 60 Kčs

NEVHODNÉ PRO DĚTI DO 15 LET!